

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

REALM OF WIND AND VINES

FLAME AND THORNS: BOOK FOUR

MARION BLACKWOOD

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

RÜZGAR VE ASMALARIN DÜNYASI
ALEV VE DİKENLER
DÖRDÜNCÜ KİTAP

MARION BLACKWOOD

Telif hakkı © 2025 Marion Blackwood

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Ancak, incelemelerinde kısa alıntılar yapabilen eleştirmenler bu kuralın dışındadır. Daha fazla bilgi için lütfen info@marionblackwood.com

ISBN 978-91-989043-8-3 (e-kitap)
ISBN 978-91-989043-9-0 (ciltlessiz)
ISBN 978-91-989044-0-6 (ciltli)
ISBN 978-91-989044-1-3 (özel baskı)

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

www.marionblackwood.com

İÇİNDEKİLER

İçerik uyarıları Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48 Bonus](#)
[sahne](#)

İÇERİK UYARILARI

Belirli tetikleyicileriniz varsa, içerik uyarılarının tam listesini şu adreste bulabilirsiniz: www.marionblackwood.com/content-warnings

*Hayat şu anda çok çılgın olduğu için, mkemmek anı bekleyerek
gerçekten yapmak istediğiniz şeyi sürekli erteleyenler için.*

Mkemmek bir an asla gelmeyecek.

Hayat her zaman ılgındır.

O yüzden yaşamaya başlayın.

BİRİNCİ BÖLÜM

Rüzgar saçlarımı çekiyor, arkamda dalgalanıyor. Hava tuz, yosun ve özgürlük kokuyor. Güneş ışığı, önümdeki sonsuz suda mücevherler gibi parıldıyor. Ona bakıyorum. Denize. Nefes kesici.

Daha önce hiç deniz görmemiştim. Bu kadar büyük olacağını bilmiyordum. Sadece su, kesintisiz bir şekilde yayılıyor. Göz alabildiğince uzanıyor. Ufkun öbür tarafında, tüm olasılıkların dünyası bekliyor olabilir. Bu düşünce kalbimi çarpıtıyor. Tüm bunlar bittiğinde, her şeyi görmek istiyorum. Seelie Sarayı'nda hapsolmuşken hayatım boyunca mahrum kaldığım bu dünyanın her santimini görmek istiyorum.

Bakışlarım batıya kayıyor. Orada bir yerde Batı Adaları var. Draven'ın evi. Kara Ejderha Klanı'nın geri kalanının şu anda saklandığı bir ada topluluğu. Nasıl bir yer acaba?

Sırtıma bir bıçak dayandı.

Hareketsiz kaldım.

Siyah savaş kıyafetimin içinden bile, bıçağın ucu sırtımda, sol böbreğimin hemen yanında sertçe bastırıldığını hissedebiliyorum.

"Küçük bir itme yeter," arkamdan karanlık bir ses geliyor.

Draven'ın sesini duyunca kalbim sıkışıyor. Onun karanlık ve Her zaman tüylerimi diken diken eden o emir veren ses. Ama iki hafta önce onun göğsüne nefretin ateşini yakmış olduğumdan beri, bana söylediği her kelime tehditlerle dolu.

İçimdeki ezici kalp kırıklığı yeniden yükselme tehdidinde bulunuyor. Her yönden üzerime baskı yapan, beni boğan devasa bir kara dalga. Ama biliyorum ki, bu dalganın üzerime çökmesine izin verirsem, içinde boğulup bir daha asla kurtulamayacağım. Bu yüzden, kendi göğsümde yanan öfke ve nefreti besliyorum. Bu, içimdeki acı verici acıyı engellememe yardımcı oluyor ve kalbimi soğuk kara buza dönüştürüyor.

"Küçük bir itme," diyor Draven, sırtıma dayadığı bıçağı elinde oynatarak, dövüş kıyafetlerime biraz daha sertçe bastırıyor. "Ve sonra bu bıçak böbreğini delip geçecek ve sen bu uçurumun kenarından aşağıya düşüp denizde boğulacaksın."

Önümdeki dik uçuruma bakma dürtüsüne direniyorum. Ayak parmaklarım uçurumun kenarında ve dalgalar çok aşağıdaki kayalara çarpıyor. Bunun yerine, başımı çevirip omzumun üzerinden Draven'in bakışlarına meydan okurcasına bakıyorum.

"Gerçekten ölmemi isteseydin, beni çoktan öldürmüş olurdun," diyorum. "Ama öldürmedin. Çünkü derinlerde, beni aslında nefret etmediğini biliyorsun."

Yüzünde öfke belirir ve çenesini sıkar. "Yine çaresiz teorilerinle."

"Bu teori değil. Gerçek bu. Sen beni seviyorsun. Hayatını kurtarmak için, göğsüne nefretin ateşini zorla sokarak benden nefret etmeni sağladım."

"Hayır," dişlerini sıkarak söylüyor.

Son iki hafta içinde bu konuşmanın farklı versiyonlarını defalarca yaptık. Ona gerçekte ne olduğunu açıklamaya çalıştım. Ona, bundan önce birbirimiz için söylediğimiz ve yaptığımız her şeyi hatırlatmaya çalıştım. Onu mantık ve gerçeklerle ikna etmeye çalıştım. Ama her seferinde, göğsünde hâlâ şiddetle yanan o doğal olmayan nefret ateşi, kendini haklı çıkarmak için bahaneler ve açıklamalar buluyor. Geçmişteki duygularını kınamak, hatta bu yeni keşfedilen nefrete uydurmak için tamamen yeniden yazmak için.

"Hayır," diyor Draven, bu sefer daha sert bir şekilde. Bıçak sırtıma daha sert basıyor. "Senden nefret ediyorum çünkü sonunda gerçekte ne olduğunu anladım."

"Peki o ne?"

"Etrafındaki her şeyi mahveden biri."

Bu sözler kalbimin tam ortasına isabet eden bir darbe gibidir. O kadar şiddetlidir ki, neredeyse nefesim kesilir.

Annemin sözleri zihnimde yankılanır. *Bizi mahvettin. Her şeyi mahvettin.*

Ardından, o ormanda bana saldıran Beyaz Fraksiyon'dan Unseelie fae'nin sözleri geliyor. *Onu mahvettin! Her şeyi mahvettin!*

Acı, göğsümde şiddetli bir yıldırım gibi çınlıyor. Onu yutmaya çalışıyorum, ama nefes alamıyorum. O baskıcı karanlık umutsuzluk dalgası

ve içimi kaplayan ezici suçluluk duygusu her yönden üzerime çöküyor, boğazımı saran sarmaşıklar gibi göğsümü sarıyor. Nefes almaya çalışıyorum ama boğazımdan hava geçmiyor.

Panik içinde, etrafımıza bakıyorum.

Kısa bir mesafede, kayalıkların altındaki kumda, yaşlı bir adam balık tutuyor. Büyümü çağırarak, sıcak, parlak sarı bir neşe alevi yaratıyorum ve onu adamın göğsüne sokuyorum.

Zevk bedenimi kaplar.

Gözlerimi kısa bir süre kapatıp, açlıktan ölüyormuş gibi onu içime çekiyorum. Sanki mükemmel bir bulutun üzerinde süzülüyorum. Sıcak, ışıltılı bir kucaklaşma gibi. Her şeyin yoluna gireceğini söyleyen mükemmel bir kucaklaşma gibi. Her hiçbir şeyden duygular yarattığımda, bu coşkulu hisle ödüllendiriliyorum. İnanılmaz derecede bağımlılık yapıcı, ama aynı zamanda içimde alevlenen acıyı bastırmaya da yardımcı oluyor, bu yüzden büyümü bırakmadan önce bir saniye daha bu zevkin tadını çıkarıyorum.

Yaşlı balıkçı ile olan bağlantım koptuğundan, zevk de yok oldu, ama onun içinde hala doğal olmayan bir neşe ateşi kaldığını biliyorum. Tıpkı Draven'ın içinde kalan nefret gibi.

Draven, şimdi ıslık çalmaya başlayan balıkçıya bakıyor, ama Draven arkamda durduğu için gözlerimin parlamadığını göremiyor ve bu yüzden az önce ne yaptığımı bilmiyor. Muhtemelen insanın bizi izlemediğinden emin olduktan sonra, dikkatini tekrar bana veriyor.

"Sen ortadan kayboldun herkesin hayatı ne kadar kolaylaştırdı biliyor musun?" Draven kulağıma fısıldar.

Acı yine beni boğmaya çalışır, ama ruhumu dolduran yakıcı öfke ve nefretin yanı sıra, az önce o duyguyu yarattığımda hissettiğim zevk duygusu sayesinde, neyse ki acı beni ele geçiremez. Bu yüzden acı hissetmek yerine, alaycı bir kahkaha atar ve omzumun üzerinden Draven'a kaşlarımı kaldırırım.

"Bunun beni inciteceğini düşünmen çok sevimli." Ona keskin bir bakış atarım. "Benim ailem de bana sürekli aynı şeyi söylerdi, hatırladın mı?"

Çenesindeki bir kas seğirir ve elini kılıcının kabzasına tekrar koyar.

Tam da tehdidini yerine getirip bıçağı böbreğime saplayacağını düşünürken, arkamızdaki ormanın kenarından bir ses yankılanır.

"Hey!" Alistair bağıırır. "Geri geldiler. Gidelim."

Draven bir saniye daha arkamda durur, bıçağı hala sırtımda. Sonra sinirli bir şekilde dilini şaklatır ve topuklarını döndürerek patikadan geriye doğru yürür. Ben de arkayı dönerim ve bıçağın olduğu yeri elime getiririm, ama deride herhangi bir hasar hissetmem. Draven çoktan ağaçlara doğru yol almıştır.

Elindeki bıçağı ustaca çevirip uyluk kılıfına geri sokarken güçlü vücudunu izliyorum. Damarlarımdan ateş geçiyor. O *benim*. Ve cehennemdeki tüm tanrılar ve şeytanlar adına, bunu kesinlikle hatırlamasını sağlayacağım.

Elimi tekrar indirip, ben de yola koyuluyorum. Uçurumun kenarından ayrılmadan önce, yaşlı balıkçıya son bir kez bakıyorum. Hala aşağıdaki kumsalda balık tutarken neşeyle ıslık çalıyor.

İçimde, kendimi kötü hissetmem gerektiğini biliyorum. Ona olumlu bir duygu vermiş olsam da, yine de kişiliğini kalıcı olarak değiştirdim. Bu yanlış. Bunu biliyorum. Ama yine de umursayamıyorum. Çünkü bunu umursamaya başlarsam, diğer her şeyi de tekrar umursamaya başlayacağım.

O dünya sonu gibi acı beni bir kez daha yutmaya çalışırken, bakışlarım Draven'a kayıyor.

Hayır. Balıkçıya önem veremem. Çünkü o zaman Draven'ın bana bakışına önem vermeye başlarım. Ve bunu kaldıramam.

Bu yüzden omurgamı düzelterip, hayatını kalıcı olarak değiştirdiğim insanı düşünmeden geride bırakıp, Draven'ı takip ederek ağaç sınırına geri dönüyorum.

Unseelie Sarayı'ndaki Büyük Oyunlar sırasında Jocasta'nın bize verdiği siyah dövüş derilerini giyen Alistair, bir omzunu ağaç gövdesine dayamış. Kollarını göğsünde kavuşturmuş ve bizi izlerken turuncu ve yeşil gözlerinde bir parça sabırsızlık var.

Buna minnettarım, çünkü Draven'a olanları öğrendiklerinde herkesin gözlerindeki sempatiyi nefret ediyordum. Alistair bunu ilk fark edenlerden biriydi ve kısa sürede bana ve Draven'a hiçbir şey olmamış gibi davranmaya başladı. Alistair'in bu kadar algısı güçlü olduğunu düşünmediğim için bu beni gerçekten şaşırttı. Ama defalarca fark ettiğim gibi, Alistair hakkındaki ön yargılarımın çoğu yanlış çıktı.

"Kararsız suikastçılar oynamayı bitirdiyseniz, yapmamız gereken bir iş var," diyor Alistair, Draven ve ben ona ulaştığımızda.

Draven ona yan gözle baktı. "İstersen, kararlılığımı senin üzerinde her zaman pratik edebilirim."

"Uh-huh. Biliyorsun, erimiş bir bıçakla birini bıçaklamak çok zordur."

"Sırtına saplanmış bir bıçağı eritmek zor."

Alistair, sanki bu noktayı kabul ediyormuş gibi başını yana eğdi. Ağaç gövdesinden iterek ayağa kalktı, kıvrıkcık sarı saçlarını eliyle düzelttikten sonra, diğer arkadaşlarımızın beklediği yere doğru ormana geri dönerken yanımıza geldi.

Göründüğümüzde, Lyra ve Galen hemen Draven ile benim aramda bakışlarını gezdirir. Muhtemelen, Draven onları bırakıp bana katılmak için uçuruma gittiğinde ne yapacağını tahmin etmişlerdir, çünkü bizi gördüklerinde yüzlerinde bir rahatlama belirir.

Yanlarında duran Isera, mavi ve gümüş rengi gözleriyle her zamanki soğuk ifadesiyle bizi izliyor. Draven'a ne yapmak zorunda olduğumu öğrendikten sonra bana o korkunç sempatik bakışları atmayan birkaç kişiden biri. Bana doğru seçimi yaptığımı söyledi, omzuma vurdu ve hepsi bu kadar. Sanırım hiçbir şey beni o basit hareketten daha fazla birini sevmemi sağlamadı.

"Durum açık," diyor Isera, uzun siyah saçlarını omuzlarından çekerek. "Şu anda Seelie Sarayı'nda Gümüş Klanından kimse yok."

"Yine de dikenli ormanın içindeki geçidi açmalıyız," diye ekliyor Orion Nightbane, siyah ve gümüş rengi gözleri her zamanki gibi keskin. Başındaki sivri siyah taç, öğleden sonra ışığında parlıyor. Hareketiyle uzun koyu mavi saçları dalgalanıyor. "Sadece tam yerini bulmamız gerekiyor."

"Nehir yeraltından çıktıktan sonra orman zeminine geri itildiği açıklık," diye cevaplıyorum, onların önünde durduğumuzda.

Orion, omuzlarına kadar uzanan kahverengi saçlı Unseelie perisine bakıyor. "Biliyor musun?"

Unseelie Sarayı'ndan portal büyüsü yapan adam Grey, kralına başını sallıyor. "Evet."

"O zaman bu işi bitirelim."

Grey bir portal çağırırken, parlak mavi bir dikdörtgen yerden yükselir. Seelie Sarayı'nın etrafındaki dikenli orman o büyümlü kapıdan görünür hale geldiğinde, midem burkular ve beklenmedik bir mide bulantısı hissederim.

Lyra ellerini cırparak herkesi şaşırtır. Ama portalın doğruca ilerlerken dudaklarında parlak bir gülümseme vardır. "Tamam, hadi dryadları görmeye gidelim."

Onun içten heyecanı, üzerime çökmeye çalışan ağır duyguları dağıtır. Omurgamı düzeltip derin bir nefes alırım.

Sonra portaldan geçip, hayatım boyunca beni esir tutan kıvrımlı dikenli ormana geri dönüyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

Önümdeki ağaçlar dikenli sarmaşıklarla kaplı. Ben diğerlerinin de geçebilmesi için portaldan uzaklaşırken, sıcak rüzgarda hışırdayarak, saldırmaya hazır yılanlar gibi sallanıyorlar. İstem dışı bir titremeyi bastırıp, kıvrımlı ormandan uzaklaşarak ağaçların arasından görünen şehre bakıyorum.

Parlak öğle güneşi, ormanı şu anda Seelie Sarayı'nın tamamını oluşturan tek başına duran şehirden ayıran çayırların üzerine parlıyor. Bu mesafeden, şehir sakinlerini göremiyorum. Ama şehir surlarının içinde olduklarını biliyorum. Bir zamanlar görkemli olan, ama artık geri kalmış bir köyden başka bir şey olmayan bu şehirde, aç ve bitkin fae erkekleri ve kadınları, parmaklarını kemiklerine kadar çalıştırıyorlar.

Unseelie Sarayı'nın başkentini ziyaret ettikten sonra, onların sarayı ile bizim sarayımız arasındaki fark apaçık ortada. Burada yaşarken bunun farkında değildim, çünkü karşılaştıracak bir şeyim yoktu. Ama artık dünyayı daha iyi tanıdığım için, Icehearts'ın bize yaptıklarının gerçek boyutunu anlıyorum.

Acı bir kahkaha attım. Bu sarayı ilk terk ettiğimde kendimi bir çocuk gibi hissettim. Hiçbir şey bilmiyordum ve hayatım boyunca bana söylenenlere inanıyordum. Gerçeği öğrenmek acı bir uyanış oldu, ama benim için çok gerekliydi.

Bakışlarım şehrin kuzey tarafına, ailemin yaşadığı yere kayıyor. Yaşadıkları yere kayıyor.

Göğsüme bir bıçak daha saplandı. Ama bu sefer, hem acı hem umut karışımıydı.

Unseelie Sarayı'na döndüğümde, komşu saray hakkındaki gerçeği öğrenmekle kalmadım, kendi güçlerim hakkındaki gerçeği de öğrendim. Kendi zihnimin neredeyse tüm hayatım boyunca engellediği ve benden sakladığı bir gerçek.

Hiçbir şeyden duygular yaratabildiğimi. Bunu yapmanın beni bağımlılık yaratan bir zevkle doldurduğunu. Yarattığım duyguların kalıcı olduğunu.

Ve bu, benim sihrimle yanlışlıkla ailemin benden nefret etmesine *neden olmuş* olabilir.

Ailemin beklediği şehrin soluk taş duvarlarına bakarken, göğsümde bir acı ve umut dalgası hissediyorum. Tek yapmam gereken oraya gidip kapılarını çalmak. Sonra sihrimle onlara ulaşip kontrol edebilirim. Birkaç dakika. Tek ihtiyacım olan bu. Ve sonra öğrenirim. Ailem beni kendi iradeleriyle mi nefret ediyor? Yoksa sihrim yüzünden mi?

Utanç verici bir şekilde, içimdeki büyük bir kısmı hemen oraya koşup kontrol etmek istiyor, ama bunu bastırmayı başarıyorum. Şu anda daha acil sorunlarımız var. Ama tüm bunlar biter bitmez, oraya geri dönüp gerçeği öğreneceğim. Ne olursa olsun.

"Orada durup işe yaramaz bir mobilya gibi hayal kurmaya devam edersen, seni geride bırakırız."

Önümdeki şehirden gözlerimi ayırıp arkamı döndüğümde, Draven'ın sert bakışlarıyla karşılaşıyorum ve meydan okurcasına kaşlarımı kaldırıyorum. "Hayal kurmak mı? Sadece, döndüğünde hiçbir şeyi kesmemesi için kaşlarını çatmanın ne kadar yer kaplayacağını hesaplıyordum."

Bana bir saniye şaşkın şaşkın baktıktan sonra kaşlarını çattı ve tek kelime etmeden uzaklaştı. Lyra ve Galen bir kez daha endişeyle ikimize baktılar. Farkında değilmiş gibi davranarak Draven'ın peşinden giriş noktamıza doğru yola çıktım.

Alistair ve Isera tek kelime etmeden yanıma gelirler. Grey'e portal ile ne zaman geri dönmesi gerektiği konusunda talimatlar verdikten sonra Orion da aynısını yapar. Sonunda Galen ve Lyra birbirlerine bakışır ve aceleyle bize yetişirler.

Andunir Nehri'nin yerdeki bir delikten yukarı doğru itildiği ve şehrin yanındaki göle doğru akmaya devam ettiği noktaya vardığımızda, etrafımızı akan suyun sesi doldurur. Draven çoktan geçip aşağıdaki küçük tepeye doğru ilerlemektedir. Onu takip ederek dryadların yaşadığı yeraltı ormanına inerken, kaslı vücudunun hareketlerini izlerim.

Neden burada olduğumuza odaklanmaya çalışıyorum. Dryadları tarafımıza çekmek için, böylece altı bin yıldır bu kıtayı yöneten iki ölümsüz ejderha şekil değiştirenle savaşı kazanabilmek için. Ama bu yerde, diğer tüm yerlerden farklı olarak, kişisel sorunumdan başka bir şeye odaklanmak zor. *Ondan.*

Kaya duvarının bulunduğu yere yaklaştıkça kalbim düzensiz bir şekilde atıyor. Draven'a karşı bir şeyler hissettiğimi ilk kez kendime itiraf ettiğim yer. İçimdeki o yakıcı duygulara sonunda göre hareket ettiğim yer.

Neredeyse vardığımızda, kendi ayaklarımdan çok Draven'a bakıyorum ve neredeyse bir kökün üzerine takılıp düşüyordum. Kendimi toparlayıp tekrar dikleşiyorum ve sonra bakışlarımı tekrar Draven'a çeviriyorum. Bu noktaya vardığımızda nasıl tepki vereceğini merak ediyorum. Hatırladığını biliyorum. Göğsündeki doğal olmayan nefret, anılarını silmedi. Sadece anılarını ve duygularını, nefretin yarattığı bir mercekten görmeye zorluyor. Ama belki, sadece belki, eğer biz...

"Bu bir sprint yarışı değil, biliyorsun," diyor Orion arkamdan.

"Ne oldu, prensçik? Yetişemiyor musun?" Draven dönüp bakmadan cevap veriyor.

"Gerçek unvanım yerine aşağılayıcı '*prensçik*' unvanını kullanmaya devam etmenizi oldukça eğlenceli buluyorum. Bunun nedeni, bir zamanlar prestijli olan Kara Ejderha Klanı'nın fareler gibi saklanıyor olması ve sizin artık Korku Lejyonu'nun komutanı olmamanızdan dolayı kendinizi önemsiz hissetmeniz olabilir mi?"

Draven kaya duvarının hemen yanında durur. Kalbim hızla çarpar. Onu görmek onda nefretten başka bir şey hissettirdi mi? Ben de ona yaklaşıırken nefes almayı bile unuturum.

Ama sonra Draven sadece arkasını dönüp Orion'un gözlerine bakıyor, sanki bu yerin özel bir önemi yokmuş gibi.

"Konuşmaya devam et," diye Draven tehditkar bir gülümsemeye uyarır. "Bak bakalım bu seni nereye götürecekt."

Orion'un gözleri parlar ve ağzını açar.

Ancak, başka bir şey söyleyemeden Isera onu keser. "Yeter." Sonra Draven'a döner ve ona sabırsız bir bakış atar. "Onun ne yaptığını görmüyor musun, Ryat? Bu anlaşmadan kendi başına çıkamayacağı için, seni sinirlendirip onu Unseelie Sarayı'na geri göndermene neden olmak için kasten kendini olabildiğince iğrenç gösteriyor."

Orion'un dudaklarında sinsi bir gülümseme belirir, ama Draven bakışını Isera'dan ona çevirene kadar gülümseme kaybolur. Draven ona kaşlarını kaldırır. Hala yavaşça bize doğru ilerlerken, Orion, Draven'ın sessiz sorusuna yanıt olarak, kaslı omuzlarını tembelce silker.

Ama Isera'ya yan gözle baktığında siyah ve gümüş rengi gözleri keskinleşir.

"Görünüşe göre, bu uyumsuz ve başarısız grubun içinde en azından bir kişi biraz zeka sahibiymiş." Dilini şaklatır. "Ne yazık."

Kadın alaycı bir şekilde güler. "Biraz mı?" Sonra dudaklarında bıçak kadar keskin bir gülümseme yayılır. "Seni zekamla alt edip bu anlaşmaya hapsettiğime göre, bu senin hakkında neyi gösterir?"

Gözlerinde şimşek çakar.

İkisi, diğer arkadaşlarımızla birlikte bize olan mesafeyi kapatırken birbirlerini alay edip tehdit etmeye devam ederken, ben bakışlarımı tekrar Draven'a çevirip yüzünde bir tanıma belirtisi ararım. Hiçbir şey yok. Orada durmuş, Orion'a somurtarak bakıyor.

Hayal kırıklığı ve kalp kırıklığı ruhumu parçalıyor ve o baskıcı karanlık daha da yaklaşıyor.

İnatçı bir meydan okuma ile, kaya duvarına son iki adımı atıp ona yaslanıyorum. Sonra kollarımı başımın üzerine uzatıyormuş gibi yapıyorum, Draven'ın beni o pürüzlü taş yüzeye sıkıştırıp sanki onunmuşum gibi becerdiği zamanki pozumu taklit ediyorum.

"Eh," diyorum, duvara öylece yaslanarak. "Bu anıları geri getiriyor."

Draven bana doğru döner, şimdiden sinirli görünür, dudaklarında şüphesiz başka bir öfkeli küfür vardır. Ama sonra bakışları bana takılır ve irkilir. Yüzünde bir anlık bir şaşkınlık belirir ve bakışları benden, yeşil bitki sümüğünden kurtulmak için yıkandığımız nehre, sonra tekrar bana kayar.

Gözlerim tekrar onun gözleriyle buluştuğunda, altın rengi gözlerinde bir saniye için ilkel bir ateş parlar.

Ve bir şey göğsümü sıkıştırır.

Bu his beni o kadar şaşırttı ki, gerçekten tökezledim ve kollarım tekrar yanlarıma düştü. Draven başını sertçe salladı ve kaşlarını çatarak bakışlarını geri kalan arkadaşlarımıza çevirdi.

Ama etrafımda olanlara neredeyse hiç konsantre olamıyorum, çünkü hala o sarsıntının etkisindeyim.

Dengesiz bir nefes alıp, kendi göğsüme bakıyorum.

Arkadaşlık bağımız hala kopuk. Hala içimde, rüzgarda dalgalanan, diğer ucunu arayan şiddetle kopmuş bir ip gibi sallanıyor.

Ama o çekiş.

Oradaydı. Hissettim. Gerçektir.

Başımı yukarı kaldırıp, kafamın içinde hala şokun yankıları varken Draven'a bakıyorum.

Arkadaşlık bağımızda bir çekişme vardı. Sanki yeniden bağlanmaya çalışıyormuş gibi.

Sanki

onu kendine çekmeye çalışıyormuş gibi.

Bir kez daha dengesiz bir nefes alıyorum.

Ruhumu dolduran karanlık umutsuzluk ve kara öfke denizinin ortasında, küçük bir ışık kıvılcımı aniden parladı. Umut. İçimdeki o baskıcı karanlık hemen onu söndürmeye çalıştı, ama o ölmeyi reddetti. Tüm gücümle o küçük umut kıvılcımına yaslandım.

Henüz her şey kaybedilmedi. Draven hala orada. Gerçek o, hala benim göğsüne zorla soktuğum o devasa nefret ateşinin altında, derinlerde bir yerde savaşıyor. Ve eğer onu oradan çıkarmayı başarabilirsem, her şey yoluna girecek. Dünya olması gerektiği gibi olacak. *O* geri dönecek.

İçimdeki her şeyi yutan karanlığın ortasında parlayan o küçük ışık kıvılcımına tutunarak yumruğumu sıkıyorum.

Bunu düzeltmenin bir yolu olmalı. Olmalı.

"Gidelim," diyor Draven, diğerleri yetişince. "Gündüz vakti boşa harcıyoruz."

"Yeraltındayız," diye işaret eder Alistair.

Draven ona somurtarak bakar.

"Benim de ateş büyüm var," diye devam eder, somurtkan ejderha şekil değiştireni kızdırmak için özel olarak tasarlanmış gibi görünen yardımsever bir gülümsemeyle.

Diğer tarafında, Lyra gülümsemesini bastırmak için dudaklarını sıkıştırır. Bu işe yaramayınca, başını tamamen çevirerek ifadesini tamamen gizler. Draven iç çeker ve Alistair'e sinirli bir bakış atar. Alaycı ateş kullanıcısı sadece omuz silker, dudaklarında hala o rahatsız edici gülümseme vardır.

Ancak, nehirden tekrar aşağıya doğru ilerlemeye başladığımızda, hepsi biraz hızlanır.

Draven ve benim geçen sefer dryadların pususuna düştükten sonra bulduğumuz yere vardığımızda, nehri geride bırakıp doğrudan ormana doğru ilerlemeye başlarız.

Ve sonra yürümeye başlarız.

Tavanı oluşturan ince ağaç gövdelerinin katmanları güneşin görünmesini engellediği için, ne kadar zaman geçtiğini kesin olarak bilemiyorum, ama saatlerin geçtiğini hissedebiliyorum. Ormanın derinliklerine doğru ilerlerken, önümüzdeki sonsuz ormana bakışlarımı gezdirirken endişe göğsümü kemiriyor.

Her şekil ve renkteki ağaçlar bize kayıtsızca bakıyor. Lyra zarifçe zıplıyor ve yanından geçerken üzerindeki kalın dala hafifçe vuruyor. Bu, dalın hafifçe sallanmasına ve güzel pembe yaprakların hışırdamasına neden oluyor. Lyra, yanından geçerken bunu izlerken yüzünde bir gülümseme beliriyor.

Onun rahat gülümsemesi, göğsümdeki gerginliği biraz olsun gideriyor. Burada olmasına seviniyorum. Draven'in onun dostluğunu yeniden kazanmasına seviniyorum. Buna ihtiyacı var. Aslında, hepimizin buna ihtiyacı var. Yedi kişiden, şu anda iyi havaya katkıda bulunan tek kişi o olabilir.

"Beni aydınlat," diyor Orion, sesinde hem alaycı hem de sinirli bir tonla. "Geçen sefer dryadları nasıl buldun? Çünkü bana sanki ormanda amaçsızca dolaşıyormuşuz gibi geliyor."

Draven cevap vermek için ağzını açar, ama gözlerinde parıldayan sinirden, Unseelie Kralı'na sertçe cevap vereceğini anlarım, bu da ikisi arasında başka bir tartışmaya dönüşecektir.

Bu yüzden o ilk kelimeyi söylemeden önce, hızlıca cevap veriyorum, "Bulmadık. Onlar bizi buldu."

Orion bakışlarını bana çevirir ve koyu renkli kaşlarını kaldırır. "Peki plan ne? Onların bizi tekrar bulmasını umarak dolaşmak mı?"

"Hayır, biz onların..."

Çevremde sarmaşıklar belirir ve tüm vücudumu sarar.

Bileklerimi ve ayak bileklerimi sararak beni hızla tuzağa düşürdüklerinde nefesim kesilir, ama kalın bir sarmaşık dişlerimin arasına tıkaç gibi girince sesim kesilir.

Sonra başka bir sarmaşık başımı sararak dünyayı karartır ve gözlerimi de bağlar.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yere fırlatıldığım da kalçamdan bir acı geçer. Asmalar hala vücudumu sarmış, beni hareketsiz, ağzım tıkanmış ve gözlerim bağı halde tutuyor. Dişlerimin arasındaki kalın asmadan bir nefes verirken, arkadaşlarımın da şüphesiz yere atıldığı için etrafımda daha fazla gürültü duyulur.

Aniden sarmaşıklar geri çekildi.

"Ormanlardan ne kadar nefret ettiğimi söylemiş miydim?" Alistair solumdan bir yerden homurdanıyor.

Dizlerimin üzerine çökerek, ani ışığa gözlerimi kırıştırıyorum.

Önümdeki inanılmaz manzaraya bakarken ağzım açık kalır. Evler kadar kalın ağaçlar devler gibi önümüzde yükselir. Devasa gövdelerin deliklerinden parıldayan ışıktan, içlerinde konutlar olduğu anlaşılır. Ancak onlara çıkan merdivenler yoktur. Sadece kabuk boyunca dalgalanan sarmaşıklar vardır. Yukarıda, ağaçlar gökyüzüne uzanırken, canlı yeşil yapraklar rüzgarda hışırdar.

Pembe ve altın rengi çizgilerle kaplı öğleden sonra gökyüzüne bakıyorum. Nereye götürüldüğümüzü bilmiyorum, ama görünüşe göre artık yeraltında değiliz.

"Buraya ikinci kez gelmen çok aptalcaydı," diyor tanıdık bir ses.

Gözlerimi heybetli ağaçlardan ve renkli gökyüzünden indirip, başımı hızla sallayıp sesin geldiği yere doğru gözlerimi kırıştırıyorum.

Karşımda ormandan yapılmış bir kadın duruyor. Elbisesi asma ve yapraklardan yapılmış, birkaç ince dal da yapıyı sağlamlaştırıyor ve elbise, kahverengi beneklerle dolu yeşil bir şelale gibi etrafında dalgalanıyor. Elbise, kadının soluk yeşil tenine ve koyu kahverengi gözlerine çok yakışıyor ve onu gerçekten ormanın vücut bulmuş hali gibi gösteriyor. Giydiklerinin tek diğer rengi, başının etrafında taç gibi büyüyen kırmızı çiçeklerden geliyor. İnce sarmaşıklardan yapılmış ve güzel yapraklarla süslenmiş uzun saçları, hayali bir rüzgârda dalgalanıyormuş gibi etrafında dalgalanıyor.

Bu o. Adını bilmediğim, ama Dryad Kraliçesi olarak düşünmeye başladığım dryad lideri.

Hızla ayağa kalkarım.

"Bir keresinde kazara izinsiz girdiğin için seni affettik," diyor, sesi alçak ve yumuşak ama keskin bir tehdit tonu var. "Ama şimdi kendi isteğinle geri döndün."

Ağzımı açıp, henüz tam olarak ne söyleyeceğimi bilmediğim akıllıca bir şey söylemek için hazırlandım, ama daha hiçbir kelime çıkamadan, hepimiz heyecanlı bir çığlık olarak tanımlanabilecek bir sesle şaşkınlığımızdan sıyrıldık.

Lyra heyecanlı bir çığlık atarak ayağa fırladığında herkes şaşkınlıkla başlar. Dalgalı kahverengi saçları ani hareketle yüzünün etrafında uçuşur, ama o sadece geniş bir gülümsemeyle saçlarını yüzünden atar. Dryad Kraliçesi'nin bakışlarıyla karşılaştığında turuncu gözleri altın rengi öğleden sonra güneşinde adeta parlar.

"Merhaba!" diye bağırır Lyra.

Dryad Kraliçesi ona göz kırpar.

"Azaroth'un ateşi, seninle tanıştığımıza çok heyecanlandım!" Lyra devam eder, sözler ağzından o kadar hızlı dökülür ki, neredeyse tökezler. "Geçen yıl seninle tanıştıklarını söylediklerinde, dürüst olmak gerekirse biraz şüpheliydim çünkü kimse bir dryad ile tanışmamıştı. En azından benim tanıdığım kimse tanışmamıştı. Her neyse, bir yanım belki de benimle dalga geçiyorlar diye düşünüyordu. Ama şimdi buradasın, şehrin burada ve biz buradayız ve aman Tanrım, seninle tanışmak çok heyecan verici!"

Dürüst olmak gerekirse, bu bilgi ve kadim dryadın şok olmuş gibi görünebileceğini hiç düşünmemiştim. Mabona'nın göğüsleri, yanılmışım.

Dryad Kraliçesi, Lyra'ya o kadar komik bir şaşkınlık ifadesiyle bakıyor ki, çok uygunsuz bir anda kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyorum. Ağzı hafifçe açık ve sanki tüm konuşmasını planlamış gibi görünüyor, ama bu sırtan ejderha şekil değiştiren, tüm etkileşimi mantıklı seyrinden çıkardığı için artık hatırlayamıyor gibi.

"Şey, bizi tehdit ettiği kısmı kaçırdın mı?" diyor Alistair ve Lyra'ya kaşlarını kaldırıyor.

O anda, bizi çevreleyen ve bize oklarını doğrultmuş bir dryad çemberi olduğunu fark ettim. Ancak onlar da aynı derecede şaşkın görünüyorlardı ve Lyra ile kraliçeleri arasında bakışlarını gezdiriyorlardı.

"Oh, doğru!" Lyra, tehditkar bir monologu böldüğünü yeni fark etmiş gibi alnına vurur ve sonra Dryad Kraliçesi'ne elini sallar.

Kraliçe'ye elini salladı. "Üzgünüm. Devam et."

Galen iç çekmekle gülmek arasında bir ses çıkarırken, Draven başını sallar ve gülümsemeyi bastırmak için elinden geleni yapar.

Önümüzde, Dryad Kraliçesi kendini toparlayabilmek için birkaç kez ağzını açıp kapar. Boyunu uzatarak, bize ihtiyatlı bir bakış atar.

"Bu da ne?" diye sorar. "Neden geldiniz?"

"Sizden savaşımızda bize yardım etmenizi istemek için geldik," diye cevap veririm, onun şüpheli bakışlarını karşılayarak.

Gözlerini kısar. "Savaşmak mı? Ne savaşı? Kefaret Denemelerinizi kazanmanıza yardım etmekle ilgilenmiyorum."

"Kefaret Denemeleri mi?" Ona şaşkın şaşkın bakarım. "Ne? Hayır. Onlar aylar önce oldu."

O ise kaşlarını çatarak beni izlemeye devam ediyor. O anda, dryadların zamana bizimkinden çok farklı bir bakış açısı olabileceğini fark ediyorum. İnsanlara kıyasla çok uzun ömürlüler, bu yüzden zamanı bizden daha keskin hissediyorlar. Ama dryadlarla aramızdaki farkın daha da büyük olabileceğini düşünmeye başlıyorum. Acaba onlar gerçekten ölümsüz mü?

Kafamı hızlıca sallayarak boğazımı temizledim ve konuşmayı tekrar konuya döndürmeye çalıştım. "Son konuşmamızda, Icehearts'tan nefret ettiğini söylemiştin."

Saldırmak üzere olan öfkeli bir engerek gibi bir tıslama, etrafımızdaki dryadların arasından yankılanır. Isera bakışlarını onlara çevirir, avuçlarında buz oluşur. Ama hiçbirisi bize ok atmaz.

"Öyle," diye cevaplar Dryad Kraliçesi, sesi artık soğuk ve keskin.

"O zaman da söylediğim gibi, biz de onlardan nefret ediyoruz," diye devam ediyorum. "Ve şimdi, biz de karşılık veriyoruz. Hem periler hem de ejderha şekil değiştirenler." Arkadaşlarımın arasında elimi salladıktan sonra dikkatimi tekrar Dryad Kraliçesi'ne çeviriyorum. "Ve sizin yardımınıza ihtiyacımız var. Bizimle birlikte savaşır mısınız?"

Çimlerin üzerinde ölümcül bir sessizlik hakim. Arkamızda, daha normal boyutlardaki ağaçlar, ormanı saran bir başka ılık rüzgârla hafifçe sallanıyor. Bu rüzgâr, dallardan sarkan kıvrımlı sarmaşıkları sallıyor. İleride, dev ağaçların içinde şekiller hareket ediyor, sanki orada yaşayan dryadlar pencerelerden dışarı bakmak için yaklaşıyorlar.

Etrafımızdaki okçular hareketsiz kalıyor, ama içlerinden birkaçı kraliçelerine sorgulayan bakışlar atıyor. Kraliçe ise

beni dikkatle izliyor, sanki yüzümden tüm hayat hikayemi okumaya çalışıyor gibi.

Nefes almaya cesaret edemedi onun

bakışlarını karşılıyorum. "Hayır."

Sanki tek bir kelime söylemek yerine bana yumruk atmış gibi
ciğerlerimdeki hava bir anda boşalır. Keskin bir nefes alıp, "Ne?" diye
patlarım.

"Hayır," diye tekrarlıyor, sesi artık duygudan yoksun.

Isera'nın boğazından bir hırıltı çıkar ve sesi kırbaç gibi havayı keser,
"Hayır ne demek?" diye sorar.

"Sizinle savaşmayacağız." "Neden
savaşmayacaksınız?"

Dryad Kraliçesi'nin gözlerinde aniden yıldırım gibi bir öfke parlar, ama
Isera'nın sorusuna cevap vermez. O ham öfkenin görüntüsü omurgamdan buz
gibi bir ürperti geçer. Ama Isera geri adım atmaz.

"Sadece burada saklanacak mısın?" diye bağırır. "Diğer herkes
savaşırken mi?"

Dryad Kraliçesi boyu uzamış gibi görünüyor ve sesi daha derin ve
otoriter hale gelerek şöyle diyor: "Biz savaşa girmeyiz. Biz bu dünyanın
koruyucularıyız. Yaşlılıktan ölemeziz, ama öldürülebiliriz. Ve bu dünyada
yeni bir dryadın doğması bin yıl sürer. Bu yüzden savaşa girmeyiz."
Gözlerinde yine öfke parıldıyor ve ekliyor: "İyi bir neden olmadan."

"Peki bu sebep yeterli değil mi?" diye soruyorum, kafamı karışık bir
şekilde sallayarak. "Icehearts'tan nefret ettiğini söylediğini sanıyordum."

Yine, çevremizdeki yay kullanan dryadların bazıları içinden ham nefretin
düşük homurtuları yükseldi.

"Nefret ediyoruz," diye Dryad Kraliçesi bir kez daha onayladı.

Ama başka bir şey söylemez. Başka bir açıklama yapmaz. Hayal kırıklığı
içimi kaplarken elimi sıkarım, ama ben bir şey söylemeden Galen konuşur.

"Bin yıl mı? Tek bir dryad için mi?" Sarı saçlarını eliyle tararken başını
sallar ve sonra sanki onları sayıyormuş gibi etrafımızdaki dryadlara şaşkın
mor gözleriyle bakar. "Yani, periler ve ejderha dönüşümcüleri arasındaki
savaştan bu yana sadece altı dryad doğmuş. O savaşta savaştınız mı? Bu
yüzden mi şimdi bu kadar temkinlisiniz?"

Dryad Kraliçesi onun sorularının hiçbirine cevap vermez. Bunun yerine,
gözlerinde yine o ham öfke ve dünyayı yok edecek nefret parlar ve şöyle der:
"Savaştan beri hiçbir dryad doğmadı."

"Ne?" Lyra, gerçekten üzgün bir ifadeyle sorar. "Neden?"

"Bu yüzden savaşamayız," diyor Dryad Kraliçesi, bir kez daha soruyu görmezden gelerek. "Icehearts'tan ne kadar nefret etsek de. Halkımızın yok olma riskini göze alamayız."

Hepimizin içinde kaynayan öfke ve hayal kırıklığı, rüzgarda pişmanlık dolu bir iç çekiş gibi kaybolur. Isera bile bu mantığa karşı çıkmaz. Sadece kollarını kavuşturur ve soğuk bir sessizlik içinde dryadları izler. Orion ise *onu*, benim anlayamadığım bir ifadeyle izler.

Yanımda, Draven başını eğip düşünceli bir ifadeyle ona bakar. "Icehearts size ne yaptı?"

Dryad Kraliçesi bakışlarını ona çevirir ama hiçbir şey söylemez. Bir süre, gergin bir sessizlik içinde birbirlerini izlemeye devam ederler. Draven, Icehearts'ın yapabileceği zulmü herkesten daha iyi bilir. Ama Dryad Kraliçesi cevap vermez.

Birkaç saniye daha yoğun bir sessizlikten sonra, bakışlarını ondan ayırır ve şöyle der: "Gece neredeyse çöktü, bu geceyi evimizde kalmana izin vereceğiz. Sabahın ilk ışıklarıyla gözlerin bağlanacak ve geldiğin yere geri götürüleceksin. Anlaşıldı mı?"

Ormanlardan nefret eden Alistair, yine ateş büyüü olduğunu ve bu yüzden buradan çıkmak için gün ışığına ihtiyaç duymadığını belirtmek üzere gibi görünüyor, bu yüzden hızla başımı sallayıp "Evet, anladım" diye cevap veriyorum.

Alistair bana kaşlarını çatarak bakarak benim teorimi doğrular, ama daha fazla tartışmaz.

"Güzel." Dryad Kraliçesi elini bir hareketle okçulara geri çekilmelerini emreder. "O zaman beni takip edin."

Saçlarını ve elbisesini oluşturan yapraklar ve sarmaşıklar, o dönüp dev ağaçlardan birinin açıklığından parıldayan ışıklara doğru ilerlemeye başladığında dalgalanıyor. Hızlıca birbirimize baktık ve onu takip ettik.

Aklıma birden başka bir soru gelir ve Dryad Kraliçesi'ne yetişmek için koşmaya başlarım. Bizimle savaşmasalar bile, bize yardım edebilirler.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" diye sorarım, ona yetişince. Göz ucuyla bana bakar ama cevap vermez.

Ancak hayır da demediği için ısrar ediyorum. "Seelie fae ile ejderha şekil değiştirenler arasında eskiden bir ortaklık olduğunu duyduk. Bu doğru mu?"

"Evet."

İçimde bir heyecan dalgası yükselir. "Nasıl işliyor?"

"Bilmiyorum."

"Halkından bilen var mı?" "Hayır."

Hayal kırıklığının beni ezmesine izin vermemeye çalışıyorum. "Bana bu konuda gerçekten hiçbir şey, hiçbir şey söyleyemez misin?"

"Hayır. Bunun var olduğunu biliyorum, ama ne işe yaradığı ve nasıl işlediği iki ırkınız arasında bir sırdı."

Dudaklarımdan hayal kırıklığı dolu bir iç çekiş kaçıyor. Lanet olsun. Dryadların bileceğini düşünmüştüm. Ama şimdi, bunu bilen teklerin Icehearts olduğu anlaşıyor. Peki bu sırrı onlardan nasıl öğreneceğiz?

Dryad Kraliçesi bizi devasa ağaç gövdesine götürürken zihnim karışır.

Lavendera biliyor mu acaba? Onların güven çemberinde oldukça üst düzeyde birine benziyor. Onu bizim tarafımıza çekebilir miyiz? Taraf değiştirmesini sağlayabilir miyiz? Onlar için çalışıyor olabilir, ama sonuçta o Seelie Sarayı'ndan bir peri. O bizden biri.

Parmaklarımla uyluğuma vurarak, bunu daha sonra diğerleriyle konuşmak için zihnimde bir not alıyorum.

Lavendera, Draven'ın bile bilmediği bir bilgi dağının üzerinde oturuyor olabilir. Onu bizim tarafımıza çekmek, Icehearts'a karşı savaşmak için ihtiyacımız olan gizli silah olabilir.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Görünüşe göre dryadlar yemek yemiyorlar. Yarı bitki oldukları düşünülürse, bu beni şaşırtmamalıydı. Ya da tamamen bitki mi? Dürüst olmak gerekirse, dryadların vücudunun genetik yapısını tam olarak bilmiyorum. Ama sonuç aynı. Yemek yemiyorlar.

Ancak, *bizim* yemek yememiz gerektiğini anladılar. Bu yüzden önümüzdeki masa, belirsiz bir şekilde yenilebilir... şeylerle dolu. En azından, yenilebilir olmalarını umuyorum.

Önümdeki ince tahtanın üzerinde kesilmiş soluk sarı parçalara bakıyorum. Patatese benziyorlar, umarım haklıyım. Dryadlar yemek yemedikleri için tabakları yoktu, bu yüzden yiyecekleri normalde ne işe yaradıkları benim için bir sır olan çeşitli düz nesnelerin üzerine servis ettiler.

Bize yemek yedirmeye yardım eden dryad, Lyra'nın önüne bir mısır koçanı koyduğunda, Lyra'nın yüzünde geniş bir gülümseme yayıldı. Solunda oturan Alistair ise, yerine havuç aldığı anda yüzünü buruşturdu. Şaşkınlıkla fark ettim ki, onun havucu ateşte kızartılmış gibi görünüyordu. Öte yandan, önümdeki şüpheli görünümlü doğranmış patates yığını, içimden bir sesin dediğine göre çığ olabilir.

Ama bu durumun en garip yanı bu değil. Hayır, en kötüsü, odanın tamamının, oyulmuş ahşap sandalyelerde sessizce oturan ve bizi büyük bir ilgiyle izleyen dryadlarla dolu olması. Sanki akşam yemeği izleyici sporudur da.

Hepsine belirsiz bir bakış atıyorum. Galen ve Alistair de aynısını yapıyor. Lyra, en açık şekilde yenilebilir yiyeceği aldığı için çok heyecanlı ve dryadların hayran bakışlarını fark etmiyor. Isera'nın seyircilerin önünde hiç aldırış etmeden birini kolayca öldürebileceğini zaten biliyorum, bu yüzden böyle bir akşam yemeği yemek çocuk oyuncağı olmalı. Görünüşe göre Orion ve Draven de, ne kadar güçlü ve önemli oldukları için istedikleri her şeyi yapabilecekleri kadar ince olmayan sanatı mükemmelleştirmişler

, bu yüzden meraklı izleyicilerimizi gerçek kraliyet ailesi gibi görmezden geliyorlar.

Galen, Alistair ve ben birbirimize bakışıyoruz. Ancak, biz bir şey söyleyemeden, Lyra aniden Alistair'in geçici tabağını alıp kendi tabağıyla değiştiriyor.

Alistair şaşkınlıkla ona döner. Biz de öyle. "Neden Alistair'in havucunu alıyorsun?" Galen şaşkın bir ifadeyle sorar kaşlarını çatarak sorar.

"Almıyorum," diye cevaplar Lyra, yüzünde hala bir gülümsemeyle. "Mısırla değiştiriyorum. Büyük fark var."

Galen uzun bir iç çekişle, "Tamam, evet, taka s ediyorsun. Soru hala aynı." "Alistair havuç sevmez."

Söz konusu ateş kullanıcısı hafifçe geri çekilir ve şaşkınlıkla ona bakar. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Unseelie Sarayı'nda haftalarca birlikte yaşadık, hatırladın mı?" diye cevaplar Lyra, sanki bu çok açık bir şeymiş gibi başını hızlıca sallar.

"Evet, ama kimse bunu fark etmedi. Ben de başkalarının yeme alışkanlıklarını ezberlemedim."

"Huh." Bir saniye düşünceli bir ifadeyle baktıktan sonra, omuzlarını rahatça silkti. "Şey, birine ilgi duyduğumda, bazı şeyleri fark etme eğilimindeyim."

Alistair'in yanakları bir anda kızardı.

Masanın diğer tarafında, Draven alçak bir kahkaha attı ve Lyra'ya başını salladı. "Ona fazla yüklenme, olur mu? Yoksa alev alıp hepimizi de beraberinde götürebilir."

Alistair ona küfür gibi bir şey mırıldanır, ama Lyra şüpheli bir şekilde kızartılmış havucuna bakarak "Ne?" diye sorar.

Sesi ve yüzündeki ifade masumiyetle doludur, ama turuncu gözlerinde gizleyemediği yaramaz bir ışıltı vardır. Draven gülümsemesini bastırarak tekrar başını sallar.

Masadan ona bakarak, o hafif gülümsemeyi içime çekiyorum. Hayatında çok az gülümsedi. Neşe dolu bir hayatı hak ediyor. Macera ve özgürlük dolu bir hayat. Sevgi dolu bir hayat. Onun ve benim tanrım adına, bunu elde etmesini sağlayacağım. Her şeyi elde etmesini sağlayacağım. Her şeyi elde etmemizi sağlayacağım.

Ağızındaki masum gülümseme ve gözlerindeki şeytani ışıltıyla Lyra, havuçları rahatça alır ve sertçe ısırır. Yanakları hala kızarmış olan Alistair, iki eliyle mısır koçanını hızla kapar ve yemeye başlar.

Aniden başlayan ziyafet, tüm dryadları sessiz translarından çıkarmış gibi görünüyor, çünkü odada bir dalgalanma oluyor. Masalarında ilk kez sohbetler başlıyor, çünkü bizim yemek yememize odaklanmak yerine başka bir şeye odaklanıyorlar, ama yine de birkaç saniyede bir bize gizlice bakıyorlar. Sanki nasıl yemek yediğimizi kataloglamak istercesine.

Isera, bizi inceleyenlere soğuk bir bakış atar ve onların dikkatini hızla kendi arkadaşlarına geri çevirir.

"Buz gibi."

Hepimiz Orion'a döneriz, ama Unseelie Kralı bakışlarını Isera'ya dikmiştir.

"Yüzün," diye devam eder. "Gerçekten buz gibi."

Isera bakışlarını ona çevirir ve alaycı ve son derece tehlikeli bir ifade yüzüne yerleşir. "Dur tahmin edeyim, daha çok gülümsemem mi gerekiyor?"

"Hayır. Zaten mükemmel olan bir şeyi neden değiştireyim ki?" Siyah ve gümüş rengi gözleri, sanki zihnine kazımak istercesine, kadının yüzüne sabitlenmiş durumda. "Sanki acımasızca soğuk bir kış gününde, sert güneşin altında parıltıyan bir buz parçası izlemek gibi. Ölümcül. Keskin. Boyun eğmez." Başını yana eğdiğinde, uzun koyu mavi saçları özel dikilmiş tünüğünün üzerine kaydı. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Gerçekten kraliyet ailesinden misin, yoksa keskin zekan ve dilinle beni oyuna mı getirdin diye merak edip duruyorum, ama böyle anlarda bunun doğru olduğunu inkar edemiyorum."

Masamızdaki herkes şaşkın bir sessizlik içinde ona bakıyor.

"Vay canına," diye başlar Draven, sesinde alaycı bir eğlence vardır. "Küçük prensin böyle bir şair olduğunu kim bilebilirdi?"

Şok ve paniğe çok benzeyen bir ifade, Orion'un yüzünde bir saniye boyunca belirir. Sanki az önce tüm bunları yüksek sesle söylediğine inanamıyormuş gibi. Sonra bunu tehlikeli tehditler maskesinin arkasına hızla saklar. Isera'dan gözlerini ayırarak, artık kararmış gözlerini Draven'a çevirir.

"Sözlerine dikkat et," diye uyarır.

"Yoksa ne olur?" Draven ona meydan okurcasına sırtarak bakıyor. "*Bana* da bir şiir yazacak mısın?"

Orion'un yüzünde öfkeli bir ifade belirir ve gözleri parlamaya başlar, sihir gücünü kullanmaya başlar. Draven ise oturup bakışlarını ondan ayırmaz, onu yapmaya cesaretlendirir. Birkaç saniye boyunca, gerçekten yapacakmış gibi görünür. Ama

sonra büyüünü serbest bırakınca gözlerindeki parıltı kaybolur.

Draven kıkırdar. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Sen olsam henüz rahatlamazdım." Orion ona keskin bir gülümseme attı. "Sadece kurbanlarımın en az beklediği anda saldırmayı tercih ederim. Tek gözün açık uyu, seni kara kara düşünen canavar."

Draven kaslı kollarını başının üzerine uzatır ve esner, tembel bir özgüvenin somut örneği gibidir. "Cesaretini topladığında, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Orion'un gözlerinde şimşek çakar, ama o cevap veremedi Galen hızla konuyu değiştirir.

"Acaba başka kimsenin yemeği çiğ mi?" diye sorar ve bıçağının ucuyla önündeki şüpheli görünen yığını dörter.

"Evet," diye cevaplarım. "Benim patateslerim de çiğ olduğundan eminim." "Onları senin için kızartabilirim," diye Alistair omuz silkerek teklif eder.

Hepimiz ona bakmak için dönüyoruz. Tabii, yüzünde okunamayan bir ifadeyle Orion'u izlemeye devam eden Isera hariç.

"Ne?" Alistair kaşlarını çatarak sorar. "Ateş büyüü yapabiliyorum, unuttun mu?" "Hmm," Lyra ağzında havuçla mırıldanır. "Teknik olarak, bizde ateşimiz de var."

"Evet, ama onu kullanmak için ejderhaya dönüşmen gerekiyor." Şu anda içinde bulunduğumuz oyulmuş ağaç gövdesine eliyle işaret eder. "Nasıl gittiğini bana haber ver."

Draven kıkırdar.

O harika sesi ezberlemeye çalışırken onu izlerim.

Sanki bakışlarımı fark etmiş gibi, gözleri bana kaydı. Ve yüzündeki gülümseme anında silindi. Onun yerine, gözlerinde nefret parladı ve çenesini sıkıttı.

İçimdeki o karanlık dalga beni yutmak üzere, ama onun bakışlarını tutarken o küçük umut kıvılcımına tutunuyorum. O kaya duvarının önünden geçerken nefretten başka bir şey hissetti. Bunu biliyorum. O da biliyor. Ve bir kez hissettiğine göre, tekrar hissedebilir.

Draven elini bükür.

Sonra aniden güzel oyulmuş masadan kalkar ve sandalyesini geri iter. "Biraz hava almam lazım."

Cevap beklemeden kapıya doğru yürüdü.

Diğerleri ona şaşkınlıkla bakıyor. Ama Galen onu takip etmeden önce, ben koltuğumdan fırlayıp onun peşinden koşmaya başlıyorum.

"Hemen döneriz," diye söz verip Draven'ın peşinden koşarım.

Devasa ağaç gövdesinden çıkıp dışarıdaki çimlere adım attığımda, ılık akşam rüzgarı beni sarar. Güneş artık ufukta neredeyse kaybolmuştur ve sadece birkaç ışık huzmesi, dryadların devasa ağaç evlerini çevreleyen normal ağaçlara ve sarmaşıklara vurmaktadır.

Başımı sağa sola çevirerek, Draven'ı aramak için etrafı taradım ve onu solumda, yerde volta atarken hemen buldum. Birkaç dryad, kısa bir mesafedeki ağaç gövdeleri arasında hareket ediyordu, ama içeridekilerin aksine, bize hiç aldırış etmiyorlardı. Omurgamı düzelterek, Draven'a doğru büyük adımlarla yürüdüm.

"Orada, kaya duvarında bir şey hissettin," diyorum.

Bu bir soru değil, ama yine de inkar etmeye çalışıyor. Yürüyüşünü durdurup bana dönerek kaşlarını çatıyor. "Hayır."

"Yalan söylemenin bir anlamı yok. Bir şeyler hissettiğini biliyorum." Gözlerimi ona dikip bakıyorum. "Çünkü ben de hissedebiliyorum. Eş bağımız sayesinde."

Yakışıklı yüzünde bir saniye için endişe belirir, sonra kaşlarını çatmaya devam eder. "Hayal görüyorsun."

"Kabul et. Bir şey hissettin. Bana baktığında içgüdüsel olarak bir şey hissediyorsun."

"Evet, buna iğrenme denir."

Boğazımdan sinirli bir hırıltı çıkar. "Lanet olsun, Draven. İkimizin de zekasını aşağılamayı bırak ve itiraf et."

Elini tekrar esnetip çenesini kapıya doğru salladı. "Seni burada istemiyorum. İçeri gir."

"Sen bir şey hissettiğini itiraf edene kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Ağzını açarak, yine bana bağırmak üzereymiş gibi görünüyor. Ama sonra uzun, sakinleştirici bir nefes alır ve çimlerin karşısındaki ağaçların karışıklığına bakar.

"Peki," diye homurdanır. "Benimle gel. İnsanların duyabileceği bir yerde bunu konuşmak istemiyorum."

İçimde umut dalgası yükselir. O kadar yoğundur ki, o diğer taraftaki ağaç ve sarmaşıkların olduğu yere doğru yürümeye başladığında, ona yetişmek için koşmam gerekir.

Batan güneşin son altın ışınları, ormanı zar zor delip geçerek çoğunu gölgeye büründürüyor. Draven'ı kısa bir mesafe takip ediyorum.

Kimsenin bizi göremeyeceği ve duyamayacağı kadar uzağa. Sonra sarmaşıklarla kaplı büyük bir ağacın yanında durur.

"Tamam, peki," diye tekrar söylüyor. "Sen kaya duvarına öyle yaslandığında bir şey hissetmiş olabilirim. Ama o kadar çabuk geçti ki, ne hissettiğimi bile emin değilim."

Kalbim göğsümde çarpmaya başlar. "Tamam. Bu iyi. O hissi hatırlayabiliyor musun? Hiçbir şey bile olsa?"

"Hayır. Bilmiyorum." Yanımızdaki ağaca bir bakış attı ve boğazını temizledi. "Belki sen... onu yeniden yaratabilirsin?"

Göğsümdeki o hain kalp o kadar hızlı atıyor ki, Draven'ın duyabileceğinden eminim. Dudaklarımı yalayıp, içimdeki umut dalgasının kontrolden çıkmasını engellemeye çalışırken ağaç gövdesine doğru ilerliyorum. Draven, sırtımı ağaca yaslayıp ellerimi başımın üzerine kaldırırken beni dikkatle izliyor.

Draven'ın gözlerinde bir saniye parıldayan ateşle kalbim bir an durur.

İşe yarıyor.

O bana yaklaşıp tam önümde durana kadar, ben dengesiz bir nefes alıyorum. Gözleri vücudumu tararken, bakışları derimi yakıyor. Aniden uzanıp siyah dövüş derimi açmaya başladığında, dudaklarımdan küçük bir inilti kaçıyor. Parmaklarının her dokunuşu, damarlarımda bir yıldırım gibi.

Ceketimi açtığında, omuzlarımdan kaydırıp çıkarabilmesi için kollarımı yavaşça indiriyorum. Güçlü elleri, köprücük kemiklerimin üzerinde kendinden emin bir şekilde hareket ediyor.

Sonra siyah deri ceket omuzlarımdan kayar ve ayaklarımdan arkasına düşer, beni sadece ince beyaz bir fanila ile baş başa bırakır.

Draven gözlerini tekrar vücudumda gezdirir. "Kollarını başının üzerine kaldır."

Emrine uyup kollarımı tekrar kaldırıyorum ve kayalık duvarda yaptığım gibi bileklerimi başımın üzerinde çaprazlıyorum.

"Bu gerçekten anıları geri getiriyor," diyor Draven yavaşça.

Elleri kollarımı okşarken vücudumdan sıcak bir titreme geçer. Başımı geriye eğip, ağacın dallarından sarkan birkaç sarmaşığı tuttuğunu izlerim.

"Draven?" diye soruyorum, emin olamadan.

"Genelde kelepçe kullanırdık, hatırlıyorum," derken sarmaşıkları çaprazlanmış bileklerime doğru uzatır. Gözlerinde şeytani bir ışıltı vardır. "Ama

bunların iş görmesi gerek."

Ellerimi başımın üstüne sıkıca bağlayıp avuçlarını tekrar kollarımdan aşağı kaydırırken içimi ateş kaplar. Göğsüme ulaşip yumuşak parmaklarıyla köprücük kemiklerimi okşarken sırtımı kamburlaştırırım.

Dizini bacaklarımın arasındaki ağaca dayayarak, beyaz gömleğimin yakasını kenara itip göğsümü daha fazla ortaya çıkarırken bana yaklaşır. Ağzı benimkine o kadar yakındır ki, sıcak nefesini tenimde hissedebiliyorum.

"İstediğin bu mu?" diye dudaklarıma fısıldadı. "Seni bağlayıp, benimmişsin gibi sikhemi mi istiyorsun?"

Kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor. Hatırlıyor. Tanrım, gerçekten hatırlıyor. Göğsündeki nefretle savaşıyor. Henüz aşk olmasa da, sadece şehvet olsa bile, yine de bana geri dönmek için mücadele etmeye başlıyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, sesim kırılgan bir fısıltı.

Elini kaburgalarımın yanından aşağı kaydırıyor, zevk cildimde yayılıyor. Sonra gülüyor.

Bu sert ve acımasız ses, sersemlemiş halimden beni uyandırıyor, sanki yüzüme bir kova buzlu su dökülmüş gibi.

Geri çekilirken, alaycı gözlerini bana dikeyor. "Seni buraya, sana karşı bir şeyler hissettiğimi aniden fark ettiğim için getirdiğimi mi sandın? Seni buraya, gerçekten istediğim için mi getirdiğimi sandın?"

Göğsümden o kadar şiddetli bir acı hissediyorum ki nefes almayı unutuyorum.

Güçlü elini boğazıma dolayarak çenemin hemen altına kilitliyor, böylece bana yaklaşırken başımı hareket ettirmemi engelliyor. Güzel altın rengi gözlerinde nefret yanarken, bana acımasızca bakıyor.

"Seninle yatmaktansa, o dayanılmaz piç Orion Nightbane ile yatmayı tercih ederim," diye yüzüme doğru homurdanıyor.

Dişlerimi sıkarak ona ters ters bakıyorum. "Yalancı. Şu anda sana büyümü yaparsam, göğsünde büyük bir şehvet alevi bulurum ve sen de bunu biliyorsun."

"Hayal kuruyorsun."

"Öyle mi? Ne yazık. Madem sen erkeklerden hoşlanmıyorsun ve Orion da erkeklerden hoşlanmıyor, o zaman belki de gidip Orion'u sikhmeliyim."

Elini çenemin etrafında sıkılaştırıyor.

Göğsümde zafer kıvılcımları çakıyor. *Bu, ondan bir tepki aldı.*

Ama tek söylediği, "Devam et. Kiminle seviştiğin umurumda değil." oldu. "Tabii."

Dişlerini sıkarken elini tekrar çenemin etrafında sıkıştırır. Sonra aniden çenemi bırakır ve bu sırada başımı yana doğru çevirir.

"Kafamdan çık git," diye homurdanarak topuklarını döndürür ve uzaklaşmaya başlar.

Beni hapseden sarmaşıkları çekiyorum ama şaşırtıcı derecede güçlüler. Hareket etmediklerinde, içimde bir panik dalgası yayılıyor.

"Draven," diye seslenirim, hala güçlü sarmaşıklara boşuna çekmeye devam ederken.

Durup bana dönüyor ve alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. "Evet, küçük asi?"

O tanıdık takma adı kullandığında sesindeki acımasız alay, kalbime bir kez daha acı bir bıçak saplar. Bu beni o kadar sarsar ki, sadece acınası bir "Önce beni çözmeyecek misin?" diyebiliyorum.

"Seni bağlamamı isteyen sendin. Fikrini mi değiştirdin?"

Hayal kırıklığı içimi kaplar ve ben patlarım: "Lanet olsun, Draven! Sen..."

"Bana bir daha sesini yükselt, yemin ederim ki seni sustururum."

Burnumdan uzun ve sakinleştirici bir nefes alırken, hain kalbim onun sözlerindeki saf emir karşısında zonkluyor. Bana meydan okurcasına bakarken, kaslı vücudundan duman gibi mutlak bir güç yayılıyor. Damarlarımdan ateş geçiyor.

Onun emredici bakışlarına meydan okurcasına gözlerimle karşılık verirken, sesimi sabit tutarak karşılık veriyorum, "Göğsündeki nefret ateşini nasıl söndüreceğimi bulduğumda, bu konuşma için bütün geceyi dilinle bana ödeyeceksin."

O yakıcı arzu ateşi gözlerinde yeniden parlıyor. Bu manzara nefesimi kesiyor.

Ama sonra bir asmanın bir parçasını koparıp, yüzünde intikam dolu bir ifadeyle bana doğru ilerliyor.

Kalbim hızla çarpar ve yolumu kesen kalın bir ağaç olduğunu hatırlamadan önce geri çekilmeye çalışırım. Ellerimi başımın üzerinde tutan sarmaşıkları çekip dururum, ama onlar yine de yerinden kıpırdamaz. Draven aramızdaki son mesafeyi kapatır.

"Hayır, dur," diye bağırırım, kendimi ağaca yaslayarak. Ama Ölümün Gölgesi'nden kaçış yoktur. "Draven, dur, ben..."

Asmayı dişlerimin arasına sıkıştırır ve başımın arkasında sıkıca bağlar. Ona küfürler yağdırırım, ama sadece boğuk bir ses çıkar, bu yüzden onun yerine topuğumu ayağına vurmaya çalışırım. O da cevaben elini tekrar boğazıma dolamıştır.

"İşte olacaklar," diyor, karanlık sesinden otorite sızıyor. "Ben içeri girip huzur içinde akşam yemeğimi yerken sen burada kalacaksın. Sonra buraya geri gelip iki şeyden birini yapacağım. Ya seni çözüp serbest bırakacağım ya da gözlerini de bağlayıp gece boyunca burada bırakacağım. Hangi seçeneği seçeceğim, geri döndüğümde nasıl davranacağına bağlı. Anladın mı?"

Ona sert bir bakış atıyorum ve sessizce, normale döndüğünde bunun bedelini ödeteceğime dair kendime söz veriyorum.

"Kafanı sallamanı öneririm." Bana emir veren bir bakış attı. "Yoksa başlangıçtan itibaren kötü bir başlangıç yapacağız."

Bu despot piçe gözlerimi kısıarak, kendimi başımı sallamaya zorlarım. başımı sallamaya zorlarım.

Boğazımı bırakarak, yanağıma alaycı bir şekilde birkaç kez hafifçe vurur. "Aferin kızım."

Sinir ve arzu içimi kaplar. Ama ben başka bir şey yapamadan, Draven arkasını döner ve ağaçların arasından çıkıp yemek odasına geri döner.

Geri dönmesi yirmi dakika sürer.

Bir parçam onun geri dönmeyeceğinden endişelenmeye başlamıştı. Ama ormana geri dönerken yüzündeki kendini beğenmiş sırıtış, bu kısmı oldukça dört gözle beklediğini gösteriyordu.

Ancak ben, onun yokluğunda ilk birkaç dakikayı bu oyunu nasıl oynayacağımı planlayarak geçirdim. Onu kışkırtmak istiyorum. Çaresizce. Hem onun güç oyunlarına yenik düşmekten nefret ettiğim için, hem de bunun, eş bağımızı güçlendirecek başka bir duygu patlamasını tetikleyeceğini umduğum için.

Ama ne yazık ki, tehditlerinde çok ciddi olduğunu biliyorum. İstedikini yapmazsam, gözlerimi bağlayıp beni burada bağlı bırakacak. Göğsündeki o büyük, doğal olmayan nefret ateşi bunu garanti ediyor.

Beni çözmezse, diğer arkadaşlarımızdan birinin beni bulmasını beklemem gerekecek. Ve bu şekilde bulunmanın utancını yaşamaktansa

böyle bulunmanın utancını çekmektense canlı bir yılan yemeyi tercih ederim. Bu da maalesef bana tek bir seçenek bırakıyor.

Draven önümde durduğunda, gözlerinde kötü bir beklenti parıldıyor. Hala yapabiliyorken ona sert bir bakış atıyorum. Eğlenceli bir gülümseme dudaklarına yayılırken, uzanıp ağzımı tıkayan asmanın düğümünü çözmeye başlıyor. Ama düğüm çözüldüğünde, onu hemen çıkarmıyor. Bunun yerine, emredici gözlerini bana dikeyor.

"Bunu çıkardığımda, ilk sözlerin '*öfkemi affet*' olmalı."

Yapabileceğim başka bir şey olmadığı için, öfkeli bir sessizlikle onun bakışlarına karşılık veriyorum.

Sonunda ellerini indirir ve dişlerimin arasından asmayı çıkarır. Derin bir nefes alırım.

Sonra zorla, "Öfkem için özür dilerim," derim.

"Güzel." Gözleri, artık neredeyse tamamen karanlık olan ormanda parıldıyor. "Şimdi, seni çözmem için bana yalvar."

Ona dik dik bakmaktan kendimi alamıyorum, ama "Lütfen beni çöz" diyebiliyorum.

Koyu renkli kaşlarını kaldırdı. "Dilenci birine göre çeneni oldukça yüksek tutuyorsun."

Parmaklarımı yumruk haline getirip, öfkemi kontrol etmek için çaresizce uğraşıyorum. Beni sakinleştirmekte pek işe yaramayan derin bir nefes aldıktan sonra, çenemi yavaşça indirip bakışlarımı onun botlarına indiriyorum. "Lütfen beni çöz."

"Emirlerime uyacak ve o lanet kaya duvarını bir daha asla gündeme getirmeyecek misin?"

Benden bu kadar uzun olmasaydı, kafasını vururdum. "Cevap ver," diye emreder. "İtaat edecek misin?"

"Evet," diyorum, hala botlarına bakarak. "Evet, ne?"

Kalbim bir an durur ve içim sıcaklık ile dolar. "Evet, efendim." "Doğru."

Parmakları çenemin altına gelip onu yukarı doğru itti. Tam o sırada başımı kaldırdım ve o da asmayı dişlerimin arasına sokup tekrar başımın arkasına bağladı. Ağaç gövdesine vurarak, ona inanamayan gözlerle baktım.

Karanlık bir kahkaha attı. "Sadece yalvarmanı duymak istedim."

O bir parça daha asma koparıırken, etrafımızı yırtılma sesi doldurur. Bir an için bakışlarımı oraya çeviririm, ama ani bir panik dalgası

Bir dakika, sakın bana o şeyi yapmayacak mı? Yapamaz...

"Ne kadar da safsın. Sana merhamet göstereceğimi mi sandın?" Kafasını sallayarak, yine kendini beğenmiş bir kahkaha atar. "Frostfell'deki insanları yıllarca kasten terörize ettim, sadece istediklerini yapmalarını sağlamak için. O insanlara karşı hiçbir şeyim yoktu. Ama sen... Seni nefret ediyorum. Öyleyse neden sana merhamet göstereyim ki?" Asmayı yüzüne doğru uzatırken gözleri parlar. "Karanlıkta iyi eğlenceler."

Sonra gözlerimi bağladı.

Ve uzaklaştı.

Bunun için onu öldüreceğim.

BÖLÜM BEŞ

Hâlâ içimde kalan utanç duygusu yanıyor, sanki yanaklarım alev almış gibi. Hangisi daha kötü bilmiyorum. Draven'ın dün gece beni aşağılayıp bir ağaca bağladığı gerçeği mi? Yoksa şimdi sanki hiçbir şey olmamış gibi davranması mı? Her iki seçenek de hem birini öldürmek hem de kendimi kimsenin bulamayacağı kadar derine gömmek istememe neden oluyor.

Dün gece beni bulan kişi Isera'ydı. Neyse ki, bu konuda hiçbir yorum yapmadı. Sadece keskin bir buz parçası çağırdı ve beni kurtardı, sonra sessizce geri döndük. En azından küçük merhametleri için Mabona'ya şükrederim.

Ama bu deneyim beni itiraf etmek istediğimden daha fazla etkiledi. Draven dün gece beni *küçük düşürdü*. Ve bu onun asla yapmayacağı bir şeydi. Gerçek Draven'ın, *benim* Draven'ımın asla yapmayacağı bir şey. Sadece onu geri istiyorum. Her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum. Olması gerektiği gibi. Ama bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Ve en kötüsü, ruhumu asit gibi yakıp kavuran zehirli bilgi. Her şeyin benim hatam olduğu bilgisi. Her şeyi mahvettiğim bilgisi.

"Eh, harika gitti," diyor Galen, sesinde alaycı bir tonla, Draven'la birlikte kapıdan içeri girip masamızdaki iki boş sandalyeye otururken.

Hepimiz kahvaltımızı bırakıp onlara bakıyoruz. Draven yine somurtuyor. O kırmızı-mor nefret ateşini göğsüne zorla soktuğumdan beri tek yaptığı şey bu gibi görünüyor. Masanın diğer tarafında Galen sandalyesini çekip geriye yaslanarak parmaklarını sarı saçlarının arasına geçiriyor. Dudaklarından hayal kırıklığı dolu bir iç çekiş kaçıyor.

"Şansımız yok mu?" Lyra meyve yerken sorar.

"Hayır," diye cevaplar Galen, yine hayal kırıklığıyla nefes vererek. "Dünle aynı cevap. Savaşmamıza yardım etmeyecekler."

Orion dilini şaklatır ve Draven'a kibirli bir bakış atar. "Söylemiştim söylemiştim."

Draven'ın yüzündeki somurtkan ifade, Unseelie Kralı'na dönünce daha da derinleşir. "Hepimiz işe yaramaz beleşçiler olamayız. Bazılarımız gerçekten katkıda bulunmak zorunda." Alaycı bir şekilde ekler. "Belki sen işler istediğin gibi gitmediğinde pes etmeye alışkınsın, ama yenilgiyi kabul etmek benim tarzım değil. En azından onları tekrar ikna etmeye çalışmalıydık."

"Aynı şeyi tekrar tekrar yapıp farklı bir sonuç beklemek deliliğin tanımıdır."

Draven'ın çenesindeki bir kas seğirdi. Ama o karşılık vermeden ya da küçümseyen krala yumruk atmadan önce, Isera araya girdi.

"İki seçeneğin var," der Orion'a sert bir bakış atarak, doğal ve ciddi bir tonla. "Ya katkıda bulunacak verimli bir şeyin olduğunda ağzını açarsın. Ya da seni sustururum."

Gözlerine baktığında, gözlerinde tehlikeli bir ışık parlar. "Gerçekleştiremeyeceğin tehditlerde bulunmamalısın, küçük yılan."

Gözleri hala onun gözlerine kilitliken, elini havada çevirir ve bir parça buz çağırır. Bir ucunda iki buz topu vardır, geri kalanı ise kalın, uzun ve hafifçe kavisli bir çubuk gibi aşağıya doğru uzanır. Muhtemelen, iki top Orion'un ağzını ve yanaklarını doldurarak konuşmasını engelleyecek, kavisli çubuk kısmı ise boğazına sokularak onu gerçekten susturacaktır. Ancak şekli açıkça başka bir şeye benziyordu.

Orion, şüpheli şekilli buz parçasından başını kaldırıp Isera'nın soğuk gözlerine tekrar baktığında, kan akıtacak kadar keskin bir gülümseme yavaşça ağzında yayılır.

"Oh, benimkini o kadar çok hayal ettiğini ve onun heykelini yaptığını bilmiyordum." Kafasını eğerek saçlarını omzunun üzerine kaydırır ve buz parçasını inceler. "Uzunluğu doğru gibi görünüyor. Ama biraz daha kalın olmalı." Gözleri tekrar onun bakışlarıyla buluştuğunda, gözlerinde kötücül bir ışık parlar. "Bu, geceleri yalnızken, benimle seviştiğini hayal ederken kullandığın yedek mi?"

"Tamam," diye Lyra aniden sözünü keser, ilk heceyi uzun bir sesle uzatır. "Biraz meyveye ne dersin? Meyve her zaman iyidir, şey... her şey için. Tabii, bıçak yarısından falan ölmüyorsan. O durumda, portakalın sana pek faydası olacağını sanmıyorum."

Onun ani söz kesmesi ve konuyu birdenbire değiştirmesi herkesi o kadar şaşırtır ki, hepimiz ona dönüp bakmaya başlarız. Elmalar, portakallar ve daha önce hiç görmediğim birkaç başka meyve, Lyra bu sabah dryadların bize yemek için verdiği büyük yığını masanın üzerinde bölmeye başlarken, zarif ahşap masanın üzerinde yuvarlanır.

masanın üzerinde yuvarlanmaya başlar. Neyse ki odanın geri kalanı bu sefer boştur, çünkü dryadlar dün gece bizi yemek yerken izledikten sonra tatmin olmuşlardır.

Draven ve Galen, Lyra'nın dikkat dağıtma taktiğine özel bir gülümsemeyle karşılık verdiler. Sanki bu, onun tamamen beklenmedik bir şey yaparak bir çatışmayı yatıştırdığı ilk sefer değilmiş gibi. Orion artık Isera'ya dik dik bakmak yerine ona kaşlarını çatıyor. Ve bizim buz kadını da bu fırsatı değerlendirerek küçük heykelini ortadan kaldırdı.

"Ee, tabii," diye cevaplar Alistair, konunun ani değişmesinden dolayı hâlâ şaşkın görünüyor.

Lyra ona bir elma uzatır ve sonra ona parlak bir gülümseme atar. "Evet. Ne derler bilirsin. Günde bir elma doktoru uzak tutar."

Elmayı eline alan Alistair, şaşkınlıkla ona bakar ve omuz silker. "Evet, yeterince sert atarsan herkesi uzak tutar herhalde."

Lyra kahkahayı patlatır. Ölçülü bir kahkaha da değildir. O kadar yüksek ve ani bir kahkahadır ki, yanlılıkla karşısına oturan Alistair'e biraz tükürük sıçratır.

Bu da onu daha da güldürür.

Hala gülerек ve nefes nefese kalarak, masaya eğilir ve Alistair'in yanağına başparmağını sürerek tükürük lekelerini siler, sonra "Üzgünüm" der.

Alistair ona şaşkın bir şekilde göz kırpar, onun kendisine bu kadar rahatça dokunmasına şaşırılmış gibidir.

Diğer tarafında Galen de kıkırdarken, Draven ise kahkaha atıyor. Orion bile gülmemeye çalışıyor gibi görünüyor. Isera her zamanki pasif ifadesiyle bizi izlerken, Lyra tekrar yerine oturuyor.

Alistair ve ben şaşkın bakışlar atıyoruz. Neden güldüklerini hiç anlamıyorum. Bence oldukça mantıklı bir yorumdu. Neden bir elma, diğer her şeyden önce, doktoru uzak tutsun ki? Ve neden doktoru uzak tutmak *isteyesin* ki? Seelie Sarayı'nda geçirdiğim onca yıl boyunca daha fazla erişmek istediğim bir tür insan varsa, o da doktordur.

"Tamam," diyor Galen, gülmesini bastırıp boğazını temizliyor. "Elimizdeki soruna geri dönelim mi?"

"Haklısın, özür dilerim," diye cevaplar Lyra.

Ama Orion, Isera ve Alistair, Lyra'nın aniden onlara uzattığı meyvenin masadan düşmesini engellemekle meşgulken, ikisi arasında paylaşılan hızlı ve gizli bir gülümseme

masadan yuvarlanmasını engellemekle meşgulken, ikisinin de ne yaptıklarını çok iyi bildiklerini ve muhtemelen daha önce de birçok kez bu tür konuşmaları yönlendirmek için birlikte çalıştıklarını anlıyorum. Draven'a bakıyorum.

Yüzünde kısa bir pişmanlık ifadesi gördüğümde göğsümde bir sızı hissediyorum. Icehearts'ın ona yaptıkları yüzünden bu insanlarla iki yüz yıllık dostluğunu kaybetmiş. Onlar, onsuz, özel şakalar ve bunun gibi rutinlerle dolu bir hayat yaşamışlar.

Yüzündeki ifadeyi hızla silip, Lyra ve Galen görmeden yüzünü düzeltir ve yerine daha dik oturur. "Dryadlar bize yardım etmeyecek, bu yüzden planımızı değiştirip onlarsız ilerlemeliyiz."

"Lavendera ne olacak?" diyorum, dünden beri kafamda kurcaladığım planı dile getirerek. "Onu bizim tarafımıza çekmeyi deneyebiliriz diye düşünüyordum. Onu bizim tarafımıza çekebilirsek, Icehearts'ın ejderha çeliği kullanma yeteneği ortadan kalkar. Ayrıca muhtemelen çok değerli içeriden bilgiler de vardır."

Draven elini esneterek bana keskin bir bakış atar ve homurdanır, "Senin fikrini istersem, sana sorarım."

Sesindeki tam bir küçümseme, mideme yumruk yemiş gibi hissettirir. İçimdeki ezici siyah öfke, umutsuzluk ve nefret dalgası beni boğmak üzereyken, ciğerlerim bir saniye boyunca çalışmayı durdurur. O küçük umut kıvılcımı tehlikeli bir şekilde titrer. Ona tutunurum, çaresizce hayatta kalmasını isterim. Çünkü o olmadan, ben *de* hayatta kalamayacağımı düşünürüm.

"Yine de oldukça iyi bir fikir," der Alistair, Draven'a bakarken ifadesini doğal tutarak. "Denemeye değer."

Şu anda içimdeki karanlık okyanusta boğulmamak için bu kadar mücadele etmiyor olsaydım, ona minnettar bir gülümseme atardım.

"İşe yaramaz," diye cevaplar Draven. Ama sesindeki keskinlik artık yok. Sandalyesine yaslanarak, yorgun bir eliyle siyah saçlarını tarar. "Emin olduğum bir şey varsa, o da Lavendera'nın Icehearts'a karşı dönmeyeceğidir. Yüzyıllardır onlarla birlikte. Ben Dread Legion'un komutanı olmadan önce bile oradaydı. Onlara son derece sadıktır."

Nedenini sormak istiyorum, ama Draven'ın mükemmel sesinin küçümsemeyle dolmasını ve gözlerinin yine nefretle parlamasını görmek istemiyorum, bu yüzden ağzımı kapalı tutuyorum. Neyse ki başka biri soruyor.

"Neden?" diye soruyor Isera, hafifçe kısılmış gözlerle hepimizi izliyor. "Neden onlara bu kadar sadık?"

Draven omuz silkiyor. "Bilmiyorum."

Masamızda sessizlik hakim olur. Sabah güneş ışığı solumdaki açık kapıdan içeri süzülür ve bu devasa oyuk gövdenin içindeki boş odayı aydınlatır. Sandalye üzerinde ağırlığımı değiştiririm. Hafifçe nefes vererek, ruhumun içindeki karanlığı göğsümün ağırmayı kesene kadar geri çekmeyi başarırım.

Hâlâ Lavendera'nın planlarımız için önemli olduğunu düşünüyorum. Ama ne yazık ki Draven de haklı. Çünkü Lavendera'yı taraf değiştirmeye nasıl ikna edeceğimi hiç bilmiyorum. Ne istediğini ya da onlara neden sadık olduğunu bilmiyorum. Kim olduğunu bile zar zor biliyorum. Sonuçta, onunla olan tüm etkileşimlerim sahteydi. Beni, bizim gibi biri olduğuna inandırmak için oynadığı bir rol. Bu yüzden şimdilik, Lavendera'yı Icehearts'a karşı kıskırtma fikrini aklımın bir köşesine itiyorum.

"Peki," diye başlıyor Lyra, kelimeyi uzatarak ve yüzlerden yüze bakarak. "O zaman ne yapacağız?"

"Diğer klanları bizimle savaşmaya ikna etmeliyiz," diyor Draven. "Klanımız güçlü, ama Gümüş Klanı ve diğer tüm klanların birleşik gücüyle savaşı kazanamayız. Diğerlerini bizim tarafımıza çekmeliyiz."

"Neden bunu daha önce söylemişim gibi hissediyorum?" diye araya girer Orion. Sonra, aniden bir şey hatırlamış gibi parmaklarını şıklatır ve Draven'a meydan okurcasına bakar. "Ah, dur, çünkü *söylemiştim*."

Draven, ona sertçe cevap vermek için ağzını açar, ancak başka bir tartışma başlamadan önce Alistair şükürler olsun ki araya girer.

"Hala fae ve ejderha dönüşümcüleri arasındaki bu ortaklığın ne olduğunu anlamamız gerekiyor," diyor. "Icehearts bu konuda herhangi bir bilgiyi gizlemek için bu kadar uğraşmışsa, önemli bir şey olmalı."

"Katılıyorum," diye cevaplar Draven.

Orion, zeki gözlerini Isera'ya diker. "Bilmiyor musun? Sen Seelie Kraliçesi'nin torunusun. Bu, nesiller boyunca aktarılması gereken bir tür kraliyet bilgisi. Gizli olsa bile." Gözleri kısılr. "Tabii Seelie Kraliçesi'nin torunu değilsen?"

Kalbim bir an durur. Orion, Isera'nın yalan söylediğini anlarsa, bir anda ortadan kaybolur. Onun burada olmasının tek nedeni, yaptıkları anlaşmaya uymak zorunda olmasıdır.

yaptıkları anlaşmaya uymak zorunda olduğu içindir. Ama anlaşmalarının tüm dayanağının bir yalan üzerine kurulu olduğunu anlarsa, anlaşmanın kendi kısmını yerine getirmek zorunda kalmayacaktır. Orion'u ve Unseelie Sarayı'nı kaybedersek, tüm savaşı kaybedeceğiz.

Neyse ki Isera paniklemiyor. Bunun yerine, ona alaycı bir gülümseme atıp, "Anlaşmamızdan sıyrılmaya mı çalışıyorsun, yakışıklı?" diye karşılık veriyor.

"Ben *kıcımı yalamam*," diye öfkeyle yanıtlar. "Bana oldukça karakersiz geliyorsun."

"Sen gerçekten Seelie Kraliçesi'nin ikinci kızının torunu musun?" Sesinde tehlikeli bir ton vardı. "Yoksa sadece boyundan büyük işlere kalkışan entrikacı bir köylü müsün?"

"Benim bir şeyleri ısırmakta sorunum olmadığını zaten belirlemiştik sanıyordum."

Gözlerinde kötücül bir ışık parlar ve neredeyse fark edilmeyecek şekilde kalçalarını ayarlar. Ama Isera bunu elbette fark eder ve ölümcül güzellikteki yüzünde kötücül bir gülümseme yayılır. Orion ne yaptığını fark edince çenesini sıkar, ama yenilgiyi kabul etmez. Bunun yerine, konuyu değiştirir.

"Neden o kötü şöhretli ortaklığın nasıl işlediğini bilmiyorsun?" diye sorar, dikkatini masadaki üç ejderha şekil değiştirene çevirir. "Seni öldürmediler ya da hapse atmadılar. Ataların savaşı kazandı. Öyleyse neden bilmiyorsun?"

"Atalarımızın binicileri yoktu," diye cevaplar Draven, bir şekilde hem kendini beğenmiş hem de sinirli bir ses tonuyla.

"Yine de oldukça iyi bir soru," diyor Lyra, yüzünde düşünceli bir ifadeyle. "Neden hiçbir ejderha klanı bilmiyor? Mutlaka birileri hatırlamış olmalı."

Zarif ahşap odaya bir kez daha sessizlik çöktü. Soruyu düşünürken elmamı dikkatlice çiğniyorum. Haklılar. Halkımız bu ortaklığı bilmiyor çünkü Icehearts tüm yetişkin perileri katletti ve çocukları Seelie Sarayı'nda hapsetti. Bu bilgiye sahip olan halkımızdan kimse kalmadı. Ama neden ejderha dönüşümcülerin hiçbiri hatırlamıyor?

Ve sadece bu da değil. Nasıl oluyor da tüm ejderha dönüşümcüleri, Seelie perilerinin hepsini köleleştirdiğine inanıyor, oysa bu sadece birkaç küçük hak sahibi grubun

reddedilmiş birkaç küçük grup varken, neden hepsi Seelie perilerinin hepsini köleleştirdiğine inanıyor? Böyle temel bir tarihsel olay nasıl bu kadar kökten değiştirilebilir?

"Sence Yeşil Klan bu işe karışmış olabilir mi?" diye sordu Orion, sesi artık alaycı değil, ciddiye.

"Hayır," diye cevaplar Draven hemen. "Yeşil Klan dürüst ve ilkeli bir klan. Her zaman öyleydi."

"Klanlarının büyü, hafıza büyüdür. İnsanların hafızalarını kelimenin tam anlamıyla değiştirebilirler."

"Kendi halklarına karşı asla kullanmazlar." "Bundan emin misin?"

"Evet." Draven başını eğdi, yakışıklı yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Ama onlara ortaklık hakkında sormaya değer olabilir. Belki onlar bilir. Sonuçta, tarihin koruyucuları oldukları varsayılıyor. Belki de Seelie fae hapsedildiğinde bu efsanevi ortaklık işe yaramaz hale geldiği için, yüzyıllar boyunca diğer klanlar arasında bu bilgiyi yaşatma gereği duymamışlardır."

Lyra daha dik oturur ve yüzüne yeniden bir gülümseme yerleşir. "Öyleyse bir planımız var mı?"

"Evet." Adam başını sallar. "Diğer klanları bizimle savaşmaya ikna ederiz ve Yeşil Klan'a ortak tarihimiz hakkında sorular sorarız."

Heyecanla avuçlarını masaya vurur ve birkaç üzüm şaşkınlıkla zıplar. "Harika! O zaman başlayalım."

Elmamı bitirip, kalanını pürüzsüz masa üstüne koyup dişlerimi eziyorum.

İdeal olarak, Icehearts'a savaş açmadan önce diğer ejderha klanlarını, dryadları ve Lavendera'yı da yanımıza almak istiyorum.

Şu anda hiçbirine sahip değiliz.

Ama sanırım bir yerden başlamamız gerekiyor.

ALTINCI BÖLÜM

"Üçüncü kez geri gelersen, seni gördüğümüz yerde öldürürüz."

Arkamı dönüp, Dryad Kraliçesi'ne şaşkınlıkla baktım. Ancak ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. Bu tehdit tamamen samimiydi.

İçimde bir öfke dalgası yükseldi.

"Sorun değil," diye cevap verdim. "Icehearts'ı öldürüp tüm kıtayı özgürleştirdikten sonra, size haber vermek için bir haberci kuşu göndereceğim."

Gözleri keskinleşerek bana kilitlendi. Ben de ona sert bir bakışla karşılık verdim.

Mantiken, neden karışmak istemediklerini anlıyorum. Ama yine de içimde yanan öfkeyi bastıramıyorum. Her geçen gün sabrım ve iyi niyetim daha da azalıyor. Draven'ın bana saf nefretle baktığı bu acımasız yeni gerçeklikte geçirdiğim her gün, içim biraz daha ölüyor. Bir yanım, bu kırık parçaları bir daha toplayabilecek miyim diye merak ediyor. Diğer yanım ise hızla umursamama yeteneğini kaybediyor.

Dryad Kraliçesi ve ben birkaç saniye daha sessizce birbirimize bakarken, gerginlik havada çatırıyor.

Sonra, bir avcının gülümsemesi dudaklarını kıvrır. "Sabırsızlıkla bekliyorum."

Bununla birlikte, arkasını dönüp dün girdiğimiz yerin altındaki deliğe geri kayboluyor.

Gözlerimizi bağladıktan sonra, bizi yeraltı ormanında buldukları yerde bırakmak yerine, dikenli ormana geri götürdüler. Sanki gerçekten gittiğimizden emin olmak istermişçesine.

Asma ve yapraklardan yapılmış dalgalı elbisesi, gözden kaybolmadan önce yerde dalgalanırken onu izliyorum. Bir iç çekerek başımı sallıyorum. O tehlikeli varlığın kafasının içinde neler döndüğünü asla tam olarak anlayamayacağımı düşünüyorum.

"Portalcı ne zaman geri gelecek?" Galen birkaç adım öteden soruyor.

Yerdeki delikten ve içinden akan nehirden gözlerimi ayırıp, dönüp ona ve Orion'a bakıyorum. Unseelie

Kral, sanki tozunu silkeliyormuş gibi, süslü koyu mavi tunikasındaki gümüş işlemeleri elleriyle okşadı.

"Grey," diyor, Galen'e adamın adını hatırlatarak. "Ona güneş doğduktan sonra her saat başı burada bir portal açmasını söyledim. Yani çok uzun sürmemesi gerekir."

Sanki buradan saat kulesini görebiliyormuşum gibi, ağaçların sıralandığı ve tarlaların ötesinde görünen şehre doğru dönüyorum. Diğerleri de aynısını yapıyor.

Sessizliği sadece yaprakların hafif hışırtısı ve dalların gıcirtısı bozar. Hepimiz orada durup, Seelie Sarayı'ndan görünmeden ayrılabilmemiz için Grey'in bir geçit açmasını bekleriz.

Zihnim dalarken, bakışlarım şehri çevreleyen yüksek taş duvarların üzerinde dolaşıyor.

Haberci kuşlardan bahsetmek bana Fenriel ve onun sihirli şahini Talon'u hatırlattı. Acaba nasıl durumdalar? Direniş liderlerimiz benim tavsiyemi dinleyip onu isyana katmışlar mıdır?

Düşünürken gözlerimi kısarak şehre bakarken parmaklarımla uyluğuma vuruyorum. Direnişi bu işe dahil etmeli miyim? Daha fazla müttefikimizin olması iyi olur. Ama dikenli bir ormanla dünyanın geri kalanından kopuk buradan gerçekten yapabilecekleri bir şey var mı? Kafamı sallıyorum. Hayır. Önce Kızıl Ejderha Klanı ile ilgilenmemiz gerekiyor. Onlar şehri hapishane gardiyanları gibi devriye gezerken, peri direnişinin bu mücadelede bize yardımcı olabileceği önemli bir şey yok.

Bakışlarım bir kez daha ailemin yaşadığı şehrin kuzey tarafına kayıyor. Oraya gitmek istiyorum. Bilmek istiyorum. Ama aynı zamanda, içimdeki korkmuş bir parçam bilmek istemiyor. Ya benim sihrim orada yoksa? Ya gerçekten kim olduğum için benden nefret ediyorlarsa? Şu anda, durumun böyle olduğunu öğrenirsem bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. O yüzden bunu sonra yapacağım. Draven'ı geri getirmenin bir yolunu bulduktan sonra yapacağım. O zaman belki, sadece belki, aileme de aynı şeyi yapabilirim.

İçimdeki o küçük umut ışığı bu düşünceyle parıldıyor. Belki her şeyi düzeltebilirim.

"O burada," diyor Orion.

Kararlı bir şekilde başımı sallayarak, bakışlarımı şehirden ayırıp orman zemininde beliren parlak mavi dikdörtgene odaklanıyorum.

Grey kralına selam verir ve sonra kenara çekilerek geçmemiz için bize yol açar.

Her zamanki gibi, portaldan geçtiğimde içimde hafif bir karıncalanma hissi yayılır. Ama diğer tarafa tamamen çıktığımda bu his kaybolur.

Geniş mavi gökyüzünden parlak güneş ışığı akarken, sararmış çimlerle kaplı devasa bir tarlada buldum kendimi. Dikenli ormanın kasvetli karanlığından sonra, gözlerim alışana kadar gözlerimi sıkıca kırpamam ve kısmam gerekiyor. Sıcak yaz rüzgârları sonsuz ovaları süpürüyor, kuru çimleri çekip hışırdatıyor. Açık ufka bakarak, nerede olduğumuzu merak ediyorum.

"Majesteleri," diyor Grey arkamdan. "Sınırımıza doğru devam edeyim mi?"

"Hayır," diye cevaplar Orion. "Henüz eve dönmüyoruz."

Gözlerim alıştığına göre, arkamı dönüp arkadaşlarıma bakıyorum. Şimdi düzleşmiş çimlerin üzerinde gevşek bir daire oluşturmuşuz. Grey portalı ortadan kaldırmış ve Orion'a bakarak talimat bekliyor.

"Ayrılmakla gerçekten doğru şeyi mi yapıyoruz?" diye soruyor Galen, solgun kaşları endişeyle çatılmış.

"Evet," diye cevaplar Draven. "Icehearts ne yaptığımızı anlamadan tüm klanlarla görüşeceğiz, daha fazla alanı kapsayabilmek için ayrılmamız gerekiyor ve sen ile Lyra birlikte gitmelisiniz. Benim yardımcım olarak resmi anlaşmalar yapmaya yetecek kadar yetkin var ve Lyra insanları istediğini yaptırmada gerçekten çok iyidir."

Bunun üzerine Lyra gülerek ona şakacı bir selam verir. "Doğru."

Ancak Galen hâlâ endişeli görünüyor. "Ya ben... işleri batırırsam?"

"İki yüz yıl boyunca benden nefret ettin, beni gerçekten hor gördün," diyor Draven, ama kaba bir şekilde değil. Galen'in bakışlarını karşılarken gözleri ciddidir. "Ama yine de seni ikinci komutanım olarak seçtim. Benden nefret etsen bile, sana hayatımı emanet ettim. Bu yüzden kendi içgüdülerine tekrar güvenmeye başlamalısın."

Galen'in yüzünde utanç ve hafif bir endişe belirir ve biraz garip bir şekilde boğazını temizlerken botlarına bakar. "O cep gerçekliğinde zehirli sisin etkisiyle kazara ağzımızdan kaçan şeyleri konuşmamaya karar verdiğimizi sanıyordum."

Draven sadece gülümser ve omzuna hafifçe vurur. "Başını dik tut. Hata yapmayacaksın, o yüzden kendini sorgulamayı bırak."

Daha önce yüzünde beliren utanç ifadesine rağmen, Galen daha dik durur ve omuzlarındaki gerginliğin azaldığını ben bile görebilirim. Draven'ın gözlerine tekrar bakıp ona başını sallarken, üzerinde bir tür sakinlik yerleşir. Bu beni gülümsemek ister hale getirir. Neredeyse gülümserim. Ama sonra Orion bu anı mahveder.

"Bu çok dokunaklı," der yavaşça. "Ama artık devam edebilir miyiz?"

"Grubumuza bir kişi daha lazım," der Lyra, Draven ve Orion yine kavga etmeye başlamadan önce. Turuncu gözleri parıldayan bir ışıkla doludur ve hemen Alistair'e döner. "Draven, insanları istediğim şeyi yapmaya ikna etmede çok iyi olduğumu zaten kabul ettiğine göre, bu sefer ne istediğimi sana söyleyeceğim. Alistair, sen bizimle geliyorsun."

Alistair şaşkınlıkla başını sallar. "Ben mi?"

"Özel bir nedeni var mı?" diye soruyorum, ona kurnazca kaşlarını kaldırarak.

"Evet, adamlarla tanıştın mı? Çok komik biri," der ve sanki bu çok açılmış gibi başını hafifçe sallar. Sonra geri kalanımıza uzun zamandır acı çeken bir bakış atar. "Ve tüm saygımla, siz dördünüz birlikte olduğunuzda orta büyüklükte bir dağı yerle bir edecek kadar saldırganlık taşıyorsunuz. Ve bu tür koşullarda iyi bir atmosferi sürdürmeye çalışmak açıkçası oldukça yorucu. Bu yüzden bu sefer, bunu kendi aranızda halletmenizi istiyorum." Başını bir yandan diğer yana eğip kaşlarını kaldırır. "Sadece birbirinizi öldürmemeye çalışın, tamam mı?"

Dudaklarımdan yumuşak bir kahkaha kaçar. "Deneyeceğiz."

"Ben öyle bir söz vermiyorum," diyor Orion solumdan. "Gördün mü?" Lyra parmağını ona doğru uzatıyor. "Aynen öyle."

"Tamam," der Draven. Sonra bakışlarını kız ve Galen arasında gezdirir.

"Ne zaman ve nerede buluşacağınızı hatırlıyor musunuz?"

İkisi de başlarını sallar ve Galen, "Evet,"

diye cevaplar. "Güzel. O zaman birkaç gün sonra görüşürüz."

Lyra ve Galen ejderhalara dönüşürken çimler korkudan titrer. Alistair, Lyra'nın sırtına tırmanmadan önce bana ve Isera'ya hızlıca başını sallar. Lyra ve Galen kanatlarını sertçe çırparken rüzgâr esintileri yere çarpar. Kafamı geriye eğip onların uçup gitmesini izlerken saçlarım yüzüme çarpar.

"Hadi bakalım, canavar," diyor Orion, sesinde bal gibi damlayan alaycı bir tonla.

Draven, "Hiçbirinizi taşımayacağım. Portalı kullanacağız," derken etrafında kara bulutlar toplanıyor gibi görünüyor. Aynı keskin alaycı tonla, "Öyleyse başla bakalım, prensçik," diye ekliyor.

Bir an için, Lyra bize bu tür bir faaliyetten kaçınmamızı açıkça söyledikten sadece üç dakika sonra, birbirlerini öldürmeye çalışacaklarını düşündüm. Ama sonra Orion, Grey'e döndü.

"Yeşil Ejderha Klanı'nın vatanına bir portal aç," diye emreder. Grey çenesini indirir. "Evet, kralım."

Parlak mavi dikdörtgen tekrar çimlerin üzerinde belirir. Diğer tarafında, arkasında büyük bir dağ olan küçük bir ağaçlık görünüyor. Draven ilk olarak oraya doğru yürür, ardından Orion ve sonra Isera gelir. Nedenini bilmesem de, adım atarken nefesimi tutarım. Sonra Grey beni takip eder ve arkamızda portalı kapatır.

Gerçekten de küçük bir çukura varıyoruz. İnce dallardan sarkan soluk yeşil yapraklı ince ağaçlar, bizimle önümüzdeki açık çim alan arasında küçük bir bariyer oluşturuyor. Çimlerin diğer tarafında, yanına oyulmuş iki devasa kapısı olan devasa bir dağ yükseliyor. Kapılar, parlak taş sütunlarla çerçevelenmiş, bu da kapıları daha da görkemli gösteriyor.

Onlara bakıyorum.

"Yeşil Klan... burada mı yaşıyor?" diye soruyorum, tamamen şaşkın bir halde. Sürpriz bir şekilde, cevap veren Draven oluyor. "Evet."

"Dağın içinde mi? Açık gökyüzü yok mu?"

Sesindeki olağan rahatsızlık kaybolur ve yerine, önündeki devasa kapılara bakarken yüzünde okunaksız bir ifade belirir. "Onlar... tuhaf bir grup."

"İçeri nasıl gireceğiz?" diye sorar Isera, gözleri kapılara sabitlenmiş halde.

.

Draven omuz silker. "Kapılara doğru yürürüz ve"

"Umut mu?" Orion alaycı bir şekilde sorar.

Draven ona sert bir bakış atar ama yine de açıklamaya devam eder. "Bu dağ geçilmez. Klan liderinin izni olmadan kimse içeri giremez veya dışarı çıkamaz."

Ona kaşlarını çatarak bakarım, sonra tekrar dağa dönüp bakarım. "Peki o zaman Icehearts onları nasıl fethetti? Onları nasıl

ve imparatorluklarının bir parçası olmalarını nasıl sağladılar?"

Gözleri hala kapalı kapılara dikili olan Draven başını sallar. "Hiçbir fikrim yok. Benim zamanımdan çok önceydi."

"Cidden mi?" diyor Orion.

Hepimiz ona doğru dönüyoruz. Unseelie Kralı, yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle Draven'ı izliyor.

"Bu durum utanç verici olmaya başladı." Orion, Draven'a acımasız bir gülümseme atar. "Zekanın en güçlü yanın olmadığını biliyordum, ama senin kültürün hakkında senden daha fazla şey bildiğimi fark ettiğimde gerçekten üzuldüm."

Draven de ona aynı derecede tehlikeli bir gülümsemeyle karşılık verir. "Korkak gibi kalkanlarının arkasında izlemekle yetindiğin için casusluk yapmak kolaydır."

"Sadece nasıl fethedildiklerini söyle," diye tersler Isera, Orion'a sinirli bir bakış atarak.

Orion keskin gözlerini ona çevirir. "Lütfen de."

"Mabona'nın siktiğimin memeleri," diye homurdandım. "Lyra'nın haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Üçü de bir an için benim orada olduğumu unutmuş gibi şaşkınlıkla başlarlar. Bu, havada çıtırdayan saldırganlığı o kadar bozar ki, hemen tartışmaya devam etmezler. Bunun yerine, Orion boğazını temizler ve daha fazla baskı yapmadan bilgileri gönüllü olarak verir.

"Icehearts, Green Dragon Klanı'nı arşivlerini yok etmekle tehdit ederek onlara bağlılık yemini ettirdi," diyor.

Kaşlarımı kaldırırım. "Arşivler mi?"

"Bu dünyanın tüm yazılı tarihi. Yeşil Klan'ın arşivlerinde saklanıyor. Kendi tarihçilerimize göre, Buzkalpler bir şekilde arşivlere girmeyi başarmışlar. Ancak bunu nasıl başardıkları, farklı akademisyenler arasında hâlâ tartışma konusu. Bazıları, arşivlerin sadece bir bölümünü çalabildiklerini savunurken, diğerleri dağdaki tüm bölümleri ele geçirdiklerini iddia ediyor." Elini salladı. "Her neyse, önemli olan nokta, arşivleri yok etmekle tehdit ettikleri. Yeşil Klan'ı bu şekilde boyun eğdirdiler." Omuzlarını silkti. "Bildiğimiz kadarıyla, arşivleri geri almayı başardılar. Ve daha sonra bunun tekrar olmasını önlemek için onları koruma altına aldılar."

Ona kaşlarımı çatarak bakarım. "Arşivleri geri aldılar mı? Öyleyse Yeşil Klan neden hala Buzkalplilere hizmet ediyor?"

"Benim tahminim mi? Basitçe, sözlerinden dönmedikleri için." Draven'a bir bakış attı. "Eğer senin dediğin kadar dürüst ve ilkeliyseler,

yemin ettikten sonra sadakat yeminlerini öylece görmezden gelemezlerdi."

"Haklı olabilirsin," der Draven yavaşça.

Orion, Draven'ın kendisiyle aynı fikirde olmasına tamamen şaşırmış bir şekilde gözlerini kırıştırır.

"Yeşil Klan, hepimiz gibi imparatorluğun bir parçası, ama onlar Icehearts'a hizmet etmiyorlar," diye açıklıyor Draven. "En azından açıkça değil. İsyan etmiyorlar. Ama güçlerini Bane ve Jessina için de kullanmıyorlar."

"Peki onları bizimle savaşmaya nasıl ikna edeceğiz?" diye sorar Isera.

"Bu başka bir günün sorunu." Draven derin bir nefes alır ve heybetli dağa doğru döner. "Daha acil sorun, onları kapıyı açmaya nasıl ikna edeceğiz."

YEDİNCİ BÖLÜM

"Bu zaman kaybı," diyor Isera.

Orion tembelce elini sallar. "Bir kez olsun, küçük engerekle aynı fikirdeyim. Kapıyı açacak olsalardı, bunu dört saat önce yaparlardı."

Onlara ve Draven'a bakarım ama ağzımı açmam, çünkü ayrılmayı önerirsem, sırf benim söylediklerime katılmak istemediği için kalmamız gerektiğini savunacağını biliyorum.

Portaldan geçeli dört saatten fazla oldu. Bu sürenin çoğunu, devasa dağ kapılarının önündeki çimlerde ayakta durarak geçirdik. Ama birkaç dakika önce, Orion güneşin cildini kızarttığından şikayet etmeyi bırakmadığı için geldiğimiz küçük ağaçlık alana geri çekildik.

Sıcak bir esinti çimenlikleri süpürürken, çevremizdeki ince ağaçların yaprakları hışırdıyor. Dalgalanan yapraklar yüzlerimize titreyen gölgeler düşürüyor, ama bu, bütün gün altında durduğumuz kavurucu güneşten bizi gerçekten de güzel bir şekilde kurtarıyor. Tabii bunu Orion'a asla itiraf etmem.

Draven derin bir nefes aldı. "Peki." Elini saçlarında gezdirirken, bakışlarını Orion'a çevirdi. "Grey'in bir sonraki kontrolü ne zaman?"

"Yaklaşık yarım saat sonra başka bir portal açması gerekiyor," diye cevaplar Unseelie Kralı.

"Tamam, o zaman biz..." Aniden sözünü keser ve başını yana çevirir. "Eğilin!"

Draven'ın baktığı yöne başımı çevirirken omurgamdan bir alarm sesi geçer, ama tehlikeyi görmeye bile vaktim olmaz, çünkü ağır bir şey yanımdan bana çarpar.

O şeyin üstümdeyken yere yapışırım. Çimlere çarptığımda ciğerlerimden hava kaçır ve tekrar nefes almak için ciğerlerimi doldurmaya çalışırım. Bir el ağzımı kapatır. Kollarımı yukarı çekerek, damarlarımdan panik dalgaları geçerken üstümdeki ağırlığı itmeye çalışırım.

Sonra bakışlarım altın rengi bir çift gözle buluştu. Şaşkın bir şekilde, birkaç saniye daha onlara bakıyorum. Draven olduğunu anlamam iki saniye daha sürüyor.

Draven beni yere deviren ve şu anda üstümde yatarken elini ağzıma bastıran kişiydi. Kalbim göğsümde düzensizce atıyor. Beni korumaya mı çalışıyordu?

Sanki gözlerimdeki bu soruyu okuyabiliyormuş gibi, hemen elini geri çekip üzerimden kalkıyor.

"Sakin aklına bir şey gelmesin," diye fısıldayarak bana homurdanır. "Biraz daha ayakta kalsaydın, bizi ele verecektin." Karnının üstüne dönerek dirseklerini yere dayar ve sağımızdaki bir şeye doğru başını sallar. "Ve ben onunla savaşmak istemedim."

Ondan gözlerimi ayırıp, başını salladığı yere dikkatimi yöneltiyorum.

Bize doğru uçan bir sürü gümüş ejderha gördüğümde, soğuk bir korku buzlu su gibi üzerime çöküyor.

"Malachi'nin hayaları," Orion, diğer tarafımda yüzüstü yatarken küfür etti.

Onun yanında benzer bir pozisyonda duran Isera, daralmış gözlerle büyük gümüş ejderha grubuna bakıyor.

Ejderhaların boyutlarına bakılırsa, Bane ve Jessina aralarında değiller, bu yüzden bir asker birliği falan olmalı.

Pullukları parlak güneşin altında yıldız ışığı gibi parlıyor ve devasa kanatları gök gürültüsü gibi havada yankılanıyor. Onların yaklaşmasını izlerken kalbim deli gibi atıyor. Dağ kapılarına doğru düzenli bir şekilde uçuyorlar ve acelemiz yok gibi görünüyor, bu yüzden bizim için burada olamazlar. Ama yine de parmaklarımı yumuşak çimlere kıvrıp sıkıca tutuyorum, sanki bu şekilde hızla atan kalbimi sakinleştirebilecekmişim gibi.

Dördümüz güçlüydük. Ama onların sayısı en az yirmi beş gibi görünüyordu, bu yüzden bu şartlar altında onlarla savaşı kazanabileceğimizi sanmıyordum.

Ejderhalar dağ kapılarının önündeki düz alana ulaştığında, rüzgâr esintileri manzarayı yırtıp geçiyor. Ejderhalar iniş için alçaldıklarında kanatlarını çırparak çimlerin üzerine vuruyorlar ve çimler korkudan titriyor. Devasa bedenleri yere çarptığında, çimlerin üzerinde gürültülü sesler yankılanıyor.

Ağaçların ve çalılarının altında, gümüş ejderhalardan birinin hemen iniş yapmak yerine çimlerin üzerinde uçtuğunu izliyorum.

Ejderha pençelerini açıp bir kişiyi çimlerin üzerine indirdiğinde keskin bir nefes alıyorum. Ejderhanın kanatlarından esen rüzgârda uzun kahverengi saçlar dalgalanıyor ve sivri kulakları ortaya çıkıyor.

Lavendera.

Diğer ejderhalar inişlerini tamamlar. Beşi insan formuna geçerken, diğer yirmisi ejderha formunda kalır. Ejderhalar dağa bakar, sanki kapıları açmak için bakışlarıyla delebilecekmişçesine devasa formlarıyla orada dururlar. Ancak, form değiştiren beş ejderha Lavendera'ya dönerek onu izler. Ona yaklaşmazlar veya herhangi bir şekilde kısıtlamazlar. Aslında, sanki onu koruyorlarmış gibi görünürler. Ama temkinli bir mesafeden.

Gözlerimi kısarak onu inceliyorum.

Artık boynunda sahte demir tasma yok. Bunun yerine, basit bir gri pantolon ve güneş ışığında hafifçe parıltı veren gümüş detaylı beyaz bir gömlek giyiyor. Ve duruşu, kendini taşıması, sanki... Sanki otoriter bir kişiymiş gibi.

Kaşlarımı çatıyorum.

Icehearts neden Lavendera'ya yetki versin ki? Onların tüm perileri nefret ettiğini sanıyordum. Öyleyse kim...

Aklıma birdenbire bir düşünce geldiğinde neredeyse nefesim kesildi.

Ağzımı kapatıyorum, sesim ağzımdan çıkmadan onu zar zor kesiyorum. Ama kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor.

Lavendera, Iceheart'larla akraba mı? İmparator Bane'in önceki hayatındaki kölelerinden birinin doğurduğu bir piç mi? Isera'ya davranışına, onu giydirmesine ve annesi hakkında konuşmasına bakılırsa, önceki hayatındaki kölelerinden bazılarıyla sınırını aşmış olsa bile şaşırmam.

Lavendera'ya yeni bir bakış açısıyla bakarken kalbim göğsümde hızla atıyor.

Elbette kesin olarak bilmiyorum, ama bu birçok şeyi açıklardı. Icehearts'ın ona neden bu kadar özgürlük ve yetki verdiğini açıklardı. Ve ona neden sadık olduğunu da açıklardı. Eğer o yarı ejderha dönüşümcüsü ve üstüne üstlük Bane'in piçi ise, onu taraf değiştirmeye ikna etmek imkansız olabilir.

"Bane ve Jessina'nın seçkin muhafızları," diyor Draven sağımdan fısıldayarak, ama gözleri gümüş ejderhalar grubuna sabitlenmiş durumda. "Bu da

Yeşil Klan'dan istedikleri şeyin önemli olduğu anlamına gelir."

Ancak Yeşil Klan da onlara kapıyı açmaz.

Sonraki yirmi dakikayı, Lavendera ve gümüş ejderhaların sabırsızlıkla çimlerde dolaşmasını izlerken, devasa dağ kapıları sıkıca kapalı kalırken, içimde kendini beğenmiş bir tatmin duygusu dalgalanıyor.

Sonunda, ejderhalardan biri kükrer ve insan formundaki beş kişi de tekrar ejderhalara dönüşür. Lavendera'yı tekrar kucaklarına aldıktan sonra, geldikleri yoldan geri uçarlar.

Draven eğlenerek bir nefes verir. "Kander kapıları açmadı mı? Kahretsin, gerçekten etkilendim."

Kimse cevap veremedi, Grey arkamızda bir geçit açar. Askerler hala buradayken geçidi açmadığı için Mabona'ya sessizce şükranlarımı sunarım.

Dördümüz ayağa kalkıp parıldayan mavi portala doğru dönerken giysilerimiz hışırdar.

"Tamam, diğer klanların çoğu bizim tarafımıza geçtiğinde Yeşil Klan'ı tekrar deneyeceğiz," diyor Draven. "O halde en önemlisiyle başlayalım. Turuncu Klan."

Orion, Grey'e başını sallar. Portalın tekrar yere gömülmesini bekler ve yeni bir portal açar. Portalın içinden bir ormanın kenarı görünür. Alistair'in bizimle gelmemiş olmasının ne kadar şanslı olduğunu düşünerek gülümsemeyi bastırıyorum, çünkü görünüşe göre yine bir ormana giriyoruz.

Portaldan bir kez daha geçerken o karıncalanma hissi yine içimi kaplar. Orion Grey'e talimatlar verirken ben önümüzdeki ormanı inceliyorum. Orman vahşi, dağınık ve çamurlu görünüyor. Sanki kıtanın bu tarafında haftalardır yağmur yağıyormuş gibi. Başımı geriye eğdiğimde, buradaki gökyüzünün gerçekten de kara bulutlarla kaplı olduğunu görüyorum. Rüzgarda yaklaşan fırtınanın tadını neredeyse alabiliyorum.

Grey kralına selam verdikten sonra, sanırım Unseelie Sarayı'na geri dönüyor, diğer arkadaşlarım da ormana bakmaya başlıyor.

Güçlü bir rüzgâr manzarayı kasıp kavururken, birkaç kalın sarmaşık ağaçların arasında şiddetle sallanıyor. Sıcaklık nispeten yüksek olmasına rağmen titrememi bastırıyorum. Rüzgâr yaprakları karıştırıyor ve su damlaları koyu yeşil yaprakların üzerinden kayarak havada süzülüp çamurlu zemine *sessizce düşüyor*.

"Turuncu Klan'ın vatanı bu ormanın diğer tarafında," diyor Draven ve ağaçlara doğru ilerlemeye başlıyor. "Gidelim."

Onu takip ediyorum. Isera da öyle.

"Ben oraya girmeyeceğim," diyor Orion kibirli bir sesle.

Draven, adımını bozmadan omzunun üzerinden ona alaycı bir bakış atar. "Kendini beğenmiş küçük prens, terliklerinin kirlenmesinden mi korkuyor?"

Gülmemek için yanağımın içini ısırarak zorunda kaldım. Ama Draven haklıydı. Üçümüz de sağlam siyah botlar giyiyoruz ve Draven ejderha pullu zırhını giyerken, Isera ve ben Jocasta'nın Unseelie Sarayı'ndaki Büyük Oyunlar sırasında bize verdiği siyah savaş derilerini giyiyoruz. Ama Orion, süslü resmi kıyafetlerini, şık ayakkabılarını ve hatta sivri siyah tacını giyiyor. Çamurlu bir ormanda yürüyüşe çıkmak için pek uygun giyinmiş sayılmaz.

"Sırf senin moda anlayışın yok diye, herkes senin çirkin görünüşüne uyum sağlamak için şık giyinmek zorunda değil, seni kültürsüz canavar," diye karşılık verir Orion, dudaklarında tatlı bir zehirle dolu bir gülümsemeyle.

Draven durur, arkasını döner ve Unseelie Kralı'na başını sallar. "Ya da bizim gibi işlevsel bir çift bot giyebilirdin, böylece çamura saplanmazdın."

"Ben *bot* sahibi birine benziyor muyum?"

"Haklısın. Ama gömleğini beğendim. Çok şık."

Orion'un yüzünde şaşkınlık belirir ve kaşlarını kaldırır. "Gerçekten mi?"

"Hayır." Draven ona kaşlarını çatı. "Onu giyerek ne yapmaya çalıştın?" Orion'a tamamen inanamayan bir bakış atarak, elini sallayarak kralın süslü giysilerini işaret etti. "Biri onu kolayca bıçaklayabilir."

Orion küçümseyen bir kahkaha attı. "Kimse bana bıçak saplayacak kadar yaklaşamaz."

Ben keskin bir nefes alırım.

Bir saniye içinde, Isera Orion'un önünden hızla dönerek boğazına bir buz parçası dayadı. Unseelie Kralı birkaç saniye şok içinde ona baktı, ağzı hafifçe açık ve bir eli hala havada.

Isera ona yavaş ve inanılmaz derecede keskin bir gülümseme attı. "Ne diyordun?"

Bu, Orion'u sersemliğinden çıkarır. Gözlerinde intikam parıldarken, ona meydan okurcasına bakışlar atar. O da ona bakışlarını diker.

Dudaklarımdan bir kahkaha kaçır.
Oh, Lyra kesinlikle haklıydı.

BÖLÜM SEKİZ

Sonunda ormanın diğer ucuna vardığımızda, yorgun, kirli ve terliydim. Bunun nedeni kısmen ormanın içi inanılmaz derecede nemli olması ve takip edilecek düzgün bir yolun olmamasıydı. Ama asıl nedeni, Draven'ın yürüyüşün büyük bir bölümünü gizlice fırtına büyüsunü çağırarak ve onu bana rüzgar estirmek için kullanarak geçirmesi ve benim ilerlemek için mücadele etmek zorunda kalmamdı. Bunu fark etmem, itiraf etmek istediğimden daha uzun sürdü. Fark ettiğimde, kendi büyümü kullanarak onun göğsündeki yorgunluk kıvılcımını artırdım, ta ki o da eforla nefes nefese kalana kadar. Ancak o zaman sessiz bir ateşkes üzerinde anlaştık.

Ormanın sonuna doğru zorlu bir yürüyüş yaparken Draven'a bakıyorum. Siyah saçları ıslak ve dağınık, heybetli zırhının bir kısmı çamurla kaplı. Bu manzara dudaklarıma kendini beğenmiş bir gülümseme getiriyor ve muhtemelen benim de aynı derecede dağınık görüldüğüm gerçeği hakkında kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Derin bir nefes alıp, alnıma ve yanaklarıma yapışmış birkaç saç telini çıkarmak için elimi saçlarımdan arasından geçiriyorum. Bir yanım Orion'un haklı olduğunu düşünmeden edemiyor. Bu orman gereksiz yere tatsızdı.

O ve Isera, ağaç sınırından biraz uzakta durduğumuz yerde bana ve Draven'a yetişince onlara doğru dönüyorum. Onların görünüşlerini görünce kaşlarım havaya kalkıyor. Draven'ın beni çamur yığınının itmemesi için ormanı geçmeye o kadar odaklanmışım ki, diğer iki arkadaşımıza neredeyse hiç dikkat etmemiştim. Ama şimdi dikkat ettiğimde, gördüklerime inanamıyorum.

Isera ve Orion bir şekilde hiç etkilenmemiş gibi görünüyorlar. Ayakkabılarındaki kaçınılmaz çamur dışında, giysilerinde tek bir kir lekesi bile yok. Şakaklarında ter damlası yok ve Mabona'ya yemin ederim, ikisinin de saçında tek bir tel bile bozuk değil.

Onlara hayretle bakıyorum. "Nasıl oluyor da ikiniz bu kadar temiz ve tertemiz olabiliyorsunuz?" "Ben terlemiyorum," diyor Isera ve Orion aynı anda.

İkisi birbirlerine bakarken yüzlerinde şaşkınlık belirir. Hemen göz teması kurmayı bırakıp bana dönerler, ama Orion

Isera'nın yüzünü göremez hale geldiği anda, bir saniye için dudaklarında bir gülümseme belirdiğine yemin ederim. Onlara şaşkınlık ve inanamama içinde bakıyorum.

"Ben buz büyüüne sahibim," diye açıklıyor Isera. Orion omuz silkiyor. "Ben kraliyet ailesindenim."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Kraliyet ailesi terlemez." Elini kayıtsızca sallıyor. "Terlemek köylülerin işidir."

"Hadi gidelim," diye mırıldanır Draven. "Geldik."

Fazla sakın olan arkadaşlarımıza başımı salladıktan sonra, Draven'ın ağaç sınırına doğru son adımlarını atarken onun peşinden aceleyle giderim.

Ormanın kenarına vardığımda ciğerlerimdeki hava bir anda boşalır. Ağzım açık kalır ve bir an için gözlerim gördüğüm şeyi kavrayamaz.

Bir uçurumun kenarında duruyoruz. Dik yamaç aşağıya doğru dik bir düşüşle uzanıyor ve o kadar yüksekteyiz ki zemini bile göremiyorum. Bunun yerine, uçurumun kenarı altımızdaki bulutların içinde kayboluyor. Ama en şaşırtıcı kısım bu değil.

Ters dönmüş dağlara benzeyen devasa adalar önümüzde havada süzülüyor. Sivri uçları aşağıya doğru bakıyor ve her ada sabit görünüyor, ama hiçbir şeye bağlı değiller. Bulutların arasında, havada tamamen özgürce süzülüyorlar.

Her bir yüzen adanın çoğunlukla düz yüzeyi çim ve ağaçlarla kaplı. Canlı bitki örtüsünün arasında parlak renkli zarif binalar yükseliyor. Turuncu ejderhalar, bizden en uzak iki ada arasında gökyüzünde süzülüyor.

Dengesiz bir nefes alarak, önümdeki muhteşem manzaraya bakıyorum. Devasa şelaleleri ve ışıltılı kanalları ile Unseelie Sarayı'nın gördüğüm en güzel yer olduğunu düşünüyordum. Ama bu... Bu, şimdiye kadar gördüğüm en şaşırtıcı şey olabilir.

Keskin bir özlem ve pişmanlık duygusu, göğsüme bıçak gibi saplanıyor. Dünya çok büyük. İnanılmaz şeyler ve nefes kesici yerlerle dolu. Ve ben bunların hiçbirini görmedim.

Göğsümde ani bir sıkışma hissedip nefes almakta zorlanınca yakamı çekiştiriyorum.

Çok şey kaçırdım. Çok şeyden *mahrum* kaldım.

Her şeyi görmek istiyorum. Bu dünyayı tüm ihtişamıyla yaşamak ve yeni manzaralar ve hislerle sarhoş olmak istiyorum. Her şeyi istiyorum. Her şeyi istiyorum!

her şeyi istiyorum!

Göğsümdeki sıkışma yoğunlaşıyor, boğazımı sıkıyor ve kalbimi sertçe sıkıştırıyor, bakışlarım bir kez daha Draven'a dönüyor. Bu güzel yeri onunla birlikte deneyimlemek istiyorum. Gerçek onu. Bana bu kadar nefretle bakan bu doğal olmayan versiyonunu değil.

Gözlerim yanıyor ve göğsüm ağrıyor. Onu geri istiyorum.

"Ryat," diye başlıyor Isera. "Az önce Tanaka'nın senden nefret ettiğini söyledin. Neden?"

Onun zamanında yaptığı müdahale, beni dönen düşüncelerimden çıkarır ve öfke ve umutsuzluğun kara dalgalarını geri çekip derin bir nefes almayı başarıyorum. Elimi yakamdan indirip kolumu sallarım ve bir kez daha derin bir nefes alırım. Zorlanarak, dikkatimi önümdeki göreve geri veririm. Rin Tanaka ve Turuncu Ejderha Klanı'nı, Buzkalp Hanedanlığı'nı devirmemize yardım etmeleri için ikna etmek.

Draven, Isera'nın bakışlarını birkaç saniye daha tuttu, sonra tekrar yüzen adalara dönüp baktı. "Çünkü yüz kırk yıl önce burayı yakıp kül ettim."

"Ne yaptın?"

Yanında duran Orion kıkırdar. "Tabii ki yaptın."

Draven, önündeki güzel manzarayı izlerken yüzünde hiçbir duygu izi yoktu. Yüzünde sadece her zamanki kendine güven ve güç ifadesi vardı. Sanki hiçbir şey hissetmiyormuş gibi. Ama bunun doğru olmadığını biliyorum. O birçok şey hissediyor. Sadece bunu saklamakta çoğu kişiden daha iyi.

"Rin klan lideri olduğunda, Bane ve Jessina'ya karşı bir isyan başlattı," diye açıklıyor Draven, gözleri hâlâ Rin'in memleketinde. "Ben o isyanı bastırdım ve klanını tekrar boyun eğdirdim."

İnlememi bastırıyorum. Bu kolay olmayacak.

"Harika," diyor Isera, sesinde alaycı bir tonla. "Peki şimdi onu nasıl bizim tarafımıza çekeceğiz?"

"Eğer ona öylece yaklaşırsam, benimle konuşmak yerine yüzüme yumruk atması daha olası."

Omuz silkiyorum. "Eh, gerçekten de yumruklanası bir yüzün var."

Göz ucuyla bana bir bakış attı. "Dün gece yüzümü çok beğenmiş gibi görünüyordun."

O utanç verici anı hatırlayınca yanaklarım kızardı. "planı nedir o zaman?" Isera sorar, merhametle konuşmayı tekrar rayına oturtuyor.

Draven içini çekip omuzlarını silkiyor. "Hâlâ üzerinde çalışıyorum."

"Ne?" Orion sorar. Kolunu kaldırarak, az önce geçtiğimiz çamurlu ormanın yönünü işaret eder. "Bizi tüm o çamurun içinden geçirdin ve bir planın bile yok mu?"

"Neden her zaman planı olan kişi ben olmak zorundayım?" Draven, yüzünde aniden öfke belirir ve ben şoktan geri çekilirim. "Tanrı korusun, bir kez olsun başkası kafasını kullansın." Orion'a keskin bir bakış atar. "Sen planların ustası olman gerekiyor. Lanet olası görevini yap."

Orion, Draven'ın ani öfkesi karşısında hiç etkilenmeden, sadece kibirli bir şekilde kaşlarını kaldırır. "Bana bunu yapmak için fiilen şantaj yapıldığını hatırlatmam mı gerekiyor?"

"Evet," diye cevaplar Draven, sesi alaycı bir ton alır, çünkü şüphesiz Unseelie Kralı'nın daha önce sarayında *bizi* nasıl şantaj yaptığını düşünüyordur. Orion'a acımasız bir gülümseme atar. "Berbat, değil mi?"

Orion ona bir cevap verir, ama ben Draven'ın yüzündeki öfkeli ifadeyi kafamdan atamadığım için ne dediğini zar zor anlayabiliyorum. Çünkü o haklı. Çok uzun zamandır çok fazla yük üstlenmek zorunda kaldı.

"Rin'i nasıl ikna edeceğimizi sonra düşünürüz," diyerek tartışmalarını kesiyorum. "Önce, görünmeden buradan yüzen adalara nasıl gideceğimizi bulmalıyız."

Üçü de bana dönüyor. Draven, birinin dikkatimizi önümüzdeki soruna geri çevirmesinden dolayı minnettar olmakla, benim söylediğim her şeyi nefret etmek olan varsayılan modundan dolayı kızgın olmak arasında kalmış görünüyor. Neyse ki, bu sefer daha pratik tarafı galip geliyor.

"Yarım dönüş yapıp o tarafa uçabilirim," diyor. "Sadece ejderhaları arayacaklar, o kadar küçük bir hedef fark edilmeyecektir."

"İyi." Başımı sallıyorum. "O zaman bizi de oraya uçurabilirsin." Gözlerinde bir anda nefret beliriyor.

Kaşlarını çatarak, "Sizi taşımayacağım" diye homurdanır.

Çenemi kaldırarak onun bakışlarını karşıladım. "Ya bizi oraya uçurursun ya da her şeyi tek başına yaparsın. Seçim senin."

Gözlerinde yanan o doğal olmayan nefret, sağduyusunu bastırmaya çalışıyor. Elini büküyor ve birkaç saniye çenesini sıkıyor. Sonunda, "Peki" diyor.

Uyarı yapmadan beni yakaladığında dudaklarımdan bir ıglık kaçar. Beni kollarının arasına alırken yarı dönüşüm formuna geçer ve etrafımızda küçük bir siyah duman bulutu patlar. Kocaman siyah kanatları açılır ve duman bulutu buharlaşmadan önce arkamızdaki ormana doğru sürüklenir.

"Burada bekleyin," der Isera ve Orion'a.

Cevap beklemeden, o sadece havaya fırlar.

Ani hareketle midem bulanır ve kollarımı boynuna dolarım.

Öfkeli bakışları hemen bana yönelir. "Bana dokunma."

"Tutunmam lazım, yoksa düşeceğim," diye karşılık veririm.

"Kollarını boynumdan çek, Selena. Yoksa yemin ederim, seni bilerek düşüreğim."

"Yapmazsın."

"Denemek istersen

dene."

Onun bakışlarını karşıladım. O da bana bakmaya devam etti. Rüzgar saçlarımı ve giysilerimi savururken, bizi önümüzdeki en yakın yüzen adaya doğru uçurdu. Sonra sanki beni gerçekten bırakacakmış gibi kollarını indirmeye başladı. Kalbim bir sıçradı.

Düşük bir hırıltıyla, kollarımı boynundan hızla çekerim. "Sadece beni Frostfell'in üzerindeki yıldızlarla kaplı gece gökyüzünde uçurduğun o geceyi hatırlamak istemiyorsun," diye kışkırtırım. "Hayatımı kurtardıktan hemen sonra ve benim senin eşin olduğumu

"diye kışkırttım. "Hayatımı kurtardıktan hemen sonra ve benim senin eşin olduğumu söylemeden hemen önce."

Göğsümde keskin bir sızı hissediyorum.

Draven şok olmuş gibi nefesini tutar. Ve beni bırakır.

Aniden aşağıya doğru düşerken midem bulanır. Rüzgar kulaklarımda uğuldar ve saçlarım başımın üstüne savrulur. ıglık atmak isterim ama ses boğazımda takılır.

Sonra güçlü bir el bileğimi kavrar.

Düşüşüm aniden durduğunda omzum yırtılır ve ben nefesimi tutarım. Başımı geriye eğip uzattığım koluma bakarım ve Draven'in üstümde havada asılı durduğunu görürüm. Eli hala bileğimi kavramış durumda ve şu anda beni hayatta tutan tek şey bu. Bileğimi bırakırsa, bulutların arasından düşüp çok aşağıda bir yerde acı içinde öleceğim.

"Draven," diye nefes nefese söylüyorum, kalbim kulaklarımda çarpıyor. "Beni yukarı çek."

Ama o sadece orada havada asılı kalıyor, kanatlarını çırpıyor ve beni güvenli bir yere götürebilmek için daha yukarı çekmeye çalışmıyor. O doğal olmayan nefret, gözlerinde orman yangını gibi yanıyor.

"Bana ne yaptın sen?" diye soruyor. "Ne?" Kafamı sallıyorum. "Ben hiçbir şey yapmadım." "O... çekiş."

Gözlerim büyüdü. Beni düşürmeden hemen önce, eş bağımızda keskin bir çekiş hissettim. Draven'a bakıyorum, başım aniden zonklamaya başladı. O da... hissetti mi? Yeraltı ormanındaki kaya duvarında, onun bir tür duygu hissettiğini düşünmüştüm. Eş bağında hissettiğim gerçek çekışı değil. Ama belki de o da eş bağımızı yeniden hissetmeye başlamıştır.

"Sen de hissettin mi?" diye soruyorum, sesim umutla titriyor.

"Ben..." diye başlar, bir an için kararsız görünür. Sonra yüz hatları tekrar sertleşir. "Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum çünkü senin etrafında hiçbir şey mantıklı değil. *Seninle ilgili* hiçbir şey mantıklı değil. Sesinden nefret ediyorum. Hareketlerinden nefret ediyorum. Yüzüne bakmaktan nefret ediyorum. Ağzından çıkan her şeyden nefret ediyorum. Ve yine de..."

Kalbim daha hızlı atmaya başlar. "Yine de?"

Dudaklarını yalar. Kaslı vücudunun iki yanında devasa siyah kanatları havayı çırpır. Burada, uçurum ile en yakın yüzen ada arasında, kimse tarafından görülemeyecek kadar uzaktayız. Şu anda sadece ikimiz varız.

Çenesini tekrar sıkarken bileğimi daha sıkı kavrar. Aptalca umut dolu kalbim düzensizce atarken, soruma cevap vermesini beklerim.

"Seni düşürsem çok daha kolay olurdu," diyor sonunda. "Sen burada olmasan her şey çok daha iyi olurdu. Çünkü sen her şeyi mahvediyorsun. Her zaman her şeyi mahvediyorsun."

O sözler bir kez daha cerrahi bir hassasiyetle bana çarptığında, acı keskin pençeler gibi göğsümü parçaladı. Ve bu sözlerin Draven'ın ağzından çıkması, onları tamamen dayanılmaz hale getiriyordu.

Acımasız gözleri hala benimkilere kilitliken, bileğimi tutan elini gevşetmeye başlıyor.

Parmaklarını derimden kaldırmaya başladığında kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor.

"Draven," diye patladım, yalvarır gibi görünmemek için çabalarken başarısız oldum. "Draven, lütfen."

"Siktir, adımı söylemeden nefret ediyorum." Ama elimi bırakmayı bırakır. Başka bir şey söylemeye cesaret edemem, sadece kan kulaklarımın içinde çınlarken onun bakışlarını tutarım.

Ama elini gevşetmeyi bırakıyor. Başka bir şey söylemeye cesaret edemiyorum, sadece kan kulaklarımda uğuldarken onun bakışlarını tutuyorum.

Boğazından sinirli bir ses çıkar.

Sonra bileğimi tekrar sıkıca kavrar ve aniden bizi yüzen adaya kadar uçurur. Beni yere fırlatır gibi atar ve sonra havada dönerek tek kelime etmeden Isera ve Orion'a geri uçar.

Kalçamla yere sertçe çarptım, çarpmanın etkisi tüm vücudumu sarsarak geçirdi. Omzum, o kadar uzun süre bileğimden asılı kaldığım için ağrıyordu. Kara öfke ve karanlık umutsuzluk dalgaları her yönden üzerime çöküyordu. Ciğerlerime hava çekmeye çalıştım ama nefes alamıyordum.

Yan tarafıma kıvrılıp, parmaklarımı altımdaki yumuşak toprağa gömüyorum ve o kadar sıkı tutuyorum ki elim titremeye başlıyor.

Draven'ın sözleri kafamın içinde sonsuza dek yankılanıyor.

Çünkü her şeyi mahvediyorsun. Her zaman her şeyi mahvediyorsun.

Bana bakarken nefret dolu gözleri zihnime kazınmış. Hâlâ bileğimdeki hayali parmaklarını hissedebiliyorum. Kavrayışının nasıl gevşediğini. Burada olmasaydım her şeyin çok daha iyi olacağını söylediğinde sesindeki samimiyeti duyabiliyorum.

Bir kez daha ciğerlerime hava çekmeye çalışıyorum, ama içimdeki o kara dalganın göğsümdeki baskısı o kadar şiddetli ki, kaburgalarım parçalanacakmış gibi hissediyorum. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Böyle hissetmeye devam edemem. Kendimi toparlamam lazım. Bu lanet durumdan kurtulmam lazım. Lanet olsun.

Büyümü çağırarak, zihnimde sıcak, parlak sarı bir neşe alevi yaratıyorum ve onu adanın dört bir yanına yayıyorum. İlk temas kurduğum kişi, bu alevi doğrudan göğsüne alıyor.

Zevk anında bedenimi kaplar.

Akciğerlerim nihayet genişleyip hava ile dolduğunda nefes nefese kalıyorum. Aniden, sanki mükemmel bir bulutun üzerinde süzülüyor gibi hissediyorum. Sanki mükemmel bir sıcak kucaklamaya sarılmış gibi. Açlıktan ölüyormuşum gibi bu hissi içime çekiyorum. Beni boğmakla tehdit eden sonsuz boğucu duyguların okyanusunu uzaklaştırmaya yardımcı oluyor.

Bir kez daha derin bir nefes alırken, sonunda elimi açtım ve kendimi yerden kaldırdım. Üzerimdeki gökyüzünde kara bulutlar çalkalanıyor ve hava fırtına kopacakmış gibi kokuyor. Ama bedenimin içinde, sadece o bağımlılık yaratan zevk çınlıyor.

Bu rahatlama ve zevki elde etmek için, sihrimle kalıcı olarak değiştirdiğim kişinin kim olduğunu bile bilmiyorum.

Ve umurumda bile değil. Pişmanlık duymuyorum. Suçluluk duymuyorum. Utanç duymuyorum. Hiçbir şey duymuyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum.

Tanrım, umursamamak ne kadar da güzel.

BÖLÜM DOKUZ

Ana şehre vardığımızda yağmur başlıyor. Gökyüzünden iri damlalar düşüyor. İlk başta yavaşça. Sonra şiddeti artıyor. Sert rüzgarlar zarif binaların arasından geçerek uluyan bir ses çıkarıyor. Üstümüzde, kara bulutlar gök gürültüsüyle uğulduyor.

Islak saçlarımı yüzümden çekip, rüzgârın birkaç saniyede bir saçlarımı yüzüme savurmaması için tüm saçlarımı arkada topuz yapıyorum.

Bu berbat havanın tek iyi yanı, burada yaşayan çoğu insanın artık iç mekanlara sığınmış olması, yani biz de şehirde görünmeden dolaşabiliyoruz. Omzumun üzerinden arkama bakıyorum, ama arkamızda sadece yağmur ıslak taş sokaklara vuruyor.

"Rin o binada olmalı," diyor Draven ve büyük bir meydanın diğer tarafındaki yüksek kırmızı binayı işaret ediyor.

"Tamam." Başımı sallayıp herkesin yüzüne bakıyorum. "Planımız şöyle. Isera ve ben tek başımıza içeri girip onunla konuşacağız. Kefaret Denemeleri'nden sonra bizi iyileştirdi ve daha önce kendi isyanını başlatmaya çalışmışsa, muhtemelen ikimize daha çok sempati duyuyordur..." Elimi, onun evini yakan Draven'a ve genel olarak her yönüyle tam bir tehdit olan Orion'a doğru sallıyorum. "Şey, sana."

Draven kaşlarını kaldırarak bana bakar. Sanırım şaşkınlığı, planın içeriğinden çok, bizim için bir plan yapmış olmamla ilgili.

Ama onun öfkeli sözleri kafamdan çıkmıyor. Her zaman tüm planları yapmak ve tüm görevlerin sorunsuz yürüdüğünden emin olmak zorunda kalmasından duyduğu hayal kırıklığı. O daha iyisini hak ediyor. Ona da değer veren birini hak ediyor. Omuzlarındaki büyük yükün bir kısmını hafifletmeye yardımcı olacak birini. O her şeyi hak ediyor. Ve ben ona bunu vermeyi planlıyorum. Hala benden nefret etse de.

"Katılıyorum," diyor Isera.

Draven, sırf alışkanlıktan dolayı fikrimi reddetmek istiyor gibi görünüyor, ama görünüşe göre fikrimde gerçek bir kusur bulamıyor, çünkü sadece çenesini sıkıp başını sallıyor.

"Tamam, güzel," diye başlıyorum. "O zaman biz..."

Dev metal çanlar çalınıyormuş gibi yüksek bir çınlama sesi havayı yırtıyor.

Büyük meydana doğru dönüp baktığımızda, turuncu ejderha zırhlı bir sürü askerin yüksek binanın kapısından dışarı akın ettiğini görüyoruz.

"Siktir," diye küfrediyor Draven. "Burada olduğumuzu biliyor."

Tereddüt etmeden gölgelerin içinden çıkıp açık alana doğru yürümeye başlar. Geri kalanımız onu yakalamak için aceleyle peşinden gideriz.

Açık alana adım attığımızda, yağmur yüzümü acıttı. Zarif bir şekilde süslenmiş zırhlı bir figür, yüksek binanın iki kapısını da iterek açar ve dışarıdaki kısa merdivenlere çıkar. Islak taşların üzerinden bize bakarken, uzun siyah saçları rüzgarda dalgalanır.

"Rin!" Draven, uluyan rüzgârın sesini bastırarak seslenir. "Biz..." Onu öne iterim.

Ok benim yan tarafıma saplanınca içimi bir acı kaplar. Nefesim kesilir. Bir adım öne sendeleyerek, görüşümü net tutmak için gözlerimi kuvvetlice kırpmam gerekir.

Draven şok içinde bana bakarak arkasını döner. Şaşkın bakışları yüzümden, sonra da ona yönelik olan oka kayar. Ama bir şey söyleyemedim, Rin Tanaka'nın sesi fırtınayı keser.

"Onu yakalayın!" diye bağırır, uluyan rüzgâr ve gürleyen gök gürültüsünün üstüne.

Bir ok yağmuru daha havada uçar.

Bazıları rüzgârla savrulur, diğerleri ise Isera'nın etrafımıza ördüğü buz duvarlarına çarpar. Hâlâ yanımda saplı olan ok, içimde acı dalgaları yaratır. Aşağıya bakarım, bundan sonra olacıklardan korkarak.

Ancak, titremeyen ellerimle ona uzanmadan önce, Orion aniden okun ucunu koparıp okun sapını yanımdan o kadar hızlı bir şekilde çekip çıkarır ki, nefes almaya bile zamanım olmaz. Acı içimi parçalar, ama bunu kendim yapmak zorunda kalsaydım hissedeceğim acı kadar şiddetli değildir.

Şaşkınlıkla Unseelie Kralı'na bakıyorum, ama o çoktan saldırganlara dönmüş durumda.

"Rin!" Draven tekrar seslenir. "Ben buraya savaşmaya gelmedim! Biz buraya..."

"Saldırın!" diye bağıır.

Etrafındaki askerler ileri atılır. Hepsi ileri koşarken botları ıslak parke taşlarına çarpar. Etrafımızdaki eğimli çatıların üzerinde, okçular bir ok yağmuru daha yağdırır.

"Siktir!" diye bağıır Draven.

Fırtına büyüsünü çağırarak, onu etrafımıza bir daire şeklinde yayar, zaten çığlık atan rüzgarların yönünü değıştirir ve ok yağmurunu rotasından saptırır.

"Orion, okçularla ilgilen," diye emreder. Sonra keskin gözleri bana ve Isera'ya kayar. "Siz ikiniz, beni Rin'e götürün. Ve kimseyi öldürmemeye çalışın."

Kimse emirleri tereddüt etmeden veya sorgulamadan yerine getirir. Orion bile. O sadece kabus büyüsünü çağırır ve meydanın üzerine yayar. Unseelie Kralı, okçuların en kötü anılarını yeniden yaşamaya zorlayarak görüşlerini engellediğinde, yaylar çatıların üzerine düşer ve okçular panik içinde çığlık atarlar.

Draven ileriye doğru koşar. Isera ve ben, rüzgârlı meydanı geçerek onun yanına koşarız. Turuncu zırhlı askerler her yönden bize doğru koşar.

Draven devasa kılıcını çekince havada çelik sesi yankılanır. İlk asker dalgası bize ulaşmadan hemen önce kendi hançerimi çekerim.

Draven, zaten şiddetli olan fırtınayı kendi lehine kullanarak, büyüsüyle onu yönlendirir ve askerlerin saflarına şiddetli bir rüzgar patlaması gönderir. Askerlerin büyük bir kısmı sanki dev bir el tarafından kenara süpürölürken, şok içinde bağıırılar. Ben de kendi büyümü kullanarak, o pirinç rengi şok kıvılcımlarına tutunurum.

Solumdan sallanan bir kılıcı eğilerek kaçarken, o şoku devasa yangınlara dönüştürölüm, bu da korku dalgasını tetikler. Şok üzerindeki kontrolümü hızla bırakır ve bunun yerine büyümü kemik beyazı korku kıvılcımlarına yöneltirim.

O kıvılcımları orman yangınına dönüştürölürken, meydanda saf terör çığlıkları yankılanır. O bölümdeki askerlerin yarısı kör bir korkuyla kaçarken, geri kalanlar yere düşer ve dizleri titreyerek kusar.

Ancak Draven'ın rüzgarı tarafından süpürölmeyen diğler saflar bize çarpar.

Isera, ilerlemelerini engellemek için onlara devasa buz tabakaları fırlatır ve buzlar havada uçuşur. Ama sayıları çok fazladır. Onları öldüremezsek, ciddi bir dezavantajda kalırız.

Draven kafasına doğrultulan kılıcı engellediğinde çelik çınlar. Bileğini hafifçe hareket ettirerek, askerın kılıcını kendinden uzaklaştırır ve

onu kaba kuvvetle geri itti.

"Onlara geri çekilmelerini söyle," diye Rin'e bağıır, Rin hala önündeki merdivenlerde durmaktadır. "Onları öldürmek istemiyorum. Bir ittifak kurmak istiyorum."

"Onu yakalayın!" diye bağıır Rin. Yağmur zırhına ve yüzüne çarpar, rüzgarda savrulan uzun siyah saçları tamamen ıslanır. "Emrim seni yakalamak!"

"Emir mi? Ne emri..."

Sözleri, iki kişi yandan ona saldırınca kesilir. Isera bir bıçağı bir buz tabakasıyla engellerken, Draven diğerinden kaçmayı başarır. Eğilip dönerek, yumruğunu askerin midesine indirir. Askerin ciğerlerinden bir nefesle hava çıkar. Ama üç kişi daha bize doğru koşmaktadır.

Solumuzdaki bölümü bırakarak, bunun yerine çevremizdeki düşmanlara odaklanıyorum. Bu insanları kalıcı olarak değiştirmek istemiyorum, çünkü bu muhtemelen Rin'i bizim tarafımıza çekme şansımızı yok eder, bu yüzden zaten var olan duyguları aramam gerekiyor.

Onlara hızlı patlamalar halinde büyümü yönelterek, tutunan bir duygu bulana kadar farklı duyguları deniyorum. İki kişi yorgunluktan yana doğru sallanıp sendeliyor, ben de küçük yorgunluk kıvılcımlarını bulup onları büyük alevlere dönüştürüyorum. Bir diğeri bir saniye tereddüt ediyor, bu da Draven'a kılıcının kabzasıyla onu nakavt etme şansı veriyor, ben de o duyguya tutunuyorum.

Rin'e her adımda yaklaşmak için savaşırken çelikler çarpışıyor ve buzlar havada uçuşuyor. Ama asker ordusu gelmeye devam ediyor.

Kılıcın yanımda parıldamasıyla omurgamdan bir alarm sesi geçer. Kafamı yana çevirerek, yanağımı kesmeden önce zar zor kaçmayı başarırım.

Bir yumruk yan tarafıma çarpar.

Hala kanayan ok yarasının olduğu yere isabet eden yumruk, bir anlığına gözlerimi kör eden bir acı hissettirir. Nefes nefese kalırım ve yana doğru sendelerim. Kafamın hemen yanında metal buzla çarpışır. Gözlerimi kırıpıştırarak odaklanmaya çalışırken, kafamı neredeyse koparan kılıcı engelleyen bir buz tabakası görürüm. Sendeleyerek ayağa kalkar, titreyerek nefes alırım ve Isera'nın arkasındaki askere büyümü yaparım.

Çaresizce iterek, yorgunluğu vücuduna zorla sokarım. Sendeleyerek durur ve ağır ağır sallanır, kılıcı Isera'nın sırtına saplayamadan taşlara çarpar. Birbirimize başımızla selam veririz.

"Rin!" Draven iki kılıcı savuşturup başka bir askerin kalçasına tekme atarken tekrar dener. "Benden nefret ettiğini biliyorum, ama en azından beni dinlemelisin!"

"Hayır, seni yakalamam gerek," diye karşılık verdi, sesinde gerginlik vardı.

"Biz aynı tarafta olduğumuzu."

"Emrim seni yakalamak."

"Emrin..." Draven aniden susar. Sonra yüzünde bir aydınlanma belirir ve ağzı açık kalır. "Azaroth'un lanet ateşi, sen ejderha çeliği giyiyorsun, değil mi?"

Rin Tanaka'nın güzel yüzünde şok ifadesi belirir ve cevap vermek istercesine ağzını açar. Ama hiçbir kelime çıkmaz. Çenesini hareket ettirdikten sonra, sinirli bir nefes alır ve sonra dişlerini sıkarak, "Emrim seni yakalamak," der.

"Icehearts, Rin'i ejderha çeliği ile kontrol ediyor!" Draven tüm meydana bağırır.

Turuncu Ejderha Klanı'nın askerleri tereddüt eder, şaşkınlık ve inanamama içinde onu ve klan liderlerini sırayla bakar.

"Onu yakalayın!" Rin, sonunda merdivenlerden koşarak açık alana çıkar ve bağırır. "Emirlerimiz onu yakalamak."

Ve sonra bir ejderhaya dönüşür.

"Lanet olsun!" Draven, bir kılıç darbesini savuştururken ve aynı anda başka bir gruba fırtına rüzgârları gönderirken, siyah duman bulutundan ortaya çıkan devasa turuncu ejderhayı gözden kaçırmaz.

"Eğer ejderha çeliği giyiyorsa, yapabileceğimiz hiçbir şey yok." Kocaman kılıcını sırtına bağladığı kınına geri sokar. "Buradan çıkmalıyız. Orion'a doğru koşun ve oraya çıkın. Hemen!"

Yaramdan dolayı zihnim hala acıdan dönüyor, bu yüzden olanları hala anlamaya çalışıyorum. Ama Isera tereddüt etmiyor. Bileğimi yakalayıp beni de yanına alarak meydanı koşmaya başlıyor.

Etrafımızdaki askerler şaşkınlıkla bağırıyor ve birbirlerine emirler yağdırıyorlar, ama Rin ağzını açıp kükrediğinde sesleri boğuluyor. Ses, binalar arasında yankılanarak başımı çınlatacak kadar yüksek olduğundan nefesim kesiliyor.

Arkamızda siyah duman patlıyor.

Bir adım sendeleyerek omzuma bir bakış attım, ama yuvarlanan duman hem askerleri hem de Draven'ı gizliyordu.

"Buradan çıkıyoruz," diye bağıırır Isera, Orion'a duyulabilecek mesafeye gelir gelmez.

Yağmur ve rüzgâr meydanı kırbaçlar, Unseelie Kralı'nın uzun koyu mavi saçlarını ve süslü giysilerini yırtıp parçalar. Ama o, sırtı dik ve kafasında sivri taçıyla, bir dağ gibi sarsılmaz bir şekilde durur, gözleri ise güçlü bir büyüyle parlar.

Bize tek bir baş sallama ile selam veriyor.

Sonra fırtına rüzgârları siyah dumanı dağıtır ve Draven görünür hale gelir.

Şu anda bizimle Rin'in arasında duran devasa siyah ejderhaya bakarken içimi hayranlık kaplar. Draven'in ejderha hali çok büyüktür ve Isera ile ben, o dönüşmeden önce zar zor yolundan çekilmeyi başarırız. Biraz daha yavaş olsaydık, onun vücudunun altında kalırdık.

Dikenli siyah kuyruğu, hemen yanımızdaki zeminde şakırdar.

Birkaç saniye boyunca kimse kıpırdamaz.

Hâlâ insan formunda olan askerler, Draven ile klan liderleri arasında bakışlarını gezdirirken hareketsiz dururlar. Ejderha formundaki Rin, siyah gözlerini Draven'a dikmiştir. Yağmur, turuncu pullarına çarparak yağar, ama o bunu neredeyse hissetmez. O, Draven'dan çok daha küçüktür ve aralarında teke tek bir savaş olursa, kimin kazanacağına dair hiçbir şüphe yoktur.

Ne yazık ki, bu teke tek bir savaş değil. Rin kükrer.

Siyah duman büyük meydana patlamaya başlar ve tüm askerler de dönüşmeye başlar.

Draven, devasa kafasını bizim yönümüze çevirerek, kulakları sağır eden bir kükreme çıkarır.

Harekete geçiyoruz.

Isera, bileğini hafifçe hareket ettirerek, Draven'ın sırtına çıkan basit bir buz merdiveni oluşturur. Merdiven henüz tam olarak oluşmadan, merdivenleri koşarak tırmanır ve Draven'ın boynunun omuzlarıyla birleştiği sivri uçlara doğru ilerleriz.

Rin saldırır.

Nefes nefese kalırım ve son birkaç basamağı çaresizce tırmanırım. Rüzgarlar beni devirmeye çalışarak vücudumu yırtıp parçalar ve botlarım Draven'ın ıslak pullarında kayar. Öne doğru dalarak, birinin oturabileceği boşluk olan boynunun omuzlarıyla birleştiği noktaya zar zor ulaşırm.

Draven hamle yapar ve pençelerini sallayarak Rin'i geri püskürtür. Isera sırtıma çarpmadan hemen önce, önümdeki sivri ucu iki elimle tutarım, neredeyse tekrar düşüyordum. Bir saniye sonra Orion Isera'nın sırtına çarparak beni bir kez daha sarsar.

Etrafımızda, turuncu ejderhalar duman bulutları içinde belirir. Kulakları sağır eden bir kükreme havayı yırtar.

Sonra Draven aniden yerden fırlayınca midem bulanır.

Isera kaymamak için kollarını belime sıkıca doladı. Neyse ki Orion'un sırtı en azından başka bir çiviye dayanıyor gibi görünüyordu, böylece ikisinin ağırlığını taşımak zorunda kalmadım.

Yağmurla ıslanan gökyüzünde hızla yükselirken, yer hızla altımızdan kaybolur. Rin ve bir sürü turuncu ejderha bizi takip eder. Karanlık bulutlarda gök gürültüsü yankılanır ve rüzgar vücudumu parçalar. Yağmur yüzüme minik oklar gibi çarparak, önümdeki ıslak çiviye sıkıca tutunurum.

Draven havada yuvarlanıyor.

Dünya etrafımda dönerken midem bulanıyor ve nefesim boğazımda takılıyor. Isera kollarıyla belimi sıkıca sarıyor ve Orion onun arkasından küfrediyor.

Hemen yanımda havada bir çift turuncu çene kapanırken çığlık atıyorum. Draven kükrer ve Rin ve diğer turuncu ejderhalar üzerimize üşüşürken tekrar dengelenir.

"Ona yardım edin!" diye bağırırım, Draven saldırganları durdurmak için uzun bir bariyer gibi ateş püskürürken, ben de rüzgârın sesini bastırmaya çalışırım.

Isera arkamızdaki ejderhalara buz blokları fırlatmaya başlarken, Orion sağımızdakilerle ilgilenir. Soluma dönerek, oradaki ejderhalara büyümü yöneltirim, Draven ise Rin'in saldırısını savuşturur.

Soldaki ejderhalardan sadece biri korku hissediyor, ama ben ona yapışıp korkuyu o kadar artırıyorum ki, çığlık atarak şiddetli yağmurun içinde hızla uzaklaşıyor.

"Dikkat et!" diye bağıır Orion.

Başımı çevirmeye bile zamanım olmadan Isera'nın vücudunun arkamdan kaybolduğunu hissediyorum.

Sonra acı dolu bir çığlık havayı yırtıyor.

Başımı çevirdiğimde, Orion'un Draven'ın omurgasının sol tarafında Isera'yı tuttuğunu görüyorum. Onun vücudunu parçalayacak olan pençe, Orion'un onu vücuduyla koruduğu için onun uyluğunu kesiyor.

gözlerinde belirir ve nefes nefese kalır. Draven havada şiddetle yön değiştirmeden hemen önce Isera'yı Draven'ın pullarının üzerine hızla indiririm. Isera'nın şok olmuş yüzü bir kez daha arkamda kaybolur.

Draven üç turuncu ejderhadan kaçmak için havada tekrar yuvarlanırken, önümdeki sivri ucu sıkıca kavradım. Rin çığlık attı.

Etrafımızdaki yirmi ejderha aynı anda saldırır.

Draven'ın göğsünden bir başka sağır edici kükreme çıkar ve tüm vücudu bu gücün etkisiyle titrer.

Etrafımızdaki kara fırtına bulutları daha da koyulaşır, kalınlaşır ve şiddetini artırır. Rüzgâr o kadar şiddetli esiyor ki, neredeyse Draven'ın sırtından düşüyordum. Yıldırımlar, turuncu ejderhalara doğru öfkeli parlamalarla havayı yırtıyor.

Isera, bize yaklaşan ejderhalara devasa buz parçaları fırlatıyor. Orion'un büyüyle ikisi görme yetisini kaybetmiş görünüyor ve ben de kendi büyümlle diğer dördünü korkudan kaçmaya zorluyorum. Ama diğer on dördü gelmeye devam ediyor.

Hep birlikte üzerimize saldırırken pençeleriyle kesiyor ve dişleriyle ısırıyorlar.

Hâlâ kimseyi öldürmemeye çalışan Draven, kaçır ve ardından fırtına rüzgârları ve şimşeklerle onları geri püskürtmeye çalışır.

Kan donduran bir çığlık havayı yırtıyor.

Bu çığlığın Draven'dan geldiğini fark ettiğimde içimi soğuk bir korku kaplar.

Başımı sağa sola çevirince, beni hem öfke hem de dehşetle dolduran bir manzara ile karşılaşırım. Turuncu ejderhalardan biri Draven'ın yan tarafını dişleriyle sıkıca kavramış, diğeri ise pençeleriyle sol kanadını parçalamıştır. Draven başını geriye atar ve acı içinde kükrer.

İçimdeki her şey sessizliğe bürünür ve donar. Cellatın baltasının düşmesinden önceki an gibi.

Draven'ın kimseyi öldürmememizi emrettiği umurumda değil. Turuncu Ejderha Klanı ile ittifak kurma şansımızı mahvedebileceği umurumda değil. Draven'a zarar verdiler. Ölecekler.

Korkunun devasa bir alevini çağırarak, onu Draven'ın yan tarafını dişleriyle parçalayan turuncu ejderhaya doğru fırlatıyorum. Alev hedefi vurduğunda, tüm vücudumu zevk kaplıyor. Alevi bir orman yangınına dönüştürüyorum.

Ejderha Draven'ın yanından ayrılır ve korkuyla çığlık atar. Ama bedenimde zerre kadar merhamet kalmamıştır.

Soğuk gözlerimle turuncu ejderhaya kilitlenerek, ağzımda kanın tadını alana kadar göğsündeki korkuyu artırmaya devam ediyorum. Havada çırpınıyor,

zihni, bedenine zorla soktuğum dünyayı sona erdirecek korkudan parçalanır. Büyümü artırmaya devam ederim.

Ejderha bir kez sarsılır. Sonra hareketleri durur ve kalbi dururken gözleri boşalır. Tamamen ilgisiz bir şekilde, şiddetli yağmurun altında düşüşünü izlerim, turuncu kanatları rüzgarda işe yaramaz çarşaflar gibi çırpınırken, uzak bir yerde yere çakılır.

Draven, diğerlerini uzak tutmak için önündeki havaya ateş püskürtüyor. Ama başka bir ejderha, Draven'ın göğsüne pençelerini geçirmek için onun ateşinden ve Isera'nın buzundan sıyrılmayı başarıyor. Bir an sonra, başka bir ejderha Draven'ın diğer kanadına pençelerini geçiriyor.

Draven'ın göğsünden bir başka acı çığlığı yükselir.

Ve sonra fırtına tamamen *patlak verir*.

Rüzgar, yağmur ve şimşekler etrafımızda vahşi bir canavar gibi çırpınıyor. O kadar şiddetli, o kadar yoğun ki, tek yapabileceğim, önümdeki çiviye umutsuzca tutunurken kör olmamak için gözlerimi sıkıca kapatmak.

Draven aniden ileri fırladığında midem bulanır.

O şiddetli fırtına hâlâ etrafımızda kasıp kavuruyor. Göz kapaklarımın arkasında beyaz ışıklar parlıyor ve gök gürültüsü o kadar yüksek sesle çakıyor ki kulak zarlarım patlayacak sanıyorum. Acımasız rüzgârlar etrafımızda kurtlar gibi uluyor. Her şeyin gücü o kadar baskın ki nefes almakta zorlanıyorum.

Ama Draven'ın çaresizce kullandığı büyü işe yarıyor gibi görünüyor, çünkü sonunda bizi çevreleyen ejderha sürüsünden kurtulmayı başarıyor ve şiddetli fırtına onları gökyüzünden uzaklaştırıyor.

Draven'ın yırtık kanatlarından kan damlıyor ve fırtınalı gökyüzünde hızla ilerlerken kalın damlalar halinde yanından aşağı akıyor. Daha önce yürüdüğümüz ormanı zar zor geçtik ki Draven irtifa kaybetmeye başladı.

Kanatları her çırpışında daha yavaş ve daha dengesiz hale geliyor ve yüzen adalarla aramızdaki mesafeyi olabildiğince açmaya çalışırken havada birkaç kez sallanıyor.

Önümüzde küçük bir dağ silsilesi belirir. Draven'ın tüm vücudu titriyor. Onu geçebilmemiz için daha yükseğe uçmaya çalışırken göğsünden bir hırıltı çıkar. Sadece birkaç kısa adım yukarı tırmanabiliriz.

Sonra Draven'ın vücudu pes eder.

Rüzgarlar etrafımızda uğulduyor ve yere çakılıyoruz.

ONUNCU BÖLÜM

Çarpmanın etkisiyle vücudum sarsılır ve kemiklerim titrer. Etrafımızda siyah duman patlar ve görüşümü engeller. Oturur pozisyona geçip gözlerimi kırıştırarak odaklanmaya çalışırım. Ama tek görebildiğim, etrafımızdaki ıslak çimleri kaplayan siyah duman. Çarpıştığımızda dağın yakınına düşmüştük, üstüne değil, en azından kayalara çarpmamıştık.

Soğuk bir korku beni kaplar. Kayalara çarpmadık, değil mi? "Draven!" Şiddetli rüzgar ve yağmurun sesini bastırarak bağırırım.

"Draven!"

Cevap yok.

Korku vücudumu zehir gibi kaplıyor. "O burada," diyor Isera aniden.

Sesinde yorgunluk var, bu yüzden rüzgârın sesinden onu zar zor duyabiliyorum.

Titreyerek rahat bir nefes alıyorum. Ayaklarımın üzerinde sendeleyerek onun yönüne doğru yürümeye başlıyorum. Fırtına rüzgârları çimlerin üzerinde dönüyor, siyah dumanı uzaklaştırıyor, sonunda üç arkadaşımı görebiliyorum.

Ama onları gördüğümde kanım donar.

Isera, yerde duran iki uzun boylu figürün arasında duruyor. Orion sırtüstü çimlerin üzerinde yatıyor. Sanki kafasını çarpmış gibi gözleri odaklanıp odaklanamıyor ve daha önce ejderhanın kestiği yerden uyluklarında uzun bir yara izi var.

Ondan kısa bir mesafede Draven var.

Eşime bakarken kalbim duruyor.

Draven bilinçsiz. Yan yatıyor, ejderha formundayken zırhını sakladığı sihirli bileklikler dışında tamamen çıplak. Sanki insan formuna geri dönmeyi zar zor başarmış, ama kıyafetlerini vücuduna geri getirmek için bilekliklerin sihrini kullanacak kadar enerjisi kalmamış gibi.

Göğsündeki pençe izlerinden ve yanındaki büyük ısırık yarasından kan akıyor. Turuncu ejderhanın dişleri vücudunda derin delikler açmış.

Birkaç saniye boyunca, orada durup ona bakıyorum. Zihnim gördüklerimi işlemek istemiyor ve vücudum tamamen uyuşmuş durumda.

"Onları fırtınadan çıkarmalıyız," diye bağırdı Isera aniden.

Sesi beni sersemliğimden uyandırdı.

"Yukarıda bir mağara var," diyor. "Ama kaçmak için son bir hamlede neredeyse tüm sihirli enerjimi tükettim, bu yüzden onları kaldıracak kadar büyük bir şey çağırمام. Onları sürüklememiz gerekecek."

Kör edici şimşeklere karşı gözlerimi kapattığımda, Isera kaçarken diğerlerinin Draven'ı takip etmesini engellemek için devasa bir buz duvarı ya da ona benzer bir şey çağırmış olmalı.

Eğilip Draven'ın göğsünü kaldırdım ve kollarımı onun kollarının altına ve omuzlarının üzerine doladım. O hiç kıpırdamadı bile. Onu Isera'nın gösterdiği mağaraya doğru sürüklemeye başladığımda kalbim sızladı.

En azından yarı baygın görünen Orion, kaza sırasında kafasını oldukça sert bir şekilde vurmuş olmalı, çünkü Isera onun kraliyet kıçını ve şık kıyafetlerini yerde sürükleyerek mağaranın ağzına doğru götürdüğünde bile şikayet etmiyor.

Kaslarım titriyor ve yanımdaki ok yarası acı ile zonkluyor, Draven'ın ağır bedenini çimlerin üzerinde olabildiğince dikkatli bir şekilde sürüklerken. Fırtına rüzgarı saçlarımı yırtıyor, saç bağımından saç tellerimi koparıyor ve yüzümün etrafında savuruyor. Birkaç tanesi ıslak yanaklarıma yapışıyor, ben de onları çıkarmak için omzumla yanaklarımı silmeye çalışıyorum. Yağmur, bitmek bilmeyen bir sel gibi üzerimize yağıyor ve şimşekler karanlık gökyüzünü yarıyor.

Çenemi sıkıp dişlerimi gıcırdatarak mağaraya doğru yavaşça ilerliyorum.

Draven'ı mağaranın sığınağına son mesafeyi çekerek götürdüğümde, boğazımdan saf çaresizlikten kaynaklanan küçük bir ses çıkıyor. Sert rüzgarlar ve acı yağmur aniden ortadan kaybolduğunda, ciğerlerimden bir nefes kaçıyor. Mağaranın içi soğuk ve kasvetli, ama en azından fırtına buraya ulaşmıyor.

Isera ve ben, Draven ve Orion'u daracık alanın ortasına sırt üstü yatırıyoruz. Unseelie Kralı, sanki ne olduğunu ve nerede olduğunu anlamaya çalışır gibi, gözleri mağaranın pürüzlü tavanını tararken, defalarca gözlerini kırıyor ve başını sallıyor. Draven hala baygın.

Onun titreyip yaralı bedenine bakarken endişe göğsümü sıkıştırıyor, ciğerlerimi boğuyor. Ceketimi çıkarıyorum. Dizlerimin üzerine çöküp deri ceketimin altındaki beyaz gömleği çıkarıyorum. Gömleği birkaç parçaya ayırdıktan sonra, yaralarına dikkatlice sarıyorum ve son parçasını kalçalarına bağlıyorum. Sonra çıplak göğsümü korumak için soğuk ve ıslak deri ceketimi tekrar giyiyorum.

Kalbim göğsümde ağrıyarak, elimi nazikçe Draven'ın yanağına koyuyorum.

"Draven," derim, sanki bu onu uyandıracakmış gibi. Ama uyanmaz.

Kalbim sıkışır.

"Neredeyim ben?" Orion, görünüşü kadar sersemlemiş bir sesle sorar.

"Bir mağaradayız," Isera, her zamanki ciddi tonuyla cevaplar. "

Kaza yaptık. Draven yaralandı." Bir anlığına yüzündeki ifade yumuşar ve ekler: "Sen de yaralandın."

Unseelie Kralı çenesini kaldırıp uyluğundaki yaraya bakar. "Malachi'nin hayaları. O benim en sevdiğim pantolonumdu."

Isera güler.

Kısa ve ani bir kahkaha patlaması, sanki içinden kopup çıkmış gibi.

Orion ve ben çok içinde ona bakakaldık. Onun güldüğünü daha önce hiç duymamıştım. Bu şaşırtıcı derecede hoş bir sesdi.

Isera hızla ağzını kapatır, bir an için kendisi de şaşkın görünür, sonra Orion'a alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırır. "Kafanı ne kadar sert vurdun? O pantolonlar berbat."

Dudaklarında sinsî bir gülümseme belirir. "İstersen çıkarabilirim?"

"Muhtemelen çıkarmalısın."

Ona gerçekten şaşkın bir ifadeyle bakıyor, sonra bana dönüyor. "Sen de," diyor. "Bu soğuk mağarada bütün gece bu ıslak giysilerle kalırsak hepimizi hipotermiye sokacak."

Anladığımı belirtmek için başımı salladım ve tekrar Draven'a baktım. Kalçalarına ve yaralarına bağladığım beyaz gömlek dışında, zaten çıplaktı. Ama vücudu hala acıdan ya da soğuktan titriyordu. Boğazım düğümlendi. Kendi kıyafetlerimi çıkarmaya başlarken korkuyu yutmaya çalıştım, ama pek işe yaramadı. Draven'ın yaralı ve kanlı vücuduna her baktığımda panik dalgaları içimi kaplıyordu.

Hepimiz gibi, onun da insanlardan daha hızlı iyileşme hızı var. Ama yaraları çok derin. Kendi kendine iyileşmesi çok uzun sürecek. Ama yine de

kullanabileceğim sihirli güçlerim var, yani o bu gücü bedenimden emerse, iyileşecektir. Ancak, bunun nasıl işlediğini bilmediğim için, ona sihirli gücü nasıl vereceğimi bilmiyorum.

İç çamaşırlarıma kadar soyunduktan sonra, ellerimi tekrar Draven'ın yanaklarına koyup onu uyandırmaya bir kez daha çalışıyorum.

"Draven, lütfen, gözlerini açmalısın," diye yalvarıyorum. "Tamam mı? Sadece gözlerini aç ve bana sihirli enerjimi sana nasıl aktaracağımı söyle."

O yapmaz. Ve vücudu titremeye devam eder.

Onun yanındaki soğuk taş zemine uzanarak, kollarımı dikkatlice göğsüne doladım ve bacağıma onun bacağına attım, kendimi ona olabildiğince yaklaştırdım. Yanımdaki ok yarası zonkluyordu, ama bunu görmezden geldim. Vücut ısını onuyla paylaşırsam, en azından titremesi durur belki.

"Sen de uzanıp bana sarılmayacak mısın?" Orion, Draven'ın diğer tarafından sorar. Israrla ıslak giysilerini çıkarmıştır ve Isera'ya bakarken dudaklarında şeytani bir gülümseme vardır.

Isera ona gözlerini kısarak bakıyor. "Seni boğmadığım için şanslısın."

"Boğmak seni tahrik ediyor, ha? Buna razı olabilirim.

Ama genelde bunu yapan taraf ben değilim."

Isera son giysilerini de çıkarırken, içinden bir şeyler mırıldanır ve sadece iç çamaşırlarıyla kalır.

"Draven, lütfen," diye fısıldarım soğuk tenine. "Lütfen uyan."

Gözleri kapalı kalır, ama vücudu artık biraz daha az titriyor. Onu kendime daha sıkı sararım, kendi yetersiz sıcaklığımı onun vücuduna aktarmak isterim.

"En azından vücut ısıımızı paylaşmalıyız," diye devam eder Orion. "Hipotermi falan var."

Isera birkaç saniye boyunca, onu bıçaklama dürtüsüyle mücadele ediyormuş gibi ona sert bir bakış atar. Sonra dudaklarından yumuşak bir homurtu çıkar ve sarsıntılı hareketlerle onun yanına oturur. Elini bir hareketle, büyük bir penis gibi görünen buz gagını çağırır ve Orion'un yüzünün hemen üzerine tutarken, ona tehditkar bir bakış atar.

"Bunu kimseye anlatırsan, *bunu* boğazından aşağı yutarım," diye uyarır. "Kalıcı olarak."

Dudaklarında keskin bir gülümseme belirir, ama hiçbir şey söylemez.

Isera çağırdığı buz ortadan kaldırır ve Orion'un yanına uzanır. Orion hemen yaralanmamış tarafına döner ve kollarını Isera'nın vücuduna dolandır. Isera'nın boğazından düşük bir hırıltı çıkar, ama onu itmez.

Elimi kaldırıp Draven'ın alnındaki ıslak saç tellerini nazikçe kenara çekiyorum. Parmaklarım yanağında kalıyor.

"Lütfen," diye tekrar yalvarırım, sözcükleri onun cildine fısıldayarak. "Lütfen, uyan."

Hafifçe kıpırdanır ama gözlerini açmaz. Ve bu huzursuz bir kıpırdanmadır. Daha çok acıdan yüzünü buruşturmasına benziyor.

Büyümü çağırıyorum. Elim uzatıp, göğsündeki o mor renkli acı kıvılcımını arıyorum.

Sihirbazlığım bağlandığında, bir çığlık atmamak için dudaklarımı sıkıca ısırarak zorunda kaldım. Göğsündeki acı alev o kadar büyüktü ki, bir saniye boyunca görüşüm karardı. Uzun ve sakın bir nefes alarak, zihinsel kalkanlarımı kaldırmak için çabaladım, böylece onun acısını kendiminkinden ayırabilecektim.

Kalkanlar yerlerine oturduğunda, onun acısını yavaşça azaltmaya başlıyorum. Dudaklarından titrek bir nefes kaçıyor.

Rahatlamaktan neredeyse ağlayacağım.

Onun içindeki acı yangını, küçük bir kıvılcımdan ibaret kalana kadar azalttıkça, vücudundaki gerginlik kaybolur.

Nefesi düzelir ve kaşlarının arasındaki gergin kırışıklıklar düzelir.

Kollarımı onun etrafında tutarak, acısını gidermek için ona büyü dökmeye devam ediyorum.

Keşke uyanıp bana ne yapmam gerektiğini söyleseydi, onu doğrudan iyileştirebilirdim. Ona tüm büyümü verip onu hemen iyileştirebilirdim. Ama nasıl çalıştığını bilmediğim için, tek yapabileceğim onun yanında işe yaramaz bir şekilde yatıp ağrısını dindirmek. Asıl sorunu tamamen çözebilmem gerekirken, semptomlarla başa çıkmak için geçici bir çözüm. Sırf nasıl yapılacağını bilmediğim için.

Tanrım, bilmediğim o kadar çok şey var ki. Sahip olmadığım o kadar çok bilgi, bana söylenen o kadar çok yalan, eksik olduğum o kadar çok beceri. Hepsi de hayatım boyunca o tek şehirde hapsolüp yalanlarla beslendiğim için. Bu kadar zayıfken Draven'ı nasıl koruyabilirim? Bu kadar acınası bir haldeyken?

Daha güçlü olmalıyım. Daha akıllı. Daha iyi. Daha acımasız. Ve bunu çabuk yapmalıyım.

Çünkü kimse onu bir daha böyle incitmeyecek. Bunu kesinlikle sağlayacağım.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Tartışan sesler havada yankılanıyor. Sinirlenerek kaşlarımı çatıyorum ve yorgunluk beni tekrar uykuya çekmeye çalışırken yanımdaki sıcak, kaslı vücuda daha da yakınlaşıyorum. Her nefesimde, gece sisi ve köz gibi tanıdık bir koku ciğerlerimi dolduruyor. Çok doğal geliyor. Öyle ki...

Birden dikleşiyorum.

Sabah güneş ışığı mağara açıklığından içeri süzülerek etrafımdaki koyu gri taşları aydınlatıyor.

O tanıdık rahatlık hissi anında paniğe dönüşüyor.

Mabona'nın göğüsleri, bayılmış olmalıyım. Bütün gece uyanık kaldım, Draven'ın acısını dindirmek için büyümü kullandım. Ama sonunda kendi bedenim de yorgunluğa yenik düşmüş olmalı.

Ani ışığa gözlerimi kırptıştırarak, az önce sarıldığım sıcak, kaslı vücuda bakışlarımı çeviriyorum.

Draven hala sırt üstü yatıyor, göğsü düzenli bir ritimle inip kalkıyor. Göğsündeki kesikler ve yanındaki delikler kanamayı durdurmuş. Ama hala çok derinler. Hızlı iyileşme hızına rağmen, bir gece böyle bir şeyi düzeltmek için yeterli olmaz.

Gözlerim, beni uyandıran tartışma seslerinin kaynağına kayıyor. Orion yerde oturmuş, uyluklarındaki kesikleri inceliyor. Kesikler büyük ölçüde iyileşmiş görünüyor. Yan tarafımdaki ok yarasına bakıyorum, onun da neredeyse tamamen iyileştiğini görüyorum ve gözlerimi Orion'a çeviriyorum. Ondan sadece bir adım uzakta, Isera bacaklarını pantolonuna sokuyor. Siyah deri, öfkeli hareketleriyle hışırdayıp gıcırıyor.

"Neden bu kadar kızgınsın bilmiyorum," diyor Orion, kötücül ağzında sinsi bir gülümsemeyle. "Bana sarılan sendin."

Isera ona o kadar soğuk bir bakış atıyor ki, neredeyse tüm mağara donacak. "Sana sarılmıyordum."

"Kollarını bana dolamıştın."

Pantolonunu yukarı çekiyor. "Seni itmeye çalışıyordum."

"Ayrıca yanağını göğsüme dayamış yatıyordun."

"Çünkü sırtımı sana dayadığımda, iç çamaşırında sakladığın o minik hançer sırtıma batıyordu."

Orion'un ağzı açık kalır ve yüzünde inanamama ifadesi belirir. "*Küçük* hançer mi?"

Pantolonunu iliklerken, ona alaycı bir meydan okuma bakışı attı. "Evet."

Ayağa fırlar. Sonra, henüz tam olarak iyileşmemiş yarası gerilince yüzünü buruşturur. Ağrıyı dindirmek istercesine bacağını hafifçe sallar.

Hâlâ iç çamaşırlarıyla, tüm boyunu uzatır. Unseelie Kralı'nı bu kadar çıplak gördüğüm ilk kez ve itiraf etmeliyim ki, vücudunun bu kadar kaslı olması beni şaşırttı. Yüzünün neredeyse biraz kadınsı güzelliğinin aksine, vücudu tamamen yağsız kaslardan oluşuyor. Bu onu ölümcül gösteriyor. Ve Isera'ya doğru ilerlerken onun üzerinde yükseliyor.

"Sözünü geri al," diye talep eder, yaklaşarak.

Gömleğini almak için eğilen Isera, bu görevden vazgeçmek zorunda kalır ve onun tarafından ezilmemek için geriye doğru kaçır. Sırtı mağara duvarına çarptığında, zar zor tekrar ayağa kalkmayı başarır.

Orion, bir elini kafasının yanındaki duvara koyar ve tehlikeli bir şekilde parıldayan gözleriyle ona yaklaşır. "Bunun küçük bir şey olmadığını çok iyi biliyorsun."

Isera, yüzünde kibirli bir ifadeyle çenesini kaldırarak onun gözlerine bakar. Dudaklarında kötücül bir gülümseme belirir. "Duygularını incittim mi, yakışıklı?"

Orion elini sıkır. "Sözünü geri al." "Peki.

Ortalama büyüklüğün biraz üzerindeydi."

"Sen..."

Isera kıkırdar ve başını sallır. "Ne kadar güvensizsin."

Elini duvarda tutarken, diğer elini kaldırıp parmaklarını kadının boğazına dokundurur ve parlak gözleriyle kadının gömleksiz göğsünü süzer. Sonra tekrar gözlerini kadının gözlerine diker ve ona ölümcül bir gülümseme atar. "İnsanları diz çöküp merhamet dilenene kadar onlarla oynamakta ustayım. Benimle bu oyunu oynamaya başlamak istediğinden emin misin, küçük yılan?"

"Oynamaya başlamak mı?" Kaşlarını kaldırarak ona bakar ve onun tehlikeli gülümsemesine kendi kötücül gülümsemesiyle karşılık verir. "Biz zaten

aydır oynuyoruz zaten." Elini kaldırıp, onun çenesini küçümseyici bir hareketle yukarı doğru itti. "Yetiş, yakışıklı."

Sonra onun kolunun altından geçip, gömleğinin bulunduğu yere doğru yavaşça yürür. Orion, sanki onun kendisini bu şekilde alt ettiğini inanamıyormuş gibi, eli hala duvarda, birkaç saniye daha orada durur.

Sonra dişlerinin arasından keskin bir nefes alır. "O mu?" Bir iniltiyle, çaresizlik içinde ellerini havaya kaldırır. "Oh, dalga geçiyorsun herhalde!"

"Sesini keser misin?" Draven aniden homurdanır. "Bazılarımız hala ölmek için uğraşıyoruz."

Nefesim kesilir. Başımı geriye doğru çeviririm ve Draven'ın gözlerini açıp parlak sabah güneşine karşı gözlerini kısarak baktığını görürüm. Rahatlama, sıcak bir yaz dalgası gibi üzerime çöker.

Öksürür, kaşlarını çatıp etrafına bakınır. "Kaza mı yaptık?"

Bu yarı ifade, yarı soru olduğu için cevap veriyorum, "Evet. Dün gece."

Dikkatini bana çevirir. Bir saniye boyunca, eskisi gibi bana bakar. Sonra zihni, ya da daha doğrusu göğsündeki doğal olmayan nefret ateşi, onu yakalar ve bir sarsıntı geçirir. Sanki benden uzaklaşmak istercesine oturmaya çalışır. Ama hareket etmeye çalıştığı anda yüzünde acı belirir ve sert taş zemine geri yığılır.

"Dikkatli ol," diye bağırırım. "Yoksa yaraların tekrar kanamaya başlayacak."

O, homurdanarak bana öfkeyle bakmaya çalışır, ama bakışları vücudumun aşağısına kayınca, bir başka şaşkınlık dalgası onu mahveder. Kaşlarını çatarak, "Lanet olası gömleğini giy. Yanımda çıplak vücudunu görmek istemiyorum," der.

"İsteseydim giyerdim." Ona meydan okuyan bir bakış attım. "Ama gömleğim şu anda senin aletini koruyor."

Bakışlarını kasıklarına indirir. Kanamayı durdurmak için yaralarının etrafına bağladığı ve herkesin görebileceği şekilde tamamen çıplak yatmaktan kurtulmak için kalçalarının etrafına bağladığı yırtık gömleğe bakarken, aramızda şaşkın bir sessizlik yankılanır.

Bir an için, onun ifadesini hiç anlayamadım. Sonra elini yüzüne sürdü ve "Siktir" diye iç geçirdi.

Elini indirip tekrar oturmaya çalışır, ama dişlerinin arasından keskin bir nefes alıp tekrar yere yığılır.

Yine de onun yanında dizlerimin üzerinde durarak, ifademi nötr tutmaya çalışıyorum, çünkü bir fikri çok fazla zorlarsam, sırf inatçılığından dolayı onu reddedeceğini biliyorum.

"Sana sihrimi verebilirim," diyorum rahat bir ses tonuyla. "Böylece iyileşebilirsin."

Bakışları tekrar bana döner. "Senden hiçbir şey istemiyorum."

Dişlerimi sıkarak, onu boğazlama isteğimi bastırıyorum. Göğsündeki nefretin ateşi, söylediğim her şeye karşı çıkmaya devam ettiği için, onunla konuşmaya çalışmak giderek daha sinir bozucu olmaya başlıyor.

"Grey ne zaman geri dönecek?" diye sorar Draven, Orion'a dönerek.

Giyinmenin yarısında olan Unseelie Kralı, elinde gömleği ile durur ve Draven'in bakışlarıyla karşılaşır. "Ona gece boyunca üç geçit açmasını söyledim ve eğer biz orada olmazsak, emri bizim sarayımıza dönmektir."

"Yani geri dönmeyecek mi?"

"Öyle dedim."

"Bu önemli bile değil," diye sözünü kesiyorum. "Çünkü senin bu durumda olduğun halde ormanın kenarına kadar geri dönemezdik." Ona sert bir bakış atıyorum. "İyileşmen gerekiyor."

Bana sert bir bakışla karşılık verirken çenesini sıktı. Ama reddetmek için mantıklı bir argüman bulamadı galiba, çünkü sonunda sadece sinirli bir nefes verdi. "Peki."

"Ne yapmam gerektiğini söyle."

"Üzerinde demir yok, bu yüzden senden zorla alamam. Bana kendi isteğinle vermelisin."

"Peki bunu nasıl yapacağım?"

"Okuduklarıma göre, sihir akışının kapılarını açıp, onu kontrol etmeyi bırakman gerekiyor."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Ben nereden bileyim?" diye ters bir şekilde bana bakarak sordu. "Ben peri değilim." "Peki." Diye iç geçirdim ve bileğimi salladım. "Kapıları aç ve kontrolünü bırak serbest bırak. Sonra ne olacak?"

"Sonra sen bana onu üflerken..." Sesi kesilir ve başka yere bakar.

"Seni öperken," diye onun yerine cümleyi tamamladım.

Öfkeli bakışları tekrar bana döner. "Dudaklarının benimkilere yakın olması yeterli."

"Dışarıda olacağız," diye duyurur Isera aniden.

"Hayır, olmayacağız," der Orion ve ona inanmaz bir bakış atar, sanki böyle bir eğlenceyi hayatta kaçırmayacakmış gibi.

Isera ona acımasız bir bakış attı. "Kaza yaptığımızda tacın kafandan uçtu. Onu orada, toprağın üzerinde bıraktım."

Elleri başına gider ve tacı gerçekten orada olmadığını fark edince gözleri büyür. Onun bakışını karşılarken gözlerinde intikam parlar. "Sana yapacağım şeyler..."

Ama yine de değerli tacını almak için mağaradan çıkar. Isera kendini beğenmiş bir kahkaha atar ve onu takip eder, beni ve Draven'ı yalnız bırakır.

Aniden midemde kelebekler uçar gibi bir gerginlik hissediyorum. Biraz garip bir şekilde boğazımı temizledikten sonra Draven'a dönüyorum.

"Ee..." diye başlıyorum.

"Sadece bitir şunu," diye homurdanır.

Yutkunarak ona başımı sallıyorum ve yanındaki yerimden kalkıyorum. Bunun yerine bacağımı onun vücudunun üzerinden geçirip üzerine oturunca yüzünde endişe beliriyor.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar.

"Dudaklarımı dudaklarına değdirebileceğim bir pozisyona geçiyorum." Bekleyişle kaşlarımı kaldırırım. "Oturup bile duramadığın için, tek yol bu."

Aslında tek yol bu değil. Ama benim başka amaçlarım var.

Sanki içimi okuyabiliyormuş gibi kaşlarını çattı, ama tek söylediği "Hadi yap şunu" oldu.

Avuçlarımı başının iki yanındaki soğuk taş zemine dayayarak, ona doğru eğildim ve dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştırdım.

Dudaklarından keskin bir nefes kaçar.

Ve eş bağımızda bir başka çekişme daha olur.

Bu sefer, neredeyse nefesimi tutan benim. Alt dudağımı ısırarak, bunu bastırmayı başarırım. Draven'ın bakışları dudaklarıma kayar ve o karanlık şehvet ateşi, gözlerindeki nefretle savaşıır. Sırt üstü benim altımda yatarken, derin bir nefes alır ve elini bükür.

Kasıtlı olarak o anın uzamasını bekledim, sonra gözlerimi kapattım ve *sihrimin akışına kapıları açıp onu serbest bırakmanın* bir yolunu bulmaya çalıştım.

Ne yapacağımı bilmediğim için, önce sihriime ulaşmaya çalışıyorum. Onu içimde hissedebiliyorum, vücudumda akıyor. Birdenbire, göğsümde açılan bir çift kapı hayal etmeye çalışıyorum.

İşe yaramadı.

Bunun yerine, ağızımla göğsüm arasında bir yerde bir kapı hayal etmeye çalışırım.

Açıklık hissi beni sararken, içimden yumuşak bir nefes kaçıyor.

"Üzerime nefes vermeyi keser misin?" Draven homurdanıyor.

"Dikkatimi dağıtıyor."

Gözlerim hala kapalıyken, açık kapının zihinsel görüntüsünü koruyarak cevap veriyorum, "Hayır, maalesef bilinçli kalmak için nefes almam gerekiyor."

O, fısıldayarak bir şeyler mırıldanıyor ve her kelime dudaklarımı okşuyor. Bu, kalbimin çarpmasına neden oluyor. Aniden, *dikkatimi dağıttığını* ne demek istediğini anlıyorum. Ama geri çekilmiyorum. Bunun yerine, sihrimi içimde, elimde tuttuğumu ve sonra avucumu açmak için parmaklarımı açtığımı hayal ediyorum.

Aniden içimi bir kopukluk hissi kaplar. Gülümserim.

"Acele eder misin?" diye şikayet eder Draven. "Sen..."

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırıp nefesimi veririm.

Büyü içimden bir sel gibi akıyor.

Draven nefesini tutuyor.

Kapıları açık tutarak, büyümü Draven'ın vücuduna akıtıyorum. Böyle yaraları iyileştirmek için ne kadar süreceğini bilmiyorum, bu yüzden ona daha fazla vermeye devam ederken, ellerimden birini yerden kaldırıp yanağına koyuyorum.

Göğsünün derinliklerinden karanlık bir inilti gelir.

Sonra aniden otururken elleri birden saçlarıma dolanır. Ani hareketi beni o kadar şaşırtır ki, büyümle olan bağlantımı koparırım, ama Draven farkında değil gibi görünüyor. Artık onun kucağında otururken, parmaklarını saçlarıma dolayarak başımı geriye doğru eğiyor ve dudakları nihayet benimkine karşılık veriyor.

Draven, nefes almayı unutacak kadar öfkeli bir çaresizlikle beni öperken, damarlarımdan ateş geçiyor. Dudakları benimkileri açgözlülükle, çaresizce yalıyor. Sanki benim dokunuşuma açmış gibi. Dudaklarımın onun dudaklarında hissettirdiği duyguya.

Kalçalarımı sallayıp elimi ensesine kaydırıyorum.

Boğazından başka bir karanlık inilti yükselir.

O benim ağzımı ele geçirirken kalbim deli gibi atıyor. Her öpücükteki çaresiz, öfkeli tutku başımı döndürüyor ve ben de tüm ruhumla ona karşılık verirken kaslı vücuduna tutunuyorum.

Ve göğsüm *titriyor*.

Hayır. Göğsüm değil.

İçimdeki eş bağı titriyor. Çarpan kalbimle uyum içinde titreşiyor. Ve bu sayede onu hissedebiliyorum.

Yanan şehveti hissedebiliyorum. Çaresiz açlığı. Karışık arzuyu. Ve yakıcı nefreti. Hepsi öfkeli bir cehenneme karışmış.

Draven beni geri itti.

Şaşkın bir halde, beni kucağından neredeyse fırlatırcasına ittiğinde yana devrilirim. Öpücüğün ani sonu, dudaklarının benimkilerden ayrılması ve eş bağımızın birdenbire tekrar kopması, hepsi aynı anda gerçekleşir ve o kadar sarsıcıdır ki, gerçekten nefesim kesilir. Tekrar tekrar gözlerimi kırıştıtararak, kendimi yerden kaldırırken zihnimi tekrar odaklamaya çalışırım.

"Bana ne yapıyorsun sen?" diye sorar Draven. Sesinde panik ve çaresizlik vardır ve bana bakarken gözleri çılgındır.

Vücudumu oturur pozisyona getirirken yukarı bakıyorum. Draven çoktan ayağa kalkmış. Güçlü vücudu artık tamamen iyileşmiş ve kolları havaya kaldırıp saçlarını elleriyle tararken kasları hareket ediyor, üstümde dikiliyor.

"Seni hissedebiliyordum," diye devam ediyor, sesi hala panikle dolu, gözlerini bana dikip bakıyor. "Senin hissettiklerini hissedebiliyordum."

Umut dalgası içimi kapladı. Eş bağı.

Yeniden kurulmaya çalışıyordu.

Geri çekilen Draven, bana hem inanamama hem de uyarı gibi görünen bir şekilde başını salladı. "Kafamdan uzak dur."

Cevap veremedi, arkasını dönüp gömleğimin parçalarını yırtıp atar ve yarı dönüşüme girer, bu da zırhındaki büyüü harekete geçirir. Siyah ejderha pullu zırhı, küçük bir siyah duman bulutu ile vücuduna geri döner ve artık tamamen iyileşmiş kanatları, her iki yanında huzursuzca hışırdar.

Bir daha arkasına bakmadan, ellerini tekrar saçlarına geçirerek mağaradan çıkar.

Hala soğuk taş zeminde otururken, birkaç saniye boyunca arkasından bakakaldım. Bu kadar çok sihir tükettikten sonra yorgunluk bedenimi sardı, ama bunu neredeyse hissetmiyorum. Çünkü hala Draven'ın dudaklarını dudaklarımda hissedebiliyorum. Elimi kaldırıp, parmaklarımla şimdi tamamen öpülmüş dudaklarımı okşadım.

Draven hala benden nefret ediyor. Eş bağımız kısa bir süreliğine yeniden kurulduğunda, göğsünde acımasızca yanan o büyük ateşi hissedebiliyordum. Ama Mabona adına, yeniden kuruldu! Sadece birkaç saniye sürmüş olsa da, oradaydı. Onu hissettim. Ve o da beni hissetti.

İçimdeki karanlık okyanusta parıldayan o küçük umut ışığı biraz daha güçleniyor ve ben küçük bir gülümsemeyi göze alıyorum. Bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağım. Onu geri getirmenin bir yolunu bulacağım.

Yenilenmiş bir kararlılıkla ayağa kalkıyorum.

Giyindikten sonra mağaradan çıkıp diğer arkadaşlarımla yanına gidiyorum.

Kimsenin şaşırmadığı üzere, Draven ve Orion yine tartışıyor.

"Sana zaten söyledim," diyor Draven, sert bakışlarını Unseelie Kralı'na dikerek. "Hiçbirinizi taşımak istemiyorum."

"Şanssızlık, seni kasvetli canavar," diyor Orion, acımasız bir gülümsemeye. "Grey nerede olduğumuzu bilmiyor. Ya benim saraya kadar uçup oradan portal ile geri döneriz. Ya da doğrudan Mor Ejderha Klanı'nın vatanına uçarız. Daha önce de belirttiğim gibi, orası benim sarayımdan çok daha yakın."

"Bana *karamsar canavar* demeyi kes."

"Bana *kendini beğenmiş prens* demeyi kes."

"Tartışmayı kesin," diye bağırır Isera, ikisini de susturarak. "Yoksa Mabona'ya yemin ederim, ikinizi de kendi ellerimle öldürürüm."

Draven ona bir bakış attı. "Sen mi konuşuyorsun? Sen ve o sürekli tartışıyorsunuz."

"Sen ve Selena gibi," diye araya girer Orion, Draven'a keskin bir bakış atarak. "Sen ve o gibi," diye karşılık verir Isera, Unseelie Kralı'na.

Derin bir nefes alıyorum.

Bugün uzun bir gün olacak.

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Ciddi misin?" Orion sinirli bir şekilde iç çeker. "Yine mi orman?"

"Evet," diye cevaplar Draven. "Ama bu sefer, sadece geçmemiz gereken bir yer değil. Bu orman, Mor Klan'ın vatanı."

Başımı geriye eğip, arkamdaki orman ile çayırların sınırını oluşturan görkemli ağaçlara bakıyorum.

Burası, yılın bu zamanında Seelie Sarayı'ndan çok daha sıcak. Hava da farklı geliyor. Bir bakıma daha ağır. Daha nemli. Bitki örtüsü de farklı. Yapraklar daha geniş, daha kalın ve daha koyu zümrüt yeşili. Aralarında zarif şekilli ve parlak renkli çiçekler var. Binlerce kuşun cıvıltısı ve böceklerin vızıltısı, canlı ormandan dışarıya sızıyor.

"Peki, nasıl gizlice gireceğiz?" diye soruyor Isera. Önümüzdeki ormana bakarken benden çok daha az etkilenmiş görünüyor.

"Yapamayız," diye cevaplar Draven. "O ağaç sınırının öbür tarafına adımımızı attığımız anda, orada olduğumuzu anlayacaklar."

"O zaman onları nasıl geçeceğiz?"

"Geçemeyiz. İçeri girip onların bize gelmesini bekleyeceğiz."

"Kulağa korkunç bir plan gibi geliyor," diyor Orion.

"Ejderha dönüşümcü kültürü hakkındaki engin bilgine mi dayanarak?" diye sorar Draven meydan okurcasına. "Yoksa şimdiye kadarki diğer görevlerimize yaptığın şaşırtıcı katkılara mı?"

Unseelie Kralı ona karanlık bir bakış atar.

Draven ona ölümcül bir sırıtış atar, ama sonra yoluna devam eder. "Bizi pusuya düşürdüklerinde, çünkü bizi pusuya düşürecekler, siz üçünüz çenenizi kapalı tutun ve konuşmayı bana bırakın." Bana ve Orion'a döner. "Ve siz ikiniz, ne olursa olsun, büyü yapmayın."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Neden?"

"Diana yabancılara karşı inanılmaz derecede güvensizdir. Ve senin büyüün görünmez. Yani gözlerinin parladığını görürse, hemen zihnini karıştırdığını düşünecek ve bizi öldürmeye çalışacaktır."

"Muhtemelen yine de bizi öldürmeye çalışacaktır," diyorum. "En azından seni."

"Ve haklı da." Orion, kaslı omuzlarını kayıtsızca silkiyor. "Büyümüz onun zihnini karıştıracaktır."

"Emrim hala geçerli," der Draven, yüzünde bir anlık sinirlilik belirir. "Siz ikiniz sihrinizi kullanmayacaksınız."

Orion gözlerini kısar. "Bir kral emir almaz."

"Bu adam öyle. Yoksa kılıcımı omurgasına saplayacağım."

"Bir gün bu meydan okumayı kabul edeceğim, canavar." Draven küçümseyen bir kahkaha attı ve sonra Isera'ya döndü. "Senin büyüün havada açıkça görülebildiği için büyü kullanabilirsin, ama sadece savunma için kullanmaya çalış. Tabii parçalanmak istemiyorsan." Isera soru dolu bir şekilde kaşlarını kaldırır. "Parçalanmak mı?" "Göreceksin."

Sınırın dışında ne kadar uzun süre durursak, cıvıldaayan kuşlar ve vızıldayan böcekler o kadar yüksek sesli geliyor. Çok zamansız bir gülümsemeyle mücadele ederken, kalın ormana bir kez daha bakıyorum. Alistair'in Lyra'nın grubuyla gitmiş olmasına gerçekten çok memnunum.

"Herkes planı anladı mı? Güzel," Draven cevap beklemeden diyor. "O zaman gidelim."

Ağaç sınırını geçip ormana girdiğimiz anda, tüm kuşlar ve böcekler aynı anda aniden sessizleşir.

Draven'a endişeli bir bakış attım, ama o yoluna devam etti.

Birkaç adım attıktan sonra, kuşlar ve böcekler tekrar şarkı söylemeye başlar. Derin bir nefes alırım. Buradaki hava yoğun sis gibi ve çiçek kokusu çok güçlü. Gözlerimi sağa sola çevirerek, Mor Ejderha Klanı'nın üyelerinden herhangi birini ararım. Ama tek görebildiğim koyu yeşil yapraklar, sarmaşıklarla kaplı ağaçlar ve içinden parıldaayan renkli çiçekler.

Sessizce ilerlemeye devam ediyoruz.

Ne kadar ilerlersek, kuşlar ve böcekler o kadar yüksek sesle ötüyor gibi geliyor. Ya da belki de uzun süren sessizliğimizden dolayıdır. Emin değilim. Ama başım ağrımaya başlıyor. Sanki bütün kafam uğulduyor gibi.

"Ses gittikçe yükseliyor mu?" diye soruyorum sonunda, gözlerimin arkasında oluşan baş ağrısını hafifletmek için şakaklarımı ovuştururken.

"Evet," Draven yanımda yürürken cevap veriyor. "Böylece bize pusı kurduklarında yaklaşmalarını duymayız."

"Oh."

Böyle bir açıklamayı artık tamamen normal bulmamın benim hakkımda ne anlama geldiğini bilmiyorum. Seelie Sarayı'ndan ayrılalı henüz bir yıl bile olmadı, ama bu süre zarfında diğer yüz altmış yedi yılın toplamından daha fazla değiştiğimi düşünüyorum.

"O zaman bu pusuyu kısa tutmaya çalışalım," diyor Orion. "Böylece yarından sonra benim sarayıma dönebiliriz."

Ona kaşlarımı kaldırarak bakıyorum. "Bu tuhaf bir şekilde kesin bir son tarih."

"Daha fazla beklersek, Haldia uylukumdaki yara izini iyileştiremeyecek. Ve benim mükemmel vücudumu bozan bir yara izi kalacak..."

Bir *patlama sesi* havayı yırttı.

Başımı Orion'un yönüne çeviriyorum ve ağzım açık kalıyor. Kocaman bir kara panter, Isera'nın Orion'un yanında oluşturduğu kalın buz tabakasına çarpmış. Unseelie Kralı da ağzı açık kalmış. Ama onu neredeyse öldüren pantere değil. Onun yerine, Isera'ya, onu hayvan saldırısından kurtaran buza ve sonra tekrar Isera'ya bakıyor.

Isera ise ona bakmıyor. Buz tabakasını bırakıp, keskin bir mızrak çağırıyor ve onu pantere doğru fırlatıyor.

Mızrak hedefe ulaşmadan, Draven avucunu Isera'nın koluna vurarak mızrağı aşağı doğru iter. Buz mızrağı, zengin toprağa saplanır.

"Az önce ne dedim ben?" Draven ona bağırır. "Sadece savunma." Yüzünde öfke belirir ve ona inanamayan bir bakış atar. "Çocuklarla çevriliymişim gibi."

Etrafımızda düşük, hayvani bir homurtu yankılanır. Bakışlarımı sağa sola çeviririm ve midem düğümlenir.

"Şey... Draven?" diye başlıyorum.

O devasa kara panter yalnız değildi. Bir sürü panter bitki örtüsünden çıkıp etrafımızı geçilmez bir çember halinde sarmıştı. Hayvanlar dişlerini gösterip düşük sesle hırıldıyorlardı.

"Sen benim halkımı öldürdün," sert bir ses aniden homurtuları keser.

Dönüp baktığımda, kahverengi saçlı ve yeşil gözlü uzun boylu bir kadının gölgelerden çıkıp geldiğini gördüm. Mor ejderha pullu zırhında, çeşitli ölümcül görünümlü hayvanları tasvir eden soluk oymalar vardı. Kalın,

dalgalı saçlarını omzunun arkasına atarak, hırlayan panterlerin oluşturduğu çemberin dışında durdu.

"Bu çok komik, Diana," diye cevaplar Draven, ona anlamlı bir bakış atarak. "Senin için bile. *Beni* öldürmek için onları o dağın yamacına gönderdiğini düşünürsek."

Diana dilini şaklatır ama tartışmaz. Bunun yerine, şüpheli gözleri Isera, Orion ve bana kayar. "Gerçekten de tuhaf arkadaşların var."

Draven, etrafımızdaki panterlere keskin bir bakış atar. "Aynısını senin için de söyleyebilirim."

Hayvanlar yanıt olarak kükrerler ama saldırmazlar. Diana başını eğerek,

"Son zamanlarda oldukça cesurlaştımsın, Ölümün Gölgesi," der.

"Önce Icehearts'ı ihanet ettin. Şimdi de kendi isteğinle benim ormanlarıma girdin. Neden?"

"Çünkü konuşmamız gerek."

"Hayır, demek istediğim, neden Icehearts'a ihanet ettin?"

"Çünkü sonunda biri, iki yüz yıldır beni ejderha çeliği ile kontrol ettiklerini anladı ve onu kolumdan çıkardı."

Gözleri büyür.

Draven ona anlamlı bir gülümseme attı. "Öyle mi? Bu seni yetişkinler gibi konuşacak kadar meraklandırdı mı?"

Birkaç saniye daha, yüzünde okunamayan bir ifadeyle bizi izledi. Sonra tekrar dilini şaklattı.

"Benimle gel."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Mor Ejderha Klanı tek bir şehirde yaşamıyor. Hatta birkaç şehirde bile değil. Aksine, vatanları tüm bu ormanı kaplıyor gibi görünüyor. Güzel ahşap evler, tamamen rastgele bir düzenle ağaçların arasına yerleştirilmiş ve bazıları dalların üzerine bile inşa edilmiş. Hiç bina bulunmayan tek yerler, ormanın içine dağılmış açık vadiler. Bu beni şaşırtır, çünkü bunlar ideal yerler gibi görünür, ta ki bunların muhtemelen ejderhalara dönüştüklerinde kullanabilmeleri için kasıtlı olarak açık bırakıldığını fark edene kadar.

Solumdan düşük bir hırıltı geliyor. Orada dolaşan pantere bakıyorum. Diğer jaguarlar da onlara katılmış, ancak daha çok kenarlarda kalıyorlar. Sarı gözleri bizi dikkatle izliyor, ancak Orion'a ilk saldırıdan sonra bize saldırmak için hiçbir şey yapmadılar. Diana'nın emriyle olduğunu düşünüyorum, çünkü onun klan büyüsu hayvanları kontrol etme yeteneğidir.

Önümüzde yürüyen onu inceliyorum. Kendini zahmetsiz bir gururla taşıyor, omurgası düz ve çenesi dik, ormanda bir avcı gibi hareket ediyor. Seelie Sarayı'nı nadiren ziyaret ettiği için, şimdiye kadar onu inceleme fırsatım çok az oldu. Ancak bu sınırlı etkileşim ve geçen yıl Buz Sarayı'nın dışındaki dağ yamacında Draven'ı öldürmek için on iki kişiyi göndermiş olması nedeniyle, Diana Artemisia'nın inanılmaz derecede tehlikeli bir kişi olduğu hissine kapılıyorum.

Sağa dönerek, ağaçların arasından görünen bir binaya doğru büyük adımlarla ilerliyor. Uzun, tek katlı bir bina ve pencerelerinden sıcak ateş ışığı dans ediyor. Bir ucundaki bacadan duman yükseliyor. Duman, kıvrımlı akıntılar halinde gölgeliklere doğru yükseliyor.

Jaguarlar ve panterler dururlar.

Omzumun üzerinden onlara bakıyorum, ama Diana uzun binanın kapısına doğru yürüyor ve kapıyı açıyor. İçeriden sohbet ve kahkaha sesleri geliyor.

Kapıyı açık tutarak, sonunda bize döner. "Önce bitirmem gereken işler var. Burada bekleyebilirsiniz."

Draven ona başını sallar. "Tamam."

Tereddüt etmeden eşiği geçip binaya girer. İçeride bir tür tuzak olabilir diye onun peşinden aceleyle girerim. Isera ve Orion da peşimden içeri girer.

Odaya girdiğimiz anda, tüm konuşmalar kesilir ve kahkahalar kesilir. Kırk kadar kişi dönüp bize bakarken giysiler hışırdar. Draven'ı gördükleri anda öfke yüzlerini karartır.

Bir tür tavernaya girmişiz gibi görünüyor. Henüz öğlen olmasına rağmen, dışarıdaki orman örtüsü ışığı o kadar karartıyor ki masalarda mumlar yakılmış. Titreyen mum ışığı koyu renkli ahşap duvarlarda dans ediyor ve cilalı yüzeyleri parlatıyor. Masalar geniş dikdörtgen alana yayılmış. Yanlardaki masalar iki, dört veya altı kişilik. Ama odanın tam ortasında, neredeyse tüm odayı kaplayan iki büyük masa var. Sağımızda bir bar ve mutfağa açılan bir kapı var. Oradan yemek pişirme kokusu geliyor.

Draven, dört kişilik boş bir masa bulana kadar odayı gözleriyle tarar. Tavernanın müşterileri bize öfkeyle bakarken, sessizce masaya doğru ilerliyoruz. Konuşmalar yeniden başlar, ama artık fısıltıyla ve öfkeyle doludur.

Dördümüz sandalyeleri çekip otururken ahşaplar birbirine sürtünüyor. Draven'ın, sırtı odanın geri kalanına dönük olan sandalyelerden birini seçmesi beni şaşırtıyor. Onun arkasında neler olup bittiğini görebilmek için karşısına oturuyorum.

Isera, arkası parlayan ejderha şekil değiştirenlere bakan diğer güvenli olmayan sandalyeye bakar, ama Orion, o karar veremedi rahatça üzerine oturur. Ona sorgulayan bir bakış atar, ama Orion ya fark etmez ya da fark etmemiş gibi davranır, bu yüzden Isera masayı dolaşp hiçbir şey söylemeden son sandalyeye oturur.

Gerilim, odada yıldırımlar gibi çakıyor. O kadar yoğun ki, havada titreştiğini neredeyse duyabiliyorum.

"Peki," diye başlıyorum, Draven'ın bakışlarıyla karşılaşırken kelimeyi uzatarak. "Birisi sana arkadan bıçak saplamaya çalışana kadar ne kadar zaman var?"

Bir anlığına, dudaklarında bir gülümseme belirmediğini gördüğüme yemin edebilirim. Ama tek söylediği, "Beş dakika veririm."

Orion sağındaki masalara yan gözle bakıyor. "Benim şatomda bir geceye iki derim."

"Ben bir dakikadan az derim," diye ekledi Isera, keskin bakışları odanın içinden kayarken.

"Bu olduğunda kimseye zarar vermeyin," diyor Draven. Orion sessizce soru sorar gibi kaşlarını kaldırıyor.

"Bizi sınıyor," diye açıklıyor Draven. "Ve söylediğimi unutma. İkiniz de sihrinizi kullanamazsınız, yoksa o..."

Bir bıçak Draven'ın ensesine doğru fırlar.

Draven hızla dönerek kolunu havada savurur ve bıçağı tutan adamın bileğine ön kolunu çarpar. Adam çarpmanın etkisiyle acı içinde inler ve bıçak parmaklarından fırlar. Bıçak kısa bir mesafe öteye düşer.

Isera kendini beğenmiş bir kahkaha atar. "Dediğim gibi." Tavernanın yarısı bize doğru yalpalayarak gelir.

Ayağa fırlayarak yan yana dağıldık, Purple Klanı'ndan gelen şekil değiştirenler bize gerçek bıçaklar ve basit yemek aletleriyle saldırdı. Sarışın bir adam yüzüme bıçak salladığında eğildim ve geri çekilirken bana vurmaya çalıştığında onun ulaşamayacağı bir yere döndüm.

Kalbim kulaklarımda çınlıyor. Büyümü kullanamıyorken nasıl savaşağım? Kimseye zarar vermememiz gerektiği için hançerimi de kullanamıyorum. Öyleyse ne yapacağım? Ben kavgacı biri değilim.

Draven'a bir bakış atıyorum.

Beş kişinin onu aynı anda saldırdığına görünce kalbim ağzıma gelir. İçlerinden biri Draven'ın omzuna bıçak sapladığında nefesim kesilir.

Neyse ki, bıçak sadece ejderha zırhına saplanıyor. Ama bu düşünce bile içimde her zaman yanan öfkeyi serbest bırakıyor. Sihirimi çağırarak, umarım göğüslerinde bulunan mor endişe kıvılcımlarına doğru itiyorum. Sonuçta, onlar Ölümün Gölgesi ile savaşıyorlar. En azından biraz endişelenmeleri gerekir.

Neyse ki, saldırganların neredeyse hepsi en azından bir parça endişe duyuyor. Onlara büyümü aktarıyorum.

Göğüslerinde aniden yükselen büyük endişe alevleri, onları tereddütlü ve beceriksiz hale getiriyor. Draven'ın etrafında, saldırganlardan üçü tökezliyor ve geri kalan ikisi saldırmak yerine geri çekiliyor.

Draven bana doğru bir bakış attı.

Ben de ona pişmanlık duymadan bakıyorum, parlayan gözlerimi görebildiğini biliyorum.

Sinirlenerek çenesini sıkıyor, saldırganlara geri dönüyor ve kendi büyüsunü çağırıyor. Bir fırtına rüzgarı odayı hızla geçiyor ve artık inanılmaz derecede endişeli ve koordinasyonsuz olan ejderha dönüşümcü grubuna çarpıyor. Rüzgarın gücü ve onların yavaş refleksleri, onları tamamen devriliyor ve bir yığın çöp gibi yere düşüyorlar.

Buz havada uçar.

Ve aniden her şey sessizleşir.

Büyümü hızla serbest bırakarak saldırganlara bakmak için dönüyorum. Hepsi yerde yatıyor. Bazıları dizlerinin üzerine çökmeyi başarmış, diğerleri ise hala sırt üstü yatıyor. Ama hepsinin boğazına ölümcül bir buz parçası dayalı.

Draven, zırhının omuz plakasına saplanmış bıçağı çekip çıkarır.

Oda birdenbire korku ile doldu.

Isera'ya bir bakış attıktan sonra, Draven bıçağı yere atar. Bir an sonra buz parçaları da yok olur.

"Biz sizin düşmanınız değiliz!" Draven, artık tamamen şaşkın olan kalabalığa bağırır.

Hepsi ona bakıyor, intikam almak yerine onları serbest bıraktığı için şok olmuş görünüyorlar.

"Icehearts, iki yüz yıl boyunca beni ejderha çeliğı ile kontrol etti," diye devam eder. "Ve aynı şeyi Rin Tanaka'ya ve kim bilir kaç kişiye daha yapıyorlar." Altın rengi gözleri, kalabalığa bakarken ateşle parlar. "Onları sizden daha çok nefret ediyorum. Özgürleşmek için birbirimize ihtiyacımız var."

Sadece şaşkın bir sessizlik ona cevap verir. O kadar gürültülüdür ki, pürüzsüz ahşap duvarlar arasında yankılanır. Dans eden mum ışığı, etrafımızdaki şaşkın yüzlerin üzerinde titrer.

Sonra kapı açılır.

Diana içeri girer.

"Akıllıca bir seçim," der, keskin gözlerini Draven'a dikerek.

Ona dönerek, yüzünde inanılmaz derecede etkileyici bir şüphe ifadesiyle gözlerini kısar. "Bu bir test miydi?"

Gülümsememek için büyük çaba sarf etmek gerekir. *Sanki bunu zaten bilmiyormuş gibi.*

O gerçekten harika bir oyuncu.

Diana omuz silerken dudaklarında keskin bir gülümseme belirir. "Ee?" Draven ona kaşlarını kaldırır. "Geçtim mi?"

Herkes ikisini izlerken, ikisi de birbirlerine bakmaya devam ediyor. Sonra Diana eğlenerek nefesini bırakıyor ve ona bir gülümseme atıyor. Kolunu uzatarak, tavernanın arkasına yakın bir masayı işaret ediyor.

"Otur."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Draven bize Diana'nın yabancılara karşı şüpheli olduğunu söylediğinde, bunun bu kadar saçma bir boyuta ulaşacağını tahmin etmemiştim. Onu bize yardım etmesi için ikna etmeye çalıştığımız her seferinde, birbirimize güvenemeyeceğimiz yeni bir neden öne sürüyor. Draven tüm argümanlarını çürütmeyi başardığında, neredeyse akşam olmuştu.

"Peki," diye sonunda pes etti. Yorgun bir nefes vererek, yenilgiyi kabul edercesine elini salladı. "Zamanı geldiğinde, klanım ve ben elimizden gelen her şekilde size yardım edeceğiz. Ama önce daha fazla insanı yanınıza almalısınız."

"İyi." Draven onaylayarak başını sallar. "Ve daha fazla insanımız olacak. Bu sadece zaman meselesi."

Kadın tekrar tartışmak istercesine ağzını açar, ama sonra kapatır ve derin bir nefes daha alır. Koltuğuna yaslanarak, dalgalı kahverengi saçlarını parmaklarıyla tarar.

Bu tavernada yemek yiyip içki içen müşteriler, biz kapıdan içeri girdiğimizden beri birkaç kez gelip gitti. Buradaki toplumun nasıl yapılandığını bilmiyorum, ama çoğu insanın bütün gün oturup içki içemeyeceğini tahmin ediyorum.

Tavernayı ziyaret eden bu son grup, şimdiye kadarki en neşeli grup. Çoğu köşeden kahkahalar yükseliyor ve ortadaki iki uzun masayı kenara iterek dans etmek için yer açmışlar. Barın yanındaki sandalyelerden, iki kişi hayatımda hiç görmediğim iki enstrüman çalıyor. Birkaç çift, dramatik notalara eşlik eden çok tutkulu bir dans yapıyor.

"Icehearts'ı ihanet ettikten sonra arkanda berbat bir karışıklık bıraktın," diyor Diana. Ellerini saçlarından indirip tekrar öne doğru eğiliyor ve ellerini bardağına doluyor. "Berbat bir karışıklık."

"Biliyorum," diyor Draven, gözleri ciddi. "Tahmin edebiliyorum."

"Hayır, sanmıyorum. İhanetin tüm kıtada şok dalgaları yarattı. Ve sonra sen... ortadan kayboldun." Yeşil gözleri Orion'a kayıyor. "Unseelie Sarayı'na gittiğini asla hayal edemezdin."

Söyleyiş şekli neredeyse bir hakaret gibi geliyor, bu yüzden Orion keskin bir cevap veremeden Draven konuyu ustaca değiştirir. "Dread Legion'un yeni komutanı olarak kimi atadılar?"

"Gremar."

Sinirli bir alaycı gülümsemeyi bastırıyorum. Gremar Fireclaw, Seelie Sarayı'nı yöneten Kızıl Ejderha Klanı'nın lideridir ve görevlerini her zaman acımasız ve merhametsiz bir şekilde yerine getirmiştir. Onun en büyük hayranı sayılmam.

Draven alaycı bir kahkaha atar. "Oh, eminim şu anda kendinden çok memnun hissediyordur."

"Elbette öyle." Birkaç saniye boyunca elinde tuttuğu bardağı sıkıp gevşetir. Sonra ekler, "Sana söylemem gereken başka bir şey daha var."

"Ne?"

O, onun bakışlarına doğrudan karşılık vermek için başını kaldırır. "Buz Kalpler, Altın Klan'ı arıyor."

Kaşlarım havaya kalkar. Altın Klan mı? Altın Klan diye bir şey mi var?

Karşımda, Draven Diana'ya şüpheyle kaşlarını çattı. "Altın Klan bir efsanedir."

"Hayır, değil," Orion saatlerdir ilk kez konuşarak araya girer.

Hepimiz şaşkınlıkla ona bakıyoruz. O ise koltuğuna yaslanıp hepimizi gözleriyle taradıktan sonra omuzlarını rahatça silkiyor.

"Mahkeme salonumun etrafına koruma kalkanları koyanlar onlardır," diye açıklıyor.

Ağzım açık kalır. "Ne?" O başını sallar.

"Bekle, yani Altın Klan... kalkan büyüsüne mi sahip?" diye soruyorum, kafam karışmış durumda.

Koruma kalkanları ve büyülü kalkanlar oluşturma yeteneği son derece nadirdir. Binlerce yıl önce Unseelie Sarayı'nın etrafına koruma kalkanlarını kimin kurduğunu hep merak etmişimdir. Çok büyük oldukları için, tek bir peri'nin üretebileceğinden çok daha fazla güç gerektirirdi. Ama bunun başka bir açıklaması olmadığı için, binlerce yıl önce Unseelie Sarayı'nda doğmuş, inanılmaz derecede güçlü bir peri olması gerektiğini varsaymıştım.

"Evet," diye onaylar Orion. Eğlenceli bir homurtu ile alaycı bir kahkaha arasında bir ses çıkarır. "Bugüne kadar, bu yaptığımız en pahalı anlaşma olmaya devam ediyor." Zeki gözleri Draven'a kayar ve dudaklarında bilgili bir gülümseme belirir. "Ama buna değdi."

Draven sadece gözlerini devirdi.

"Şimdi neredeler?" diye sorar Isera, gözleri Unseelie Kralı'na dikilmiş. "Biliyor musun?"

Kafasını sallar. "İstesem bile sana söyleyemem, sevgilim."

Isera bu sevgi dolu sözcükle hafifçe irkilir, ama Orion çoktan şarap kadehini eline almış ve rahatça bir yudum almaktadır.

"Her neyse, sadece seni bu konuda uyarmak istedim," diye devam eder Diana. "Bana söylenene göre, Lavendera bu konuda çalışıyor."

Lavendera'nın adı geçince bakışlarını ona döner. Sonra aklına gelen bir düşünceyle nefesimi tutmamak için masayı sıkıca kavramak zorunda kalırım. Green Klanı'nın dağına girmeye çalışmasının nedeni bu muydu? Draven, onların tarihin koruyucuları olduğunu söylemişti. Gold Klanı'na ne olduğunu bilen varsa, onlardır.

Elimi esnetiyorum. Onlarla gerçekten konuşmamız gerekiyor.

Ama en azından Lavendera'ya da kapıları açmayı reddettiler, yani Icehearts da bu bilgiye sahip değil.

"Bak, artık gerçekten işime dönmem gerek," diyor Diana ve Draven'a anlamlı bir bakış atıyor. "Sen aniden ormanıma girip konuşmak istediğinde, ben bir işin ortasındaydım."

O da ona kaşlarını kaldırarak bakıyor. "*Talep* etmedim."

"Sen *sadece* talep edersin ve emir verirsin. Seni sen yapan da budur." Kısa bir kahkaha attı. "Her neyse, geceyi burada geçirebilirsin. Ama sorun çıkarma."

"Bize saldıranlar senin adamların," diye işaret eder.

"Haklısın." Omuzlarını silkti. "Artık aynı tarafta olduğumuzu herkese bildirdim, bu yüzden bir daha böyle bir şey olmamalı."

"Olmamalı."

"Evet."

Draven başını sallar ve ona anlamlı bir gülümseme atar. "Seninle konuşmak güzeldi, Diana."

"Sabah seni dışarıya kadar eşlik etmeyi dört gözle bekliyorum."

Ama sandalyesini geri itip ayağa kalkarken dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. Geri kalanımıza başını sallayarak selam verir, odayı boydan boya geçer ve

kapıdan çıkar.

O ayrılır ayrılmaz, Draven bira bardağını alır ve hemen başka bir masaya geçer. Sırtını duvara dayayabileceği bir masaya. Isera da yer değiştirir, ama sanırım bunun sebebi Orion'dan uzaklaşmak istemesi.

Mevcut masamızda yalnız kalan Unseelie Kralı ve ben birbirimize bakışırız.

"Aşk mı?" diye sorarım, kaşlarımı kaldırarak ona bakarım.

"Bundan nefret edeceğini biliyordum," diye şeytani bir gülümsemeyle cevaplar. "Uh-huh."

Draven'a bir bakış attım. Kalbim bir saniye durdu ve sonra acı verici bir şekilde sıkıştı, çünkü onun gözlerinde nefret dolu bir ateşle bana baktığını gördüm. Bakışlarımı ondan ayırıp, dans eden ejderha şekil değiştirenlere baktım.

İnanılmaz derecede etkileyici bir dans. Hem dramatik hem de şehvetli.

Bakışlarım Draven'a, sonra Orion'a kayıyor ve zihnimde bir plan oluşmaya başlıyor.

Unseelie Kralı'nın gözlerine bakarak, "Benimle dans et" dedim.

Şaşkınlıkla geri çekilir ve bana kaşlarını çatarak bakar. "Neden?"

"Draven'a gerçek duygularını hatırlatmak için."

Orion'un ölümcül güzellikteki yüzünde anlayış belirir, ama bana attığı bakış kurnaz bir hesapla doludur. "Neden sana yardım edeyim?"

"Bu lanet portalı, beni seven kişiyi öldürecek şekilde lanetleyerek bu karmaşaya neden olduğun gerçeği dışında mı?"

Gözleri keskin bir şekilde parlar. "Bunu kendi isteğinle yaptın. Seni zorlamadım."

"Aksi takdirde o ölecekti."

"Yine de. Sana bir şey borçlu olmam için yeterli bir neden değil."

"Peki." Sandalyeye yaslanarak bacaklarımı uzatıp ayak bileklerimi kayıtsızca çaprazladım. "Draven'ı kışkırtmak için benimle dans edersen, dün gece yaralandığında uykunda onun adını mırıldandığını Isera'ya söylemeyeceğim."

Gözleri şok ya da endişeyle büyüdü. Hızla bu ifadeyi yüzünden silip, çenesini kibirli bir ifadeyle kaldırdı. "Onun adını mırıldanmadım."

"Draven'ın acısını büyümlle dindirdiğim için neredeyse bütün gece uyanıktım, o yüzden mağarada olan *her şeyi* duydum."

Yüzünde bir anlığına yine endişe belirtisi belirir, ama tek söylediği "Blöf yapıyorsun." olur.

Ben sadece ona bakarak, bakışlarımı sabit tutuyorum.

Çenesini sıkarak dişlerini gıcırdatır ve benim blöf yapmadığım riskini göze alıp alamayacağını hesaplar. Sonunda, sinirli bir hırıltı ile onaylayan bir homurtu arasında bir ses çıkarır.

"Zalimsin," diyor. Siyah ve gümüş rengi gözleri, bana bakarken parıldıyor. "Hâlâ senden pek hoşlanmıyorum, ama itiraf etmeliyim ki, bu yeni acımasız halini biraz daha saygı duyuyorum."

Dudaklarım acımasız bir gülümsemeyle kıvrılır.

"Peki." Elini salladı. "Anlaştık." "Mükemmel."

Tabii ki blöf *yapıyordum*.

Ama Orion'un bunu bilmesine gerek yok.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Orion masadan kalkıp bana elini uzattığında, Draven ve Isera şaşkınlıkla irkildiler. Onlara bakmadan elini tuttum ve beni geçici dans pistine götürmesine izin verdim. Orada dans eden ejderha şekil değiştirenler bize bir bakış attılar ama neyse ki bunu sorun etmediler.

"Sadece bir uyarı," diye başladım, dans pistine yerleştüğümüzde. "Aslında dans etmeyi bilmiyorum."

Orion bana inanamama ve öfke arasında bir bakış attı. Derin bir nefes alıp gözlerini devirdi. "Tabii ki bilmezsin. Malachi'nin topakları, sen gerçekten kültürsüzsün, değil mi?"

Cevap beklemeden, bir elini belime koyar, benim elimi omzuna kaldırır ve diğer elimi de kendi eline alır. Aniden beni kendine inanılmaz derecede yaklaştırınca, dişlerimin arasından keskin bir nefes alırım. Sonra diğer insanların dans ettiği gibi, aynı dramatik ve tutkulu şekilde hareket etmeye başlar.

O inanılmaz derecede yetenekli bir dansçı. Sanırım bu beni şaşırtmamalı, çünkü o bir kral. Bu dans stilinin Mor Klan dışında da yaygın olup olmadığını bilmiyorum, ya da Orion sadece hareketlerini mevcut müziğe uyum sağlamak için mükemmel bir şekilde uyarlayabiliyor, ama sanki bu dansı binlerce kez yapmış gibi zeminde dönüp duruyoruz. Ve tüm bu süre boyunca vücudu benimkine yakın kalıyor. Eli sırtımda biraz daha aşağı kayıyor. Bu, tüylerimi diken diken ediyor, ama duygularımı engelliyorum çünkü bunun bir amacı olduğunu biliyorum.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," diyor Orion, bana kibirli bir bakış atarak. "Bu durumdan oldukça tiksiniyorum."

"Oh, inan bana, bu his tamamen karşılıklı," diye cevap veriyorum, ona keskin bir bakış atarak. "Ama yine de iyi görünelim ki, gerçekten değer verdiğimiz insanları kışkandıralım."

Dilini şaklatır. "Peki." Sonra yüzünde aniden endişe belirir ve neredeyse ağzından kaçırır, "Yani, Isera umurumda değil."

"Tabii." Bu kelime neredeyse alaycı bir tonla söylenir. "Umursamıyorum."

"Biliyorsun, ben Isera'yı hiç belirtmedim. Hepsi senin fikrindi."

Çenesini sıkarak, gözlerinde hayal kırıklığı parıldarken elimi daha sıkı tuttu. "O, şimdiye kadar tanıştığım en sinir bozucu, inatçı, kibirli ve uzlaşmaz kadın. Onu kesinlikle umursamıyorum."

"Gerçekten mi? O zaman şu anda bana daralmış gözlerle bakmasından da umursamıyorsun herhalde?"

Orion bir adım atamadı.

Gülümsedim. "Öyle düşünmüştüm."

Hızla adımını toparlayarak boğazını temizler ve etkilenmemiş gibi görünmeye çalışır. Dans başladığından beri kasıtlı olarak onların yönüne bakmaktan kaçındık, ama şimdi bakışları bir saniye için Isera'ya kayar. Kafasını bana çevirdiğinde, Isera'nın gerçekten de hafifçe kısılmış gözlerle bizi izlediğini gördükten sonra, memnun bir kedi gibi sırıtmaktadır.

Gözlerimi Orion'dan ayırmadan sorarım, "Peki benim hedefim?"

Draven'a bir bakış attı. Orion dikkatini tekrar bana çevirip cevap verdiğinde, dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirdi: "Şu anda bu mekanın çatal bıçak takımını deforme ediyor."

Orion bizi tekrar döndürürken, Draven'a doğru hızlıca bir bakış atıyorum. Unseelie Kralı'nın dediği gibi, eşim şu anda elindeki çatalı o kadar sıkı tutuyor ki, çatal ikiye bükülmeye başlamış. Dudaklarımı sıkıştırarak, kötücül bir gülümsemeyi bastırıyorum.

"Mükemmel," diyorum.

Orion'un bakışları tekrar bana kayar. "O zaman bunu muhteşem bir şekilde bitirelim, olur mu?"

Cevap verecek zamanım bile olmadan, bizi döndürüyor ve sonra yüzü benim yüzümün hemen üstüne gelecek şekilde eğilerek beni koluna yastıyor. Uzun, koyu mavi saçları bir perde gibi etrafımıza düşüyor. Şu anda kimse yüz ifadelerimizi göremeyeceği için, birbirimize karşılıklı tiksinti ile bakıyoruz.

Sonra Orion aniden benden koparıldı.

O kadar hızlı ve şiddetli olur ki, kendimi toparlayacak zamanım bile olmaz. Kolu sırtımın arkasından kaybolur ve ben geriye doğru yere düşerim.

Ancak, çok fazla düşmeden önce, güçlü bir el kolumu kavrar ve beni geri çeker. Gözlerimi kırıştıtararak, saçlarımı yüzümden çekip, ani müdahalenin sorumlusu olan kişiye doğru dönerim.

Draven kolumu bırakır ve bunun yerine yumruğunu Orion'un yakasına gömer.

Bir kenara atıldıktan sonra ayağa kalkmak üzere olan Unseelie Kralı, Draven onu yakasından tutup tekrar yere indirip öfkeli gözlerle ona bakmadan önce tepki verecek zaman bulamaz.

"Bir daha ona öyle dokunursan, ellerini keserim," diye Draven yüzüne doğru homurdanır.

Orion'un ağzında gerçekten kötücül bir gülümseme yayılır. Ama bir şey söyleyemeden, Draven onu geri iter ve yerine bana doğru döner. Onun yanan gözleri bana kilitlendiğinde nefesim kesilir.

"Sen," diye dişlerini gıcırdatır. "Benimle gel. Hemen."

Cevabımı beklemeden, demir gibi bir tutuşla kolumu yakaladı ve beni kapıdan dışarı sürükledi. Hâlâ dans pistinin ortasında duran Orion, bana memnun bir sırıtışla göz kırptı.

Binadan çıkıp ormana adım attığımızda, zengin toprak ve tatlı çiçek kokulu sıcak hava ciğerlerimi doldurur. Güneş neredeyse batmış ve yukarıdaki kalın ağaç örtüsü ışığın çoğunu engellediği için, Mor Klan'ın şekil değiştirenleri ormanın her yerine meşaleler yakmışlar. Yere gömülmüş direklere sabitlenmiş meşaleler, ormanı düzenli aralıklarla sıcak turuncu ışıkla dolduruyor.

Draven beni peşinden sürükleyerek binanın arkasına, penceresi olmayan ve etrafında başka kimse bulunmayan bir yere doğru ilerliyor. Sonra beni duvara doğru fırlatırcasına itiyor ve yüzüme yaklaşıyor. Her iki elini de yanımdaki koyu renkli ahşap duvara dayayarak beni kapana kısıtıyor.

"Bu da neydi lan?" diye homurdanır, altın rengi gözleri öfke, nefret ve... başka bir şeyle yanar.

Yüzüme masumiyet maskesi takındım. "Ne neydi?" "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun."

"Orion'la dans etmem."

"Evet."

"Ve?" "Ve

ne?"

Sesime meydan okuma tonu karışır ve onun bakışlarını karşılarken çenemi kibirli bir ifadeyle yukarı kaldırırım. "Peki bu neden sorun olsun ki?"

"Çünkü..." diye dişlerini gıcırdatarak söyler, ama sonra sözünü keser. Ağzını açar ve tekrar dener. Ama dudaklarından sadece sinirli bir homurtu çıkar.

"Çünkü bu seni kıskandırdı," diye onun yerine cümleyi tamamlarım. "Hayır," diye tersler.

"Kıskanmadım."

"O zaman sahiplenici mi?" Kaşımı kaldırarak, elimi kaldırıp parmaklarımla çenesini okşuyorum. "Ben seninim, değil mi?"

Elleri hala duvarın iki yanında dururken, çenesini sıkarak ve parmaklarını yumruk yapar, sanki bana dokunmamak için kendini fiziksel olarak durdurmak zorundaymış gibi. "Hayır. Sen bir tehditsin. Sen busun."

"Oh, biliyorum. Beni sevmene nedenlerinden biri de bu." Gözleri parladı.

"Seni sevmiyorum."

"Evet, seviyorsun."

"Hayal ürünü saçmalıkları söylemeyi bırakıp lanet emirlerime itaat etmeye başlamalısın."

Dudaklarımdan pişmanlık duymayan bir sırıtış yayılır. "Öyle mi?"

"Evet." Burun deliklerinden sinirli bir nefes alır. "Sana kavga sırasında büyüünü kullanmamamı çok açık bir şekilde söyledim. Ama sen yine de kullandın."

"Çünkü sana zarar vermeye çalıştılar. Sana zarar veren herkes *ölür*." Son kelime ciğerlerimden bir hırıltı gibi çıkıyor.

Draven şaşkınlıkla biraz geri çekildi.

Ve eş bağı göğsümde tekrar titrer. Sadece bir saniye sürer. Ama oradadır.

Draven'ın yakışıklı yüzünde panik dalgaları belirir.

Bir elini duvardan çekip, onu benim köprücük kemiğimin üzerine koyar ve beni tekrar duvara doğru iter, sanki beni fiziksel olarak kendinden uzak tutması gerekiyormuş gibi. Ama elini çekmez. Elini köprücük kemiğimin üzerinde bırakır ve beni duvara sabitler.

"Kafamı karıştırmayı kes," diye Draven bana bağırır, gözleri çılgınca.

"Kabul et," diye karşılık veriyorum, çelik gibi gözlerle onun bakışlarını karşılayarak. "Beni istiyorsun. Hem de çok."

O, son derece kontrollü bir nefes alır.

Ona merhamet göstermiyorum. Yakasını tutup yüzünü benimkine yaklaştırıyorum. Onu o kadar yaklaştırıyorum ki, düzensiz nefesinin dudaklarımda dans ettiğini hissedebiliyorum. Gözlerindeki çaresiz açlık, yanan nefretle savaşıyor.

"Beni istiyorsun," diye tekrar ediyorum, sesim emir dolu. "Dudaklarını dudaklarıma bastırmak, giysilerimi yırtıp atmak ve beni bu duvara sertçe sikmek istiyorsun, çünkü derinlerde, söylediklerimin doğru olduğunu biliyorsun. Ben seninim. Ve sen de benimsin."

Hâlâ yanımdaki duvara dayadığı elini esnetirken kolundaki kaslar hareket etti.

"Hissettiğin nefretin doğal olmadığını biliyorsun," diye ısrar ediyorum. "Biliyorsun..."

"Onu öptün mü?" diye sözümü kesti, sesi havayı bıçak gibi kesiyordu. "Orion. Dansın sonunda onu öptün mü?"

"Neden önemli ki?"

"Önemli."

"Umursamadığımı sanıyordum."

"Sadece lanet soruyu cevapla, Selena." Elini köprücük kemiğimde daha da sıkılaştırıyor. "Onu öptün mü?"

Birkaç saniye boyunca onun ateşli bakışlarına ciddi gözlerle karşılık verdikten sonra sonunda cevap veriyorum, "Hayır, onu öpmedim."

O, kesik kesik nefes alır ve hala duvara dayadığı elini çeker. Ben de yakasını daha sıkı tutar ve yüzünü benimkine daha da yaklaştırırım. Dudaklarımız o kadar yakın ki, aralarında küçük yıldırımlar çaktığını hissedebiliyorum.

Akciğerlerinden bir başka düzensiz nefes çıkar. Elini duvardan indirir, yerine belimi sıkıca kavrar, diğer eli ise köprücük kemiğimden çeneme doğru kayar. Onun hakim eli çeneme koymadan önce boğazımı okşadığında, omurgamdan bir zevk dalgası geçer. Sert bir itmeyele başımı geriye doğru eğirir. Göğsü inip kalkar.

Parmaklarını belimin yan tarafına dolayarak beni sahiplenircesine sıkıca kavradığında kalbim düzensizce atmaya başlar. Dudaklarını benimkilere eğdiğinde, her kesik nefes alışında nefesi dudaklarımdan üzerinde dans eder. Ben de dengesiz bir nefes alırım.

Dudakları benimkilere neredeyse değecekken, göğsünün derinliklerinden iniltiye benzer bir ses çıkar. Elini belimde sıkar. Aramızdaki son mesafeyi kapatmak için başımı biraz daha geriye eğiyorum.

Ama dudaklarımız birbirine değmeden hemen önce, kendini koparıp geriye doğru sendeliyor. Panik, nefret ve çaresizliğin çılgın bir karışımı

ve korkunç, dünyanın sonunu getirecek bir açlık, geniş gözlerle bana bakarken tüm yüzünde yanıyor. Göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyor.

Konuşmak için ağızımı açtım ama daha tek kelime bile çıkamadan, aniden dönüp uzaklaşmaya başladı.

Duvara yaslanarak, köşeyi dönüp kaybolana kadar onu izlerim.

Göğsüm inip kalkıyor ve neredeyse pşecekken tamamen nefesim kesiliyor. Ellerimi kaldırıp saçlarımı tarıyorum ve sonra başımı geriye eğıyorum. Başım arkamdaki duvara yumuşak bir sesle çarpıyor. Derin bir nefes alıyorum.

Siktir.

ON ALTI. BÖLÜM

Sıcak sabah rüzgarı çayırıları süpürür ve ormandan çıkıp ötesindeki açık alanlara girdiğimizde ciğerlerimi sis ve nemli çimlerin tadı ile doldurur. Diana ağaç sınırında durur, hepimiz ona dönerek bakarız.

"Herhangi bir değişiklik olursa hayvanlarımdan birini mesajla gönderirim," diyor, gözlerini hepimize gezdirerek. "Ama herhangi bir konuda yardıma ihtiyacınız olursa, bana haber vermeniz yeter."

Draven onaylayarak başını sallar. "Güzel. Senin bizim tarafımızda olmana sevindim, Diana."

"Senin tarafında olduğumu hiç söylemedim." Ona keskin bir bakış attı. "Eğer yardıma ihtiyacınız olursa yardım edeceğimi söyledim."

"Evet, evet, biliyorum, önce diğer klanları ikna etmemiz gerekiyor."

O ise sessizce ona bakar.

Draven, eğlenceli bir homurtu ile sinirli bir iç çekiş arasında bir ses çıkarır. "Seninle konuşmak her zaman çok güzel."

Yüzünde okunamayan bir ifade var ve bir an için, dostça şakadan dolayı kırıldığını düşünerek endişeleniyorum. Ama sonra küçük bir iç çekişle, "Görüşürüz, Ölümün Gölgesi," diyor.

Bunun üzerine, arkasını dönüp ormanına geri yürür. "Tamam, gitmemiz gerek," der Draven bize dönerek.

"Diğerleriyle buluşma zamanı yaklaşıyor."

"Evet," diye onaylar Orion. "Ve uylukumdaki çirkin yara izi kalıcı hale gelmeden Haldia'ya dönmem gerekiyor."

Draven gözlerini devirir ama yorum yapmadan çimlerin üzerine adımlarını atmaya başlar.

Ejderha şekline dönüşürken siyah duman havaya yükselir. Bize sabırsızca kükreyerek kuyruğunu pozisyona getirir. Hepimiz aceleyle son seferki gibi aynı yere otururuz.

Draven havalanırken midem bulanır. Devasa kanatları etrafımızda gürültü çıkarır, rüzgar saçlarımı ve giysilerimi yırtar, o da Mor Klan'ın vatanından uzaklaşıp Unseelie Sarayı'na doğru uçar.

Uçuş boyunca, yenilenen umut duygusu ile daha da ezici bir umutsuzluk duygusu arasında gidip geldim.

Draven'ın bana karşı nefretten başka bir şey hissetmesini sağlamış olmam, kısa süreli de olsa, göğsümdeki o küçük umut kıvılcımını titretir. Orion'la dans ettiğimde kıskanmıştı. Ve sonra ormanda, çaresizce beni öpmek istemişti. Bu, onun gerçek duygularının var olduğunun kanıtıdır. Derinlerde gömülü.

Ama aynı zamanda, nefret de ortadan kalkmıyor. O mağarada beni ne kadar öfkeyle öptüğü, tavernada ne kadar kıskandığı ya da dışarıda beni tekrar öpmek için ne kadar can attığı önemli değil, bu onun hala tüm varlığıyla benden nefret ettiği gerçeğini değiştirmiyor. Onun göğsüne yerleştirdiğim nefret ateşi hala orada. Hala eskisi kadar güçlü. Emin olmak için bu sabah bile kontrol ettim.

Ne yaparsam yapayım, sorunun kaynağı olan bu nefreti ortadan kaldıramıyorum. Ve bu korkunç bilgi ve beraberinde gelen ezici umutsuzluk duygusu beni içten içe yiyip bitiriyor.

Sonunda Unseelie Sarayı'nın etrafındaki koruma alanının dışına vardığımızda, o kadar huzursuz hissediyorum ki, sihrimi kullanarak birinin kalbinde bir duygu yaratmak ve bunun getirdiği rahatlatıcı zevki hissetmek için can atıyorum. Ama neyse ki bu dürtüyü bastırmayı başarıyorum. Ayrıca, bu düzlükte sadece biz dördümüz varız.

"Sonunda evdeyiz," diyor Orion. Dudaklarında, tehditkar bir gülümseme beliriyor. "En azından ben öyleyim. Seni de koruma alanının içine davet etmemi ister misin, yoksa burada yerde uyumayı mı tercih edersin?"

Isera ona anlamlı bir bakış atar. "Kalenizde geçireceğiniz bir geceyi iki dakikaya bahse girdiniz. Kaybettiniz."

Şaşırtıcı bir şekilde, onaylayan kısa bir kahkaha atar. "Peki." Elini kayıtsızca salladı. Sonra Draven'ı baştan aşağı süzerken yüzünde alaycı bir ifade belirir. "Zaten hepinizin düzgün bir banyoya ihtiyacınız var."

Draven ona alaycı bir gülümsemeyle karşılık verir. "Aww, üstüne biraz kan ve kir mi bulaşmış? Sana tutunacak birkaç inci bulayım mı, prensçik?"

"Sana yuvarlanman için biraz çamur bulayım mı, canavar?" diye karşılık verir.

Yanımda duran Isera neredeyse gülümsüyordu ama son anda kendini tuttu. Ben ise hepsine sadece başımı salladım.

Diğer arkadaşlarımızı beklerken, birbirimizi öldürmeden bir sonraki yarım saati geçirmeyi başarırız.

Sonunda, iki siyah ejderha ovada görünür. Galen, Lyra ve Alistair. Gülümserim.

Bakalım kaç ejderha klanını bir araya getirebildik.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Zarif yemek odasının kapısı gürültüyle açılır. Saldırıya uğrayacağımızı düşünerek sıçrayıp etrafıma bakınırım. Ama saldırıya uğramıyoruz. En azından *ben* uğramıyorum. Ama başka biri uğruyor.

Orion, Isera'nın yüzünde ölümcül bir ifadeyle odaya fırlayışını izlerken gözlerinde eğlence parıldıyor. Isera, koyu mavi ve gümüş rengi bir giysiyi yumruğunda sıkıca tutuyor ve havada salladıktan sonra Orion'un göğsüne fırlatıyor.

"Bu da ne böyle?" diye sorar.

Zengin mavi ipek ve parlak gümüş ipliklerden oluşan top Orion'un göğsüne çarpar ve sonra ayaklarının önüne düşer. Ancak Orion ona bakmaz. Bunun yerine, parıldayan gözleri Isera'ya sabitlenmiştir.

Tehlikeli derecede güzel yüzünde eğlence belirir. "Bu bir elbise."

"Görüyorum," diye karşılık verir Isera. "O neydi ve üzerinde bir emir yazan not, benim yatağında ne arıyordu?"

"Emir değildi." "Notta

'beni giy' yazıyordu."

Elini kayıtsızca salladı ve atılmış elbisenin üzerinden zarifçe adım atarak aralarındaki mesafeyi kapatırken, Isera'nın vücudunu baştan aşağı süzdü. "Sadece savaş kıyafetleri dışında başka bir şey giymek isteyebileceğini düşündüm."

Keskin bir nefes alırım.

Bir anda, Isera onu yakasından yakaladı ve bir buz parçası çağırdı. Mavi ve gümüş rengi gözleri tehlikeli bir şekilde parıldarken, Orion'un yüzünü kendine doğru çekti ve buz parçasını boğazına bastırdı.

"Bir daha benim adıma düşünmeye ya da bana emir vermeye cüret edersen, boğazını keserim," diye uyarır.

Dudaklarında yavaşça bir gülümseme yayılır, pişmanlık duymayan bir meydan okuma ile. "Sadece bir elbise." Dilini alt dudağına hafifçe sürterken, gözlerini onun vücudunda yukarı aşağı gezdirir. "Ve sen onu giydiğinde ölümcül derecede güzel olursun."

Bir saniye daha sessizce birbirlerine bakarken, gerginlik havada yıldırım gibi çakıyor. Sonra Isera aniden buz parçasını bırakıyor ve Orion'un gömleğini tutup onu bir adım geri itiyor. Ancak, Unseelie Kralı hem ondan daha uzun hem de daha kaslı olduğu için, onu yarım adımdan az geri itebiliyor. Onu izlerken gözleri kötü bir eğlenceyle parlıyor.

"Elbiseyi bu kadar çok seviyorsan, *sen* giy," diye tersler Isera.

"Tabii." Dudaklarındaki şeytani gülümseme genişler ve süslü gömleğinin düğmelerini açmaya başlar. "Ama kıyafetlerimi çıkarmamı istiyorsan... *tekrar*," diye ekler anlamlı bir bakışla, "bunu söylemen yeterliydi."

Isera gerçekten *kızardığında* ağzım açık kalır.

Yanakları kızarır, ağzı biraz açılır, ama hiçbir kelime çıkmaz.

Orion gömleğinin düğmelerini açmayı bırakır ve onun yanağını avuçlar. Başparmağını alt dudağına ve sonra kızaran yanağına kaydırırken, muhteşem yüzünü gerçekten şeytani bir gülümseme süslüyor.

"Mükemmel," diye

mırıldanır. O, elini itekler.

Odanın diğer tarafında Lyra, Alistair ve Galen ikisini şaşkınlıkla izliyorlar.

"Şey, biz... bir şey mi kaçırdık?" diye sorar Alistair.

Isera ona bakıyor. Orion'un imzası olan koyu mavi ve gümüş rengi şık bir tunik giydiğini fark edince gözleri şaşkınlıkla açılıyor. Galen de öyle. Lyra ve ben de aynı renklerde zarif gömlekler giyiyoruz.

Orion'un bana kalede tahsis ettiği odaya girdiğimde, yatakta bir takım temiz giysi buldum. Güzel bir siyah pantolon ve omuzlarımı açıkta bırakan, üzerinde birkaç gümüş detay bulunan zarif koyu mavi bir gömlek. Savaş derisi giysilerimin altına giydiğim beyaz gömleği, mağarada Draven'ı sardığımda mahvetmişim, bu yüzden akşam yemeğinde kalın deri giysiler giymek istemediğim için Orion'un sağladığı temiz giysileri minnetle giydim.

Görünüşe göre kendi kıyafetlerini giymekte ısrar eden tek kişi, siyah ejderha zırhıyla duvarın yanında duran ve dudaklarında eğlenceli bir gülümsemeyle gelişen olayları izleyen Draven'dı.

Isera, diğer herkesin de giyecek kıyafetler aldığını fark edince şaşırır ve sonra bakışlarını elbiseye çevirir.

zemin. Bir anlığına, yüzünde bir utanç dalgası gördüğüme yemin edebilirim, ama hemen sonra her zamanki gibi ifadesiz maskesinin arkasına saklamayı başardı.

Boğazını temizleyerek, masaya doğru büyük adımlarla yürüdü ve oturdu. Arkasında, Orion yüzünde mutlak zaferin parladığı sessiz bir kahkaha attı. Her ne garip oyun oynuyorlarsa, bu turu o kazanmış görünüyordu.

Hepimiz güzelce dekore edilmiş yemek masasının etrafına otururken sandalyeler koyu mavi halıya sürtünüyor. Burası, birkaç ay önce Unseelie Sarayı'na ilk geldiğimizde toplandığımız özel yemek odası.

Faelight mücevherleriyle dolu avize, odaya ışıltılı bir ışık yayıyor ve duvarlarındaki resimlerdeki güzel manzaralar ve gece gökyüzü üzerinde yıldızlar dans ediyormuş gibi görünüyor. Geçen seferki gibi, masanın etrafında dokuz sandalye var. Masanın her iki yanında dört adet sade sandalye ve masanın başında bir adet yüksek sırtlı büyük sandalye.

Ancak bu sefer Isera, Orion'dan olabildiğince uzak oturmakta ısrar etmiyor. Bunun yerine, altı kişi de Orion'un şık sandalyesine en yakın sandalyeleri kapıyoruz.

Bir dakika sonra, şık giyimli bir grup peri erkek ve kadın, yemek tabakları ve şarap sürahileriyle kapıdan içeri giriyor. Hepimize servis yapıldıktan sonra, kralına selam verip tekrar geri çekiliyorlar.

"Peki o zaman," diye başlar Orion ve Galen ve diğerlerine bakarak şarabını çalkalar. "Diğer grubumuz nasıl gitti?"

Galen, Draven'a bakar ve Draven başını sallar.

"Biraz ikna etmek gerekti, ama Mavi Klan bizimle birlikte olacak," diyor Galen, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle.

Masanın diğer tarafında Draven de aynı gülümsemeyi taklit eder ve arkadaşına onaylayarak tekrar başını sallar. "Aferin."

Bu küçük jest Galen'in başını biraz daha dik tutmasına neden olunca gülümsemeyi zorla bastırırım. Solunda, Orion sadece koyu renkli kaşlarını kaldırır.

"Ve?" diye sorar.

Galen boğazını temizler ve Unseelie Kralı'na bir bakış attıktan sonra gözlerini hepimize çevirir. "Hepsi bu kadar. Kahverengi Klan'ı da ziyaret ettik ve onları ikna etmeye çalıştık, ama şey... Çok inatçılar."

Draven bir kahkaha attı. "Şaşırtıcı."

"Değil mi?" Galen gülümser, sonra ifadesi tekrar ciddileşir. "Bu olasılığa açık olabileceklerini kabul ettiler, ama Yeşil Klan bizim tarafımızda olmadıkça bize katılmayı ciddi olarak düşünmeyeceklerini söylediler."

İçimden bir inilti kaçtı.

Dikkatini bana çevirir. "Anladığım kadarıyla Yeşil Klan'da şansın yaver gitmedi?"

Kafamı sallıyorum. "Kapıyı bile açmadılar."

Başını yana eğip hafifçe onaylayarak, küçük bir iç çekişle, "Şaşırdığımı söyleyemem," der. Bakışları Draven'a kayar ve sesinde bir umut ışığı belirir, "Peki ya Orange Klanı?"

"Rin ejderha çeliği giyiyor," diye cevaplar Draven, yüzünde sert bir ifadeyle. Galen ve Lyra küfür ederler.

"Bilmeliydim." Draven derin bir nefes alır ve iki eliyle saçlarını tarar. "Ya da en azından şüphelenmeliydim. Tabii ki Bane ve Jessina, bana kullandıkları tek parça ejderha çeliğinden fazlasına sahip olacaktı. Ve bunu birine kullanacaklarsa, bu kesinlikle Rin olacaktı. İyileştirme büyüsüne sahip tek kişiyi kontrol etmek hayati önem taşıyor."

Yemek odası sessizliğe bürünür. Birkaç saniye boyunca, sadece yemek yemeye devam ederken çatal bıçaklarımızın çıkardığı hafif sesler odayı doldurur.

"Ama Diana'yı ikna etmeyi başardık," diye devam eder Draven sonunda. Sonra yüzünü buruşturur. "En azından çoğunlukla. Daha fazla klan bizim tarafımıza geçince bize katılmaya razı." Galen'den Lyra'ya bakar. "Başka kimseyi ziyaret ettiniz mi?"

"Hayır." Lyra şarabından büyük bir yudum alır ve sonra çaresizce omuzlarını silker. "Zamanımız yoktu."

"Tamam, o zaman geriye Yeşil Klan, Beyaz Klan ve Kırmızı Klan kalıyor." Parmaklarını koyu renkli ahşap masanın üzerinde ritmik bir şekilde vurur. "Yeşil Klan, şimdi geri dönersek muhtemelen yine kapıyı açmayacaktır."

"Ama Rin'e saygı duyuyorlar," diye ekler Galen, düşünceli bir ifadeyle. "Yani, bir şekilde Turuncu Klan'ı bizim tarafımıza çekebilirsek, Yeşil Klan muhtemelen bizi dinlemeye razı olacaktır. Ve Yeşil Klan'ı da yanımıza alırsak, Kahverengi Klan'ı da alırız."

"Klanlarınız arasında bu kadar çok politika olduğunu hiç fark etmemiştim," diyor Alistair aniden. Soluk kaşları, gerçek bir şaşkınlık ve kafa karışıklığıyla çatılmış. "Hepinizin... nasıl desem? Birleşik olduğunu sanıyordum. Her konuda topluca anlaşılan, uyumlu bir ulus gibi."

Draven, Galen ve Lyra hep birlikte kahkahaya boğulur. Orion bile şarabını yudumlamadan önce kıkırdar.

"Azaroth'un ateşi, hayır," diye Lyra kahkahalar arasında söyler. "Tüm klanlar arasında tonlarca kültür farkı var ve bu da yıllar boyunca hem çatışmalara hem de işbirliklerine yol açtı. Bazı klanlar diğerlerinden daha uzun bir geçmişe sahip, ama hepimiz birden fazla kez farklı şekillerde birbirimizi alt etmeye çalıştık. Aslında oldukça eğlenceli." Yüzünde yaramaz bir gülümseme belirir. "Özellikle de maksimum kaos yaratmak için hangi sosyal normları çiğnemek gerektiğini tam olarak bildiğinde."

Alistair onaylayıcı bir kahkaha atar ve kadehini ona doğru kaldırarak selamlar.

"Geçen sefer buradayken sana ne demiştim?" diye başlar Galen. "Ve Mavi Klan'ın başkentinde? Ve Kahverengi Klan'ın topraklarının duvarlarının dışında?" Lyra'ya öfke dolu keskin bir bakış atar. "Onu senin çılgınlığına bulaştırma. Sen tek başına yeterince tehditkarsın. İkiniz birlikte şehirleri yerle bir edersiniz."

Lyra ve Alistair masanın karşısında şeytani bir gülümsemeye birbirlerine bakışırlar.

"Konuya geri dönelim mi?" Orion sözünü keser ve geri kalanımıza bekleyişle kaşlarını kaldırır.

"Tamam." Bir lokma yiyecek yutar ve çatalımı masaya bırakırım. "Yani doğru mu anladım? Birçok nedenden dolayı Yeşil Klan'a ihtiyacımız var, ama onları elde etmek için önce Turuncu Klan'ı elde etmemiz gerekiyor? Ve Rin Tanaka'nın giydiği ejderha çeliğini bir şekilde etkisiz hale getirmediğimizde onları elde edemeyiz? Ki bunu da yapamayız çünkü ona yaklaşırsak bizi yakalamaya veya öldürmeye çalışacaktır?"

"Özetle böyle," diye onayladı Galen.

"Bu da bizi Lavendera'ya geri getiriyor," diye devam ettim.

Draven bana kaşlarını çattı. "Sana zaten söyledim, Lavendera'yı Icehearts'a karşı kullanamayız."

Dudaklarımı sıkıştırıp masaya parmaklarımla ritim tutuyorum ama onun haklı olduğundan emin olduğum için tartışmıyorum. Özellikle de Lavendera'nın Bane Iceheart'ın gayri meşru çocuğu olduğu yönündeki şüphelerim doğruysa. Bu, Diana'nın söylediklerini de açıklıyor. Lavendera'ya gizemli Altın Klan'ın yerini bulmak gibi önemli bir görev verilmiş. Eğer onlar...

Yüksek sesle nefesimi tuttum.

Ben düşüncelere dalmışken tartışmaya devam eden diğerleri, şaşkınlıkla bana bakıyorlar.

Avuçlarımı masaya vurarak, hepsinin yüzüne tek tek bakıyorum. "Mabona adına! *Demek* bu yüzden Altın Klan'ı arıyorlar." Orion'a dönüyorum. "Iceheart'ların, arşivlerini tehdit ederek Yeşil Klan'ı boyun eğdirebildiklerini, ancak Yeşil Klan'ın koruma kalkanlarını yeniden kurmayı başardığını ve bu nedenle artık Iceheart'ların emirlerini yerine getirmediğini söylemiştin."

Onun yüzünde de anlayış belirdi. "Altın Klan arşivlerin etrafındaki koruma kalkanlarını yok edebilir." Zaten solgun olan yüzü birden daha da beyazlaştı. "Ve benim sarayımın etrafındakileri de."

Draven içinden küfürler eder. "Eğer Altın Klan'ı ve ardından Yeşil Klan'ı da ele geçirirlerse, işimiz biter."

"Haklı," diye onaylar Galen ve sarı saçlarını eliyle tarar. "Kander von Graf hepimizin hafızasını değiştirebilir. Birbirimizi tanıdığımızı bile hatırlamayacağımız hale getirebilir. Normalde böyle onursuz bir şey yapmaz, ama arşivlerini yok etmekle tehdit ederlerse..." Başını sallar ve cümlesinin geri kalanını söylemez.

Isera şarabından bir yudum alır ve sonra bardağının kenarından hepimizi inceler, ama hiçbir şey söylemez ve yüzündeki ifadesiz maske, ne düşündüğünü anlamayı zorlaştırır. Faelight avizesinden gelen ışık, yüzüne parıldayan bir ışık düşürür.

"Altın Klan'ı bulabilir *miyiz*?" diye soruyorum, gergin bir sessizliğin hakim olduğu ortamda. Herkes birbirinin yüzüne bakıyor. Sonunda Draven cevap veriyor. "Nereden aramaya başlayacağımı bile bilmiyorum," diyor.

Masadaki sessizlik, diğerlerinin de aynı şeyi düşündüğünü gösteriyor.

"O zaman Rin Tanaka anahtar mı?" diyor Lyra, konuşmayı daha gerçekçi bir plana geri döndürüyor.

"Hayır, anahtar Lavendera," diye itiraz ediyorum.

Draven bana inanmaz bir bakış atar. "Kaç kez söylemem gerekiyor? Onu bizim tarafımıza çekemeyiz."

"Aslında ihtiyacımız olan şey Kızıl Klan," diye Alistair, ben cevap veremeden araya giriyor. "Seelie Sarayı'nı onlar kontrol ediyor. Onları bizim tarafımıza çekebilirsek, Seelie Sarayı'nın tamamını da ele geçirebiliriz." Bana dönüyor. "Sen bir tür direniş grubundaydın, değil mi? Greinar Fireclaw'ın peşlerinde olduğunu düşünmek zorunda kalmazlarsa çok daha fazla katkı sağlayabilirler."

Draven elini çenesine götürdü. "Bu... aslında iyi bir fikir."

Alistair ona öfkeli bir bakış atar. "Sesindeki şaşkınlık tonunu duymamış gibi davranacağım."

Masanın diğer tarafında Orion şarap kadehine sırtarak bakar. "Tamam," der Draven, elini indirip daha dik oturur.

"Şimdi Kırmızı Klan'a odaklanacağız. Ama Greymar... başa çıkması zor biridir. Özellikle de artık Korku Lejyonu'nun yeni Komutanı olduğu için. Öylece ortaya çıkamayız. Onu, bizim olduğumuzu bilmeden ortaya çıkarmalı ve bizimle yalnız başına görüşmesini sağlamalıyız."

Diğerleri onaylayarak başlarını sallar.

Derin bir nefes alıp ben de başımı sallarım. Ve sonra, plan yapmaya başlarız.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Orion'un kalesindeki odama döndüğümde, tüm vücudum huzursuz bir enerjiyle titriyordu. Nedenini bilmiyorum, ama her şeyin çok yavaş ilerlediğini hissediyorum. Buz Sarayı'ndan kaçalı aylar geçti. Bu süre zarfında Buz Kalpler ne tür kötü planlar yapmış olabilirler, kim bilir?

Odanın içinde bir ileri bir geri yürüyerek, zamanın tükendiğini hissediyorum. Her şeyin. Buz Kalplerine uygun bir saldırı düzenlemek için zaman. Kendi savunmamızı hazırlamak için zaman. Draven'a yaptıklarımı düzeltmek için zaman.

Kalbim acı içinde sıkışıyor.

Geçen her gün, Draven'ın sadece benden ne kadar nefret ettiğine odaklandığı bir gün daha. Yakında, beni sevdiği zamandan daha fazla zamanı benden nefret ederek geçirmiş olacak. Bir şekilde onun kalbindeki nefreti nasıl ortadan kaldıracığımı bulabilsem bile, bu yeterli olacak mı? Her şey gerçekten normale dönecek mi? Yoksa o zamana kadar ilişkimiz çok mu değişmiş olacak?

Aniden gelen bir korku ve panik dalgası beni boğmak üzere, bu yüzden öfkeyi bir kalkan gibi etrafıma çekiyorum. Son yapacağım şey bu olsa bile, Draven'a benim hakkımda ne hissettiğini hatırlatacağım.

Yatağa doğru yürüdüm, sırt üstü uzandım ve pantolonumun düğmelerini açtım. Mağarada öpüştükten sonra, eş bağı sayesinde duygularımı hissedebildiğini söylemişti. Peki, bakalım buna nasıl tepki verecek.

Hâlâ içimi yakan öfkeyle, elimi külotumun içine sokup kendimi tatmin etmeye başlıyorum. Parmaklarımı tam da sevdiğim şekilde klitorisimde gezdirirken dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. Bunu Draven'ın yaptığını hayal ederken, içimde bir fırtına gibi zevk oluşana kadar parmaklarımı hareket ettirmeye devam ediyorum.

Göğsümde bir çekilme hissi var ve aniden, eskiden eş bağımız olan şey aracılığıyla nefret, özlem ve panik karışımı bir duygu hissediyorum.

Başımı geriye atıp, soluk taş tavana sırtarak bakarken kendimi orgazma doğru götürmeye devam ediyorum.

Kapı sertçe açılıyor.

Draven'ın güçlü vücudunun etrafında fırtına bulutları ve şimşekler çakarken, odama girip kapıyı arkasında kapatıyor.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye bana bağılıyor.

Başımı yavaşça geriye eğip, onun bakışlarına karşılık verirken, kayıtsız bir şekilde kendimi tatmin etmeye devam ediyorum. "Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?"

Tıpkı tahmin ettiğim gibi, bu sorunun tam olarak bu şekilde ifade edilmesi, bakışlarını bacaklarımın arasına uzanan elime çevirir. Gözlerinde yanan bir açıklık parlar. Çenesini sıkar, elini büker ve bakışlarını tekrar yüzüme çevirir.

"Bunu yapmayı kes," diye bana hırladı.

Kendinden emin bir bakışla onun bakışlarını karşılayarak, kendimi tatmin etmeye devam ediyorum. "Neden?"

"Çünkü senin... şehvetini hissedebiliyorum. Ve zevkini."

"Huh. İlginç." Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. "Bunu senin elinin yaptığını hayal ettiğim için olmalı."

Yüzünde çaresiz bir özlem, şimşek çakması gibi parlar. Etrafındaki gerçek şimşekler, geniş omuzlarından yayılan, şimdi daha da şiddetli çalkalanan fırtına bulutlarında çatırdıyor. Gözlerinde tehditler parıldarken, aniden ilerlemeye başlar, hala soluk çarşafların üzerinde uzandığım yere doğru bana doğru yaklaşır.

Bir dirseğimi altımdaki yatağa dayayıp diğer elimle klitorisimi okşarken, kibirli bir meydan okuma ile kaşlarımı kaldırarak onun bana doğru ilerlemesini izledim.

Draven elini yatağın üzerine, tam yanıma koyup üzerime eğildiğinde yatak gıcırıyor. Yüzünde tehlikeli bir ifade var ve bu da klitorisimin daha şiddetli zonklamasına neden oluyor.

"Dedim ki," diyor Draven, sesi karanlık. "Bunu yapmayı kes."

"Yoksa ne olur, Ölümün Gölgesi?" diye alay ediyorum, parmaklarım hala hareket ediyor.

"İnan bana, küçük asi, benimle bu oyunu oynamak istemezsin."

O lakap beni heyecanlandırır. Onun kalbine nefret tohumlarını ektiğimden beri bana neredeyse hiç öyle seslenmemişti. Ve şimdi bunu duymak içimdeki cesareti kabartır.

Başımı eğip, ona meydan okurcasına sırtıyorum. "Benim yatak odama giren sensin. Bana kalırsa, iki seçeneğin var.

Ya gidersin." Bacaklarımın arasına keskin bir bakış attım. "Ya da yardım edersin."

O, son derece kontrollü bir nefes alır ve elini tekrar esnetir. Nefret, öfke ve çaresiz tutku, gözlerinde üstünlük için savaşıyor.

Klitorisimi daha sert ovuyorum.

Zevk omurgamdan yukarı doğru yayılır, başımı geriye atar ve nefesimi tutarım.

Güçlü bir çift el aniden ayak bileklerimi yakalayıp beni yatağın daha aşağısına doğru çekince kalbim bir anda hızla atmaya başlar. Kafamı geriye doğru kaldırdığımda, kendimi Draven'ın üzerimde dikildiği kenara daha yakın buluyorum. Eli hızla yükselir ve bileğimi kavrar, klitorisimden elimi çekip beni serbest bırakır, sonra iki eliyle zaten düğmeleri açılmış pantolonumun üstünü yakalar ve iç çamaşırımla birlikte uyluklarımdan aşağı doğru iter.

"Oh." Ona memnun bir sırıtış attım. "Yardım etmeye karar verdin, anlıyorum." "Seni sinir bozucu küçük..." diye homurdandı ve beni çıplak soymaya devam eder.

Pantolonumu ve iç çamaşırımla çekip çıkarır ve yere atarken kumaş havada uçuşur. Beni kalçalarımdan yakalar ve tek bir sert çekişle beni kenara doğru çeker. Açık bacaklarım şimdi, önümde duran Draven'ın bacaklarının her iki yanında, yatağın kenarına sarkmış durumda.

Yine üzerime eğilerek, gömleğimin yakasını tutar. Ve sonra onu yırtar.

Nefesim kesilir ve klitorisim zonklarken damarlarımdan ateş geçer.

Gömleğimin parçalarını bir kenara attıktan sonra, bir saniye durup, artık tamamen çıplak olan vücuduma bakıyor. O hala tam bir ejderha zırhı giyiyor. Aramızdaki savunmasızlık farkı, damarlarımda dolaşan ateşi bir şekilde daha da kızıştırıyor. Klitorisim ona olan ihtiyacımdan zonklarken, çarşaflara karşı kıvranıyorum.

Çıplak bedenime bakarken gözlerinde derin bir arzu yanıyor. Bu manzara kalbimin atışını hızlandırıyor.

"Beni zırhınla mı becereceksin, yoksa...?" Beklentiyle kaşlarımı kaldırıyorum. Sonra bacaklarımı daha da açarken dudaklarımdan kötücül bir gülümseme yayılıyor. "Zaten ıslandım, o yüzden sen..."

"Kapa çeneni." Bu bir emirden çok çaresiz bir yalvarış gibi geliyor.

Derin nefesler alarak, kendini gitmeye ikna etmeye çalışıyor gibi görünüyor.

"Senden çok nefret ediyorum," diyor.

Ama tamamen insan formundan yarı dönüşüm formuna geçerken küçük bir siyah duman bulutu belirir. Gerçi bu ani dönüşümün, başka bir şeyden çok kıyafetlerini verimli bir şekilde çıkarmakla ilgisi olduğunu düşünüyorum. Dönüşüm sırasında, giydiği kıyafetleri ön kollarındaki siyah bilekliklerin içine saklayabilir. Şimdi de bunu yapıyor ve kaslı vücudunu, o siyah bileklikler dışında tamamen çıplak bırakıyor.

Heybetli siyah kanatları her iki yanında açılırken, beni kalçalarımın yakalar ve içindeki nefretin hala hissettirdiği tüm öfke ve çaresizlikle bana çarpar.

Nefes nefese, zevk dalgaları içimi kaplarken yataktan yukarı doğru kıvrılıyorum.

Draven, çekip çıkarken ve sonra tekrar içeri girerken elini boğazıma geçirir.

"Seninle *sevişeceğimi* mi sandın?" diye alay ediyor, gözlerindeki arzu ile birlikte öfke ve nefret hala yanıyor. Elini boğazımın etrafında sıkarken, hızlı bir tempoya başlıyor. "Hayır, seni *sikeceğim*. İstedığın buydu, değil mi?"

O tekrar içeri girerken dudaklarımdan bir inilti kaçar ve inanılmaz bir sürtünme yaratır.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor. "O yüzden bunu başka bir şeyle karıştırma. Ben sadece benim sikimi, *beni* çaresizce isteyen sen olduğunu kanıtlamak için buradayım. Seni sikip, titreyerek başka bir orgazm için bana yalvarana kadar sikip durdum."

Karanlık bir arzu içimi kaplar ve klitorisim zonklar. Ona sırtarak bakarım. "Elinden geleni yap."

Gözleri parıldayarak hızını artırır, beni baskın ve acımasızca siker. Bir elini boğazımda, diğerini kalçamda tutarak, her sert kalça hareketinde çarşafların üzerinde kaymamı engeller.

Zevk içimde bir dalga gibi yükselir.

Gözlerimi onun mükemmel vücudunda gezdiriyorum. Her hareketinde kasları geriliyor ve faelight mücevherlerinin ışığı güzel altın rengi gözlerinde parıldıyor. Derin bir sahiplenme duygusu içimi yakıyor. O *benim*. O *benim*.

Eş bağı göğsümde titriyor.

Draven nefesini keser. Arzu, bir saniye için gözlerindeki nefreti bastırır, ama sonra iki duygu yine bitmeyen savaşlarına geri döner. Titreyerek nefes alır ve boğazımı saran elini kasar.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılır. O bunu hissedebilir. Benim hissettiklerimi Şimdi hissedebilir.

Bu bilgi bir fikir doğurur. Kötü bir fikir. Ama yine de kullanacağım bir fikir. kullanacağım bir fikir.

Elimi göğsümün etrafında gezdirirken, yere düşen yırtık gömleğe tembel bir bakış attım. "Bu arada, gömleği parçalaman gerek yoktu. Orion'un hediyesiydi."

Draven'ın gözleri parladı. "Onun adını söyleme. Benim sikim senin içindeyken "*Kimin* adı?" diye soruyorum en masum sesimle. "Ori..."

"Kimin adı?" En masum sesimle soruyorum. "Ori..."

Eli boğazımdan ağızıma doğru fırladı. Orta parmağını ve yüzük parmağını açık ağızıma sokarken şaşkınlıkla nefesimi tuttum. Onlar dilimi bastırırken, başparmağı da çenemin altını bastırıyordu, artık kelime kuramıyordum.

Beni sertçe sikmeye devam ederken, Draven yaklaşır ve emredici gözlerini bana diker.

"*Benim* adımlı inle," diye homurdanır. "Sadece benim adımlı. Yoksa konuşma hakkını kaybedersin. Anladın mı?"

Vücudumun merkezinde bir sıcaklık hissediyorum ve karanlık arzusunun bir dalgası daha üzerime çöktüğünde çarşaflara kıvrılıyorum.

Hâlâ parmaklarıyla ağızımı tıkadığı için, tek yapabileceğim onaylayarak başımı sallamaktı.

"Güzel," diyor.

Ama elini çekmiyor.

Bunun yerine, diğer elini kalçamdan göğüslerime doğru kaydırır.

Artık beni yerinde tutmadığı için, kalçalarının her sert itişinde çarşaflar üzerinde kaymaya başlıyorum, bu yüzden kendi ellerimi uzatıp çarşafları sıkıca tutarak yerinde kalmaya çalışıyorum. Draven ruhuma adını kazımak istencesine beni sikmeye devam ederken, içimde inanılmaz bir gerilim oluşuyor.

Bir şey meme ucumu vurduğunda nefesim kesilir.

Draven hala başımı sabit tuttuğu için çenemi eğip bakamıyorum. Ama ne olduğunu tam olarak biliyorum. Draven'ın gözleri parıldıyor, bakışlarını tutarken fırtına büyüsünü kullanarak meme ucuma yine küçük bir yıldırım çarpıyor.

Boğazımdan bozuk bir inilti kopar.

O, diğerk meme ucuma da aynı anda şimşek çakarken, penisiyle içimdeki derin bir noktaya vuruyor ve zevk omurgamda kıvrılıyor. Yine parmaklarının etrafında inliyorum. Çarşafı sıkıca kavrayarak, içimdeki titreyen gerginlik dayanılmaz seviyelere ulaştığında onun altında kıvranıyorum.

Bana sırtıarak bakar. "Şu haline bak. Tamamen benim merhametime kalmışsın."

Gözlerindeki şeytani bakışla, serbest elini meme ucumdan alıp klitorisime doğru kaydırır. Beni hala akılsızca sikerken, parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdirir. Ve sonra küçük bir yıldırımla vurur.

Zevk omurgamdan yukarı doğru yayılırken gözlerimin önünde ışıklar parlar. Onun adını inlerim, ama parmakları hala dilimi altında tuttuğu için sadece anlaşılmaz bir mırıldanma çıkar. O klitorisime tekrar yıldırım çakarken, penisi içimdeki o mükemmel noktaya vurmaya devam eder.

Çaresizlik beni kaplıyor. Tanrım, boşaldığımda onun adını inlemek istiyorum. Onun adını inlememi duymasını istiyorum.

Elim hızla yükselir ve onun bileğini kavrar. Ama aramızdaki güç farkı o kadar büyük ki, o izin vermedikçe elini asla çekemeyeceğimi biliyorum. İçimde bir fırtına gibi titreyen o inanılmaz gerilimle, bileğini sıkıca kavrar ve gözlerimle yalvarırım, kontrolsüz bir şekilde orgazma doğru yuvarlanırken.

"İşte bu kadar." Başparmağıyla çenemi okşadı. "Bana yalvar."

Ama hala ağzımı açmıyor.

Orgazmımı tutmaya çalışırken boğazımdan acınası sesler çıkıyor. Draven bana merhamet göstermiyor. Beni o mükemmel açıdan sikerken, klitorisime yine yıldırım gibi bir elektrik akımı gönderiyor.

Vücudumda bir patlama yaşıyorum.

Onun parmaklarının arasında nefes nefese kalıyorum ve zevk her sinirimi sararken sırtımı kamburlaştırıyorum. Dudaklarımdan bozuk inlemeler dökülüyor ve zevk dalgaları beni sararken uzuvlarım titriyor. Bileğini sıkıca kavrayarak, bacaklarım onun kalçalarının etrafında titrerken bir kez daha gözlerimle yalvarıyorum.

Bana zafer dolu kendini beğenmiş bir sırıtış atıyor. Ve sonunda elini çekiyor.

O orgazm boyunca beni sikmeye devam ederken, her kalça hareketiyle zevki yoğunlaştırırken, ben derin bir nefes alıyorum.

"Draven," diye

inlerim.

O boşalır.

Sertçe.

Onun adını inlediğim anda, yüzünde o kadar yoğun bir ifade belirir ki gözleri kapanır. Penisini içimde titrer ve kanatları açılırken, kendini dik tutmak için kalçalarını sıkıca kavrar.

Eş bağı aniden şiddetli bir fırtına gibi içimde çınlar ve birkaç saniye boyunca onun yoğun zevkini de hissedebiliyorum. Bu gücün etkisiyle bir anlığına gözlerim kör olur.

Sonra bağlantı tekrar kopar ve sadece benim azalan orgazmım kalır.

Onun orgazmı da sönünce, orada ayakta kalır ve geniş gözlerle bana bakar. Elleri hala kalçalarını sıkıca tutmaktadır ve penisini hala içimde derinlere gömülüdür.

Ona bakıyorum, ama yüzündeki ifadeyi okuyamıyorum.

İçimdeki o küçük umut kıvılcımını titriyor. İşe yaradı mı? Bu, nefretin alevini bir şekilde söndürdü mü?

Bana bakarken göğsü inip kalkıyor, heybetli siyah kanatları hala arkasında genişçe açılmış durumda.

Sonra gerçeklik ona geri dönüyor gibi görünüyor ve aniden çekiliyor ve iki adım geriye sendeliyor.

Zırhını hızla giymek için tamamen insan formuna geri dönerken, odaya küçük bir siyah duman bulutu yayılıyor.

Ben yatakta çıplak bir şekilde yatmaya devam ediyorum, gürleyen kalbimi sakinleştirmek için düzensiz nefesler alıyorum.

Bir an için, gerginlik odayı yıldırım gibi sararken birbirimizi izliyoruz. Sonra Draven topuklarını döndürüp tek kelime etmeden kapıya doğru yürümeye başlıyor.

Kalbim bir an durur.

"Bekle!" diye bağıriyorum, yataktan kalkarak.

Ama bacaklarım, vücudumdan henüz çıkmamış olan yoğun orgazmın etkisiyle hala titriyor, bu yüzden ilk iki adımda sendeleyip dizlerimin üzerine çöküyorum.

Draven arkasını döner, ama gözlerimle tekrar buluştuğunda, gözlerinde alaycı bir parıltı ve dudaklarında acımasız bir gülümseme vardır. "İşte bu. Dizlerinin üstünde, titreyerek, bana başka bir orgazm için yalvarıyorsun."

Yanaklarım kızarıyor. Ama bu utançtan çok öfkeden kaynaklanıyor.

Çenemi kaldırıp, ona meydan okuyan, anlamlı bir bakış atıyorum.

"Kimi kandırmaya çalışıyorsun, ey Ölümün Gölgesi? *Senin de zevk aldığını* hissedebiliyordum

Zevkini ben de hissettim. Hatırladın mı?"

Gözleri parladı.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama bacaklarım hala çok titriyor. Hala dizlerimin üzerindeyim, ona küstahça kaşlarımı kaldırmakla yetinmek zorundayım.

Botlarıyla dizlerimin hemen önünde durur, böylece göz teması kurmak için boynumu gerçekten uzatmam gerekir. Yumuşak parmaklarını çenem boyunca gezdirirken, zevk dalgaları omurgamdan aşağıya doğru yayılır.

Sonra aniden çenemi sertçe kavrar ve gözlerini bana diker. "Bir daha böyle bir şey yaparsan, hayatının geri kalanında her gece ellerin başının üstünde kelepçeli olarak geçirmeni sağlarım. Anladın mı?"

Ona ölümcül bir gülümseme atıp, sesimi kasıtlı olarak baştan çıkarıcı hale getirerek cevap veriyorum: "Evet, efendim."

Gözlerinde yine arzu parıldadı.

Hırlayarak, çenemi bırakıp başımı yana doğru çevirir ve hızla döner. Botları yere vurarak kapıdan çıkar ve arkasından kapıyı çarparak kapatır. Derin bir nefes alırken, kapı çerçevesine takılan zavallı tahta parçasının titremesini izlerim.

Eh, her şey... çoğunlukla plana göre gitti.

Sanırım?

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Göğsümde beklemediğim bir sıkışma hissediyorum. Seelie Court'un karanlık sokaklarına bakarken, aniden kendimi kapana kısılmış hissediyorum. Şu anda açık gece gökyüzünün altında bir çatının üzerinde uzanıyor olsam da, yine de her taraftan duvarlar üzerime çöküyormuş gibi hissediyorum.

Hayatımın çoğunu bu şehirde mahsur kalmış olarak geçirdiğimi düşünürsek, bu hissin mantıklı olduğunu söyleyebilirim. Ama bu, sadece fiziksel olarak belirli bir yerde mahsur kalmış olma hissinden daha fazlası. Göğsümdeki sıkışma ve içimde soğuk yılanlar gibi kıvrılan rahatsız edici duygular, daha çok burada yaşadığım zamanlardaki kişiliğimle ilgili.

Bu şehirdeyken, sanki herkes beni artık uymadığım bir kalıba zorla sokmaya çalışıyor gibi hissediyorum. Çünkü bu şehir, sadece burada yaşadığım zamanki halimi hatırlıyor. Buradan ayrıldıktan sonra kim olduğumu bilmiyor.

Bu saçma. Biliyorum. Şehirlerin duyguları ya da amaçları yoktur. Onlar sadece bir dizi binadan ibarettir. Ama yine de, aşağıdaki karanlık sokaklara bakarken, bu şehri nefret etmekten kendimi alamıyorum. Tüm bunlar bittiğinde, bir daha buraya dönmek istemiyorum. Bu yeri ve eskiden olduğum kişiyi geride bırakmak istiyorum.

"Ondan bir iz var mı?" Orion aşağıdan fısıldıyor.

Etrafımdaki sokakları tekrar tarıyorum, ama bu açıdan tüm sokakları düzgün bir şekilde göremiyorum, bu yüzden gözetleme yeteneklerim biraz sınırlı. Bir iç çekerek, yuvarlanıp çatının kenarını tutuyorum ve aşağıdaki taş sokağa atlıyorum.

Üzerimdeki tozu silkeledikten sonra Orion'un yanına geçip sonunda onun sorusuna cevap veriyorum. "Hayır. Ama Alistair daha önce onun bu yöne doğru gittiğini gördüğünü söyledi. Yani on dakika içinde buradan geçmesi gerekir."

Orion başını sallar.

Gremer Fireclaw'ın kendi vatanında ona öylece yaklaşamayacağımız için, onu bize gelmesi için bir strateji geliştirmemiz gerekiyordu. Ama onunla konuşmak isteyenlerin biz olduğumuzu bilirse, bizimle iletişime geçme olasılığı daha yüksek olur.

Buzkalpler, bizimle konuşmak yerine bize pusu kurmak için. Bu yüzden, tuzağa düşme riski olmadan onu buraya getirmek için, onu buraya çekmek için başka birini kullanmamız gerekiyor. Ve tam olarak kimi kullanacağımızı biliyorum.

"Ah evet, bu arada," diye başlıyor Orion. Gözleri parıldayarak bana anlamlı bir bakış atıyor. "Bir dahaki sefere Draven'la vahşi nefret seksine girdiğinizde, biraz daha sessiz olabilir misiniz?"

Yüzüm kızarak ona dönüp bakarım. "Ben... biz... ne demek istiyorsun... biz yapmadık..."

Kendinden çok memnun olduğu belli olan, kendini beğenmiş bir kahkaha attı. "Evet, yaptınız. Çalışanlarım gürültüden neredeyse uyuyamadı."

"Bu doğru değil! Beni susturdu, bu yüzden kimseyi rahatsız edecek kadar gürültü yapmamız imkansız."

"Kötü küçük fantezilerini yaşayabildiğin için ne mutlu sana." Sırıışı kesinlikle kötücül. "Ama ben yatağın duvara çarpıp durmasından bahsediyordum."

Utanç beni kaplar. Yüzüm yanıyor gibi hissediyorum. "Şey, o..." Kekeliyorum, sonra kaşlarımı çatıp ve yerine, "Zaten senin hatan, o yüzden şikayet edemezsin."

Bana kaşlarını kaldırarak bakıyor. "Nefret seksinin gürültülü olması nasıl benim hatam olabilir ki?"

"Nefret seks yapmamız senin suçun."

"Oh canım. İkinizin de beni o kadar çekici bulup, bunun yerine birbirinizle sevişerek frustrasyonlarınızı gidermek zorunda kalmanız beni gururlandırdı."

Ona kaşlarını çatarak bakıyorum. "Onun benden nefret etmesinin senin suçun olduğunu kastettim." "Bu benim suçum değil."

"Evet, senin suçun. Son portalı lanetleyerek oyunu hileli hale getirmeseydin, Draven'ın benden nefret etmesini sağlamak zorunda kalmazdım."

"Sen bir seçim yaptın."

"Çünkü seçim ya onun ölmesine izin vermek ya da benden nefret etmesini sağlamaktı!" "Yine de bu senin kendi seçimin."

"Fark etmez! O portala ulaştığımızda içinden geçebilseydik, bunların hiçbiri olmazdı. Ama sen, benim o portaldan geçersen beni seven kişinin öleceğinden emin oldun. Ve bu..."

"Blöf yapıyordum!" Sözler aniden çaresizlikle dolarak ağzından döküldü.

Geri çekilerek, şaşkın bir sürprizle ona göz kırpıyorum. Elini kaldırıp saçlarını tarıyormuş gibi yapıyor. Ama yarı yolda, kafasında hala o sivri siyah tacı taktığını hatırlar gibi görünüyor, çünkü eli havada öylece donuyor. Elini tekrar indirip, yerine benim bakışlarımla karşılaşmak için geri dönüyor ve derin bir nefes alıyor.

"Blöf yapıyordum," diye tekrarlar, bu sefer sesi daha yumuşaktır. "Ne?" diye fısıldarım.

Gözlerinde bir saniye için yine o çaresizlik parıldadı. "Bir portala nasıl böyle bir kısıtlama koyabilirim ki? Grey'in sadece portal büyüğü var. Benim ise sadece kabus büyüğü. İkimizin de, portaldan geçen belirli bir kişinin başka birini sevmesini belirleyecek bir lanet koyacak büyüğü gücü yok. Hele ki, bildiğimiz kadarıyla kıtanın öbür ucunda olabilecek birini anında öldürebilecek gücü hiç yok. Bir portala bu tür bir kısıtlama koymak mümkün değil!"

Sadece ona bakıyorum, kalbim göğsümde acı verici bir şekilde atıyor. O büyük karanlık umutsuzluk dalgaları üzerime çökmek üzere. Ve şüphesiz biliyorum ki, şu anda onların üzerime çökmesine izin verirsem, boğulacağım. Tamamen ve geri dönülmez bir şekilde. Bu yüzden her şeyi engelliyorum. Bu yeni bilginin tüm korkunç sonuçlarını engelliyorum. Bunu daha sonra düşünebilirim. Daha sonra, yalnız kaldığımda. Daha sonra, düzgün bir şekilde işlev görmem gerekmediğinde.

"Yani, portalın üzerindeki dala o mesajı kazıdığım da blöf yapıyordum," diye devam ediyor Orion. "*Blöf* yapıyordum, lanet olsun. Bunu anladığını sanıyordum. Portaldan geçip arenanın kumlarına geri döndüğünde, benim aldatmacamı gördüğünü sandım." Draven'ın caddenin ilerisindeki gölgelerde durduğu yeri işaret ederken, güzel yüz hatlarında bir an için pişmanlık belirir. "Senin bunu yapacağını hiç düşünmemiştim..."

"Kaderimdeki eşimin ve tek gerçek aşkımdan beni sonsuza kadar nefret etmesine neden olacağını?" Onun yerine cümleyi tamamlarım, sözcükler ağzımda kan ve demir tadı bırakır.

"Evet." Bir kez daha iç çeker ve bakışlarını bana çevirir. "Bu acımasızcaydı."

Ona sinirli bir bakış attım.

"Bu bir azarlama değildi. Bir iltifattı." Yüzündeki pişmanlık izi kayboldu. Onun yerine, gözlerinde neredeyse saygı gibi bir şey vardı. "Herkes bu tür acımasız kararlar verebilir. Özellikle baskı altındayken." Hem eğlence hem de onay içeren küçük bir homurtu çıkardı. "Belki de bu savaşı gerçekten kazanacaksın."

"Belki de bu savaşı gerçekten kazanacağız," diye düzeltiyorum, gözlerini sabitleyerek. Alaycı bir şekilde güldü.

Sokakta birkaç saniye sessizlik hakim olur. Gece yarısı olduğu için tüm pencereler karanlıktır. Etrafımızdaki ıssız sokağı sadece ayın gümüş rengi ışığı aydınlatmaktadır.

"Bu..." Orion başlar, ama sonra sözünü keser. Boğazını temizleyerek tekrar dener. "Bunun benim ilk kez bir gruba katıldığım olduğunu biliyor muydun?"

Gerçekten şaşırmış bir şekilde kaşlarımı kaldırıyorum. "Unseelie Sarayı'ndaki arkadaşların ne olacak?"

Bir an için, gözlerinde derin bir özlem parıltısı gördüğüme yemin ederim. Ama sonra göz teması keser ve bunun yerine caddenin karşısındaki koyu renkli ahşap duvara bakar. "Kral olmak büyük bir güç getirir. Ama aynı zamanda çok... yalnız bir konumdur."

"Arkadaşın yok mu? Ya da en azından sana tavsiye verebilecek insanlar? Güvendiğin insanlar?"

"Güven mi?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Güven nedir ki?" Bir kez daha inanamıyormuş gibi homurdandı ve başını salladı. "Hayır. Bizim sarayımızda güç her şeydir. Ve eğer onu korumak için yeterince güçlü, zeki, sert ve acımasız değilsem, başkası onu benden alır. Bu yüzden hayatım boyunca sadece kendime güvenebildim."

"Bu çok... yalnızlık dolu bir şey gibi geliyor."

Dudaklarından küçük bir iç çekiş kaçar. "Evet."

Bir saniye daha geçer. Sonra yüzünde endişe belirir ve bakışlarını tekrar bana çevirir. Gözlerini bana dikerken, bakışlarında tehditler adeta titreyişir.

"Eğer bunu kimseye söylersen, seni iki gün boyunca en kötü kabuslarına hapsedeceğim," diye uyarıyor, sesi alçak ve acımasız.

Ben de ona kötücül bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Beni kötü anılarımın içine hapsetmeye çalışırsan, göğsüne korku ateşini sokar ve zihnin parçalanana kadar onu büyütürüm."

Gözlerini kırıştırır, pes etmek yerine ona karşılık verdiğim için şaşırmış görünür. Sonra kısa bir kahkaha atar ve başını sallar. "Biliyor musun, aslında senden biraz hoşlanmaya başladım."

"Ah, şimdi anlaşıldı." "Ne anlaşıldı?"

"Senden nefret eden kadınlara ilgi duyuyorsun." Bilmiş bir gülümsemeyle onu kışkırtıyorum. "Bu yüzden Isera'ya bu kadar takıntılısın."

"Takıntılı değilim..." diye kekeliyor, kendi diline takılmadan zar zor kelimeleri çıkarabiliyor. "Ona. Takıntılı mı? O... Bu değil..."

Kıkırdayarak arkamı dönüp üstümdeki kenara uzanırım. "Çatıdan tekrar bakacağım."

Orion aşağıda tehditler savurmaya devam ederken, ben tekrar çatıya tırmanıp etrafımızdaki sokakları görebilmek için yuvarlanırım. Bakışlarımı bir yandan diğer yana kaydırarak, hedefimizi bulmak için etrafı tararım.

Bunun yerine başka birini gördüğümde şaşkınlık hissediyorum.

Orion ve benim konuştuğumuz yerin hemen köşesinde, birkaç adım ötede Isera var. Orada olduğunu bilmiyordum, çünkü durduğumuz yerden onu göremiyorduk. Ama buradan görebiliyorum.

Gümüş ay ışığı yüzünün yarısını aydınlatıyor, binanın gölgesinde durmuş, caddenin geri kalanına değil, bizim yönümüze bakıyor. Sırtını koyu renkli ahşaba dayamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Ama Orion'u, onun farkında olmadan incelerken yüzünde düşünceli bir ifade var.

Konuşmamızın ne kadarını duyduğunu merak ediyorum. Aniden, bizim caddenin yanındaki caddede bir hareket dikkatimi çekiyor.

Kalbim hızla atıyor.

O burada.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Imar, Draven'ın rüzgâr büyüyle açık kapıdan içeri atılırken ahşaplar birbirine çarpar ve içeride yere dizilmiş masa ve sandalyelere çarparak onları devirir. Imar nefes nefese kalır, başını sallar ve az önce ne olduğunu anlamaya çalışır gibi gözlerini hızla kırıştırır.

Draven onun peşinden içeri girer ve onu yerden kaldırıp, hala ayakta duran birkaç sandalyeden birine oturur. Imar'ın ciğerlerinden hava çıkar ve nefesini toparlayamadan Isera, kollarını, bacaklarını ve gövdesini buzla kaplayarak onu sandalyeye hapseder.

Duvarın yanındaki yerimden, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak karanlık ahşap panellere yaslanıp, gölgelerin arasından onları görünmeden izlemeye devam ediyorum.

"İşte olacaklar," diyor Draven. "Gremar'a bir mesaj göndereceksin ve ona acil bir durum olduğunu ve hemen Altın Saray'a gelmesi gerektiğini söyleyeceksin."

Kızıl Ejderha Klanı üyesi ve Kefaret Denemelerini düzenlemekten sorumlu baş yönetici olan Imar, başını kaldırıp şok içinde Draven'a bakar. "Sen... Ne halt ediyorsun..."

"Şu anda ağzından çıkması gereken tek kelime '*evet, efendim*'."

Imar'ın mavi gözlerinde öfke parlar ve buz bağlarını çekerek kurtulmaya çalışır. "Siktir git. Beni işkence ederek klan liderimi ihanete sürükleyebileceğini mi sanıyorsun? Gücümü hafife alıyorsun, Ölümün Gölgesi."

"Seni işkence etmek mi? Neden zamanımı ve enerjimi seni işkence etmekle harcayayım ki," Draven çenesini bana doğru sallarken dudaklarında acımasız bir gülümseme belirir, "onun yerine senin tüm kişiliğini değiştirebilirim."

Büyümü çağırarak duvardan doğrulup, gözlerim parlayarak gölgelerin içinden çıktım. "Beni hatırladın mı?"

Imar'ın yüzündeki tüm renk kayboldu.

Ona doğru ilerlerken dudaklarıma acımasız bir gülümseme yerleşti.

Çoğu insan gibi, Imar da benim birinin duygularını o kadar değiştirebileceğime inanıyor ki, o kişi tamamen farklı birine dönüşüyor. Ve... dürüst olmak gerekirse, artık bunu gerçekten yapabiliyorum, çünkü yoktan kalıcı duygular yaratıp onları insanların göğüslerine zorla yerleştirebiliyorum. Ama neyse, önemli olan Imar'ın her zaman buna inanmış olması ve bu yüzden bana her zaman bir miktar ihtiyatla davranmış olması. Kefaret Denemelerine kaydolduğumda, duygu büyüğü yapabildiğimi öğrendiğinde gözlerini benden neredeyse hiç ayırmadı. Bu yüzden, parlayan gözlerimle ona baktığımda kalbinde bir korku kıvılcımı yaratacağımı biliyordum.

Ve öyle de oldu.

Beni gördüğünde göğsünde beliren o kemik beyazı korku kıvılcımına hızla yapıştım ve sonra onu hızla artırmaya başladım.

"Hayır, dur," diye bağırır Imar ve Isera'nın buz zincirlerini tekrar sertçe çeker. "Yapma. Yapma..."

Ona daha fazla büyü uygulayarak korkusunu daha da artırdım.

"Lütfen," diye kekeledi. "Lütfen, beni değiştirme. Ben kendi m i seviyorum. Lütfen, beni..."

Avuç içlerimi onun ön kollarının üzerine dayayarak, dudaklarımda hala o acımasız gülümsemeyle ona doğru eğildim. "Kefaret Denemelerinde bize yaşattığın onca şeyden sonra, şimdi sana merhamet göstereceğimi mi sanıyorsun?"

O koltuğunda çırpınıyor. Büyüm ona akmaya devam ediyor, korkusunu yoğunlaştırıyor, ta ki o, ben avuç içlerimle onun ön kollarını bastırmama rağmen, koltuğu sallayacak kadar sertçe bağlarına asılana kadar.

Şu anda onun hayatı üzerinde sahip olduğum güç, içimde karanlık bir arzu uyandırıyor. Büyümün gücünü artırmaya devam ederken, gözlerindeki korku ve yalvarışın kesinlikle sarhoş edici karışımını içime çekiyorum. Daha önce hiç bu kadar acımasız bir otoriteye sahip olmamıştım. Bu beni güç sarhoşu yapıyor.

"Lütfen." Imar'ın çılgın bakışları Draven'a yönelir. "Lütfen, ne istersen yaparım. Sadece onun beni değiştirmesine izin verme. Lütfen, onun beni değiştirmesine izin verme."

Başımı çevirip omzumun üzerinden Draven'a baktığımda yüzümde bir sırıtış belirir. Onun altın rengi gözlerinde hem arzu hem de nefretle bana baktığını görünce kalbim bir an durur. Bakışlarımız kesiştiğinde, o hafifçe irkilir ve dikkatini hızla Imar'a çevirir.

"Söyleneni yap," diye cevaplar Draven. "O zaman ona geri çekilmesini isteyebilirim."

"Evet, evet, ne istersen yaparım!" Yine bağlarını çekmeye başladı. "Gremar'a mesaj gönderip Altın Saray'a gelmesini isteyeceğim."

Ve gerçekten de gönderdi.

Yarım saat sonra, Imar Gremar'a acil bir mesaj gönderir ve biz de onun baygın bedenini çimenliklerden geçerek şehir dışındaki Altın Saray'a doğru sürükleriz.

Orion, Galen'in omzuna attığı Imar'ın baygın bedenine bir bakış attıktan sonra, bakışlarını bana çevirip etkilenmemiş bir ifadeyle bana baktı. "Onu daha çabuk kırabilirdim."

Ben burnumdan soluyorum. "Elbette kırardın."

"Bu dünyada sınırlı zamanımızı etkisiz kullanmaktan bahsetmişken," diye devam etti Orion, gözlerini kısarak Isera'ya aniden şüpheli bir bakış attı. "Neden kalenin kalbine doğrudan giden gizli yolu kullanmak yerine ana girişi kullanıyoruz?"

"Ne gizli yolu?" diye soruyorum, bakışları hala Isera'ya sabitlenmiş olsa da ona kaşlarını çatarak.

"Bu, her iki kalemizde de bulunan bir tasarım özelliği. Tabii ki, tam yeri halktan gizli tutuluyor." Isera'nın bakışlarını tutarken, şüpheli bakışlarına meydan okuma karışır. "Seelie Kraliçesi'nin ikinci kızının torunu olarak, en azından bunu bilmelisin."

"Elbette biliyorum," diye yanıtladı Isera, ona meydan okurcasına bakarak. "Ama bu yolun yerini üç ejderha şekil değiştiren ve düşman sarayının hükümdarına açıklayacak değilim, değil mi?"

Adam birkaç saniye daha onun bakışlarını karşıladı, gözlerinde hala şüphe dolaşıyordu. Sonra dilini şaklattı ve aşırı dramatik bir hareketle elini göğsüne bastırdı. "Düşman mı? Beni incittin, küçük engerek. Ben de sana güvendiğini sanıyordum."

Sessizce birbirlerinin gözlerine bakarken, gerginlik havada çatırdıyor. Sonra, beni şaşırtacak şekilde, ikisi de eğlenceli bir homurtudan biraz daha fazlası olan kısa bir kahkaha atıyorlar.

Arkalarında, Alistair ve ben hızlıca birbirimize bakiştık.

Ucuz atlattık.

Orion, Isera'nın aslında kraliyet ailesinden olmadığını ve tüm anlaşmalarının bir yalan üzerine kurulu olduğunu öğrenirse, başımız büyük belaya girer.

Neyse ki, Isera görünüşe göre inanılmaz derecede ustaca yalan söyleyen biri.

Altın Saray'a vardığımızda, Greinar Fireclaw'a pusu kurmak için küçük gruplara ayrıldık. Ayrıca, her şeyin ters gitmesi ihtimaline karşı Draven'ın hazırladığı dört acil durum planını da hazırladık.

Galen'i, aylar önce Kefaret Denemeleri sırasında Altın Saray'ı keşfederken bulduğum küçük bir depo odasına götürdüm. İmar'ı odaya bıraktıktan sonra, İmar'ın baygın bedenine baktım. Haldia'nın sağladığı iksiri içirerek onu uyuttuğumuz için, muhtemelen yarından sonraki güne kadar uyuyacak.

Depo odasının kapısını arkamızdan kapatıp, birbirimize başımızla selam verdikten sonra diğerlerinin hazırlandığı odaya doğru yola koyulduk. Ama odaya yaklaşınca tereddüt ettim.

Galen'e önce başka bir işi halletmem gerektiğini söyledikten sonra, ayaklarım tekrar ana girişe doğru kaymaya başlar.

Greinar'ın önce İmar'ın gönderdiği mesajı alması, sonra da buraya kadar uçması gerektiği için, ortaya çıkması saatler sürecektir. Bu da, istersem şehre gizlice geri dönmek için zamanım olduğu anlamına geliyor.

Koridorda durup, ana girişe giden koridora bir göz attıktan sonra, arkadaşlarıma geri götüreceğim koridora bakıyorum.

Buradayız. Seelie Sarayı'ndayız. Ve zamanım var. İstersem gidip ailemi ziyaret edebilirim. Gidip büyümle kontrol edebilir ve sonunda cevabımı alabilirim.

Sadece bunu düşünmek bile içimde panik yaratıyor.

Ya yanılıyorsam? Ya onların kalplerinde yapay bir nefret ateşi yoksa? Ya gerçekten sadece benden nefret ediyorlarsa?

Altın rengi parıldayan koridora bakarken, kararsızlık göğsümü parçalarken dudağımı ısırıyorum.

Sonra başımı sallıyorum. Hayır. Bu riski alamam. Şu anda olmaz. Orion, portal hakkında blöf yaptığını itiraf ettiğinde, her an üzerime çökmek üzere olan o kara okyanusta boğulmak üzereydim. Şimdi oraya gidip ailemin beni gerçekten nefret ettiğini öğrenirsem, bununla başa çıkamayacağım. Bu, göğsümdeki o küçük umut ışığını söndürecek son damla olacak. Şu anda göreve odaklanmam gerekiyor

. Ailem hakkındaki gerçeği daha sonra öğrenebilirim. Zihinsel olarak daha iyi bir durumda olduğumda.

Kararımı onaylamak için kendime başımı sallayarak, diğerlerinin bulunduğu odaya doğru geri dönmeye başladım.

Altın Saray'ın koridorları karanlık. Koridorlardaki tüm peri ışıkları sökülüp duvarların üzerine meşaleler yerleştirildiği için, şu anda tek ışık kaynağı pencerelerden içeri sızan ay ışığı. Bu yüzden, ilerideki bir kapının küçük bir aralığında sızan peri ışığını gördüğümde, şüpheyile kaşlarımı çattım.

Sessizce hareket ederek odaya kadar gizlice yaklaşıyorum ve kapıdaki aralıktan içeriye bakıyorum.

Kalbim bir an durur.

Draven.

Köşedeki masadan çekilmiş gibi görünen bir sandalyeye oturmuş. Baş benden hafifçe uzaklaşmış ve yüzünü ellerine gömmüş. Tek bir faelight mücevherinden gelen ışık, derin nefesler alan oturduğu yere düşüyor.

Sonra başını kaldırıyor.

Ve kalbim neredeyse duruyor.

Bir kez daha derin bir nefes alır, başını geriye eğirir ve iki eliyle saçlarını tarar. Yüzünde aşırı yorgunluk ifadesi vardır. Onu daha önce hiç bu kadar bitkin görmemiştim. Bu haliyle hem çok şey görmüş, yorgun bin yaşındaki bir adam hem de sadece eve gitmek isteyen, bunalmış yirmi yaşındaki bir genç gibi görünür.

Bu manzarayı görünce göğsümde bir acı hissediyorum ve keskin bir nefes almayı engelliyorum.

Ama yeterince hızlı değil.

Draven başını bana doğru çevirir.

Bir anda, yüzündeki yorgun ifade kaybolur ve her zamanki kontrol ve otorite maskesi tekrar yüzüne oturur.

Çünkü durumun bu olduğunu, bir başka acı verici sızı ile anlıyorum. Bir maske. Her zaman sergilediği bu soğukkanlılık ve güç, gerçekte ne hissettiğini görmememiz için taktığı bir maske. Ama şimdi, yalnız olduğunu sandığı anda, nefesini toplayabilmek için birkaç saniye maskesini düşürdü.

Ve ben bunu gördüm.

Ve o da benim gördüğümü biliyor.

Öfke yüzünde belirir, sandalyesinden fırlar ve bana doğru yürür.

"Özür dilerim," diye başlıyorum, ellerimi kaldırarak odaya birkaç adım atıyorum. "Ben istememiştim..."

"Beni mi gözetliyordun?" diye sordu, sesinde öfke ve utanç vardı.

"Hayır, ben sadece..." Sesi kesilirken, endişe, acı ve korkunç bir çaresizlik hissi göğsümü sıkarken, yumuşak bakışlarla onun gözlerine bakarım. "İyi misin?"

"İyi mi miyim?" Sert bir kahkaha attı.

Onu bu halde gördüğüm için duyduğu utanç ve öfke, göğsünde her zamanki nefretle karışıyor ve tüm bunların birleşimi onu hiç görmediğim kadar dengesiz gösteriyor. Gözlerinde bir sürü duygu birbiriyle mücadele ederken, önümdeki soluk taş zeminde bir ileri bir geri yürüyor.

Sonunda, içindeki bir şey kırılmış gibi görünüyor.

"Hayır, iyiyim değilim. Çok yorgunum!" Gözleri çılgınca, kolunu salladı ve herkesin toplandığı yere doğru uzattı. "Her zaman sorumlu olmak ne kadar yorucu biliyor musun? Her zaman tüm planları yapmak ve her şeyin yolunda gitmesini sağlamak zorunda olan kişi olmak? Herkesin birlikte çalışıp, her lanet şey için kavga etmek yerine yapması gerekeni yaptığından emin olmak? Her şeyi takip etmekten sorumlu olmak. Her şeyi kontrol etmek. Planlamak. Organize etmek. Arabuluculuk yapmak. Görevleri dağıtmak. Her şeyi yapmak. Her zaman her şeyden sorumlu olmak. Dünyanın yarısı, benim kontrol edemediğim bir şey için benden nefret ederken!"

Acı ve büyük bir utanç boğazıma kadar yükseliyor ve tek kelime bile edemiyorum. Daha fazlasını yapmalıydım. Daha fazla yardım etmeliydim. Daha fazla sorumluluk almalıydım. Daha fazla plan yapmalıydım. Daha fazla icra etmeliydim. Daha fazlasını *yapmalıydım*.

Göğsü inip kalkıyor. Yine saçlarını elleriyle taradıktan sonra bana başını salladı. Bana baktığında gözlerinde çaresizlik beliriyor. "Ve daha da kötüsü, artık kendi duygularımı bile anlayamıyorum kendi duygularımı bile anlayamıyorum!" Bana bakarken, acı ve kafa karışıklığıyla dolu sözler göğsünden dökülüyor. "Senden çok nefret ediyorum ve nedenini bile tam olarak anlamıyorum. Seninle ilgili her şeyi *nefret ediyorum*." O korkunç çaresizlik gözlerine geri dönüyor. "Ve aynı zamanda, seni o kadar çok istiyorum ki

ki nefes alamıyorum. Bu da seni daha çok nefret etmeme neden oluyor. Her şeyden çok yoruldum!"

Her kelime mideme yumruk gibi vuruyor.

Çünkü bunların hepsi benim suçum.

Şu anda mücadele etmesinin sebebi benim.

Eğer onun kalbine o nefreti zorla sokmasaydım, şu anda bu kadar yorgun, kafası karışık, parçalanmış ve bunalmış hissetmezdi. Bunu *ben* yaptım. Ona bu zorlu hayatı zorla yaşattım.

Ve tamamen sebepsiz yere.

Çünkü Orion blöf yapıyordu.

Portalda lanet falan yoktu. Eğer oradan geçseydim, Draven iyi olurdu. Ama ben bunu anlayamadım. Yalanları ve aldatmacaları görebilecek kadar akıllı değildim. Ona inandım. Tıpkı Seelie Sarayı'nda yaşarken bana söylenen her şeye inandığım gibi. Cahil bir çocuk gibi.

Büyüdüğümü sanıyordum. Değiştiğimi. Daha akıllı, daha iyi, daha güçlü olduğumu. Ama öyle değildim. Hiçbir şey için ilişkimizi mahvettim. Mahvettim. Her şeyi mahvettim.

İçimdeki karanlık, her yönden siyah bir dalga gibi yükseliyor.

Draven'ı incittim. Ona yaptıklarım yüzünden acı çekiyor ve mücadele ediyor. Ve onu teselli etmeye bile çalışamıyorum. Ona yardım etmeye bile çalışamıyorum. Çünkü benden nefret ediyor. Yaptığım ve söylediğim her şey durumu daha da kötüleştiriyor.

Her şeyi mahvettim.

Her şeyi mahvettim.

Her zaman her şeyi mahvederim.

O sonsuz kara okyanus üzerime baskı yapıyor, beni boğmakla tehdit ediyor ve o küçük umut ışığı karanlıkta çaresizce titriyor.

"Draven," diye başlıyorum ve boğazımdan çıkacak sesle onun adını söylemek zorunda kalıyorum.

Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Bu noktada ne söyleyebilirim ki?

Vahşi gözleri benimkilerle buluşuyor. Öfke, utanç, yorgunluk, panik ve çaresizlik hala yüzünde belirgin, sanki bir saniye sonra tamamen çıldıracakmış gibi görünüyor.

"Hey!" Alistair aniden koridorun bir yerinden seslenir. "Hazırız! Hadi."

Bir anda, Draven yüzündeki çaresiz ifadeyi siler ve her zamanki maskesini takar. Yüzünde sadece güç ve tam kontrol kalır, aniden topuklarını döndürür ve arkasına bakmadan odadan çıkar.

Orada duruyorum, kalbim göğsümden sökülüp alınmış gibi hissediyorum.

Dengesiz bir nefes alarak, irade gücümle o kara dalgaları geri püskürtmeye çalışıyorum. İşe yarıyor. Zar zor.

Bir kez daha tüm duygularımı engelleyerek, Draven'ın yaptığı gibi kendimi toparlamaya çalışıyorum ve arkadaşlarımızın yanına geri dönüyorum.

Yapmamız gereken bir iş

var. Greymar yolda. Plan

hazır.

Şimdi, sadece başımızın belaya girmeyeceğini ummamız gerekiyor.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Ana giriş salonunda, Altın Saray'a açılan kapalı kapıların hemen içinde meşale ışığı yanıyor. Işığın soluk duvarlar üzerinde dans etmesini izliyorum, bu da duvarları altın gibi parıltatıyor. Ejderha dönüşümcüleri sarayımızı ele geçirmeden önce bu odanın nasıl görüldüğünü bilmiyorum, ama şimdi burada hiçbir süsleme yok. Kraliyet halıları yok. Mobilya yok. Hiçbir şey yok. Kalenin çoğu bozulmamış olduğu için bu beni şaşırtıyor, ama sanırım Buzkalpler bu güzel kalenin artık terk edilmiş bir kalıntı olduğunu acımasızca hatırlatmak için bu ilk odayı kasten boşaltmış olabilirler.

Kapalı kapılara bir kez daha bakıyorum. Kalbim göğsümde gergin bir şekilde atıyor. Dört acil durum planımız var, ama yine de içimde dalgalanan endişeyi tamamen bastıramıyorum. Tüm klan liderleri arasında, Greinar'ı en iyi tanıyorum, çünkü o ve klanı, hayatım boyunca sarayımızda düzeni sağlamaktan sorumluydu. O acımasız, gururlu ve tüm varlığıyla faeleri nefret ediyor. Bu da bu konuşma için pek hayra alamet değil.

Kapılar açılır.

"Gecenin bir yarısı," diye homurdanarak Greinar Fireclaw odaya girer. "Ne bu kadar önemli ki..."

Altın parıltılı giriş salonunun ortasında duran Draven'ı görünce aniden durur. Greinar bir an orada dururken, meşaleler onun kahverengi saçlarına ve kırmızı ejderha pullu zırhına titreyen bir ışık düşürür. Arkasında, şiddetle açtığı kapılar gürültüyle tekrar kapanır.

Bu ses, onu şaşkınlığından uyandırır. Yüzü kararır ve lav büyüünü çağırmaya başlar.

Draven eğlenerek bir nefes verir. "Ben olsam yapmazdım."

Gözleri hala Greinar'a kilitliyken, bizim yönümüze doğru başını sallar. Greinar odaya hızlıca bir bakış atar.

Sol duvarda, Isera ve ben büyülerimizi çağırırken, Alistair ve Orion da odanın karşı tarafında aynı şeyi yapıyorlar. Orion ve ben

, ama Isera ve Alistair buz ve ateş büyülerini kollarında çatırdatıyorlar.

Gremer'in yüzünde gerçek bir şaşkınlık belirir, ama hemen gizler. Bunun yerine, gözlerinde öfkeli bir hiddet belirir ve birkaç saniye daha bize bakarak öfkeyle bakışlarını Draven'a çevirir. Ancak akıllıca davranır ve lav büyüsünü yok eder.

"Oh, gerçekten çok alçaldın, değil mi?" Gremer, Draven'a onaylamayan bir şekilde başını sallayarak diyor. "Perilerle işbirliği yapmak." Son kelimeyi neredeyse tükürüyor. "Gururun kalmadı mı?"

"Klanının bir kısmını fae'lerle *yaşamaya* zorlayan adam diyor bunu," diye cevaplar Draven, dudaklarında acımasız bir sırıtışla. "Gururun kalmadı mı, Gremer?"

Kahverengi gözlerinde öfke parlar. "Klanım onlarla yaşamıyor. Onlara hükmediyoruz."

"Bane ve Jessina onlara hükmediyor. Sen değil. Ve onlar da sana hükmediyor. Bu yüzden, nefret etsen de Seelie Sarayı'nda bu kadar çok zaman geçirmek zorunda kalıyorsun."

Cevap vermek için ağzını açar, ama Draven haklı olduğu için, bu ifadeyi nasıl çürüteceğini bulamıyor gibi görünüyor, bu yüzden ağzını kapatıp dişlerini gıcırdatıyor.

Draven uzun bir nefes verir ve yüzündeki acımasızlık kaybolur. Bunun yerine, Gremer'in hayal kırıklığına uğramış bakışlarına ciddi gözlerle karşılık verir. "Klanın başka bir klan tarafından yönetilmemeli. Benimki de öyle. Ya da diğer klanlar. Bunu *biliyorsun*."

"Sen ihanetten bahsediyorsun."

"Evet."

"Buzkalp Hanedanlığı bin yıldır bu kıtayı yönetiyor. Bu doğal bir düzen."

"Doğal düzen mi? Toplumumuzun şu anda bu şekilde yapılandırılmış olması, bu şekilde yapılandırılması gerektiği anlamına gelmez. Sadece bizim doğduğumuz zaman ve çağda, bunun normal bir yaşam biçimi olduğunu düşünüyoruz. Ama normal olan her zaman doğru değildir."

"Peki bunun yerine ne yapmak istiyorsun?" Gremer, etrafındaki dört periye tiksinti dolu bir bakış attı. "Perilere güvenmek mi? Onlar bizi köle yaptılar! Ejderha çeliği kullanarak zihinlerimizi kontrol ettiler, böylece özgür irademiz kalmadı. Bunu unuttun mu?"

"Şu anda boğazına basan onlar değil." Draven ona keskin bir bakış attı. "Aslında, Bane ve Jessina'yı devirip kendi klanlarımız üzerindeki otoriteyi geri almamıza yardım edecek olanlar onlar."

"Icehearts'ı devirmek mi?" Tamamen inanamayan bir şekilde alaycı bir kahkaha attı. "Aklını mı kaçırdın? Birlikte olduğumuz için güçlüyüz. Ejderha klanlarının birleşik gücü olmadan, Dread Legion olmadan, Seelie Court isyan etmeye çalışır, dryadlar ormanı tekrar ele geçirmeye çalışır ve Unseelie Court, kırbaçlanmış köpekler gibi koruma kalkanlarının arkasına saklanmak yerine bize saldırır."

Orion'un yüzünde şiddetli bir öfke belirir ve bence Unseelie Kralı'nın o anda Greymar'a işkence yapmaya başlamaması tamamen iradesinin gücü sayesinde.

"Biz tek parça bir yapı değiliz!" Draven, sesinde hayal kırıklığıyla bağırır. "Biz farklı kültürlere sahip ayrı klanlarız. Tüm ejderha dönüşümcüleri aynımış gibi tek bir lider grubu tarafından yönetilmek için yaratılmadık." Elini Greymar'a doğru uzatır. "Klanınızın kendi kültürü ve gelenekleri var, ama şu anda bunları neredeyse hiç uygulayamıyorsunuz çünkü kıtanın öbür ucundaki buz kalesinde iki kişi, kendi vatanınızda ne yapabileceğinize karar veriyor."

"Hâlâ kendi kültürümüz var."

"Gerçekten mi? Ateş Gecesi eskiden klanınızda büyük bir gelenek değil miydi? Hatta bir geçiş töreni? Draven, Greymar'a bakarken gözlerinde çelik gibi parlayan bir meydan okuma vardı. "En son ne zaman bunu uyguladınız?"

Greymar ağzını açar, ama hiçbir cevap çıkmaz. Soluk zeminde durarak, ağzı hala hafifçe açık bir şekilde Draven'a bakar.

"Kızıl Klan vahşi ve gururludur," diye devam eder Draven, sesi yüksek tavanlı salonda ikna edici bir şekilde yankılanır. "Ve bu klan *senin* tarafından yönetilmelidir."

Salonun diğer ucunda Greymar tereddüt eder.

"Azaroth, Kızıl Klan'ı yönetmeleri için Bane ve Jessina'yı seçmedi." Draven, yanan gözleriyle Greymar'ın bakışlarını tutar. "*Seni* seçti. Klanını geri alma zamanı geldi."

Greymar Fireclaw'ın demir gibi inancı ilk kez sarsılır. Ağzını birkaç kez açıp kapatır, ama hiçbir kelime çıkmaz. Bunun yerine, dudaklarını yalar ve yutar, yüzünde alışılmadık bir belirsizlik belirir.

Hâlâ sol duvarda durarak, tüm bunları şaşkın bir sessizlik içinde izlerim.

Mabona'nın göğüsleri, o iyi. Bu konuşma boyunca Draven, Grema'ı en çok acıtacak noktadan kasıtlı olarak vuruyor. Onun gururu. Bu, usta bir okçunun bir sineğin kanatlarını vurmasını izlemek gibi. Draven'ın insanları istediğini yaptırmada mükemmel olduğunu hep biliyordum, ama onu Grema'ı bu kadar ustaca manipüle ederken izlemek o kadar heyecan verici ki, damarlarımdan ateşin aktığını hissedebiliyorum.

"Şey, şey..." Grema, kahverengi gözlerinde hala kararsızlık belirirken konuşmaya başladı.

Giriş salonunun devasa kapıları açılır. Kafamı o yöne çeviririm.

İki ejderha şekil değiştiren, zarif gümüş giysiler içinde kapıdan içeri girerken, buz soğuk bir zehir gibi vücuduma yayılır.

İmparatoriçe Jessina Iceheart'ın yüzünde yavaşça bir gülümseme yayılır. "Vay, ne güzel bir küçük buluşma."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Odanın diğer ucunda, Alistair sadece sesini duymakla bile irkilir. Bunu görmek kalbimi parçalar. Draven ile Buz Sarayı'nda yaşadığım için, Iceheart'ların Alistair ve Isera'ya uyguladıkları fiziksel ve zihinsel işkencenin tam boyutunu bilmiyorum. Ama geçen yıl köpek kulübelerinde tanık olduğum tam çöküş ve az önce verdiği tepki göz önüne alındığında, durum benim hayal edebileceğimden çok daha kötü olmalı.

"Aferin, Greinar," diyor İmparator Bane Iceheart, Jessina'nın yanındaki odaya adımlarını atarken. Hareket ettiğinde uzun siyah saçları sırtında dalgalanıyor. "Mesajını gönderdiğinde zekanı sorgulamıştım. Ama haklıydın." Bane'in siyah gözleri, meşale ışığında parıldayarak üzerimize bakıyor. "Kaleye gerçekten fareler girmiş."

Isera'nın yüzü kararır. Onun yanında dururken, tüm vücudundan yayılan ölümcül öfke ve nefreti neredeyse hissedebiliyorum. Bane sadece *ona* işkence etmekle kalmamış, aynı zamanda annesine de yüz elli yıl boyunca işkence etmiş, onu küçük düşürmüş ve hayatını tüketmiş, ta ki annesi bundan ölene kadar.

Onun bileğini dikkatlice tutup, kapıdan uzaklaşarak Draven ve Greinar'ın durduğu odanın kenarına doğru ilerlemeye başladım. Parlak zeminin diğer tarafında Orion ve Alistair de aynısını yapıyordu.

Greinar'ın yüzündeki önceki tereddüt tamamen kaybolur ve başını eğerek "Teşekkür ederim, efendim" der.

Draven alaycı bir şekilde burnunu çeker.

Greinar'ın gözlerinde öfke parlar, bakışlarını Draven'a çevirir ve ona alaycı bir gülümsemeyle karşılık verir. "İmar ve benim protokolümüz olmadığını mı sandın? Mesajını gönderdiği anda, neler olduğunu tam olarak anladım."

"Tabii ki yaptık," diye cevaplar Draven, dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. Greinar şaşkınlıkla gözlerini kırpar, bu cevabı beklemiyordu galiba.

Ama o bir şey söylemeden önce, İmparatoriçe Jessina zaten son derece sınırlı olan sabrının son kırıntılarını da yitirir.

"Şimdi, sessizce teslim olacak mısınız?" diye sorar, soluk gri gözleri hem kibirli bir küstahlıkla hem de acımasız tehditlerle doludur. Uzun beyaz saçlarını omzunun üzerinden geriye atarak, soluk kaşlarını Draven'a doğru kaldırır. "Yoksa seni geri götürüp ibretlik yapmak için tüm arkadaşlarını öldürmek zorunda kalacak mıyız?"

"Dördüncü seçeneği seçiyorum," diye cevaplar.

Kalbim hızla çarpar. Dört. Dördüncü acil durum planını uygulayacağız. Bu en riskli plan. Ama aynı zamanda, başarılı olursak en büyük ödülü getirecek plan.

"Dördüncü mü?" Jessina, narin kaşlarını şaşkınlıkla çatarak tekrarlar. "Ne demek..."

Galen ve Lyra, arkamızdaki açık kapının hemen içindeki diğer odada saklanıyorlar ve kolları çeviriyorlar.

Beyaz bir taş duvar tavandan aşağıya inerek odayı ikiye böler ve Icehearts'ı geri kalanımızdan ayırır.

Gülümserim. Kollar duvarlarda iyi gizlenmiş olduğundan ve tavanda da hiçbir şey görünmediğinden, hiçbirimiz bu çok kullanışlı mekanizmanın varlığından haberdar değildik. Kendi kalesinde de benzer bir mekanizma bulunan Orion hariç kimse. Görünüşe göre Seelie ve Unseelie Mahkemeleri, rakip olmadan önce bilgi ve fikirlerini paylaşmış.

Duvar yere çarptığı anda, Greymar şok içinde hızla dönüyor.

Ama Draven *dördüncü* kelimeyi söylediği andan itibaren geri kalanımız ne yapacağımızı biliyorduk, bu yüzden çoktan harekete geçmiştik. Yanımdaki Isera bir buz kütlesi çağırır ve onu Greymar'a çarparak onu duvara yapıştırır ve orada hapseder. Orion arkasındaki kapıyı açar ve içeri dalarken, Draven Galen ve Lyra'nın beklediği odaya koşar. O odanın içindeki pencereler açılır.

Bir parça çeliği çekip çıkararak, Isera'nın Greymar'ı hapsettiği yere doğru koşuyorum. Alistair diğer taraftan bana doğru koşuyor.

Draven, Lyra ve Galen pencerelerden atlayıp ejderhalara dönüşürken, sarayın dışındaki arazide sağır edici kükremeler yankılanır. Devasa siyah bedenler, havaya yükselmeden önce dışarıdaki çimlerde kısa bir süre görünür.

"Bunun için seni öldüreceğim, pis peri sürtük," diye bağılıyor Greymar, lav büyüyle Isera'nın buzunu eritmeye çalışırken. "Ve sonra ben..."

Isera, buzları onun ağzının üzerine çekiyor.

Koyu kırmızı lav, kalın buzun altında kabarcıklar oluşturur ve buz erimeye başlayınca su aşağı akar. Isera dişlerini sıkarak buzları tekrar tekrar oluşturmaya devam eder.

Alistair ve ben Greinar'ın önünde kayarak dururuz. Hâlâ vücuduna buz büyüü dökmeye devam eden Isera, aniden Greinar'ın bileğini tutan buz parçasını çıkarır.

Ejderha çeliğini, zırhının kenarının hemen altındaki çıplak bileğine dayarım. Greinar'ın gözleri şokla büyür ve lav büyüü zayıflar. Alistair bir saniye bile tereddüt etmeden ateş büyüünü çağırır ve metali hızla ısıtır.

Dudaklarımdan bir tıslama çıkar ve neredeyse ejderha çeliğini düşürüyorum. "Kahretsin, özür dilerim," diye bağırır Alistair ve metal parçayı parmaklarımdan alır.

"Senin de ısıyı hissedebileceğini unutmuşum."

Kendi ateş büyüünün etkilerine karşı bağışık olduğu için, yakıcı ejderha çeliğini tuttuğunda yanmaz. Greinar buz bağlarına karşı çırpınıyor ve Isera onu buzla susturmasaydı, eminim ki çılgılık atıyor olurdu.

Alistair, bir elinde mavi alev tutarken, diğer eliyle metal çubuğu beceriksizce bükerek malzemeyi ısıtıyor. Sonunda, iki ucu bir araya getirip kaynak yapmayı başarıyor.

İş biter bitmez, Isera metali soğutmak için Greinar'ın bileğine tekrar buz çeker. Soğuk buz, sıcak ejderha çeliğiyle karşılaşınca odayı tıslama sesi doldurur.

Duvarların dışında, Bane ve Jessina Draven ve diğerleriyle savaşırken ejderhalar kükrer. Gürültü o kadar yüksektir ki, etrafımızdaki pencereler çerçevelerinde titrer.

"Git!" diyorum Alistair'e. "Onlara yardım et. Biz burayı hallederiz."

"Öbür tarafta görüşürüz," diye cevaplar, sonra dönüp diğer odaya koşar.

Bir an sonra pencereden dışarıya, çimlerin üzerine atlar. Ateş, gökyüzüne devasa bir sel gibi yükselir.

Büyümü kanallize edip doğrudan ejderha çeliğine yönlendiriyorum.

"Karşı koyma."

Greinar hemen hareket etmeyi bırakır.

Keskin bir nefes aldım. Bu, önceden gerçekten test edemediğimiz planın tek parçasıydı, bu yüzden işe yaramayacağından endişeleniyordum.

Bunu mahvedip herkesin planını bozacağımı düşündüm. Ama işe yaradı. Tanrım, işe yaradı.

Gremer'a bakarken kalbim göğsümde hızla atıyor. Onu ejderha çeliği ile irademe boyun eğdiriyorum. Bu düşünce bile beni dehşete düşürmeli. Ama düşürmüyor. Bu adam, hayatım boyunca hepimizi eziyet ve cezalandırmış bir adam. Cesaret edip çizgiden çıkan her peri'yi öldüren, inciten ve aşağılayan bir adam. Ve şimdi, *onun* hayatı avucumun içinde.

Kötü niyetli intikam ruhumun içinde yanıyor, Unseelie Sarayı'ndan ayrıldığımızda içimde serbest bıraktığım öfke ve nefretin ateşine daha fazla yakıt ekliyor.

Birkaç adım ötede, Isera buz büyüsunü yok ediyor ve yerine kolları olan odaya giriyor.

Gremer sadece orada duruyor, bana ölümcül gözlerle bakıyor.

"Ejderha çeliğini çıkarmaya ve ejderha çeliği taktığını kimseye söylemeye veya göstermeye hakkın yok," diyorum. "Bu odada sana yaptıklarımızı kimseye anlatmaya hakkın yok. Ve bana, Isera'ya, Alistair'e, Draven'a, Galen'e, Lyra'ya veya Orion'a zarar vermeye hakkın yok."

Emirlerimi ne kadar ayrıntılı vermem gerektiğini bilmediğim için, boşluk kalmaması için olabildiğince ayrıntılı veriyorum.

"İmparator Bane Iceheart'ı o odaya götüreceksin," Orion'un daha önce kaybolduğu odayı işaret ediyorum. "Ve onun ya da başka birinin bunun bir tuzak olduğunu öğrenmesine izin veremezsin. Anladın mı?"

Birkaç saniye boyunca ağzını açıp kapıyor, sanki başka bir şey söylemek istiyormuş gibi, ama sonunda tek çıkardığı ses "Evet" oluyor.

"Güzel. O zaman git onu bul ve buraya gelmesi için ikna etmeye başla."

Gremer'ın gözlerinde nefret siyah alevler gibi yanıyor, ama çenesini aşağı doğru sallayarak başını sallıyor. Isera, duvarın tekrar tavana çekilmesini sağlayacak kolları tek tek çeviriyor. Gremer ona doğru dönüyor ve bekliyor.

Gremer'a az önce verdiğim tüm emirler zihnimin derinliklerinde dönüp duruyor. Şu anki düşüncelerimi dağıtmıyorlar, ama parlayan kelimeler gibi orada süzülüyorlar.

Duvar yükselmeye başlayınca taştan bir gürültü duyulur. İlk başta yavaşça, sonra hızlanır. Bir gürültüyle tavana geri çekilir.

Ve bizi Lavendera ile yüz yüze bırakır.

Şaşkınlıkla geri çekildim. Ama Grema'ın emri hemen ayrılmaktı, bu yüzden onun yanından geçip ana girişe doğru yürüdüm.

Birkaç gergin saniye boyunca hiçbir şey olmaz. Lavendera sadece orada durur, omzumun üzerindeki duvara boş boş bakar. Sanki bedeni burada ama zihni burada değilmiş gibi. Son gördüğüm halinden hiç değişmemiştir. Sırtına dökülen kahverengi saçları ve olağanüstü güzel yüzünü bozan yanağı ve çenesindeki yara izi. Pembe ve mor gözlerinde, zaman zaman gördüğüm o uzak bakış var.

Buz Sarayı'ndan ayrıldıktan sonra, bir süre onun tuhaflığını, bizim onun aslında bir hain olduğundan şüphelenmememiz için taklit ettiğini düşündüm. Ama o gerçekten bu kadar tuhaf.

"Selena," diye seslendi Isera arkamdaki odadan. "Ben gidiyorum..."

Sözünü yarıda keser ve kapı aralığından bu odaya bakıyor olabileceğini düşünürüm, ama Lavendera'dan gözlerimi ayırmaya cesaret edemediğim için emin olamam.

Buz havada uçar.

O kadar hızlı ki, kaçacak zamanım bile yok. Ancak

Lavendera, buzun geldiğini görüyor.

Önünde yerden devasa bir ağaç yükselir. Buz o kadar güçlü bir şekilde ağaca çarpar ki, ağaç çatlar ve yarısı öne doğru devrilir. Aniden tekrar yere gömülür.

Arkasında, Lavendera birkaç kez gözlerini kırıştırır, gözleri hala odaklanmamıştır.

Sonunda bakışları bana kilitlenir. Tanıması için bir an daha geçer.

Tanıdığı anda derin bir nefes alır.

"Sana bir avantaj sağladım," diyor. "Bunu kullanmalıydın."

"Kullandım."

"Yeterince iyi kullanmadın."

"Senin arkadaşım olduğumu sanıyordum. Sana güvendim. Sana yardım etmeye çalıştım.

Ama sen bana ihanet ettin."

Gözlerinde hiçbir duygu belirmiyor, sadece "Evet, arkadaşlar genelde böyle yapar" diye cevap veriyor.

"Hayır, onlar..."

Dallar bana doğru fırladı.

Keskin bir nefes alıp kendimi yana atıyorum. Dalları bir buz bloğuna çarparak parçalanırken, ben yerden yuvarlanarak kendi büyümü kullanmaya çalışıyorum. Büyüyü ileri doğru iterek, Lavendera'nın göğsündeki şeftali rengi karışıklık kıvılcımını hedef alıyorum.

lavanta rengi kıvılcımı hedeflerim. Dengesiz davranışlarına bakılırsa, sürekli kafası karışık olmalı.

Ciğerlerimden bir tıslama çıkar ve temas ettiği anda büyümün kontrolünü kaybederim.

Geriye doğru sıçrayarak, başka bir dalın ulaşamayacağı bir yere atlıyorum, Isera ise ona ikinci bir buz bloğu fırlatıyor.

Kafam çınılıyor ve Lavendera'ya bakarken içimi bir korku kaplıyor.

Sihirimi onun duygularına bağlamaya çalıştığımda, bir şeyler ters gitti. Hayır, bir şeyler ters. Onunla ilgili. Sihirim onunla bağlantı kurduğu anda, on binlerce çılgık atan insanın oluşturduğu bir duvara çarpmış gibi oldum. Neredeyse fiziksel olarak acı vericiydi.

"Yakında gelecekler," diye Isera bana fısıldarken Lavendera'ya buz parçaları atmaya devam ediyor. "Geri gelip bunu görürlerse, tüm planımız mahvolur. Onu buradan çıkarmalıyız."

Onu bizim tarafımıza çekmeliyiz, diye ısrar ediyor zihnim hemen. "Neden onlar için çalışıyorsun?" diye Lavendera'ya sesleniyorum, buz ve tahta dallar birbirine çarpıyor. "Bize yardım edebilirsin. Sen de bizden birisin, neden *onlara* yardım ediyorsun?"

Bakışları bana kayıyor. "Çünkü bana istediğim şeyi veremiyorsunuz." "Peki o ne?"

Cevap vermez. Sadece bize attığı dalların sayısını ikiye katlar. Ama bu soruyu sorduğumda gözlerinde korkunç bir arzu parlar. Ne istiyorsa, onu *çok* istiyor.

"Siktir et," diye homurdanır Isera. "Bunu dışarıda halledeceğiz." Bana keskin bir bakış atar. "O piçi yakaladığımızdan emin ol."

Ben başımı sallamadan, Lavendera'nın yanına bir buz parçası fırlatır. Onu engellemek için bir ağacı çekip kaldırır, ama Isera çoktan ikinci saldırısını yapmıştır. Devasa bir buz duvarı, dalların oluşturduğu bir yastıkla zar zor hafifletilerek Lavendera'ya çarpar ve onu geriye doğru uçurur, arkasındaki ana girişten dışarı fırlatır.

Isera arkasına bakmadan onun peşinden koşar.

Dışarıda, kanatlar çınlar ve ejderhalar kükrerken, ateş geceyi aydınlatır.

Kafamı hızlıca sallayarak, kendime gelmeye çalışırken Orion'un daha önce kaybolduğu odaya doğru koşmaya başladım.

Unseelie Kralı geri çekildi ve gözleri aniden parlamayı kesti.

"Malachi'nin topları, sen yapamazsın bunu kendini kendini falan yapamaz mıydın?" diye homurdanıyor. "Seni tüm gücümle patlatmak üzereydim."

"Üzgünüm," ona alaycı bir gülümsemeyle cevap veriyorum. "Bir dahaki sefere, beni duyurması için bir tören ustası tutacağım."

Kral gibi davranmayacak şekilde gözlerini devirir. "Benim tarafımdan her şey hazır, o yüzden biz..."

Cümlesini yarıda keserek, aniden beni kapıdan son yarım adım çekip duvarın arkasına itti.

"Buradalar mı?" diye soruyorum, sesimi alçak tutarak. O da onaylayarak başını sallar.

Kalbim bir sıçrayışla göğsümde çarpmaya başlar.

İşte bu. Tüm planımız bu ana bağlı. Eğer bunu mahvedersek, işimiz biter.

İki çift ayak, dışarıdaki giriş holünde yere vuruyor, her adımda yaklaşırken sesleri daha da yükseliyor. Ama kulaklarımda çınlayan seslerden dolayı onları zar zor duyabiliyorum.

Lütfen, Mabona. Bu işe yaramalı.

Büyümü çağırarak, bir an önce harekete geçmeye hazırlanıyorum. Yanımda, Orion'un gözleri de parlamaya başlıyor. Kıpırdanma isteğine direniyorum. Vücudumdaki her sinir o kadar gergin ki, nefes almakta zorlanıyorum.

Ayak sesleri kapıya ulaşır.

Nefesimi tutarım.

Gümüş rengi bir pantolon paçası eşikte belirir.

Ve sonra İmparator Bane Iceheart kapıdan içeri girer.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Orion, tüm büyüünün gücüyle ona vurur. Bane nefes nefese kalır. Başını bir yandan diğer yana sallayarak, etrafındaki oda kaybolup Orion'un ona gösterdiği korkunç anılarla yer değiştirirken, az önce ne olduğunu anlamaya çalışır.

Ben de kendi büyümlle ona vurmak üzereyken, Greinar Bane'i korumak istemesine ona doğru atılır. O anda, tuzak kurulduktan sonra Bane'e yardım edemeyeceğini ona söylemediğimi fark ederim. Panik omurgamdan aşağıya doğru yayılır ve büyüümü Greinar'ın bileziğindeki ejderha çeliğine yöneltirim.

"Kıpırdama!" diye bağıırım.

O da hemen adımının yarısında durur. Rahat bir nefes alırım. Ardından kötü bir tatmin duygusu gelir. Hayatım boyunca, diğer insanlar bana emirler yağdırdı. Sarayımızı koruyan ejderha dönüşümcüleri, Balıkçılık Loncası'nın ustası, peri direnişinin liderleri, kasabada sadece kendi ihtiyaçlarını karşılamak isteyen rastgele yabancılar... Bu yüzden, birine karşı bu tür mutlak bir güce sahip olmak, her sözümü dinlemesi, şaşırtıcı derecede iyi hissettiriyor.

"Selena," diye bağıır Orion.

Kafamı hızla sallayarak, kendimi o tuhaf duygudan kurtarıp bir kez daha elimizdeki soruna odaklanıyorum. Greinar hâlâ orada, adımını yarıda kesmiş duruyor, ama İmparator Bane birkaç adım yana doğru sendelemiş. Ve bizim istediğimiz tarafa değil.

Yeniden büyüümü çağırarak, onu göğsündeki korku ateşine yöneltiyorum.

Orada olmadığını görünce şoktan geri çekildim. Orion'un insanlara gösterdiği anılar genellikle bir şekilde korku içerir.

Bu duyguyu hızla serbest bırakıp, bir şey yapışana kadar göğsüne birkaç tane daha yöneltiyorum. Sürpriz bir şekilde, o anıları izlerken göğsünde yanan şeyin umutsuzluk olduğunu görüyorum. O siyah aleve tutunarak, içine daha da fazla büyü dökmeye başlıyorum.

Bane dengesiz bir nefes alır ve sendeler. Ona daha fazla büyü aktararak, o kara umutsuzluk alevini tüm vücudunu yakacak kadar büyük, şiddetli bir yangına dönüştürürüm.

Dizleri titrer.

Dışarıda bir yerde bir ejderha kükrer.

Bir parçam, inanılmaz derecede büyük bir parçam, hala fırsatımız varken onu hemen öldürmemiz gerektiğini düşünüyor. Ama Draven, Bane'i öldürürsek Jessina'nın eş bağı sayesinde onun ölümünü hissedeceğini söyledi. Ve o zaman, her şey biter. Görünüşe göre, Jessina'yı tuzağa düşürmeden veya en azından etkisiz hale getirmeden onu öldürürsek, onu zapt eden son ince ip tamamen kopacak ve Seelie Sarayı'nın üzerinden uçarak şehirdeki herkesi buz alevleriyle öldürecek.

Bu yüzden, gerçekten yapmak istediğim gibi hançerimi Bane'in boğazına saplamak yerine, Orion onun titremeye başlayan bedenini tutup sağındaki portala doğru sürüklerken, ben de ona sihrimi aktarmaya devam ediyorum.

Unseelie Kralı diğer tarafta her şeyin hazır olduğunu söyledi, bu yüzden ben de Greinar'a dönüyorum. Ama onu ejderha çeliği aracılığıyla komuta edebilmek için önce Bane ile olan bağlantımı kesmem gerekiyor. Omzumun üzerinden bakınca Orion'un onu portaldan içeri ittiğini görüyorum. Orada kralına yardım etmek için bekleyen askerler olmalı, bu yüzden birkaç saniye boyunca kendi büyüyle idare edebilir.

Bane'e giden büyüü kesip, Greinar'a dönerek yüzünüme döndüm. Vücudu hafifçe titriyordu ve şakağından ter damlıyordu, çünkü önceki emrimle onu hapsettiğim doğal olmayan pozisyonu korumak için kaslarını zorlaması gerekiyordu.

"Şimdi, Jessina'yı da bu portaldan geçireceksin," diye başlıyorum. "Onun bunun bir tuzak olduğunu anlamadan ve ona hiçbir şekilde yardım etmeden."

O sadece sessizce bana bakıyor.

O anda, hareket etmeme emrinin hala geçerli olduğunu fark ettim. Orion'un gelip ona yardım etmemi beklediği yere bir kez daha endişeli bir bakış attım ve zihnimin derinliklerinde yüzen emirleri hızla gözden geçirdim. Greinar'ın hareket etmesini engelleyen emri bulduğumda, o parlayan kelimeleri bir mum gibi söndürdüğümü hayal ettim.

Greinar hemen öne doğru sendeler ve sonra düzgün bir şekilde dikleşir.

"Bunun için seni öldürecekim," diye bana homurdanır ve kahverengi gözlerindeki öfke, her kelimesinde ciddi olduğunu gösterir.

Ama başka bir şey yapamaz, çünkü ona Jessina'yı hemen getirmesini emrettim, bu yüzden sadece topuklarını döndürüp kapıdan dışarı çıkar.

O gittikten sonra, ben de portaldan geçiyorum.

Diğer tarafta, kaosla dolu bir zindan buluyorum. Grey hemen yanımda duruyor ve portalı açık tutuyor. Ama pürüzlü taş zeminin diğer tarafında, Orion ve dört muhafız Bane'i zemine sabitlenmiş sağlam bir sandalyeye oturtmaya çalışıyor, ama imparator da hala anılarına hapsolmuş olmasına rağmen direniyor.

Büyümü çağırarak, onu göğsüne vuruyorum.

Umutsuzluğun hıçkırığına benzer bir ses boğazından çıkar ve vücudu gevşer, ben de o kara umutsuzluk ateşini tekrar şiddetli bir yangına dönüştürürüm. Orion ve askerleri sonunda onu sandalyeye oturtup kelepçelerle bağlamayı başarırlar.

Unseelie Kralı uzun koyu mavi saçlarını omzunun arkasına atar ve bana doğru dönerek kaşlarını kaldırır. "Sena, sonunda bize katıldığın için ne kadar da nazıksın."

"Gremar'a Jessina'yı getirmesini emretmek zorunda kaldım," diye cevap veriyorum, ona keskin bir bakış atarak.

Dilini şaklatır ama tartışmaz, çünkü bunu yapmak için sihrimin akışını kesmem gerekeceğini ve bu nedenle son bir dakikada Bane konusunda ona yardım edemeyeceğimi bilir.

Grey'in hala açık tuttuğu portala bir göz atarım.

Draven ve diğerleri Gremar'ın Jessina'yı almaya geldiğini gördüklerinde, planın yolunda gittiğini anlayacaklar ve onlar da portala doğru yola çıkacaklar, böylece Orion ve ben Bane'i zapt etmeye odaklanırken Jessina buraya geldiğinde ona pusu kurabilirler.

Karanlık taş tavanın bazı kısımlarına Faelightlar yerleştirilmiş. Grey'in portalından gelen soluk mavi ışıkla birlikte, bu karanlık hücredeki tek aydınlatma kaynağı onlar. Tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum, ama bu zindanın Unseelie Sarayı'ndaki Orion'un sarayının altında bir yerde olduğunu biliyorum. Parıldayan mücevherler, odanın ortasındaki metal sandalyeye zincirlenmiş olarak oturan Bane'in yüzüne sert gölgeler düşürüyor. Onu inceliyorum.

İmparator sandalyesinde çırpınıyor, başını bir yandan diğer yana sallıyor ve boğazından acınası sesler çıkıyor. Onu bu halde görmek beni gerçekten şok ediyor. O her zaman kendine güvenen, güçlü ve kontrolü elinde tutan biriydi.

Ama Şimdi, Orion onu en kötü anılarını yeniden yaşamaya zorlarken, gerçek duyguları olan gerçek bir insan gibi görünüyor ve bu rahatsız edici.

"Ona ne gösteriyorsun?" diye soruyorum kendime.

Orion gözünün ucuyla bana bakıyor, sonra dikkatini tekrar tutsağımıza çeviriyor. "Senin sarayındaki bazı periler tarafından köle olarak tutulduğu zamanki en kötü anıları."

Kalbim bir an durur, sonra göğsümde çarpmaya başlar. Dudaklarımı ısırarak, aniden ortaya çıkan morbid merakımı bastırmaya çalışırım. Tüm tarih kitapları yok edildiği ve olaylara karışan tüm insanlar  ld r ld ğu için, sarayımızdaki hiç kimse o dönemle ilgili gerçekleri bilmiyor. Ama burada, anıları hala sağlam olan bir ilk elden tanık var.

"Acaba..." diye başlıyorum ve sonra biraz utangaç bir Şekilde boğazımı temizliyorum. "Bana da gösterir misin?"

"Bilmek istediğinden emin misin?" diye sorar Orion, gözlerini Bane'den ayırmadan.

"Evet."

O başını sallar. "Seni bu anının izleyicisi yapabilirim. Bileğimi tut. Bu, gerçek dünyada hareket etmeni engelleyecek.  ıkmak istediğinde sık."

"Tamam," diyorum.

Orion'un yanına yaklaşıp bileğini sıkıca tutarken kalbim göğsümde deli gibi atıyor.

Hiç uyarı yapmadan, beni Bane Iceheart'ın anılarına fırlatır.

Ani değişim beni o kadar Şaşırtır ki, neredeyse kendi büyümü kontrol edemez hale gelirim. Büyük bir çaba sarf ederek, Bane'in göğsündeki kara umutsuzluk ateŐiyle bağlantımı korumayı başarıyorum, etrafımdaki zindan ise çamurlu bir tarlaya dönüşmüştür. İlerlemekten kendimi alıkoymak için Orion'un bileğini sıkıca tutarım.

Bane ve Jessina  n mdeki çimlerin üzerinde duruyorlar, ama onları alıŐtıđım haliyle görmüyorum. Parlak gümüş giysiler giyip kraliyet zarafetiyle durmak yerine, çimlerin üzerinde neredeyse korkmuş bir Şekilde duruyorlar. Yıpranmış paçavralar giymiŐler, kirli, yorgun ve korkmuş görünüyorlar.

Bir peri erkeğinin gözlerinden bakıyor gibiydim ve çimlerin üzerinde yanımda duran    peri daha vardı.

"Lütfen, efendim," diyor Bane, sesi titriyor. "Az  nce Green Wilds'a gidip geldik. Dönüş yapmadan önce dinlenmemiz gerekiyor.

sizi tekrar taşımadan önce dinlenmemiz gerekiyor."

"Neye ihtiyacınız olduğu umurunda değıl," sağımdaki peri adam sertçe söylüyor. "Yapacak işlerimiz var." Gözleri parlamaya başlıyor. "Şimdi, dönüşün."

Anı sona eriyor ve hemen başka bir anı ile yer değıştiriyor. Ani değışiklik beni neredeyse öne doğru eğilmeye zorluyor ve Orion'un bileğini tutmamı söylediğı için mutluyum. Etrafımdaki dünya böyle sürekli değışirken, bedenimin gerçekte nerede olduğunu hatırlamak zor oluyor.

Bir sonraki anı sabitlendiğinde, karanlık bir ahırın içindeyiz. Çürümüş saman zemini kaplıyor ve kısa ahşap duvarlar, atın olması gereken kutuyu çevreliyor. Ancak içinde at yok. Onun yerine, Bane ve Jessina samanların üzerinde diz çökmüşler.

"Lütfen bizi burada uyutmayın," diyor Jessina, sesi yumuşak ve yalvarırcasına.

"Neden olmasın?" diye solumdan bir peri kadını alaycı bir kahkaha atarak cevap veriyor. "Sizin yeriniz tam da burası. Bizimle ortaklık kurmayı reddedebileceğinizi mi sandınız? O kadar yüksek ve güçlü olduğunuzu mu sandınız ki, bize ejderha binicisi olma şansını reddedebileceğinizi? Bize sizin için layık olmadığımızı söyleyebileceğinizi mi sandınız? Siz hayvanlarsınız. Atlardan daha iyi değılsiniz. Sizin yeriniz burası."

"Eşime böyle konuşma," diye homurdanıyor Bane. "O..."

Ona en yakın olan fae adam yüzüne yumruk attığında nefesim kesilir. Ama gözlerimi diktiğim kişi, sırtını ahırın duvarına yaslayarak, kollarını göğsünde rahatça kavuşturmuş bir şekilde olan biteni izlemeye devam eder.

Adam ona tekrar yumruk attığında Bane kollarını yukarı kaldırır. Yanında duran Jessina öne doğru eğilir ve fae adamın kolunu tutar.

"Dur!" diye bağırır. "Yapma..."

Adam, Jessina'nın yüzüne ters bir tokat atar. Ani darbe, Jessina'nın başını yana doğru savurur ve onu duvara doğru sendeletir.

Bane'in yüzünde öfke dalgalanır ve yerden sıçrayarak adama saldırmaya başlar. Ama dizlerinden kalkamadan, fae adam gözlerini parlatacak bir tür büyü yapar.

"Dizlerinin üzerinde kal," diye emreder. "Ve çeneni kapalı tut."

Bane, ejderha çeliğı onun iradesini bastırınca hemen hareketsiz kalır iradeyi bastırır.

Fae adam Jessina'nın yakasını yakalar ve onu tekrar ayağı kaldırır. Jessina'nın Elini, ona tokat attığı yanağına bastırıyor ve Jessina, korkuyla ona bakarken gözleri yaşlarla doluyor.

gözleri yaşlarla doluyor ve korkuyla ona bakıyor. O da acımasız gözlerle Bane'e bakıyor. Ve sonra Jessina'nın yüzüne tekrar tokat atıyor.

Şoktan geri çekildim.

Jessina acı içinde inler ve Bane'in gözlerinde öfke parlar. Ama ejderha çeliği onu sessiz ve dizlerinin üzerinde tuttuğu için, onu korumak için hiçbir şey yapamaz.

Anı yine değişir. Bu sefer küçük bir kulübedeyiz. Pencerelemin dışı karanlık, bu yüzden nerede olduğumuzu anlayamıyorum.

"İç," diye emreder bir peri kadını, Bane ile masada oturan Jessina'nın önünde durduğu yerden. Kadının gözleri kulübenin içindeki loş ışıkta parlıyor. "Hepsini."

Ejderha çeliği ve kadının büyüyle zorlanan Jessina, tahta kadehi eline alır ve içmeye başlar. Bane, Jessina ile çiziklerle dolu tahta masanın diğer tarafında duran üç peri arasında bakışlarını gezdirir. Yüzünde endişe belirir.

Yanındaki sandalyede Jessina içmeye devam ederken yüzünü buruşturur. Onu içmeye zorladıkları şey her neyse, tadı hiç iyi değildir.

Her damlayı yuttuktan sonra, kadehi masaya geri koyar ve derin bir nefes alır.

"O neydi?" diye sorar. "Tadı... garipti."

Peri kadın omuz silkiyor. "Bir iksir. Seni kısırlaştırmak için." Kalbim göğsümde sertçe atıyor.

Anıda, Bane'in ağzı açık kalırken Jessina'nın yüzünde dehşet yayılır.

"Ne?" diye nefes nefese sorar.

Peri kadın, sanki bu çok da önemli bir şey değilmış gibi tekrar omuz silker. "Hamile kalmana izin veremeyiz, değil mi? Bu her şeyi çok karmaşık hale getirir ve tüm planlarımızı mahveder."

Jessina'nın gözleri yaşlarla dolar ve elini karnına bastırır. Orion'un bileğini hızla sıkarım.

O da hemen beni anıdan çıkarır.

Geriye doğru sendeleyerek, göğsümün içinde dikenli sarmaşıklar gibi kıvrılan çok rahatsız edici duygularla dengesiz nefesler alıyorum. Sırtım zindanın soğuk taş duvarına çarpıyor ve kalbim göğsümde çarpmaya devam ederken minnetle kendimi ona dayıyorum.

Bu... beklediğim şey değildi.

Teorik olarak, normal bir ortaklık kurmayı reddettikleri için onları ejderha çeliği ile hapseden küçük bir grup ayrıcalıklı peri tarafından köleleştirilen ejderha dönüşümcüleri için bunun korkunç bir şey olduğunu biliyordum. Ama bu beklediğimden daha kötüydü.

Başım dönüyor ve göğsüm rahatsız edici bir şekilde sıkışıyor. Çünkü aniden *anlıyorum*. Bane ve Jessina'nın kendilerini köle eden insanları neden katlettiğini tam olarak anlıyorum. Kalan faeleri Seelie Sarayı'nda neden hapsettiklerini anlıyorum. Bizi pislik ve yoksulluk içinde yaşamaya neden zorladıklarını anlıyorum. Hatta bizi neden kısırlaştırmaya başladıklarını bile anlıyorum. Bu sadece nüfus artışını kontrol altında tutmak ve büyülü soyları güçlendirmek için değildi. İntikam içindi.

Boğazıma safra yükselirken elimi ağzıma bastırıyorum.

Tanrım, Icehearts'ın neden hepimizi bu kadar çok nefret ettiğini gerçekten anlıyorum. Ve haklılar da. Onlara tüm bu korkunç şeyleri yapan insanları nefret etmekte haklılar.

Bane'e yeni gözlerle bakarken midem bulanıyor. Eskiden ona ve Jessina'ya sırf istedikleri için kötü olan canavarlar olarak bakardım. Ama onlar öyle değiller. Onlar da aşağılanmış, tecavüze uğramış ve işkence görmüşler. Nasıl yapabilirim ki...

"Onların yaptıklarını hatırla," diyor Orion.

Güçlü sesi, kendine güven ve otorite dolu, içimdeki korkuyu bir bıçak gibi kesip atıyor. Derin bir nefes alıp, kendimi yeniden toparlamaya çalışıyorum. Gözlerimi kırıştırarak, bakışlarımı Bane'den ayırıp Orion'un sert gözlerine bakıyorum.

"*En* kötü anılarını da gördüm," diye devam eder Orion, bakışlarımı tutarak. "Onların yaptıklarını unutma."

Onun büyü olmasa bile, anılar birdenbire zihnimde canlanmaya başlar. Hayatım boyunca günde sadece bir öğün yemek yememe izin verildiğinde midemin nasıl ağrıdığının anıları. Sarayımızın her yerinde alkolle kederlerini boğan sarhoş ve perişan insanların anıları. Kefaret Duruşmaları sırasında birbirimizi öldürmeye ve incitmeye zorlandığımız anılar. Isera ve Alistair'in yarı çıplak ve demir zincirlerle bağlanmış, kalabalık bir ziyafet salonunun ortasında gözleri bağlı diz çökmüş hallerinin anıları. Yarı çıplak, tasma ve zincirlerle dolaştırıldıkları anılar. Köpek kafeslerine kilitlendikleri anılar. Draven'ın dağ yamacında dururken Icehearts'ın kanatlarını paramparça ettiği anılar. Yıkılmış kanatlarından akan kan ve onun katlanmak zorunda kaldığı dünyayı sona erdirecek kadar büyük acı

hatırladım. İki yüz yıl boyunca Draven'ın özgür iradesini elinden almak için ejderha çeliği kullandıklarını hatırladım.

Titreyerek nefes alıyorum.

Kısa süreliğine hissettiğim sempati, eskisinden daha da güçlü bir nefret ve öfkeyle yerini değiştirirken, içimdeki panik ve korku buharlaşıyor.

Evet, onları köleleştiren ve onlara tüm o korkunç şeyleri yapan o küçük grup hak sahibi peri pislilikleri, başlarına gelen her şeyi hak ettiler. Ama *biz* hak etmedik. O insanların onlara yaptıkları, bu suçlarla hiçbir ilgisi olmayan bizlere yaptıklarını haklı çıkarmaz. Nesiller boyunca, bizim işlemediğimiz bir suç için faeleri cezalandırıyorlar. Hatta faelerin onlara yaptıklarını diğer ejderha dönüşümcülere de yaptılar. Rin Tanaka gibi. Ve Draven gibi.

Draven'ın kanatları parçalanana kadar kırbaçlandıktan sonra çektiği, dünyayı sona erdirecek kadar büyük acıyı bir kez daha hatırladığımda, içimdeki son sempati kırıntısı da yok oldu. Ve bu, onların bunu yaptığı ilk ve tek sefer değildi. *Altı yıl* boyunca her gün kanatlarını böyle kırbaçladılar.

O devasa siyah öfke ve nefret okyanusu, içimde bir tsunami gibi kükrüyor.

Her gün. Altı yıl boyunca.

Sırf bunun için onları öldüreceğim. Aniden odada çığlıklar yankılanır.

Başımı portala doğru çeviriyorum ve Isera ile Alistair'in, kendileri dalmadan önce Lyra ve Galen'i o parlak mavi dikdörtgenin içine atmaya çalıştıklarını görüyorum.

"Kapat şunu!" Isera Grey'e bağırır.

Grey'in bakışları hemen Orion'a kayıyor, Orion da çenesini aşağı doğru sallayarak onaylıyor. Bir saniye boyunca portalın diğer tarafından kükreme ve çınlama sesleri geliyor, endişe verici bir hızla yaklaşıyor. Sonra portal yere çöküyor ve odaya sağır edici bir sessizlik çöküyor.

Gözlerimi hepsinin üzerinde gezdirerek Draven'ı ararım. Göğsümde buz gibi bir his yayılır.

"Hayır!" Galen bağırır ve Alistair'i kendinden uzaklaştırır. "Biz öylece..."

"Draven nerede?" diye sorarım, sesim odayı yıldırım gibi keser.

Galen bana doğru döner. Menekşe rengi gözleri panik, korku ve suçlulukla doludur.

"O... öldü."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İçimdeki karanlık öfke tüm ruhumu yutuyor. O küçük ışık ve umut kıvılcımı, artık çarpınan kara dalgalarla dolu fırtınalı bir okyanusta minicik bir iğne ucu kadar bile değil. Orion hepimizi Bane'in hücrelerinden çıkarıp dışarıdaki loş taş koridora götürürken, kulaklarımda çınlayan uğultudan başka hiçbir şey duyamıyorum. Kapı arkamızda gürültüyle kapanır. Dört asker içeride kalarak Bane'i kontrol altında tutarken, Grey hızla önümüzdeki merdiven boşluğuna kaybolur.

"Ne demek *kayboldu*?" diye soruyorum, yalnız kaldığımız anda.

"Onu geri getirebilirdik!" Galen, Isera'ya hırsla bağırır. "Biz..."

"Hayır," diye keser sözünü. "Yapamazdık. Sen de benim kadar iyi biliyorsun. O noktada onu geri getirmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu."

"Ama..."

"İkinizi zar zor dışarı çıkardık! O, şehrin yarısını geçmişti bile..."

"Sadece ne olduğunu söyle!" diye bağırırım onlara, panik hala göğsümde çarpınıyor.

Gürültülü sessizlik, pürüzlü taş koridora çöküyor. O kadar gürültülü ki, neredeyse duvarlar arasında yankılanıyor.

"Sanki Jessina, Bane'i aldığı an bunu hissedebilmiş gibiydi," diye başlıyor Lyra, turuncu gözleri korku ve endişeyle dolu.

"Muhtemelen hissedebildi," diye ekler Alistair, onun yanında durduğu yerden. "Eş bağları sayesinde."

Kalbim göğsümde çarpıyor ve zar zor "Ne oldu?" diye sorabiliyorum.

"O sadece... çılgına döndü," diye devam eder Alistair. Kafasını sallar ve yüzünde inanamama ifadesi belirir. "Gremar'ın elini kılıçla *kesip* ejderha çeliğini çıkardı."

Bir sarsıntı içimi kaplar ve zihnimin derinliklerinde yüzüyor olması gereken o parlak emirlere uzanırım. Artık

orada değiller. İçimde yükselen duygu fırtınasını yutmaya çalışırken ağzım kum gibi kurur.

"O yok olunca, tüm Kızıl Klan da ortaya çıktı," diye devam ediyor Isera. "Zaten orada olan Gümüş Klan'ın askerleriyle birlikte. Draven etrafı sarıldı. Kaosun içinde kaçmak için yarı dönüşüm geçirdi, ama ejderha formundaki Jessina bir şekilde onu bayılttı."

Kalbim acı içinde çarparken fisıldıyorum, "O nerede?"

"Onu götürdü. Alistair ve ben uçamıyoruz ve Galen ve Lyra da kendilerini saran ejderha sürüsünden kurtulmayı başardıklarında, o şehrin yarısını geçmişti." Portaldan geçtiğinden beri ilk kez, gözleri benim bakışlarımı tutarken biraz yumuşadı. "Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu."

Panik içimde çırpınıyor ve beni ezmekle tehdit eden o devasa kara dalgalar ruhumun içinde tehlikeli bir şekilde sallanıyor. Kısa, kesik kesik nefesler alıyorum.

"Geri dönmeliyiz," diyorum. Hızla dönüp Orion'un gözlerine bakıyorum. "Grey'i geri çağır. Ona Seelie Sarayı'na başka bir portal açmasını söyle."

Orion'un bakışları Isera'ya kayar ve hiçbir şey söylemez. "Başka bir portal aç!" diye bağırırım ona.

"Hayır," diye cevaplar Isera arkamdan. "Kale çoktan ele geçirildi. Ve Draven artık orada değil."

Ona dönmek için hızla arkamı dönerim, öfke içimi yakan bir ateş gibi sarar. Ama yüzündeki ifade, tehditkar sözleri ağzımdan çıkmadan durdurur. Acı ve sempati, daha önce yüzünde neredeyse hiç görmediğim duygular, sessizce bakışlarımı karşılarken gözlerinde parlar.

"Selena," der Lyra aniden Alistair'in yanında durduğu yerden. Onun sesi de acı ile doludur. "Hepimiz onu geri istiyoruz. Ama o artık Seelie Sarayı'nda değil. Oraya geri dönmek ona yardımcı olmayacak. Önce, onu nereye götürdüğünü bulmamız gerekiyor."

Diğer tarafımda Galen, hırlayan bir kurt gibi taş zeminde volta atıyor. Ama o bile itiraz etmiyor.

"Hâlâ Bane var," diyor Alistair, tüm odaya seslenerek. "Onu Jessina'yı yakalamak için kullanabiliriz."

"Nasıl?" diye soruyorum. "Nasıl..."

Aniden göğsümde bir acı hissediyorum.

O kadar şiddetli ki, ikiye katlanıp yüksek sesle inliyorum. Bir başka acı dalgası daha vuruyor.

Nereden geldiğini anladığımda içimi korku kaplar.

Eş bağı.

Titrek eş bağı aracılığıyla Draven'ın acısını hissedebiliyorum. Birden dikleşip, "Ona zarar veriyor!" diye bağıyorum.

"Ne?" diye birkaç kişi aynı anda cevap verdi.

Eş bağımız aracılığıyla bir başka acı dalgası daha beni vurur. Ve deneyimlerimden biliyorum ki, eş bağımız aracılığıyla hissettiğim duyguların yoğunluğu, Draven'ın hissettiklerinin sadece küçük bir kısmı.

Kör bir öfke beni bir kaya gibi vurur. O kadar şiddetli, o kadar her şeyi tüketen bir öfke ki, bir anlığına görüşüm tamamen kararır.

Öne doğru eğilerek, Bane'in hücresinin kapısını açıyorum.

İçerideki dört gardiyan şaşkınlıkla sıçrar, ama Orion arkamdan onlara bir işaret vermiş olmalı ki, ben hücreye daldığımda hiçbir şey yapmazlar. Birkaç dakika önce ayrılmadan önce, Bane'in küçük yorgunluk kıvılcımını, bayılana kadar artırdım. Şimdi, büyümü göğsüne sokup yorgunluk ateşini tekrar söndürüyorum. Birden uyanır.

"Ona o anıları tekrar göster," diye Orion'a bağırırım, sözlerim bir rica değil, bir emir gibidir.

Neyse ki Orion bunu sorun etmez. Sadece büyüsünü çağırır ve sorgusuz sualsiz Bane'e vurur. Bane, onu tutsak eden kalın kelepçelere sertçe asılır ve en kötü anılarına geri dönmek zorunda kaldığı için başını bir yandan diğer yana sallar.

Onun önünde durarak, kendi büyümü çağırır ve onu göğsündeki o kara umutsuzluk alevine vururum. Sonra onu artırmaya başlarım. Ve artırırım. Ve artırırım.

Bane, duygularını tekrar tekrar güçlendirirken sandalyede şiddetle çırpınıyor. Boğazından çaresiz inlemeler ve kesik kesik hıçkırıklar çıkıyor, uzuvları şiddetle titriyor.

Jessina'nın Bane ile olan eş bağı sayesinde tüm bunları hissedebileceğini bilerek, büyümün gücünü artırmaya devam ediyorum.

Benim acımasız olduğumu mu düşünüyor? Oh, benim gerçekte ne kadar acımasız ve zalim olabileceğimin sadece yüzeyini kazımışsınız.

Göğsümü bir başka acı dalgası deliyor. Bu seferki daha şiddetli.

"Selena," diyor Galen arkamdan. "Neler oluyor?"

"Ona işkence ediyor!" Bu sözler ciğerlerimden koparılır, çaresizlikle dolu ve kan tadı var.

Öfke, nefret ve saf terör göğsümü parçalıyor ve ben Bane'in göğsündeki umutsuzluk ateşine daha fazla büyü gücü aktarıyorum. O çılgık atıyor. Vücudu şiddetle titriyor ve başının arkasını sandalyeye vurmaya başlıyor.

Draven'la aramızdaki eş bağına bir başka şiddetli acı dalgası vurur.

Bane'in zihni neredeyse parçalanana kadar büyüümün gücünü artırıyorum. Bunu hissedebiliyorum, sanki kırılmak için bir dokunuş daha gerektiren kırılğan bir yumurta kabuğu gibi. İçimdeki acımasız, affetmez nefret okyanusu neredeyse bunu yapmama neden oluyor. Ama mantığım önce galip geliyor.

Bane'i öldürürsem, Jessina Draven'ı öldürecek. Ve ben tüm bunları sebepsiz yere yapmadım. Draven'a işkence etmesini *durdurması* için yaptım.

Büyük bir çaba sarf ederek kendimi uçurumun kenarından geri çekiyorum ve büyüümün akışını kesiyorum.

"Ona anıları göstermeyi bırak," diyorum Orion'a.

Yine, Unseelie Kralı neyse ki sorunsuzca dediğimi yapar.

Bane sandalyeye yığılır, göğsü inip kalkar. Sihirle uzanır ve yorgunluk kıvılcımına tekrar bağlanırım. Sonra o bayılana kadar yavaşça artırırım.

Bane'in ıstırapı sona erdiği anda, Draven'ın acı patlamaları da sona erer. Bir dakika daha, Bane'in sandalyede öylece uyumasını izleyerek orada dururum. Ama artık benim ve Draven'ın eş bağı üzerinden acı patlamaları gelmez.

"Ne... oldu?" Galen arkamdan tereddütle sorar.

Derin bir nefes alıp, aklımı tekrar toparlamaya çalışıyorum. Her seferinde bu daha da zorlaşıyor. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip, bir nefes daha alıyorum ve sonra diğerlerine dönüp yüzümü onlara çeviriyorum.

"Jessina, Draven'a işkence ediyordu," diye açıklıyorum. Sesim şaşırtıcı derecede düz çıkıyor. Sanki geçen haftanın hava durumunu anlatıyormuşum gibi. "Son zamanlarda ara sıra yeniden bağlanmaya başlayan eş bağımız aracılığıyla bunu hissedebiliyordum. Bu yüzden ona Draven'a zarar verirse ne olacağını gösterdim. Ve şimdi, o da biliyor."

Birkaç kişi birbirlerine bakışıyor, ama ben bunu yorumlayacak kadar umursamıyorum.

"Öyleyse," diye başlar Lyra. "Artık ona işkence etmiyor mu?"

"Hayır."

Hem o hem de Galen titreyerek rahat bir nefes alırlar.

Kapıya doğru yürümeye başlarım. "Onu geri alacağım."

Şaşırtıcı bir şekilde, beni durdurmak için kolumdan tutan Orion'dur. "Hayır."

Sesimdeki o korkunç boşluk devam ederken, kolumdaki eline bakıp basitçe "Elini kolumdan çekmeni öneririm" derim.

"Dur ve bir dakika düşün," diye dişlerini gıcırdatarak söylüyor, ama kolumu bırakıyor. "Jessina Iceheart çok zeki. İsteddiği şey bu. Senin duygusal davranıp onu kurtarmak için oraya dalmanı istiyor, böylece seni de yakalayabilecek. O yüzden biz daha akıllı davranmalıyız."

Galen uzun bir nefes alır, solgun kaşları çatılmış bir şekilde. "Kabul etmek istemiyorum ama o haklı. Şimdi oraya saldırırsak, sadece Draven'ı ve hepimizi öldürteceğiz. Gece yarısı. Hepimiz öfkeliyiz, yorgunuz ve endişeliyiz. Kafamızı boşaltmak için biraz uyumamız lazım. Sonra doğru bir plan yaparız."

"Eğer az önce ona işkence ediyorsa, Buz Sarayı'na kadar uçmuş olamaz," diye ekledi Isera, keskin bakışlarını hepimizin yüzüne çevirerek. "Başka bir yere inmiş olmalı."

"İyi bir noktaya değindin," diye onaylar Lyra. "Ortalama uçuş hızı ve geçen süreye göre..." Birkaç saniye duvarı izleyerek, sanki kafasında hesap yapıyormuş gibi sessiz kalır. "O mesafede bulunan tek köy Hunter's Marsh."

"Tamam." Galen birkaç kez başını sallar, ama daha çok bizi sakinleştirmekten çok kendi sinirlerini yatıştırmaya çalışıyor gibi görünür. "Demek Draven ve Jessina Hunter's Marsh'ta. Bu iyi. Bu bir başlangıç. Biraz uyuyup kafamızı boşaltalım, sabahleyin düzgün bir plan yaparız."

Diğerleri de onaylayarak başlarını sallar.

Onları geçip, tek kelime etmeden zindandan çıkıyorum. Sabah mı?

Hayatta olmaz.

Onu geri alacağım. Bu

gece.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Orion'un kalesinin koridorları sessizdir, ben de daha ilerideki bir odaya doğru ilerliyorum. Tavana yıldızlar gibi dağılmış faeligh mücevherleri kısılmış, sadece yumuşak beyaz bir ışık yayıyorlar. Bu ışık, zarif bir koridorda değil de yıldızlı bir gece gökyüzünün altında yürüdüğümü hissettirecek kadar yeterli.

Omzumun üzerinden bir bakış attım. Ama yemyeşil mavi halılar üzerinde gizlice ilerlerken beni sadece kuzey ışıklarıyla süslenmiş güzel gece gökyüzünün büyük tabloları izliyordu. Hedeflediğim odaya vardığımda, elim kapı kolunda durdum. Umarım boğazım kesilmez.

Kolu aşağı iterek kapıyı açtım ve karanlık yatak odasına girdim.

Eşiği geçip iki adım attığımda, keskin bir şey boğazıma dayandı. Donakaldım. Arkamda, kapı yumuşak bir sesle tekrar kapandı.

Sonra, odanın sahibi komodinin üzerindeki dönen çelik tutucudaki mücevheri çevirince, beyaz faeligh odayı doldurur.

"Mabona'nın göğüsleri, Selena," diyor Isera, bana öfkeli bir bakış atarak. "Birkaç saat uyumamız gerekiyordu."

Aşağıya bakarak, boğazıma dayanan keskin buz parçasını inceliyorum, sonra Isera bileğini sallayarak onu ortadan kaldırıyor. Onun bakışlarına karşılık vermek için başımı kaldırdığımda, cildimdeki soğukluk kaybolur. Zarif misafir yatak odasının ortasındaki yumuşak mavi halının üzerinde durmaktadır ve çok kısa bir ipek gecelik giymektedir. Uzun siyah saçları, neredeyse çıplak omuzlarına dökülmüştür ve dağınık çarşaf, odasına girdiğimde muhtemelen uyuduğunu gösterse de, inanılmaz derecede düzenli görünmektedir.

"Senin..." Sözü nü yarıda kesip başını salladı ve sonra elini pürüzsüz saçlarının arasından geçirdi. "Boş ver." Beni baştan aşağı süzerken gümüş ve mavi gözlerine şüphe doldu, şüphesiz

"Burada ne yapıyorsun?"

"Yardıma ihtiyacım var,"
diyorum. "Ne konuda?"

"Draven'ı geri alacağım."

"Birkaç saat içinde bunun için bir plan yapacağız."

"Hayır. Onu bu gece geri alacağım." Sesime sertlik giriyor. "Onu, kesinlikle gerekli olandan bir saniye bile fazla o sadist kaltağın merhametine bırakmayacağım, bu yüzden bu gece Hunter's Marsh'a gidiyorum. Grey'i bir portal açması için tehdit etmeme yardım etmen ve sonra onunla kalıp, Orion'a koşup beni ispiyonlamak yerine portali açık tuttuğundan emin olman gerekiyor."

Bana inanamayan bir bakış attı. "Ciddi olamazsın."

"Ciddiyim."

"Öldüreceksin kendini." "Umurumda
değil."

"Ryat umursar."

Kalbim acı bir şekilde sıkışıyor. "Draven benden nefret ediyor."

"Şimdilik. Küçük sihir problemini nasıl çözeceğini bulduğunda ve o normale döndüğünde, sana çok kızacak. Ve seni böyle tehlikeye attığım için *bana* da."

Kalbim aniden durduğunda nefes almayı unuttum. Bunu söylerken sesindeki mutlak kesinlik içimi bir dalga gibi kapladı ve başım dönmeye başladı. Sanki Draven'ın kalbindeki nefret dolu büyüü bir şekilde ortadan kaldıracıymıyından hiç şüphesi yokmuş gibi.

Kafamı hızla sallayarak, bu tehlikeli düşünceleri bir kenara itip, önümdeki soruna odaklanıyorum. Önce onu geri getirmeliyim. Sonra diğer her şeyi düşünebilirim.

"Bana borçlusun," diye hatırlatırım Isera'ya.

Halı üzerinde ağırlığını değiştirir ama hiçbir şey söylemez.

"Kefaret Denemeleri sırasında, labirentin içindeki tünelden geçebilmen için korkunu engelledim," diye ısrar ediyorum. "Ve karşılığında, bana bir iyilik borçlu olacağını söyledin."

"Kendini öldürmek, bu iyiliği istemek için aptalca bir yol."

"Kendimi öldürmeyeceğim."

"Sabah bunun için bir plan yapacağız. Hep birlikte uygulayacağımız uygun bir plan. Sen sadece..."

"Onu *onunla* yalnız bırakmayacağım!" diye ona bağıriyorum. "Onun ne kadar acımasız ve zalim olduğunu biliyorsun. Onu oradan çıkarmam lazım." Her kelimem meydan okuma dolu: "Bana borçlusun ve şimdi o iyiliği istiyorum."

Boğazından yumuşak bir hırıltı çıkar. "Ryat bunun için beni öldürecek." "Bu *senin* sorunun gibi görünüyor."

Kafasını sallayarak, sinirli bir iç çekişle eğlenceli bir nefes arasında bir şey çıkarır. "Diğer tarafta durum böyleyse, insanların *bana* neden sürekli kızdığını anlamaya başlıyorum."

Her şeye rağmen gülümsüyorum.

O ise sadece pes etmiş bir nefes alır ve bileğini cırpar. "Peki. Hadi Grey'i tehdit edelim."

Şaşırtıcı bir şekilde, odasından çıkarken kıyafetini bile değiştirmiyor. Sadece çıplak ayakla ve o küçük koyu mavi geceliği giyerek koridora çıkıyor. Gerçi, herhangi bir ekipman olmadan da yeterince ölümcül olduğunu düşünüyorum.

Grey'in odasının kapısına vardığımızda, bir çift kilit açma aleti çıkarır ve kilidi açmaya başlarım. Yanımda duran Isera şaşkınlıkla kaşlarını kaldırır. Ben sadece omuz silkerim.

Unseelie Sarayı'na ilk geldiğimizde Wolfstalker denen adamı öldürdükten sonra, Draven'dan kilit açmayı öğretmesini istemiştim. Büyük Oyunlar'ı oynadığımız haftalarda da tam olarak bunu yaptı. Birini öldürmek gerektiğinde çok yararlı bir beceri olduğu konusunda haklıydı. Ya da sadece kapıyı tekmelemeden geçmek için.

Kilit açılır.

Tekrar dikleşip, tehditkar tavırları sergileyecek olan Isera'ya önce girmesini işaret ettim. Saçlarını omuzlarının arkasına attı ve kapıyı sessizce açtı. Onun peşinden içeri girdim ve kapıyı arkamdan yavaşça kapattım.

Grey'in yatak odası geniş ve şaşırtıcı derecede lüks. Portal büyüsü olan insanlar çok nadir olduğu için, bu durum onun Unseelie Kralı için paha biçilmez bir değer olduğunu düşünürsek mantıklı geliyor.

Söz konusu portal kullanıcısı, büyük bir çift kişilik yatağın sol tarafında yatıyor. Beyaz çarşaf lar bacaklarına dolanmış, sanki gece boyunca onları tekmelemiş gibi görünüyor. Üzerinde sadece bir çift iç çamaşırı var ve bu gece giydiği kıyafetler masanın üzerindeki sandalyenin üzerine dağınık bir şekilde atılmış.

Ağız hafifçe açık ve göğsü düzenli nefeslerle inip kalkıyor.

Isera yatağa doğru büyük adımlarla yürür ve yatağın kenarına oturur. Sonra bir buz parçası çağırır, Grey'i yatırmak için çıplak göğsüne elini koyar ve sonra hiç tereddüt etmeden buz parçasını boğazına dayar.

Turkuaz ve sarı gözleri birden açılır ve dik oturmaya çalışır. Ancak Isera'nın göğsüne koyduğu eli onu yatağa bastırır ve buz parçasıyla kazara kendi boğazını kesmesini engeller. Bir saniye mücadele eder. Sonra bakışları Isera'ya odaklanır.

"Oh, Malachi'nin lanet olası hayaları," diye bağırır. "Sen değil." Göğsü hızla inip kalkmaya başlar ve Isera'ya geniş gözlerle bakar. "Bunun için beni öldürecek."

"Bir portala ihtiyacımız var," der Isera basitçe.

"Tamam, tamam," Grey o kadar hızlı konuşur ki, neredeyse kelimeler ağzından dökülür. Gözlerinde korku parlar. "Ama lütfen elini göğsümden çek ve Tanrı aşkına, biraz daha giyin. Seni bu halde gördüğümü öğrenirse, gözlerimi oyacak."

Bir anlığına, Isera'nın dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme gördüğüme yemin edebilirim. Ama elini Grey'in göğsünden çekip bir adım geri atıyor.

Grey hemen yataktan kalkar. Kahverengi saçlarını panik içinde eliyle taradıktan sonra, sandalyeden buruşuk giysilerini kapar ve onları giyerken endişeli bakışlarını benimle Isera arasında gezdirir.

"Hunter's Marsh'a bir geçit açmam lazım," diyorum, gözlerini onun gözlerine kilitleyerek. "Sadece Majesteleri geçit açma izni verebilir," diye cevaplıyor Grey. Isera sırtıyor. "*Majestelerine* seni zorladığımı söyleyebilirsin."

"Oh, öyle yapacağım. Ama yine de onun izni olmadan hiçbir portal açmayacağım."

"Sorun değil. Selena gidip onu hemen buraya getirecek." Yatağına oturup çıplak bacaklarını çaprazlayarak ona anlamlı bir bakış atar. "Ben burada bekleyeceğim."

Panik yüzüne yansır. "Selena?"

diye sorar Isera.

Kapıya doğru yürümeye başlarım.

"Hayır, bekle!" Grey seslenir ve beni durdurmak istercesine öne doğru eğilir.

Isera ve ben durup ona bekleyen bir bakış attık. Yüzünde kararsızlık belirdi. Bir an için, kaçmak için kendine bir portal açmayı bile düşündüğü anlaşılıyordu.

kendisi için kaşmak üzere bir geşit aŗmayı dűşünüyormuş gibi görünüyor. Ama bu durumda Isera bu kıyafetle yatak odasında kalacak ve Orion'un buna nasıl tepki vereceğini hepimiz biliyoruz.

Boğazından sinirli bir ses çıkar. "Peki. Hunter's Marsh'a bir geçit açacağım." Isera'ya sert bir bakış atar. "Ama bunu daha sonra rapor ettiğimde, buraya geldiğinde uygun kıyafetler giyyordun ve bana hiç dokunmadın. Anlaştık mı?"

Gözleri eğlenceyle parıldıyor, ama elini sallayarak "Anlaştık" diyor.

Derin bir nefes alarak kendini tekrar toparlamış gibi görünüyor. Sonra ellerini havada hareket ettirerek bir portal açmaya başlar. Ben de, parıldayan mavi dikdörtgenin yerden yükselmesini izlerken, hançerimin kınında sağlam durduğundan emin oluyorum.

Yerine oturduğunda, içinden karanlık bir alan görebiliyorum.

"Eğer orada ölürsen, Ryat beni öldürmeye çalışacak, bu da onu öldürmek zorunda kalacağım anlamına geliyor," diyor Isera, bana keskin bir bakış atarak. "Ve sen bunu istemezsin, değil mi?"

Ona düz bir bakışla karşılık veriyorum.

"O yüzden sağ salim geri dön." Bana keskin bir gülümseme atıyor. "Yoksa işler karışmaya başlayacak."

Sonuçları umursama yeteneğimi hızla kaybediyorum, bu yüzden ona sadece başımı sallıyorum.

Sonra portaldan geçip Hunter's Marsh'a giriyorum.

YİRMİ ALTI.

Küçük bir köyün hemen dışındaki karanlık bir tarlaya adım attığımda, çimlerde cırcır böcekleri vızıldıyor. Önümdeki bina grubuna bakıyorum. Sağımda bir ahır ve bir ahır var, ama diğer evler normal evler gibi görünüyor. Jessina'nın kalacağı en olası yer olan belediye binası gibi daha görkemli bir şey yok.

Söz verdiğim gibi, portal arkamda açık kalırken, nemli çimlerin üzerinden ilerleyerek önümdeki en yakın binalara doğru gizlice yaklaşmaya başladım. Hepsini aramak için vaktim yoktu. Bu köydeki her evi tek tek aramam durumunda fark edilmeden başarılı olma ihtimalimin düşük olduğunu söylememe gerek bile yok.

Yumuşak bulutlar karanlık gökyüzünde sürükleniyor ve en yakın eve son mesafeyi kapatırken geçici olarak ayı gizliyor. Jessina ve bir sürü gümüş ejderha buraya inip geçici olarak bir evi ele geçirmişse, bu köydeki herkes tam olarak hangi ev olduğunu biliyor olmalı. Böyle bir şeyin fark edilmeden kalması imkansız. Bu kadar küçük bir köyde olmaz.

Yine kilit açma aletlerimi çıkararak önümdeki kapıya doğru yürüdüm ve sonra bir dizimin üzerine çöktüm. Köyün bir yerinde bir koyun meliyordu. Omzumun üzerinden bir bakış attım, ama arkamdaki toprak yol boştu.

Yaklaşık bir dakika sonra, nihayet zorlu kilidi açmayı başardım.

Sabırsızlık göğsümde şimşek çakması gibi atıyor. Burada harcadığım her saniye, Draven'ın Jessina Iceheart'ın merhametine kaldığı bir saniye daha demek. Onu oradan çıkarmam lazım. Hemen.

Eşiği geçip eve gizlice girerken, önümde karanlık bir koridor belirir. O koridordan birkaç açık kapı dallanır. Yıpranmış ahşap döşeme üzerinde sessizce ilerlerken, kapıların arkasını gözetlerim.

Solumdaki kapı küçük bir mutfığa açılırken, sağımdaki kapı düzenli ama çok kullanılmış bir oturma odasına açılıyor. Yıpranmış sarı

kanepeye ve çiziklerle dolu ahşap masaya göz gezdiriyorum. Duvara yakın durarak, ayaklarımın altında döşeme tahtalarının gıcırdamasına engel olmaya çalışıyorum.

Sağımdaki başka bir açık kapı, atölye gibi bir odaya açılıyor. Duvarın yanındaki ahşap tezgahta marangoz aletleri dağınık, bitmemiş mobilya parçaları ise yere dağılmış durumda.

Son kapıya doğru ilerliyorum, neyse ki o da açık.

Koridorda kalarak, kapıdan ötesindeki karanlık odaya bakıyorum. Bir yatak odası bulduğumda içimi bir memnuniyet kaplıyor. Odanın ortasındaki yatakta iki kişi uyuyor. Bir erkek ve bir kadın. Görünüşe göre insanlar.

Uyluk kılıfımdan hançeri çıkarırken, yatağın erkek tarafına yaklaşıyorum. Fiziksel olarak daha güçlü olduğu için, en büyük tehdit o. Yatağa ulaştığımda, onun hemen yanında durarak kendimi konumlandırıyorum ve büyümü çağırıyorum. Sonra hançeri boğazına dayıyorum.

Bir sarsıntı onu sarar ve gözlerini açmaya başlar. "Kıpırdarsan boğazını keserim," derim.

Yüzündeki tüm uyku izleri bir anda kaybolur ve yerine korku belirir. "Eva!"

Yanındaki kadın birden uyanır. Sinirlenerek dişlerimi gıcırdatırım ve Eva'nın panik dolu gözleri bana dikilirken, hançeri adamın boğazına daha sert bastırırım.

"Bağırırsan onu öldürürüm," diye onu uyarırım.

Korku gözlerinde parıldarken, aceleyle yataktan kalkar, çarşafları yere düşürür. Ama akıllıca ağzını kapalı tutar.

"Eva, yapma..." diye başlar adam.

"Kapa çeneni," diye homurdanırım. "Jessina Iceheart'ın Draven Ryat'ı nerede tuttuğunu söyle."

Duvarın yanında Eva nefesini tutar, bu da onların gerçekten bu köyde bir yerde kaldıklarını doğrular. Ancak adam, sanki bu onu cevap vermekten kurtaracakmış gibi, hızla dudaklarını sıkıştırır.

Sihirimi kullanarak, ikisinin de göğsünde yanan kemik beyazı korku alevlerine bağlanırım. Zaten oldukça büyüktürler, ama yine de onları büyötmeye başlarım.

"Nerede olduklarını söyle," diye tekrar emrediyorum, sesim şaşırtıcı derecede sert çıkıyor.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye cevaplar adam, başını sallayarak.

O korkunç sabırsızlık yine içimi yakıyor ve içimde biriken gerginliği biraz olsun boşaltmak için bıçağın sapını parmaklarımla sıkıyorum. İşe yaramıyor. Ben de bakışlarımı Eva'ya çeviriyorum.

"Bu beyaz çarşafların her yerine kan bulaşmasını hiç istemem," diyorum, acımasız gözlerle onun bakışlarını karşılayarak. "Yıkamak senin için çok zahmetli olur, sence de öyle değil mi?"

Yüzündeki tüm renk kaybolur ve korku dolu gözleri benimle kocası arasında gidip gelir.

"Ona hiçbir şey söyleme," diye bağıırır, Eva pes etmeden önce.

Göğsümden düşük bir hırıltı çıkmak üzere. Bunun için vaktim yok. Bitmek bilmeyen nefret ve öfkenin karanlık dalgaları içimde sallanıyor, çöküp sonunda beni tamamen boğmakla tehdit ediyor, Draven'ın kelepçeli ve savunmasız hali, Jessina'nın ayağı boynunda, zihnimde tekrar beliriyor.

"Onu aldattığımızı öğrenirse bize ne yapacağını biliyorsun," diye devam eder adam, yalvaran gözlerle karısına bakar.

O soğuk acımasızlık zehir gibi damarlarımdan yayılıyor, ama bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum. Ve doğrusu, artık bunu durdurmak istediğimi sanmıyorum.

"Anlıyorum," diyorum. "Benden çok ondan korkuyorsunuz." Dudaklarım acımasız bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Bu düzeltilebilir."

Onlar cevap vermek için ağızlarını açmadan, sihrimin kapılarını açtım ve korku ateşini orman yangınına dönüştürdüm.

Eva'nın dizleri titrer ve korku dolu inlemeler dudaklarından kaçarken karanlık yatak odasının zeminine çöker. Altımda, adamın iç çamaşırının ön tarafında koyu bir leke yayılır.

"Draven Ryat'ı nerede tuttuğunu söyle," emrediyorum. "Yoksa Jessina Iceheart gibi merhametli birinin benim yerime burada olmasını dileyeceksin."

"Yeşil bina," diye kekeler adam, gözleri dehşetle bana bakarken. "Şehrin ortasında."

"Hangi yeşil bina?"

"Tek bir yeşil bina var."

"Mükemmel."

Elimi hafifçe hareket ettirerek bıçağı boğazından çekip kılıfına geri koyuyorum. Ancak büyüü birkaç saniye daha devam ettiriyorum. Biri yataktan, diğeri yerden bana bakarken gözlerinde korku parıldıyor, hareket etmeye korkuyorlar.

"Burada olduğumu kimseye söylerseniz, geri gelip ikinizi de öldürürüm," diye uyarıyorum. "Anladınız mı?"

Çılgınca başlarını sallıyorlar. "İyi."

Sonunda büyüümü sona erdiriyorum. Beni önceden tanımadıkları için, bu karşılaşma muhtemelen benim hakkımdaki tüm görüşlerini şekillendirecek, böylece büyü sona erdikten sonra da benden korkmaya devam edecekler.

Topuklarımı döndürerek kapıya doğru yürümeye başladım.

"Sen bir canavarsın," diye fısıldadı Eva, sesi öfke ve korkuyla dolu, hala yerde diz çökmüş halde.

Bir zamanlar, böyle bir yorum beni felç ederdi. Birinin beni o kadar sevmediğini ve bana böyle bir şey söylediğini bilmek beni endişelendirir, kaygılandırır ve midemi bulandırır. Canavar olarak adlandırılmak bana inanılmaz derecede acı verirdi. Bir zamanlar.

Şimdi ise, sonunda, diğer insanların fikirlerini umursamayı resmen bıraktığımı fark ediyorum.

Bu yüzden, bu iki insanın beni nasıl gördüğü konusunda endişelenmek yerine, canavar etiketini kabul ederek Eva'nın gözlerine bakıyorum.

"Evet, öyleyim." Ona acımasızlık ve tehditlerle dolu soğuk bir gülümseme atıyorum. "O yüzden geri dönmem için bir nedenim olmadığından emin ol."

Dudaklarından bir inilti daha kaçıyor ve yere çöküyor.

Kapıdan çıkıp geceye geri dönüyorum. İkisi de alarmı çalmıyor.

Sıcak gece rüzgârları kırsal bölgeyi kaplar, köyün çevresindeki tarlalardaki ekinleri sallandırır. Onları hızla geride bırakarak köyün merkezine ve orada olması gereken yeşil binaya doğru koşarım.

Köyün ortasına vardığımda hızımı kesiyorum. Karanlıkta görmek zor, ama önümdeki bina yeşil gibi görünüyor. Tek bir sorun var. Bina, gümüş zırlı ejderha şekil değiştirenlerle çevrili.

Küfür etmekten kendimi alıkoyarak, onlar beni fark etmeden önce iki evin arasına atlıyorum. Ahşap duvar boyunca gizlice ilerleyerek, köşeyi dönüp diğer tarafı gözetliyorum

Diğer tarafta. Ejderha şekil değiştirenlerin halkası tüm binayı çevreliyor.

Hayal kırıklığıyla iç çekiyorum. Onlar beni görmeden nasıl geçebilirim ki? Büyümü kullanarak onların göğüslerindeki duygulara bağlanabilirim, ama bunun işe yaraması için hepsinin aynı şeyi hissetmesi gerekir. Tabii ki, yoktan bir duygu yaratmazsam. Ama sorun şu ki, bu kadar çok insana aynı anda bunu yapabileceğimi bilmiyorum.

Daha önce, bunu sadece bir kişiye yaptım.

Ya da iki kişi, zihnim düzeltir. Eğer ailemin beni nefret etmesini büyüyle sağladıysam, bu, şu anda hiçbir şeyden duygu yaratabileceğim maksimum sayının aynı anda iki kişi olduğu anlamına gelir. Bir değil. Tanrım, gerçeği öğrenmek için onları bir an önce ziyaret etmem gerek.

Köşeyi bir kez daha gözden geçirdim. Ama elbette hiçbir şey değişmemişti. Ejderha dönüşümcülerin oluşturduğu bir çember hâlâ benimle yeşil bina arasında duruyordu.

Parmaklarımla uyluğuma vurarak seçeneklerimi değerlendiriyorum. Ama sabırsızlık hala göğsümü parçalıyor ve konsantre olmakta zorlanıyorum. Çatıya bir bakış atıyorum. Bu çatıdan yeşil binanın çatısına atlamak mümkün mü?

Denemeye değer.

Ancak, iki katlı bir binanın yan tarafına hiçbir tutunma yeri olmadan tırmanabilecek kadar duvar tırmanma sanatında yetenekli değilim. En azından Frostfell'deki insan direnişinden aldığım çok kullanışlı tırmanma ekipmanı olmadan yapamam. Kaçarken onu da yanımda getirmeliydim. Ama o zamanlar öncelik vermem gereken çok daha acil şeyler vardı. Isera ve Alistair gibi. Ve Draven.

Onu düşündüğümde, ruhumun içindeki o küçük umut ışığı, karanlık dalgaların tekrar üzerime çökmek üzere olduğu hissiyle titriyor.

Göğsümdeki acıyı bastırmaya çalışırken, şu anda saklandığım binaya açılan kapıya doğru aceleyle ilerliyorum. Eğer evin içinden gizlice geçebilirim, ikinci kattaki pencerelere ulaşabilirim ve oradan çatıya çıkmak çok daha kolay olacaktır.

Kilitleri açtıktan sonra içeri gizlice giriyorum. İçeride kısa bir koridor ve büyük bir oturma odası beni karşılıyor. Terk edilmiş odayı gözlerimle tarıyorum ama her ihtimale karşı bıçağımı çekiyorum. Nerede olduğunu bilmemin imkanı yok.

merdiven olduğu için, oturma odasını geçip arkasındaki kapıya doğru ilerliyorum. Yumuşak halılar, gizlice ilerlerken ayak seslerimi bastırıyor.

Sabırsızlık içimde bir fırtına gibi çalkalanıyor. Çok uzun sürüyor. Her şey çok uzun sürüyor.

Hızımı artırarak, kapıya kadar son mesafeyi aceleyle geçip köşeyi dönüyorum.

Ve gümüş zırlı bir ejderha şekil değiştirenle karşı karşıya geliyorum. O da benim kadar şaşkın bir şekilde geri çekiliyor.

Sonra bakışları yüzüme kayar ve gözlerinde tanıma belirir. Alarm vermek için ağzını açar, ama ben çoktan harekete geçmişim. Kafasını geriye doğru çekerek, boğazına sapladığım hançeri zar zor kaçırır. Bıçak hedefini ıskalar, ama onun yerine çenesini ve dilini keser.

Şaşkın yüzünde acı belirir.

Bıçağı çenesinden çıkarmak için tekrar çekiyorum, ama o acıdan başını geriye doğru çekiyor ve bu da dilinin bir kısmını ikiye bölüyor. Dudaklarından boğuk bir çığlık çıkıyor. Panik içinde, bu evde başka kimse olmadığını Mabona'ya dua ederken bıçağı çekiyorum. Çıığı dışarıdan duyulacak kadar yüksek değildi. Ama burada başka biri uyanırsa, kesinlikle duymuş olacaktı.

Avantajımı kullanmaya çalışarak, öne doğru eğilip askerin boğazına tekrar bıçağı salladım.

O da göğsüme tekme atar.

Ciğerlerimden hava patlar ve bu kuvvet beni oturma odasına geri fırlatır. Kanepenin kenarına çarparak yere düşerim. Yuvarlanarak, zonklayan vücudumla nefes almaya çalışırım.

Karanlık odada çelik sesleri yankılanır.

Kafatasımın içinde alarm çalar ve asker, eskiden bulunduğum yere kılıcını saplamadan önce zar zor yuvarlanarak kaçmayı başardım. Parçalanmış dilinden bana hırlayarak, ağzından kan damlar.

Gözlerimi kuvvetlice kırıştırarak, acıya rağmen sihrimi çağırmak için odaklanmaya çalışıyorum.

Asker tekrar kılıcını savurur.

Yerde geriye doğru sürünerek kaçıyorum. Ama yeterince hızlı değilim. Kılıç üzerime doğru hızla iner. Bacaklarımı ayırıyorum. Bir saniye sonra kılıç, ayırdığım bacaklarımın arasındaki yere saplanıyor.

Hala ciğerlerime hava çekmeye çalışırken, o kılıcı tahtadan çıkarmakla meşgulken son mesafeyi de geçiyorum. Ayağa fırlayarak, çaresizce büyümü çağırmaya çalışıyorum. Ama onu görselleştirecek vaktim bile olmadan kılıç yüzüme doğru hızla geliyor. İçimde panik yükseliyor ve ondan kaçmak için kendimi geriye atıyorum.

Ayaklarımın arkasında bir ayak belirir ve bacağımı öne doğru çeker.

Bu hareket dengemi bozar ve sırt üstü yere düşmeme neden olur. Darbe ciğerlerimdeki havayı tekrar boşaltınca nefes nefese kalırım. Yaralı adam üzerime eğilip kılıcı boğazıma doğru saplarken kan yüzümden aşağıya damlar.

Zihnim bana bağılıyor.

Onun göğsüne kocaman, soluk pembe bir ateş topu saplarım. Zevk bedenimi kaplar.

Ve kılıç boğazıma doğru ilerlemeyi durdurur.

Yarattığım ve göğsüne sapladığım sempati ateşini daha da artırırken, menzilinden uzaklaşıp ciğerlerimi yeniden doldurmak için derin nefesler alıyorum. Asker doğrulup kılıcını indirirken, ben hızla ayağa kalkıyorum.

Zevk içimde çınlamaya devam eder, göğsümü her zaman boğan korkunç öfke ve nefreti silip süpürür, ben de neredeyse dilini ikiye bölecek olmama rağmen askerin bana karşı hissettiği soluk pembe sempati ateşini artırmaya devam ederim.

Beni izliyor, gözleri hüzünlü ve kararsız.

Hançerimi boğazına saplıyorum.

Yüzünde şok dalgaları yayılır ve kılıcını düşürür, elleri boğazına uçar. Hançeri geri çekerim ve bana duyduğu sempatiyi artırmaya devam ederim. Adam bana karşılık olarak zarar vermeye çalışmadan ölürken, zevk altın kıvılcımlar bulutu gibi ruhumun içinde titremeye devam eder, çünkü artık bana karşı çok fazla sempati duyuyor.

O öldüğünde, sihirli bağ kopar.

O sıcak, ısıltılı his kaybolurken, soğuk bir boşluk beni sarar. Boğuk bir nefes alırım, aniden o hissi tekrar yaşamak için çaresizce çabalarken, diğer her şeyi hissetmek zorunda kalmamak için.

"Buraya gelmemeliydin," diyor bir ses aniden askerin ortaya çıktığı kapıdan.

Bakışlarımı oraya çeviriyorum.

Lavendera'yı orada dururken görünce mideme buz gibi bir his çöküyor. Bu gece bu evde kalabilecek tüm insanlar arasında, o benim için en kötüsü. Çünkü nedense, kafası o kadar karışık ki, benim büyümden etkilenmiyor gibi görünüyor.

Kısa bir an, Icehearts'ın onu bu hale getirmek için ne tür işkenceler yaptığını merak ediyorum. Ama bu, Jessina'nın şu anda Draven'a ne yaptığını düşünmemi neden oluyor. Bu da içimdeki yakıcı öfke ve nefreti tekrar tehlikeli bir şekilde alevlendiriyor.

"Draven'ı sen aldın," diye karşılık veriyorum, kanlı bıçağı pantolonuma silerken.

Lavendera'nın gözleri bir an yumuşadı. "Evet." Sonra yüzüne yine o boş ifade geri döndü. "Ama yine de buraya gelmemeliydin. Çünkü şimdi seni yakalamam gerekiyor."

"Hayır, yakalamamalısın."

Onun bakışlarını yakalarken, dikkatlice ön kapıya doğru geri çekilmeye başlıyorum. Az önce ejderha şekil değiştirenle yaptığım kavga, eğitilmiş askerlere karşı kılıç dövüşünde kazanamayacağımı bir kez daha kanıtladı. Bunun için kılıç kullanma becerim yeterli değil. Bana avantaj sağlayan şey sihrim. Ama bu Lavendera'ya karşı işe yaramazsa, buradan çıkma şansım çok az.

"Onlara hizmet etmek zorunda değilsin," diye devam ediyorum, dikkatlice geriye doğru çekilirken. "Bize katılabilirsin."

"Size katılmak istemiyorum." "Neden?"

"Çünkü sadece onlar bana istediğimi verebilir."

"Peki o ne?"

Ön kapı arkamda yaklaşıyor. Lavendera farkında değil gibi görünüyor. Acele etmeden arkamdan zeminde yürüyor. Silahını çekmedi, büyüünü kullanmadı. Ama gözlerinde tereddüt yok. Jessina ona öyle emrettiği için beni yakalayacak.

"Lütfen, Lavendera." Sesimde çaresizlik belirliyor. "Draven'ı kurtarmam lazım."

"Bunu istediğini biliyorum. Ama senin isteğin, benim istediğim şeyin derinliğine kıyasla dünya okyanuslarındaki bir damla gibi. Ve benim buna ihtiyacım var. Buna ihtiyacım var."

Kafam karışık bir şekilde başımı sallayarak, ön kapıya doğru son adımı atarken ona bakıyorum. "Sana ne yapıyorlar?"

Gözleri birkaç saniye odaklanamadı. Kapı koluna uzandım.
Sonra gözleri parlayarak odaklanıyor. "Çok kalabalık!" diye
homurdanıyor.

Dalları her yöne doğru uzanıyor, mobilyaları oyuncakmış gibi kenara
itiyor ve odadaki tüm pencereleri kırıyor. Taze gece havası içeri giriyor.

Kapıdan dışarı fırlarım.

"Hırsız!" diye bağırır

Lavendera.

Sesi kırık pencerelerden dışarıya yayılır ve köyde yankılanır.

Kalbim hızla çarparak binaların arasından kayarak bir sonraki toprak yola
çıkarım.

Arkadan siyah dumanlar yükselir.

Ve sonra on gümüş ejderha gökyüzüne tırmanıyor.

Koşuyorum.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Birkaç adım ötede bir geçit oluşurken kalbim hızla atıyor. Bu kadar çabuk dönmemeleri gerekirdi. Neden bu kadar çabuk döndüler?

Parlak mavi dikdörtgen tam yüksekliğine ulaşır. Sonra diğer tarafta bir oda görünür hale gelir.

Orion, Galen ve Grey portaldan geçip Orion'un kalesindeki toplantı odasına geri dönerken, son on dakikadır sabırsızlıkla beklediğim için nefes almakta zorlanıyorum.

Dün gece Hunter's Marsh'ta yaptığım felaket kurtarma girişiminden sonra, öldürülmeden zar zor portala geri dönmeyi başardım. Döndüğümde, o kadar kötü durumdaydım ki, zavallı Grey yatak odasının yarısını kanla kapladı. Orion, Grey'i bu şekilde şantajladığım için o kadar öfkelenmişti ki, Haldia'nın beni iyileştirmesine izin vermesi için ona yalvarmamı istedi. Onun büyük şaşkınlığına, ben de sorgusuz sualsiz bunu yaptım. Gururum umurumda değil. Bugün Draven'ı geri getirmek için yardım edebilmek için mükemmel bir sağlıkta olmam gerekiyordu.

Lyra ve Alistair, Galen, Orion ve Grey'in portaldan geçtiklerini görünce duvar kenarındaki masadan kalkarlar. Odanın diğer tarafında Isera duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve keskin gözleriyle geri dönen arkadaşlarımızı izlemektedir.

"Ne oldu?" diye soruyorum, onlar portaldan geçer geçmez.

Sabah güneş ışığı, zarif bir şekilde döşenmiş toplantı odasının pencerelerinden içeri giriyor ve pencerelerden biri aralık bırakılmış. Sabah çiğ ve açan yaz çiçeklerinin kokusunu taşıyan hava, küçük açıklıktan içeri girerek masaların üzerine dağılmış bazı belgeleri dalgalandırıyor. Uzakta, Unseelie Sarayı'nın başkentini çevreleyen şelaleler, su aşağıdaki göllere akarken sürekli gürültü yapıyor.

Grey arkasındaki portalı kapatır ve Orion'un başını sallamasının ardından selam verip odadan çıkar.

"Bir not bırakmış," diye Galen sonunda soruma cevap veriyor.

Katlanmış bir kağıt parçasını elinde tutarken yüzünde sert bir ifade vardır. Kalbim daha hızlı atmaya başlar.

"Orada değil miydi?" diye sorarım. Galen başını sallar.

"Hayır."

Bu sabah, Seelie Sarayı'ndaki Altın Saray'a gizlice geri döneceğimiz konusunda anlaştık. Jessina, alıştığı tüm konforlardan yoksun, ücra bir köyde kalmayı kesinlikle sevmediğinden, Seelie Sarayı'ndaki kalemize geri döneceğini tahmin ettik. Draven'ı ilk yakaladığında onu bayılttırabilir, ama onu Frostfell'e kadar taşımak kesinlikle zor olurdu. Ayrıca, Bane'i geride bırakacağını da sanmıyorum. Herkese karşı dengesiz ve acımasız olsa da, eşini gerçekten seviyor gibi görünüyor.

Ama görünüşe göre, Golden Palace'a geri dönmedi. Bunun yerine, bizim de oraya döneceğimizi düşünerek bir not bıraktı.

"Notta ne yazıyor?" diye soruyorum, Galen'in elindeki kağıda bakarken, kalbim kulaklarımda çarpmaya devam ediyor.

"Bir zaman ve buluşma yeri yazıyor." "Ne için?"

"Rehine takası için." Menekşe rengi gözleri hepimizi ciddiyetle süzerken. "Draven'ı Bane ile takas etmek istiyor."

Kalbim bir an durur. "Güzel. Hadi yapalım."

Masanın başında, Alistair şüpheli bir ifadeyle kaşlarını çatı. "Ama bunu gerçekten yapacağına güvenebilir miyiz?"

"Bunu yapmayacağız," diye bağırır Isera diğer taraftaki duvardan.

"Bane'i geri vermeyeceğiz."

Öfke içimi kaplar ve ona dönüp sert bir bakış atarım. "Draven'ı geri almamız lazım."

"O zaman onu kurtaralım. Böylece hem Draven'ı hem de Bane'i geri alırız." "Bu zor olabilir," diye araya girer Galen, ikimizi de

. "Selena'nın dün geceki kurtarma girişimi ne kadar pervasız olsa da," bana keskin bir bakış attıktan sonra biraz yumuşayarak devam etti, "aslında onların savunmasını test etmek için harika bir yoldu. Artık Draven'ın sadece seçkin askerleri tarafından değil, Lavendera tarafından da korunduğunu biliyoruz. Bu da ejderha çeliğinin kesinlikle kullanıldığı anlamına geliyor. Greymar'ın elini kesip ona taktığımız ejderha çeliğini çıkardığına göre, o parça artık onun kontrolünde. Ve şüphesiz onu Draven'ın bileğine takmıştır."

"Bu da demek oluyor ki, onu kurtarmaya çalışırsak," Orion sözü devralır, bakışları bana ve Isera'ya kayar, "Rin Tanaka ile konuşmaya çalıştığımızda olanların aynısı tekrar olacak. Tek fark, bu sefer bizi öldürmeye çalışan Draven olacak."

"Tabii, onun bize verdiği rehine takas süresi dolmadan, yani üç saat içinde tüm bunları halletmemiz gerekecek," diye bitirir Galen.

Duvarın yanında, Isera'nın yüzü cinai bir fırtınaya dönüşmüştür. Soğuk bir öfkeyle sesini yükseltir ve bir kez daha, "Bane'i bırakmayacağız," der.

"Başka seçeneğimiz yok," diye cevaplar Galen, ona başını sallayarak. "Draven'ı geri istiyorsak, takası kabul etmeliyiz."

"Bu da bizi soruma geri getiriyor," diye Alistair, Isera cevap veremeden sözünü keser. Kaşlarını belirgin bir şekilde kaldırarak bakışlarını hepimiz arasında gezdirir. "Jessina'nın takası gerçekleştireceğine gerçekten güvenebilir miyiz? Ya bu bir tuzaksa?"

"Oh, bu kesinlikle bir tuzak," diyor Lyra.

Hepimiz ona bakıyoruz.

Pencerenin dışında, iki kuş bakımlı bahçenin üzerinde eğlenceli döngüler çiziyor. Neşeli cıvıltıları, pencerenin küçük aralığından içeri giren ılık esinti ile birlikte içeri süzülüyor.

Lyra, sorgulayan bakışlarımıza yanıt olarak omuzlarını silkiyor. "O Jessina Iceheart. Tek yaptığı şey entrika kurmak, tuzaklar hazırlamak ve insanları alt etmek. Elbette rehine takasında bizim için başka bir plan olacaktır."

"Gördün mü?" Isera elini ona doğru uzatır. "Bunu yapmamamız için bir neden daha."

"Oh, ben öyle demedim. Kesinlikle bunu yapacağız. Bane'i ele geçirene kadar tuzağını kurmayacak, bu yüzden takas biter bitmez Draven'ı ve kendimizi oradan nasıl çıkaracağımıza dair bir plan yapmalıyız."

Orion bileğini salladı. "Sorun değil. Grey bir portal açacak ve o portal arkamızda açık olduğu sürece, onun ne tür bir tuzak kurmayı planladığı önemli değil."

"Grey'in portalın bu tarafında kalmasını sağla," diye başlıyorum. "Böylece onu hedef alamaz."

"Tabii ki ona burada kalmasını emredeceğim." Bana keskin bir bakış attı. "Senin aksine, ben başkalarının tebaasını şantajla portalları açmaya zorlayıp, uygun bir plan yapmadan tehlikeye atılmadan önce işleri iyice düşünürüm."

Sadece gözlerimi deviriyorum. Krallara yakışır ve zarif olması gereken biri için, şaşırtıcı derecede kindar olabiliyor.

"O zaman anlaştık mı?" Galen sözü devralarak konuşmayı tekrar rayına oturtur. Her birimizin yüzüne sırayla bakar. "Başka bir kurtarma girişimi riske girmeyeceğiz. Bunun yerine, Bane'i Draven ile takas edeceğiz."

Hepimiz başımızı sallıyoruz. Isera hariç herkes. Duvara yaslanıp sessizce hepimize öfkeyle bakan gözlerinde mavi alevler gibi öfke yanıyor.

"Tamam, güzel." Galen hepimize başını sallar. "O zaman farklı senaryolar için planlar yapmaya başlamalıyız. Onun durumuna bağlı olarak..."

Isera duvardan ayrılır ve odanın karşısına geçer. Hepimiz şaşkın bir sessizlik içinde, kapıdan fırlayıp arkasına kapattığını izleriz. Neden kızgın olduğunu anlıyorum. Bane'den herkesten daha çok nefret ediyor. Ama Draven'ı geri almamız gerekiyor ve o da bunu muhtemelen anlıyor, bu yüzden kararımızı verdiğimizde itiraz etmedi. Yine de kalıp farklı senaryolar üzerinde plan yapmamıza yardım etmesini dilerdim. O genellikle çoğumuzun sahip olmadığı bir soğukkanlılığa sahiptir.

Oturup Jessina'nın bize kurmaya çalışabileceği farklı tuzakları nasıl aşacağımızı planlamaya başlarken, gözüm sürekli kapıya kayıyor ama Isera geri dönmüyor.

İlk planın yarısına geldiğimizde, eş bağımın aniden bir acı dalgası geçer.

Yüksek sesle inliyorum.

Diğerleri bana bakmak için hızla dönüyorlar, ama eş bağım aracılığıyla göğsüme bir başka acı dalgası çarptığında odam sallanıyor ve onları zar zor görebiliyorum. Panik ve öfke içimi yakıyor.

Masadan kalkarken sandalyemi o kadar sert itiyorum ki sandalye devriliyor. Sandalye yere çarptığında arkamdaki toplantı odası tahta sesleriyle doluyor, ama ben çoktan koşmaya başlamışım. Karanlık mavi halılara ayaklarımın vurarak kaleden geçip zindanlara doğru koşuyorum.

Acı, eş bağım aracılığıyla tekrar tekrar beni deliyor.

Kendimi zindana inen merdivenlerden aşağı atıyorum.

Bane'i koruması gereken Unseelie fae'yi karanlık taş zeminde baygın halde bulduğumda kalbim ağzıma gelir.

Son mesafeyi koşarak geçip Bane'in hücresine dalıyorum.

Isera bana bakmak için bile dönmüyor. Sadece buz parçasını tekrar Bane'in uyluğuna saplıyor.

Hala metal sandalyeye zincirlenmiş ve Haldia'nın iksiri ile uyuşturulmuş olan Bane, acıyla tıslar ama sonra çenesini geriye doğru eğip Isera'nın yüzüne gülümser.

"Devam et, küçük köle," diye alay eder, uyuşturulmuş hali nedeniyle sesi biraz peltekleşmiştir. "Bu savaşı kazandığımızda, her bıçak darbesi için sana ödeyeceğim."

Isera buz parçasını tekrar onun uyluğuna saplar ve çevirir.

Acıdan boğazı yırtılır ve gözleri acı ve uyuşturucunun etkisiyle odaklanıp odaklanamaz hale gelir.

Eş bağı sayesinde göğsüme bir başka acı dalgası çarpar.

"Dur!" diye Isera'ya bağırırım. "Draven'dan öcünü alıyor." O ise onu tekrar bıçaklar.

Draven başını geriye atar ve nefes nefese kalır, sonra çılgınca bir kahkaha atar. "Sana, anneni tüm saray halkı izlerken, ellerinin ve dizlerinin üzerinde sürünürken onu tekmeleyip gülerken, taht odamızda çıplak sürünmesini sağladığımı söylemiş miydim?"

Isera'nın yüzünde karanlık bir öfke patlar. Uyluklarından buz parçasını çekip çıkarır ve onu Draven'in boğazına doğru savurur. Kendimi öne atarım. Panik içinde ıglık atarak, buz parçası Draven'in cildine değmeden önce zar zor bileğini yakalarım.

"Dur!" diye tekrar bağırırım.

Onun hemen yanında durarak, bileğini daha sıkı tutarım. Kalbim savaş davulu gibi çarpıyor ve göğsüm, kalede uzun süre koştuğum ve içimdeki panik nedeniyle hızla inip kalkıyor. Sandalyede oturan Bane, yine acımasız bir kahkaha atar.

"Kazandıktan sonra sana da aynısını yapacağım," diyor, acımasız gözleri Isera'ya kilitlenmiş halde. "Ama önce bacaklarını kıracağım, böylece odanın bir ucundan diğerk ucuna sürünmen daha da uzun sürer."

"Sen ona her zarar verdiğinde, Jessina da Draven'a zarar veriyor," diye Isera'ya karşılık vermeden önce ona bağırıyorum. "O yüzden siktir git."

O ise acımasız gözlerini Bane'den ayırmıyor. Onun boğazını kesmesini engellemek için bileğini daha sıkı tutuyorum. O ise o elindeki buz parçasını bir kenara atıp, boş eliyle onu ağılıyor.

O parçayı Bane'in diğer uyluğuna saplayıp sertçe çevirdiğinde, boğazımdan çaresiz bir çığlık kopar.

Eş bağı aracılığıyla bir başka acı dalgası beni vurur.

Hançerimi çekip Isera'nın boğazına dayadım. Sesim tehditlerle doluydu, "Dur!" diye bağırdım.

Bana bakmıyor bile. Soğuk gözleri, yine deli gibi nefes alıp gülen Bane'e odaklanmış durumda.

"Durmamı istiyorsan, onu kullanmaya hazır olsan iyi olur," diye cevaplar Isera sonunda ve boğazına dayadığım bıçağa kayıtsız bir bakış atar.

Sesi o kadar soğuk ki, konuştuğunda etrafındaki havada buzlanma olduğunu görebiliyorum.

"Bu adam annemi öldürmeden önce yüz elli yıl boyunca ona işkence etti," diye devam ediyor, sesinde buz gibi bir nefret var. "Bu intikam almak için tek şansım olabilir. Bu şansını değerlendireceğim."

Buz parçasını çekip çıkarır ve Orion'un omzuna saplar. Orion acı içinde inler, başı yana düşer ve gözleri odaklanamaz hale gelir.

"Sana zaten söyledim," diye devam eder Isera. "Onları senden daha çok, kendi hayatımdan daha çok nefret ediyorum. Öyleyse beni öldürecekse, öldür. Ben yine de ona işkence etmeye devam edeceğim."

Şaşırtıcı derecede büyük bir parçam bunu neredeyse yapıyordu. Neredeyse arkadaşımın boğazını kesiyordum. Bunun farkına varmak beni o kadar şaşırttı ki, bir adım geriye sendeledim ve bıçağımı indirdim.

O ise sadece Bane'i tekrar bıçaklar.

Isera'yı ikna etme girişimlerimi bırakıp, bunun yerine çaresizce büyümü çağırıyorum. Daha önce hiç böyle bir şey denemedim, ama Mabona adına, bu işe yaramak zorunda.

Acı, eş bağında tekrar atıyor.

Bunu hissettiğim anda, büyümü eş bağımızdan aşağıya doğru itiyorum.

Normalde, birinin duygularına ancak belirli bir coğrafi mesafe içindeyken bağlanabilirim. Ama eş bağı sayesinde, o benim büyümün menzilin dışında olsa bile, onun duygularını hissedebiliyorum. Yani bu işe yaramalı. İşe yaramak zorunda.

Büyüm bağlandığında nefesim kesildi.

Her zamankinden farklı hissediyorum. Daha güçlü. Ve daha karmaşık. İki ayrı iplik gibi, eş bağı ve büyüm, bir araya gelerek tek bir

biri.

Sihir gücüm Draven'ın göğsündeki mor renkli acı ateşine tutunduğunda, dünyayı sona erdirecek kadar şiddetli bir acı beni bir kaya gibi vurur. Bu acının gücü beni geriye savurmaya yeter, kendimi korumak için zihinsel duvarlarımı yükseltmeyi başarana kadar bir saniye boyunca görüşüm kararır. Duvarlar yerlerine oturduğunda, tek bir büyük hamlede onun acısını azaltırım.

Eş bağı aracılığıyla neredeyse bir rahatlama iç çekişi hissedebildiğimde, titreyerek nefes alıyorum.

Isera, buz parçasıyla Bane'in göğsünü keser.

Draven'ın göğsünde acı yükselmeye çalışır, ama ben eş bağımıza sihrimi akıtmaya devam ederim, böylece o acıyı hissedemez.

Isera parçayı tekrar kaldırır.

Ama sonra aniden Bane'den uzaklaştırılır.

Gözlerimi ona çevirdiğimde, Orion'un Isera'yı çekip Bane'in ulaşamayacağı bir yere, yere bıraktığını görüyorum.

"Yeter artık, küçük yılan," diye emreder.

Isera, göğsünü saran kollarına karşı direnir ve sonunda kendini kurtarır. Gözlerini ona dikip ölümcül bir bakış atar. "Çekil yolumdan."

"Hayır." Orion da aynı derecede otoriter gözlerle ona bakar. "Maalesef, bu savaş kazanmak için bu karamsar canavara ihtiyacımız var. O yüzden rehberimizi bıçaklamayı bırakmalısın."

"Yapmayacağım..."

"Evet, yapacaksın. *Şimdilik*." Adam kadının çenesini sıkıca kavrar. "Draven'a ihtiyacımız var. Bunu biliyorsun. Ama onu geri aldığımızda, Malachi ve Mabona'ya yemin ederim ki intikamını almana yardım edeceğim."

Ona karşılık olarak hırlayacak gibi görünüyordu, ama bu durum onu o kadar şaşırtmış ki tereddüt ediyor. Bir anlığına yüzünde şaşkınlık belirliyor ve ağzı hafifçe açık kalıyor, sadece ona bakıyor.

"Hiç kimseye güvenememenin nasıl bir şey olduğunu bilirim," diye devam etti, bakışları onun gözlerine saplanmıştı. "Her şeyi tek başına yapmak zorunda olmanın. Her zaman yalnız ve ulaşılmaz olmanın. Ama bu yükü omuzlamana yardım edeceğim." Dudaklarında gerçekten kötücül bir gülümseme belirdi. "Güven bana, gerçekten iyi olduğum bir şey varsa, o da intikam almaktır."

Jessina gözlerini kırptırır. Sonra bakışları bana kayar ve gözlerinde bir anlık suçluluk belirir. Elini yavaşça indirir ve buz parçası yok olup gider.

Sandalyeye oturan Bane hala kanamaya devam ediyor. Ama yeni bir acı dalgası gelmediğinden, Jessina da Draven'a zarar vermeyi bırakır. Ben ise, titrek bağımız bir kez daha kendiliğinden kopana kadar, eş bağımıza sihrimi akıtmaya devam ederim.

"Onların acı çekmesini istiyorum," diyor Isera, sesi hem acı hem de öfkeyle dolu. "İkisi de."

"Oh, olacaklar," diye söz verir Orion. "Bunu sağlayacağız."

Bane'in Isera'ya az önce anlattığı, annesine yaptıklarının hatırası zihnimde yankılanıyor ve Draven'ın şu anda çektiği acının hatıralarıyla karışıyor. Elimi yumruk yapıyorum.

Evet. Evet, ikisini de acı çektireceğiz. Bunun için. Her şey için.

Ama önce Draven'ı geri getirmeliyiz.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Portaldan geçtiğimizde zihnim sakin ve berraktır. Kara öfkeyi ve karanlık nefreti tekrar içimdeki duvarların arkasına hapsetmeyi başardım, böylece Jessina'nın beni aptalca hatalar yapmaya kışkırtmasına izin vermek yerine, bu rehine takasında akıllıca kararlar verebileceğim.

En azından öyle sanıyordum.

İçimdeki öfkenin geri gelmesi sadece üç saniye sürüyor.

Jessina'nın belirlediği buluşma yeri, Kefaret Denemeleri sırasında mezuniyet balosunun yapıldığı Golden Palace'ın balo salonu. Ancak, tüm yan masalar, beyaz masa örtüleri, parlak gümüş süslemeler, sürahiler ve şarap kadehleri kaldırılmış. Şimdi, yüksek tavanda sadece parıldayan altın avizeler kalmış, bu da geniş odayı mağara gibi hissettiriyor.

Ama görüşümü saf öfkeyle kırmızıya boyayan şey bu değil. Portalın birkaç adım ötesinde durduğumda karşılaştığım şey.

Jessina Iceheart, dün Bane ile birlikte bu kalede bize pusu kurduğunda giydiği aynı gümüş rengi ışıltılı elbiseyle orada duruyor. Beyaz saçları bu sefer yüzünden geriye doğru basit bir örgüyle toplanmış ve elbisesinin eteği hafifçe çamurlanmış. Hiç şüphesiz, Hunter's Marsh'a yaptığı çekici olmayan ziyaretin sonucu.

Yanında Lavendera var, şu anda odanın karşısındaki duvara, dünyadan kopuk olduğu zamanlarda yüzünde beliren o tuhaf boş bakışla bakıyor.

Onların solunda ve sağında, Icehearts'ın seçkin askerlerinden on tanesi yayılmış durumda. Ama benim bakışlarım doğrudan Jessina'nın önünde diz çökmüş adama yöneliyor.

Draven.

Hala siyah ejderha zırhını giyiyor, ama yüzü kanlı ve gözleri acıdan cam gibi. Elleri önünde kelepçelenmiş durumda

ve kanatları...

Boğazıma safra yükseliyor.

Kadın sadece kanatlarını tekrar kırbaçlamakla kalmamış. Onları birbirine *zincirlemiş*. Kalın demir kelepçeler, kanatlarının üst kısmını çevreleyen kemikleri sarıyor. Kelepçeler, kanatlarının o kısımlarına kilitlenmiş ve orada olması gereken ince zarı yırtmış. Kısa bir zincir, bir kelepçeden diğerine uzanıyor, kanatlarını arkasında bir arada tutuyor ve yanlara açmasını engelliyor.

Ona bakarken, içimde kara bir öfke ve karanlık bir nefret dalgaları gibi yükseliyor.

Ruhumun içinde kalan tek ışık parçası tehlikeli bir şekilde titriyor.

Kulaklarımda çınlayan uğultudan başka hiçbir şey duyamıyorum. Bunun için onu öldüreceğim.

Bunun için hepsini öldüreceğim.

"Ne yaptın sen?" Galen, yanımda durarak dehşet dolu bir sesle sorar.

Tuzağın ne olacağına bakılmaksızın Draven'ı buradan mümkün olduğunca çabuk çıkarabilmek için nasıl hareket edeceğimizi önceden planlamıştık.

Cılalı zeminin diğer ucunda Jessina bize acımasız bir gülümseme atıyor. "Onun kalibresindeki bir hainin hak ettiğinden çok daha azını yaptım. Sen küçük intikam oyununu oynamaya başlamasaydın, çok daha kötüsünü yapardım," soluk gri gözleri bana kayıyor ve ifadesi bıçak gibi keskinleşiyor.

Sadece ona bakıyorum, kafam hala öfkeyle çınlarken, birdenbire Isera'nın bu işi yaparken daha da acımasız olmasını diliyorum.

Lyra, Galen'in biraz arkasında ve solunda dururken yumruğunu sıkar ve dişlerini gıcırdatır. Orion portala en yakın yerde kalırken, Alistair öne doğru yaklaşır. Isera, Bane'i kendisiyle birlikte portaldan geçirir ve uyuşturulmuş imparatoru benimle onun arasına diz çöktürür. Biraz önümüzde duran Galen, Jessina'nın çok doğrudan bir şey yapmaya kalkışması ihtimaline karşı, Bane ile Jessina arasında bir bariyer görevi görür.

Jessina, eşinin vücudundaki kanı görünce yüzünde öfke dalgaları belirir.

"Bu savaşı kazandığımızda, en çok sevdiğiniz kişiyi ölüm için yalvarana kadar işkence ederken hepinize izletirim," diye söz verir, sesinden asit gibi damlayan tehditler.

Isera soğuk gözlerle onun bakışlarını karşılıyor. "Zaten yaptın."

Jessina'nın dudaklarındaki acımasız gülümseme genişler. Ama tek söylediği, "O zaman takas yapalım" olur.

"Bir kişi rehineyi odanın ortasına götürür," diye başlar Galen. "Takas yaparlar ve sonra kendi taraflarına geri dönerler."

"Tamam." Jessina bileğini salladı ve Lavendera'ya baktı. "Onun bileğinden ejderha çeliğini çıkar."

Bakışlarım Draven'ın kelepçeli bileklerine kayar. Ama kelepçeler engel olduğu için hiçbir şey göremiyorum.

Lavendera bir saniye daha orada durur, odanın karşısındaki duvara bakarak hiçbir şey görmeden. Sonra gözlerini kuvvetlice kırpar ve sonunda etrafındaki dünyaya geri döner. Zeminde zarıfçe ilerleyerek Draven'ın önüne çömelir ve kelepçeleri yukarı doğru iter. Alistair'in ateş büyüleriyle bükmüş olduğu ince ejderha çeliği bilezik ortaya çıkar. Ancak, Draven'ın bileğine takılabilmesi için bir tarafı kesilmiş gibi görünüyor.

Lavendera, verimli hareketlerle kelepçeyi Draven'ın bileğinden çıkarır ve tekrar ayağa kalkar.

"Bu arada, onu bana geri verdiğin için teşekkür ederim," der Jessina, kendini beğenmiş gülümsemesini bana yöneltir.

Yerdeki Draven derin bir nefes alır ve gözlerini kırıştırarak odaklanmaya çalışır. Ancak, karşı koyamayacak kadar ağır yaralanmış olduğu açıktır.

"Onu ortaya götür ve takası tamamla," der Jessina, bakışlarını Lavendera'ya çevirerek.

Lavendera hiçbir şey söylemez. Sadece kolunu nazikçe Draven'ın kolunun altına sokar ve ayağa kalkmasına yardım eder.

Bizim tarafta, ben sadece Bane'in omzunu tutup onu ayağa kaldırıyorum. Onu sürüklemek zorunda kalmamak için Haldia'nın uyluklarını kısmen iyileştirmesine izin verdik. Ama yaralarının çoğunu tedavi etmedik.

Dördümüz odanın ortasına doğru yürümeye başladığımızda, sadece ayaklarımızın yavaşça yere vurma sesi sessizliği bozuyor. Bakışlarımı Jessina, Draven, Lavendera, Bane ve önümüzdeki seçkin askerler arasında gezdiriyorum. O bir şey yapmaya kalkışırsa diye birkaç planımız var, ama bunların işe yaraması için, o şey gerçekleşmeden önce ne olduğunu görebilmem gerekiyor.

Ancak Jessina hiçbir şey yapmadı. Hafifçe çamurlanmış elbisesiyle orada durup keskin gözleriyle beni izliyordu.

Lavendera ve ben odanın ortasına ulaşıyoruz.

Bir an durup, aynı anda rehinemizi ileri itiyoruz.

Draven bana çarpar.

Onu tekrar yakınımnda hissetmek kalbimin atışını hızlandırır. Tek istediğim ona sarılmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek. Ama yapamam. Önce onu güvenli bir yere götürmeliyiz.

Bakışlarımı Lavendera'ya çevirip, Draven'ı belinden sıkıca tutarak geriye doğru yürümeye başlıyorum.

"Bunu sana asla affetmeyeceğim," diyorum ona, o da Bane'e aynı şeyi yapmaya başlarken.

"Affedilmek istemiyorum," diye cevaplar. Ama bunu meydan okurcasına söylemez. Aksine, sesi... hüznölüdür.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için, sadece geriye doğru yürümeye devam ediyorum. Tuzak nereden geleceğini tahmin etmeye çalışırken bakışlarım yüzlerden yüze geçiyor. Artık odanın kendi tarafımıza neredeyse ulaştık. Jessina ne planladıysa, yakında gerçekleşecek.

Galen'e son mesafeyi geri çekilirken kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Ona ulaştığım anda, Draven'ı yakaladı, ikisini de döndürdü ve en iyi arkadaşını Lyra'nın kollarına itti. Lyra da aynısını yaptı, dönerek Draven'ı Orion'un menziline soktu. Bir kalp atışı içinde, Unseelie Kralı Draven'la birlikte portaldan kayboldu.

Her şey birkaç saniyeden biraz fazla sürdü.

Salonun diğer ucunda Jessina şaşkınlıkla hafifçe geri çekildi. Sonra, elit askerleri Lavendera'dan Bane'i alırken, portala bakarak yüzünde bir anlık bir rahatsızlık belirdi.

Diğerlerimiz de hızla portala doğru geri çekilmeye başlarken, ben de titreyerek rahat bir nefes aldım. Şimdi ne olursa olsun, en azından Draven güvenli bir şekilde kurtuldu.

"Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?" diye bağırır Jessina ve elini kaldırır. "Henüz işimiz bitmedi."

Lyra portaldan dışarı çıkar, onu Galen takip eder. Isera, Alistair ve ben de neredeyse portala ulaşmışızdır.

Odanın kenarından bir hareket geliyor, başka bir grup insan aniden yerden geçmeye başlıyor.

"Gidin!" diye fısıldarım.

Isera portaldan geçiyor.

"Seni görmek isteyen biri var, Selena," diye bağıırır Jessina, ben de portaldan geçmeden hemen önce.

Bakışlarım yeni gelen gruba kayar. Ve kalbim durur.

"Gözlerinizin parladığını görürsem, ikisi de ölür," diye Jessina odanın diğer ucundan uyarıyor.

Alistair portaldan geçmek yerine yanımda durur, ama ona bakacak gözüm bile yok, çünkü gözlerim Jessina'nın durduğu yere götürülen iki kişiye kilitlenmiştir.

Ailem.

Jessina'nın önünde diz çökmeye zorlandıklarında yüzlerinde korku belirir, ama bakışları bana yöneldiğinde gözlerinde bu duyguya hızla kin de eklenir.

"Anne." Panik içindeki bu kelime, iznim olmadan dudaklarımdan dökölüyor. "Baba."

Jessina büyüüyle iki buz bıçağı çağırıp onları anne babamın boğazlarına dayadığında, içimi dehşet kaplar. Onlar irkilir, yüzlerinde yine korku belirir. Titrek bir nefes alırım.

Yere çakılmış halde, tek yapabileceğim onlara bakmak.

"Selena," Alistair yanımda fısıldıyor.

Ama cevap vermiyorum. Hareket de etmiyorum. Portal tam arkamızda. İki adım daha atarsak geçebileceğiz. Ama onları bırakamam. Onlar... onlar benim ailem. Onları bırakamam.

"Onları bırakın," diye bağıırıyorum, öfke ruhumu parçalarken, bakışlarımı İmparatoriçe Jessina'ya çeviriyorum.

Dudaklarında acımasız bir gülümseme belirir ve soluk gri gözleri sertleşir. "Gerçekten talep edecek durumda olduğunu mu düşünüyorsun?"

Buz bıçakları anne babamın boğazlarına daha da bastırıyor. Onlara panikle bakıyorum. Gözlerinde korku ve nefret parılıyor, karşıdan beni suçlayıcı bir bakışla izliyorlar.

Bu, göğsümü acı ile burkuyor.

Bakışlarımı Jessina'ya çeviriyorum. "Ne istiyorsun?"

"Ne mi istiyorum?" Kötü niyetli, alaycı bir kahkaha attı. "Sana bir ders vermeni istiyorum, köle."

"Ne dersi?"

Soluk gözlerinde acı ve öfkeyle Bane'e bir bakış atıyor, sonra acımasız bakışları tekrar bana kilitleniyor. "Bana karşı bir savaşın nasıl sonuçlanacağına dair bir ders

nasıl işlediğine dair bir ders."

"Neymiş o?"

"Sen benimkilerden birini alırsın." Draven'ın kaybolduğu portala, sonra da aileme doğru işaret eder. "Ben de seninkilerden *üçünü* alırım." Gözleri, sert çelik gibi keskinleşir. "Bir daha asla eşime dokunmaya cüret etme."

İçimde karanlık bir öfke alevleniyor. "Aynı şeyi sana da söyleyebilirim."

"Hayır, söyleyemezsin. Çünkü rehineler benim elimde. Ve sen tehditlerini yerine getirecek kadar acımasız değilsin." Elini hafifçe kaldırırken gözleri parıltıyor. "Ama biliyor musun, köle?"

Öfke ve nefret dolu gözlerle onun bakışlarını karşıladım. Bana kötü niyetle dolu bir gülümseme attı.

"Ben öyleyim." Ailem keskin bir nefes aldı.

Kadın onların boğazlarını keser.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Zaman yavaşlar, her saniye bir saat gibi gelir. Korku, annemin sarı ve lavanta rengi gözlerindeki kin duygusunu bir anlığına bastırır. Bir saniye. Son saniye. Yüzünün her yeri dehşetle kaplıdır ve ağzı son nefesini verirken hafifçe açık kalmıştır. Ve dehşete kapılmış gözleri bana sabitlenmiştir. Yanında, babam şok içinde bana bakmaktadır, gümüş ve turkuaz rengi gözleri fal taşı gibi açılmıştır.

Ve o bir an için, zaman donmuş gibi. Sanki bu bir saniye bir asır sürüyormuş gibi.

Sonra boğazlarında koyu kırmızı bir kesik belirir.

Kan fişkırıyor ve boyunlarından sel gibi akıyor, yıpranmış gömleklerini kırmızıya boyuyor.

Yanlara devriliyorlar.

Yukarıdaki avizedeki beyaz faeligh mücevherlerinin ışığı, babam düşerken onun sarı saçlarına gümüş rengi yansımalar çiziyor. Gözleri hala şoktan iri, ama içlerindeki ışık sönüyor. Hızlı. Çok hızlı.

Annemle babam yere düştüklerinde, yankı sesleri geniş balo salonunda yankılanır. Yan yatarken, vücutları titrerken cilalı taş zeminin diğer ucundan bana bakarlar. Bir kez. İki kez.

Boğazlarındaki yaralar o kadar derindir ki, buz bıçakları neredeyse kafalarını koparacaktı. Kan, acımasız kesiklerden fişkırarak etraflarında birikintiler oluşturur ve annemin uzun gümüş saçlarının uçlarını kırmızıya boyar.

Sonra gözlerindeki son ışık da söner.

Bunun gerçekleştiği anı görebiliyorum. Gözlerinden son yaşam kıvılcımının kaybolduğu anı. İnsan olmaktan çıkıp yerde yatan cesetlere dönüştükleri anı. Ölümde bile, annemin yüzünde o dehşet dolu ifade kalıyor, kanla lekelenmiş zeminin ötesinden görmeyen gözleri bana bakıyor.

Boğazım ağrıyor.

Ve biri çığlık atıyor.

Boğazımın ağrımalarının nedeninin *benim* çığlık atmam olduğunu anlamam bir saniye daha sürüyor.

Zaman yerine oturur.

Ruhumun derinliklerinden başka bir çığlık kopar, havayı bir patlama gibi yırtar.

Buz havada uçuşuyor.

Odanın içinden devasa bir ateş duvarı geçip giderken, geriye doğru itilip sendeledim. Buz parçaları alevlerin içine çarptı ve iki güç çarpıştığında odanın içinde tıslayan buhar patladı.

"Selena!" Alistair bana bağırırken odanın diğer tarafına bir ateş dalgası daha gönderir. "Gitmeliyiz!"

"HAYIR!" diye bağıriyorum.

Ya da bağirmaya devam ediyorum. O onların boğazlarını kestiğinden beri bağirmayı bırakmadığımı sanmıyorum, ama kulaklarımda çınlayan ses yüzünden neredeyse hiçbir şey duyamadığımı için bunu söylemek zor.

"Hayır, onları kurtarmam lazım!" diye bağıriyorum ve yine bir adım öne sendeleyerek ilerliyorum. "Benim..."

Alistair güçlü kolunu belime dolayarak beni geri çekerken, odaya bir ateş dalgası daha gönderir. Buz ona çarparak, başka bir tıslayan buhar bulutu oluşturur.

"Hayır!" diye tekrar bağıriyorum, Alistair'in tutuşuna karşı direniyorum.

Bir koluyla belimi saran, diğer koluyla Jessina'ya ateş eden Alistair, portala doğru geri çekilir. İçimde panik çığlıkları yükselir. Onları öylece bırakamam. Onları bırakamam. Ailemi. Öylece...

Alistair yana doğru dönerek beni portaldan fırlatır ve diğer yöne büyük bir ateş dalgası gönderir. Ben, gevşek bir oyuncak bebek gibi uçar ve Orion'un kalesindeki küçük bir çalışma odasının zeminine çakılırım. Alistair bir saniye sonra portaldan atlar.

"Kapatın!" diye bağırir.

Portalın diğer tarafından bize doğru buzlar fırlar.

Grey hemen portalı yere çarparak, buz parçalarının içeri girmeden hemen önce kapatır.

"HAYIR!" diye bağırirım. Ayağa kalkıp, portalın olduğu yere koşarım. "Açın!"

"Ne oldu?" diye bağırir Galen, odada patlak veren kaosun içinde.

Ya da belki de bu sadece benim kafamın içinde olan bir şeydir. Etrafımda neler olduğunu zar zor görebiliyorum. Tek görebildiğim, Jessina'nın boğazlarını kestiği sırada annemle babamın gözlerindeki korku ve şok.

"Onları öldürdü!" diye bağıyorum. Boğazım yanıyor ve her kelime kan ve demir tadı gibi. "Onları öldürdü! Beni geri götürün! Geri dönmeliyim!"

"Onun ailesi," diyor Alistair yanımdan bir yerden. "Jessina ailesini öldürdü."

Başka birinden bu sözleri duymak içimdeki her şeyi paramparça ediyor. Sanki başka biri olanları kabul edene kadar, bunların gerçek olmadığını, çok geç olmadığını iddia edebileceğim gibi.

Kırık bir çığlık ciğerlerimden kopar ve Grey'e doğru dönüp bağırırım. "Portalı aç! Geri dönmem lazım! Beni geri götür! Onları almam lazım! Benim..."

"Selena!" Alistair beni omuzlarımdan tutup bana dönmem için çevirir. "Onlar çoktan öldüler." Turuncu ve yeşil gözleri acı ve kederle doludur, gözlerime bakarak yumuşak bir sesle tekrarlar: "Onlar çoktan öldüler."

Gözlerim yaşlarla dolar. Kafamı sallayarak, kırık bir inilti dudaklarımdan kaçarken, onun sözlerini duymamış gibi davranmaya çalışırım.

"Üzgünüm." Gözleri acı dolu bir şekilde bakışlarımı tutar. "Çok üzgünüm."

Dizlerim titrer.

Yere o kadar sert düşerim ki, vücudum sarsılır. Ama bunu neredeyse hissetmiyorum. Avuçlarımı yere bastırarak öne eğilirim ve ciğerlerime hava çekmeye çalışırım. Göğsüm bir kaya parçası tarafından eziliyormuş gibi hissediyorum. Dudaklarımdan boğuk hıçkırıklar çıkar ve tüm vücudum titrer.

"Selena," diyor Isera, sesi hiç duymadığım kadar yumuşak.

Hâlâ dizlerimin üzerindeyken, onun bakışlarıyla karşılaşmak için başımı kaldırıyorum. Ama o Draven'ın hemen yanında duruyor ve gözlerim hemen ona kayıyor. Galen ve Lyra, kanatlarını bağlayan demir zincirleri çıkarmış olmalılar, çünkü o artık tamamen insan formuna dönüşmüş. Yüzü hala acıdan solgun ve Galen, kapının yanında durdukları yerde bir kolunu sırtına dolayarak onu destekliyor. Sanki Alistair ve ben geri döndüğümüzde Haldia'ya gidiyorlarmış gibi.

Draven bana bakarken gözlerinde bir savaş var. Sanki koşup beni teselli etmek istiyor ama aynı zamanda

benimle hiçbir şey yapmak istemediğini söylüyor.

Çaresiz özlem ve inatçı nefret gözlerinde savaşıyor.

Bir an için, koşup bana sarılmak üzereymiş gibi görünüyor.

Ama sonra nefret galip gelir ve o başka yere bakar.

Zaten kırık olan kalbimin geriye kalan son parçası da onarılamaz milyonlarca parçaya ayrılır.

"Çık dışarı," diye fısıldarım, sesim kısık.

Galen, yüzünde acı dolu bir ifadeyle bana ve Draven'a bakar. "Selena, o..."

"Çık dışarı."

Hepsi bana sempati ve acı dolu gözlerle bakıyor. Buna dayanamıyorum. Dayanamıyorum. Nefes alamıyorum. Yapamıyorum...

"Çık dışarı," diyorum, göğsüm aniden inip kalkıyor. "Çık dışarı. Çık dışarı! ÇIKIN!"

Çığlıklarım küçük çalışma odasının soluk taş duvarlarında yankılanıyor, ama kulaklarımda çınlayan kan sesinden dolayı neredeyse duyamıyorum. Yalnız kalmam lazım. Acı çektiğimde etrafımda insanlar olmasını sevmiyorum. Yalnız kalmak istiyorum. Sadece yalnız kalmak istiyorum. Tanrım, çok acıyor.

Alistair kapıya doğru yürürken sırtımı nazikçe okşadı. Diğerleri de şükürler olsun ki onu takip ettiler.

Hepsi odadan çıkıp kapıyı yavaşça kapatırken, ben boğuk hıçkırıklarla nefes alıyorum.

Kapı kapanır kapanmaz, içimdeki her şey paramparça oluyor.

Ruhumdan başka bir çaresiz çığlık kopar. Hâlâ dizlerimin üstündeyim, öne eğilip yumruğumu yere vururken ciğerlerim patlayacakmış gibi bağıriyorum. Gözyaşları durdurulamaz bir sel gibi yüzümden akıyor.

Gittiler. Ailem gitti. Beş saniyeden az bir sürede, tüm dünyam sonsuza dek değişti. Ve onları asla geri getiremem.

Acı, pençeler gibi göğsümü parçalıyor.

Panik içinde nefes alıyorum. Sonra içimden bir çığlık daha kopuyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan akmaya devam ederken yumruğumu yere tekrar tekrar vuruyorum. Daha fazla çığlık kopmadan önce dudaklarımdan kırık hıçkırıklar kaçıyor.

Onları o öldürdü. Jessina anne babamı *öldürdü*.

Ciğerlerim patlayana kadar çığlık atarken, acı boğazımı kesiyor.

Onları öldürdü. Sanki hiçbir şey yokmuş gibi boğazlarını kesti. Bir el hareketiyle onların geleceklerini yok etti.

Ayağa fırlayarak, kırılacak bir şey bulmak için başımı sağa sola salladım. Öfke, çatırdayan ateş gibi damarlarımdan akıyordu.

Bir şeyi kırmam lazım. Bir şeyin kırıldığını duymam lazım. Bir şeyin kırıldığını hissetmem lazım. Kendi kalbimden başka bir şeyin.

Yanımdaki sandalyeyi kapıp diğer taraftaki duvara fırlattım. Sandalye taş duvara çarptığında ahşap kırıldı.

Bu tatmin edici ses öfkemi körükler ve ben zaten kırılmış olan sandalyeyi kapıp tekrar duvara çarparım, ruhumun derinliklerinden bir çığlık daha yükselir.

Öfke ve ıstırap, vahşi kurtlar gibi göğsümü parçalıyor.

Onları öldürdü.

Sandalyeyi tekrar duvara vuruyorum.

Onları öldürdü. Onları öldürdü.

Kalın taş duvara çarptığımda tahta parçaları havaya uçuyor. Bu odada fazla mobilya yok. Sadece artık işe yaramayan sandalye, boş bir masa ve duvarın kenarında boş bir kitaplık var. Elime geçirdiğim her şeyi kırıyorum.

Ama ne yaparsam yapayım, beni ezen keder ve pişmanlık dağının altında kalbimin toz haline gelmesini engelleyemiyorum.

Dizlerim titriyor ve yine yere çöküyorum. Bu sefer kendimi tutmaya bile zahmet etmiyorum. Kırık tahta parçalarının arasında yatıp, pencereden içeri giren ve yerde parlak dikdörtgenler oluşturan ışığa bakıyorum. Göğsüm ağrıyor.

Toparlanıp kollarımı kendime doluyorum ve sonra gözlerimden yaşlar akıyor.

OTUZUNCU BÖLÜM

Soğuk taş zeminde yatarken, yerde solan ışığa bakıyorum. Işık neredeyse tamamen kayboldu, bu da gecenin neredeyse çöktüğü anlamına geliyor. Etrafımdaki küçük çalışma odası loş, derin gölgeler mahvettiğim tüm mobilyaları gizliyor. Ne yazık ki, mahvettiğim diğer her şeyi gizleyemiyor.

Kalkmam gerektiğini biliyorum. Arkadaşlarıma yanına dönmem gerektiğini biliyorum. Orion'un sandalyesini ve kitaplığındaki bazı rafları mahvettiğim için ondan özür dilemem gerektiğini biliyorum. Ama kendimi umursayamıyorum.

Bu yüzden soğuk taş zeminde uzanıp, her saniye karanlığa karışan yerdeki altın rengi ışık parçasını izliyorum.

Göğsümde ikinci bir kalp gibi acı atıyor. Derin nefes almaya çalışıyorum, ama sanki biri göğsüme oturmuş, onu ezip duruyor, bir çift acımasız el de boğazımı sıkıyor gibi hissediyorum.

Ama en kötüsü pişmanlık.

Midemde bir buz parçası gibi duruyor, her şeyi zehirliyor, soğuk dalları yılanlar gibi kaburgalarımın arasında kıvrılıyor ve tüm vücudumu soğutuyor.

Yan tarafıma kıvrılıp, gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve içimi kemiren korkunç pişmanlıktan kendimi korumaya çalışıyorum.

İşe yaramıyor.

Çünkü pişmanlık, farkına vardım ki, tüm duyguların en acımasız olanıdır.

Korku, korktuğunuz şeyi ortadan kaldırdığınız anda kaybolur.

Ama pişmanlık...

Pişmanlık kalıcıdır.

Ya geri alamayacağınız bir şey söylediniz ya da yaptınız. Ya da yapmanız gereken bir şeyi söylemediniz ya da yapmadınız. Her iki durumda da sonuç aynı. Artık çok geç. Geri dönüp yeniden yapmak için çok geç.

Bu geri alınamazlık, onu bu kadar korkunç yapan şeydir. Bundan sonra ne yaparsanız yapın, daha önce yapmanız gereken şeyi değiştirmek için çok geç.

Ve ben tam olarak ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Hemen ailemi görmeye gitmeliydim. Unseelie Sarayı'ndan ayrılır ayrılmaz onları ziyaret etmeli ve göğüslerinde benim büyümün yandığını kontrol etmeliydim.

Ama yapmadım.

Ve şimdi, onlar öldüler.

Öldüler. Saniyeler içinde öldüler. Hiçbir uyarı olmadan. Ve şimdi, asla bilemeyeceğim.

Ailemin beni gerçekten nefret edip etmediğini asla bilemeyeceğim. Kim olduğum ve yaptıklarım yüzünden beni gerçekten nefret edip etmediklerini ya da beni gerçekten sevip sevmediklerini, sadece çocukken güçlerimi kontrol edemediğim için kazara göğüslerine bir nefret ateşi yakmış olduğum için mi nefret ettiklerini asla bilemeyeceğim.

Bilmek istedim. Gerçeği bilmek benim için hayati önem taşıyordu. Her şeyi değiştirebilirdi. Benim için her şey *demek* olurdu.

Ama artık asla bilemeyeceğim.

Ailemin beni sevip sevmediğini asla bilemeyeceğim.

Acı ve felç edici pişmanlık, kırbaç gibi göğsümü parçalıyor.

Parmaklarımı yumruk yapıp, karanlık dalgalar üzerime çökarken, boğuk hıçkırıklarla nefes alıyorum.

Hemen oraya gitmeliydim. Hemen ailemi kontrol etmeliydim. Ama çok meşguldüm. Sürekli sonra yaparım diyordum. Sonra işler bu kadar kaotik olmadığında. Sonra daha fazla zamanım olduğunda. Sonra bir krizle uğraşmadığımda.

Ama mesele de bu. Asla yeterli zaman olmayacak. Her zaman başka bir kriz çıkacak. Bir şeyi yapmak için mükemmel bir zaman asla olmayacak.

Onlara öncelik vermeliydim. Ve

şimdi, artık çok geç.

Artık geriye hiçbir şey kalmadı.

Kimse kalmadı.

Ailem yok artık. Eşim yok artık.

Geriye kalan tek şey suçluluk, nefret, öfke ve pişmanlık. Boğucu, her şeyi tüketen pişmanlık.

İçimdeki o devasa kara dalgalar, fırtınalı bir okyanus gibi ruhumu parçalıyor. Her şeyi parçalıyor. Her şeyi her şeyi yıkıyor. Her şeyi her şeyi yıkıyor.

İçimdeki küçük umut kıvılcımını acımasız bir güçle dövmek.

Kırık hıçkırıklar dudaklarımdan süzülüyor.

Ruhumun içindeki o küçük ışık titriyor.

Ve sonra sönüyor.

Karanlık öfke ve yakıcı nefret boşluğu doldurmak için akın ediyor, beni tamamen gömüyor.

Boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Nefes alamıyorum. Acı ve pişmanlıktan başka hiçbir şey hissedemiyorum.

Bu beni öldürecek. Bu duygular beni öldürecek.

Tam bir panik içinde, o karanlık öfkeyi ve yakıcı nefreti içime çekiyorum. Onu bir sal gibi kendime çekiyorum. Ona tutunuyorum. Kara dalgaların içine onu aşıyorum. Ta ki içimdeki her şey yanan kara bir öfke ve nefret okyanusu haline gelene kadar.

Unseelie Sarayı'ndan ayrıldığımda öfkeli ve acımasız olduğumu düşünüyorsam, bu şimdi beni tüketen tam anlamıyla acımasızlıkla karşılaştırıldığında hiçbir şey.

Yerden kalkıp, üzerimdeki tozu silkeliyorum ve omuzlarımı geriye doğru çekiyorum.

Kafam şimdi korkutucu bir şekilde sessiz ve berrak. Kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım.

Orion'un koyu mavi ve gümüş renkli üniformasını giyen bir muhafız şaşkınlıkla sıçradı. "Neredeler?" diye soruyorum.

"Yemek odasında," diye patlar. Yüzünde belirsizlik parıldarken, gözlerini vücudumun üzerinde gezdirir. "Size gösterebilirim..."

"Hayır. Nerede olduğunu biliyorum."

Onun yanından geçip yemek odasına doğru ilerlerken arkamdan bakıyor. Pencereilerin dışında, son kırmızı ve turuncu güneş ışınları ufukta kaybolmuş. Karanlık şimdi gökyüzünü kaplamış ve yolunu aydınlatmak için kalenin içinde parıldayan faelights yakılmış.

Kaleyi dolaşırken içimde bitmeyen bir öfke yanıyor.

Iceheart'ları öldüreceğim. Her birini öldüreceğim. Tüm klanlarını. Onları bu dünyanın yüzünden sileceğim ve sonra isimlerinin geçtiği tüm tarih kitaplarının sayfalarını yakacağım, sanki hiç var olmamışlar gibi.

Orion'un özel yemek odasının kapısına ulaştığımda, kapıyı açıp içeri daldım.

Herkes başını bana doğru çevirince giysiler hışırdadı.

Altısı da oradadır, ama masa her zamanki gibi değildir. Dekorasyon yoktur. Süslü tabaklar, abartılı yemekler ve

farklı mutfak eşyaları da yoktu. Her kişinin önünde sadece bir tabak, bir bıçak ve bir çatal vardı. Tabakların yarısı neredeyse hiç dokunulmamış gibiydi, sanki arkadaşlarım yemekleri yemek yerine sadece dürtmüşlerdi.

Her zamanki gibi Orion masanın başındaki büyük koltuğunda oturuyor. Alistair ve Isera onun sağında yan yana otururken, üç ejderha şekil değiştirenimiz diğer tarafta oturuyor. Draven artık zırhı yerine kolları kıvrılmış basit bir siyah gömlek giyiyor. Derisinde kan yok ve yüzünde acı yok, bu yüzden Haldia tüm yaralarını iyileştirmiş olmalı. Ben masaya doğru yürürken, o çelişkili gözleriyle beni izliyor. Sanki beni hem nefret ediyor hem de aynı anda teselli etmek istiyor gibi.

Ama sonra benim görünüşümü fark edince ifadesi biraz değişiyor. Ya da daha doğrusu, yüzümdeki ifadeyi fark edince.

Aslında, altı kişi de sanki bir iblis ateş ve kükürt saçarak yemek odasına dalmış gibi bana bakıyor. Dürüst olmak gerekirse, kendimi bir iblis gibi hissediyorum. Ve lanet olsun, bu çok iyi hissettiriyor.

"Yeni bir plana ihtiyacımız var," diyorum.

"Şey," diye başlıyor Galen, benimle diğerleri arasında kararsız bakışlar atarak. "Sen... iyi misin?"

"İyiyim. Dediğim gibi, yeni bir plana ihtiyacımız var." Avuçlarımı pürüzsüz masa üstüne dayayarak öne eğildim ve gözlerine baktım. "Ejderha çeliği bir sorun. Icehearts buna erişebildiği sürece, elimizdeki tüm güçle onlara saldırmamız mümkün olmayacak. Bu yüzden sorunun kök nedenini çözerek bu sorunu gidermeliyiz."

"Lavendera," diye ekledi

Isera. Başımı salladım.

"Evet."

"Yani Lavendera'yı yakalayıp Icehearts'a karşı kullanmamız mı gerekiyor?" diye tahminde bulunur Lyra.

"Hayır. Lavendera'yı öldürmemiz gerekiyor."

Herkes biraz geri çekilir ve sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bana bakar. Draven hariç herkes, o artık okuyamadığım gözlerle bana bakmaktadır. Onun bakışlarına sert bir bakışla karşılık veririm.

"Sen kendin söyledin," diye başlıyorum. "Birçok kez. Lavendera, Buzkalplileri ihanet etmeyecek. O yüzden bunu denemekle zaman kaybetmeyelim."

"Ama onun da önemli bilgilere sahip olabileceğini söylememiş miydin?" Galen dikkatli bir sesle sorar. Sanki ben, onun sakinleştirmeye çalıştığı vahşi bir hayvanmışım gibi.

"Umurumda değil," diye cevap veriyorum, sert bakışlarımı ona çevirerek.
"Onlar arasında ejderha çeliğini kullanabilen tek kişi o. Ölmeye gerekiyor."

"Bunu iyice düşündüğünden emin misin?"

"Evet."

"Ama ya biz..."

"Onları öldüreceğim," diye homurdanırım. Gözlerim ateşle parıldarken
hepsine dik dik bakarım. "Anladın mı? Hepsini öldüreceğim."

"Bak, Selena. Söz veriyorum, ailenin intikamını alacağız, ama..."

"*İntikam* istemiyorum!" diye bağırırım. "*Öç almak* istiyorum!"

Galen geri çekilir ve sanki artık kim olduğunu bilmiyormuş gibi bana bakar. Yanında duran Lyra ise sadece benim için endişeleniyor gibi görünüyor. Draven, okunması imkansız gözleriyle beni izlemeye devam ederken, Orion onaylayarak bana kadehini kaldırıyor. Masanın diğer tarafında Isera gözlerime bakarak yavaşça başını sallıyor. Alistair de ona başını sallayarak, "*O da öyle diyor*" der gibi bir hareket yapıyor.

"Hâlâ bence biz..." Galen başlar.

"Lavendera'yı öldüreceğim." Masadan kalkıp kapıya doğru yürüdüm.
"Ya bana yardım edin ya da yolumdan çekilin."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Tahminimiz doğru çıktı. Isera'nın Orion'un zindanındaki işkence seansı yüzünden İmparator Bane, hemen Buz Sarayı'na uçamayacak kadar yaralanmıştı. Muhtemelen Rin'in gelip onu iyileştirmesini bekliyorlardı, merhametli hissediyorlarsa Grema'ı da iyileştirebilirdi. Her halükarda, bu Lavendera'nın da hala Seelie Sarayı'nda olduğu anlamına geliyordu. Ve bu da onu sonunda öldürebileceğimiz anlamına geliyordu.

"Neden onu uzaktan öldürmüyoruz?" Orion, birkaç dakika içinde üçüncü kez soruyor. "Gereğinden fazla işleri karmaşıktırıyoruz gibi geliyor."

Sıcak bir rüzgar dikenli ormanı süpürürken, etrafımızdaki ağaçlar huzursuzca hışırdamaya başlar. Güneş ışığının ağaçların yapraklarından süzülmesini engellemek için gözlerimi korurken, Lavendera'nın Golden Palace'tan şehre doğru yürüyerek hainlerin yaptığı her neyse onu yapmaya gittiğini izlerim. Gümüş zırhlı beş ejderha şekil değiştiren onu takip eder. Onları Green Clan'ın dağı dışındaki tarlalardan tanıyorum. Icehearts'ın seçkin muhafızlarının bir parçasıdır.

"Buna iki kez cevap verdim," diyor Draven, Orion'un tekrarlayan sorusuna. "Ağaç büyüğü var. Onu tanıdığım iki yüz yıl boyunca, ona yapılan hiçbir menzilli saldırının onu gerçekten vurduğunu görmedim. Ağaç büyüğüyle her zaman saldırıları engellemeyi başarıyor. Sanki altıncı hissi falan var gibi."

"Onu bize çekmenin gereksiz bir risk olduğunu düşünüyorum," diye karşı çıkar Orion.

Draven alaycı bir şekilde gülümser ve ona alaycı bir gülümseme atar. "Evet, hepimiz korkak olamayız."

Orion'un gözleri parlar. Bir adım yaklaşarak, Draven'a meydan okuma ve şüphe dolu bir bakış atar. "Bu plan için oldukça ısrarcı davranıyorsun. Bizi bir tuzağa sürüklediğini nereden bileceğiz?"

"Neden sizi tuzağa düşüreyim ki? Biz aynı taraftayız, pislik." "Öyle mi?"

Orion, Draven'ın önüne gelip onu baştan aşağı süzerken, şüphe Orion'un gözlerinde bıçak gibi parlıyor.

Draven'ın önünde durur ve onu baştan aşağı süzer. "Yine ejderha çeliği giymediğini nereden

Yine ejderha çeliği giymediğini nereden bileceğiz? Seni esir tutarken tekrar giydirip bizi tuzağa sürüklememizi emretmiş olabilirler."

"Esaret altındayken bana ejderha çeliği giydirdiler. Ama beni Bane ile takas etmeden önce geri aldı, hatırladın mı?"

"İkinci bir parça olabilir. Bir yere saklanmış olabilir."

"Bu mantıklı değil..." Draven'ın cevabı kesilir ve keskin bir nefes alır.

Gözlerimi Orion'a çevirdiğimde, onun gözlerinin parladığını gördüm. Öfke içimi ateş gibi sardı. Kolunu yakalayıp onu kendime doğru çektim. "Ne halt ediyorsun sen?"

Gözleri parlamaya devam ederken kolunu benim tutuşumdan çekip çıkar. "Emin olmam lazım."

"Geri çekil," diye emrediyorum, uyarı olarak kendi büyümü çağırırken. "Yeterince acı çekti."

Gözleri birkaç saniye daha parlamaya devam eder, sonra sonunda büyüsünü serbest bırakır. Bana sert bir bakış attıktan sonra, kaslı omuzlarını pişmanlık duymadan silkiyor. "O temiz. Jessina'nın geri aldığı parça dışında ejderha çeliği yok."

Draven onu yakasından tutup kendine doğru çekerek yüzüne doğru kükrer: "Bir daha kafamın içinde böyle karıştırırsan, seni öldürürüm."

Şaşırtıcı bir şekilde, Orion'un yüzünde öfke, tehdit ya da hatta kızgınlık değil, hayal kırıklığı belirir.

"Emin olmam gerekiyordu!" diye bağırır, sesinde öfke vardır.

Ön kolunu kaldırarak Draven'ın elini yakasından iter. Draven ona izin verir. Orion, tehlikeli derecede güzel yüzünde o garip çaresiz hayal kırıklığı ifadesini koruyarak, şık gömleğini tekrar düzeltir ve yüzlere bakar.

"Bütün sarayımı buna yatırdım!" diye bağırır ve bize bakarken gözlerinde bir parça çaresizlik vardır. "*Sana*. Kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış altı deli aptala. Peki, tahmin et ne oldu?" Elini kendi göğsüne vurur. "Benim kaybedecek bir şeyim var. Güvenliğinden sorumlu olduğum bütün bir sarayım var." Sert bakışları Draven'a kayar. "Bu yüzden emin olmam gerekiyordu."

Yanımda duran Isera başını hafifçe eğip, düşünceli bir ifadeyle onu izliyor. Draven hiçbir şey söylemiyor, sadece Orion'a bakıyor. Unseelie Kralı sinirli bir nefes veriyor.

"Beni zorla kabul ettirdiğin o lanet anlaşma olmasaydı, burada bile olmazdım," diye devam eder ve bakışlarını Isera'ya kaydırır. Onu izlerken gözleri hafifçe kısıılır. "Hâlâ Seelie Kraliçesi'nin ikinci kızının torunu olduğunu kanıtlamanı bekliyorum. Kendi kalende bulunan ölüm kutusu duvarından haberdar olmamış olman da çok şüpheli, küçük yılan. Bu ilk kez olmuyor. Bu da bana bu konuda mantıksız olan birçok şey olduğunu düşündürüyor."

Kalbim bir an durdu. Orion ve Unseelie Sarayı'nı kaybedersek, başlangıç noktasına geri döneriz. Bunun olmasına izin veremeyiz. Isera'nın kraliyet mensubu olduğu konusunda yalan söylediğini asla öğrenmesine izin veremeyiz. Neyse ki, bunu tam olarak kanıtlamanın bir yolu da yok. Isera, Seelie Kraliçesi'nin torunu olduğunu kanıtlayamayabilir, ama Orion da onun torunu olmadığını kanıtlayamaz.

Isera cevap vermek zorunda kalmadan önce Alistair, "Arkadaşlar," der. "Lavendera şehre ulaştı."

Herkes Lavendera'nın Golden Gate'ten geçip şehre girmesini izlemek için geri dönünce giysiler hışırdadı. Orion'un dikkati başka yerdeyken, Isera Alistair'e minnettar bir bakış attı ve çenesini eğdi. İnsanların sandığından çok daha zeki olan Alistair, küçük bir gülümsemeyi zorlukla bastırdı. Arkasında, Lyra açıkça sırtıyor, Alistair'i görmediği halde onu izlerken turuncu gözleri altın rengi güneş ışığında parıltıyor. Galen ise sadece başını sallayarak anlamış bir ifadeyle bakıyor.

"Tamam, burada her şeyi hazırlayın," diye başlıyorum. "Alistair ve ben şehre gideceğiz."

"Ben de geliyorum," diyor Draven.

Ona dönerek, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyorum. "Bu planın bir parçası değil."

"Artık planın bir parçası."

"Zaten anlaştık. Sen çok fazla dikkat çekersin, bu yüzden burada kalacaksın."

Gözleri parlar ve bir adım yaklaşır. "Ne ilginç. Bu neredeyse bir emir gibi geldi."

Çenemi kaldırıyorum. "Çünkü öyleydi."

"Anlıyorum." İki parmağını çenem boyunca kaydırır. "Bunu denediğinde genellikle ne olduğunu hatırlatmamı ister misin?"

Omurgamdan hoş bir titreme geçer. Birkaç değerli saniye boyunca *onu* görebiliyorum. Gözlerinde Draven'ı görebiliyorum. Bana bakışını.

Bana dokunduğu şekli. Beni kızdırdığı, benimle flört ettiği ve benimle şakalaştığı şekli.

Sonra nefret gözlerine geri döner ve sanki yanmış gibi elini yüzümden çekip alır. Bir adım geri çekilir ve bana acımasız bir bakış atar.

"Ben de şehre gidiyorum," diyor. "Nedenini bilmek ister misin?"

Kişiliğindeki ani değişimden dolayı başım hala dönüyor, bu yüzden cevap veremiyorum. Draven yine de cevap veriyor.

"Çünkü sen her şeyi mahvedersin," diyor. "Ve bunu da mahvetmeyeceğine güvenmiyorum."

Acı göğsümü delip geçer. Daha isabetli bir vuruş olamazdı. Gerçekten her şeyi mahvediyorum. Ailemi. Onu. Bizi. Dokunduğum her şeyi.

Ve hiçbirini geri alamayacağım. Hiçbirini geri alamayacağım. Şimdi tek istediğim intikam.

İçimdeki her şeyi tüketen öfke, Draven'dan uzaklaşıp şehre doğru yola çıkarken siyah bir yangın gibi yanıyor. Alistair hızla koşarak bize yetişiyor. Ne yazık ki, Draven de bizi takip ediyor.

Aniden, sihrimi kullanarak bir duygu yaratma isteği duyuyorum. Sadece bunun getirdiği harika zevki hissedebilmek için. Ama Kuzey Kapısı'ndan gizlice girip şehri geçerek ilerlerken bu isteği bastırmayı başarıyorum.

Lavendera ve muhafızlarını planladığımızdan biraz daha erken yakaladık, bu yüzden gölgelerde kalarak onları takip ediyoruz ve pusu kurmak için önceden seçtiğimiz yere ulaşmalarını bekliyoruz. Draven'ın arkamda durup bana öfkeyle baktığını hissedebiliyorum, ama artık umurumda bile değil. Sadece sürekli yaşamak zorunda olduğum acıyı başka birinin de hissetmesini istiyorum. Ve yakında bunu başaracağım.

Lavendera küçük bir meydanın kenarında durdu. İnsanlar, yaptıkları işi bitirmek için çaresizce açık alandan geçmeye çalışıyorlardı. Diğerleri ise güneş ışığına çıkarılmış yıpranmış masalarda oturuyorlardı. Açlıklarını ve kederlerini içerek unutmaya çalışanların masalarında boş bardaklar duruyordu. Hepsi gümüş zırhlı ejderha şekil değiştirenlere korku dolu bakışlar atıyorlardı, ancak Lavendera kısa bir mesafede durduğu için kimse onların Lavendera için orada olduklarını fark etmiyor gibiydi.

"Durun," diye aniden bağırıyor.

Etrafındaki insanlar şaşkınlıkla sıçrarlar. Sonra bunu kimin söylediğini fark ederler ve korku hızla alaycılığa dönüşür. Hepsi hala onun dikenli ormanda yaşayan tuhaf bir insan olduğuna inanmaktadır. Onun gerçekte kim olduğunu, gerçekte ne olduğunu bilmiyorlar. Bir hain.

"Yeter!" Gözlerini sertçe kırıştırır ve başını sallar. "Burası çok kalabalık!"

Yanımda duran Alistair, kaşlarını kaldırarak ona bakar.

"Huh," diye fısıldar. "Demek bizi kandırmak için bir maske değildi. O gerçekten deli."

Ben de daha önce aynı sonuca varmış olduğum için, sadece başımı sallayıp "Evet" diye cevap veriyorum.

Onu ve Gümüş Klanı'ndan askerleri güneş ışığında dururken izlerken içimde yanan bir öfke dalgası yükselir. Draven'ın kanatlarını zincirleyen insanlar. Ailemi öldüren insanlar.

Pişmanlık beni yumruk gibi vurur.

Onlara öncelik vermeliydim. Yapabildiğim sürece onları görmeye gitmeliydim. Ve şimdi, artık çok geç.

O kara dalgalar tekrar üzerime çöküyor, beni boğmakla tehdit ediyor.

Panik içinde, içimdeki yanan nefret ve öfkeye daha fazla yakıt döküyorum, ta ki o kadar yoğunlaşana kadar ki, mide bulandırıcı pişmanlığı tekrar gölgede bırakıyor.

Alistair, caddenin karşısından Lavendera'yı incelerken başını eğiyor. "Onu bu hale getirmek için Icehearts ona ne yaptılar acaba?"

Gözlerimi, arkadaşım sandığım o garip kadına çeviriyorum. Acımasız ölüm içimde kükrer.

"Umurumda değil. O ölmeli." Çenemi sallıyorum. "Planı uygulamaya koyun."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Meydandan bir sokak aşağıdaki dağınık bir evin oturma odasında durmuş, pencereden Alistair'in diğer tarafta kalabalığın arasından sıyrılıp samanla dolu bir vagona doğru ilerlemesini izliyorum. Lavendera çılgın halinden çıkmış ve şimdi Draven ile benim saklandığımız sokağa doğru ilerliyor. Gümüş Klanı'ndan askerler onu uzaktan takip ediyor.

Draven arkamda durmuş, o da pencereden hedeflerimizi izliyor. Göğsü sırtıma o kadar yakın ki, aramızdaki gerginliğin havada yıldırım gibi çaktığını hissedebiliyorum. Alistair bir grubun arkasına kaybolup Lavendera ve beş muhafızının arasına geri dönmeden önce, onu görebilmek için biraz öne eğilip başını yana eğiyor.

Draven vücudunu bu şekilde çevirdiğinde, nefesi boynumun yanını okşuyor. Bu her olduğunda, omurgam karıncalanıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Bu hissi engellemek için elimi yumruk yapıyorum. Kalbi bu kadar uzakken vücudunun fiziksel olarak bu kadar yakın olması beni çılgılık atmak istememe neden oluyor.

Sokakta, Alistair, Lavendera'nın yanından geçtikten hemen sonra samanla dolu vagona ulaşır. Durur. Yüzü başlığının altında gizli, Lavendera'yı izler ve mesafeyi sayar. Lavendera planladığımız noktaya ulaştığında, Alistair saman yığınının bir ateş topu atar.

"Buz Kalplilere ölüm!" diye bağırır ve sonra caddeden aşağı koşar.

Saman bir vınlama sesiyle alev alır ve havaya devasa bir alev sütunu yükselir. Arabadan askerler harekete geçer. İleri atılırlar, yanan arabanın etrafında koşuştururlar, sorumlu kişiyi bulmak ve Lavendera'yı korumak için. Ama Alistair çoktan caddenin karşısındaki bir eve girmiştir. Diğer taraftaki pencereden atlayacak ve Kuzey Kapısı'ndan geçip diğerlerinin beklediği dikenli ormana koşacaktır.

Sokakta, insanlar mavi yaz gökyüzüne doğru uzanan devasa alev sütunu karşısında çılgık atarlar.

Eğlenerek bir nefes veriyorum. "Alistair hala *küçük yangının* ne demek olduğunu öğrenmemiş, anlıyorum."

Draven'ın göğsünden bir kahkaha kopar.

Ve eş bağı şiddetli bir şekilde çekildi.

Şaşkınlıkla ona bakmak için hızla dönerim. Ağzını kapatır ve panik içinde kendi göğsüne bakar. Çelişkili duygular, çalkantılı bir fırtına gibi gözlerinde savaşı.

"Bunu hissettin," diyorum. Bu bir soru değil. "Bu..."

Kapı tekmelenerek açılır.

Geri çekilip döndürülürken dişlerimin arasından keskin bir nefes alırım. Kalbim bir an durur, çünkü Draven'ın göğsüne yapışmış, kolu koruyucu bir şekilde sırtımı sarmış haldeyim, tam da o anda üstümde keskin bir gürültü duyulur. Bakışlarımı yukarıya çeviririm.

Bir kılıç Draven'ın omzuna saplandı, zırhı darbeyi durdurdu. Zaman yavaşlamış gibi görünüyor, Draven'ın omzuna saplanan keskin kılıcı izlerken, arkasında duran ve kılıcı boynuma doğrultmuş olan askerin elinde. Draven'ın kolu hala belime dolanmış, beni sıkıca tutarken kendi vücuduyla beni koruyor.

Draven'ın yüzüne bakarken kalbim göğsümde hızla atıyor.

Gözlerini bana dikip baktığında, yüzünde bir anlık korku ve çaresizlik belirir.

Sonra asker bıçağını tekrar vurmak için yukarı doğru çekiyor.

Bir rüzgar patlaması askere çarptı. Asker geriye doğru uçtu ve arkasındaki duvara o kadar sert çarptı ki, yanındaki masa düz olmayan döşeme tahtalarında sallanırken, başka bir rüzgar patlaması kapıyı kapattı.

Draven beni kollarından itip tiksiniş bir bakış atar. "Sana batıracağını söylemiştim."

Öfke içimi kaplar, o kadar şiddetlidir ki bir anlığına gözlerim kırmızıya döner. Dünyaya öfke. Tüm evrene öfke. Bana mutluluk ve sevginin tadını biraz olsun tattırıp sonra hepsini elimden alıp, şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha kötü bir zihinsel işkenceye dönüştüren acımasız tanrılara ve tanrıçalara öfke.

Draven'ı iterek, Gümüş Klanı askerine doğru yürüdüm ve o kendine gelip ayağa kalkmaya çalışmadan önce botumla çenesine sert bir tekme attım.

ayağa kalkmaya çalışmadan önce botumu çenesine vuruyorum. Sert tekmeyle başı yana doğru savruluyor. Büyümü çağırıyorum ve kemik beyazı bir korku ateşini doğrudan göğsüne saplıyorum.

Zevk anında vücudumu kaplar.

Bir an için gözlerimi kapatıp, kalbimdeki acıyı bastıran o ısıltılı sıcaklık içinde, küçük bir rahatlama nefesini titreyerek alıyorum.

Askerin göğsündeki korkuyu artırıyorum ve vücudumda dalgalanan zevk hissinin tadını çıkarıyorum. Altımda, yerde, asker korkudan titriyor ve inliyor.

Ayaklarımın dibinde korkuyla sinmiş halini izlerken dudaklarım acımasız bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Onun yeri burası. Hepsi de buraya ait.

"Lütfen, durun," diye nefes nefese, dehşet dolu gözlerle bana bakar. "Ne isterseniz yaparım."

Sihirli bağlantıdan büyük bir güç patlaması göndererek, onun korkusunu bir cehenneme dönüştürdüm.

Dudaklarından başka bir hıçkırık kopar ve daha da korkarak siner.

"Lütfen, yalvarıyorum," diye bağırır, sesi titrer ve tüm vücudu botlarımın önünde titrer.

Bu adamın kendi iradesiyle asla böyle yalvarıp inlemeyeceğini bilmek bana hastalıklı bir tatmin duygusu veriyor. Onun kalibresinde bir elit askerin böyle çökmesine hiçbir şey neden olamaz. Doğal hiçbir şey. Ama onun hissettiklerini kelimenin tam anlamıyla değiştirebiliyorsam, doğal olan nedir, özgür irade nedir?

Dudaklarından çaresiz bir inilti kaçar.

Ona daha fazla büyü döküyorum, zihninin çökmek üzere olduğunu hissedene kadar korkusunu artırıyorum.

Ve sonra biraz daha zorluyorum.

Zihninin korkudan çöktüğü anı görebiliyorum. Gözlerinde. Sanki bir ışık aniden sönmüş, geriye sadece boş bir kabuk kalmış gibi. Boş, *itaatkar* bir kabuk.

Korkusunu, emirlerimi yerine getirebilecek kadar işlevsel olmasını sağlamak için tekrar azaltır, isteksizce büyümün akışını keserim.

O sıcak, ısıltılı zevk hissi anında yok olur ve soğuk, kara acı dalgaları ve yakıcı öfke alevleri ruhuma geri döner. Kontrast o kadar keskin ki, bir an için ne yaptığımızı unutuyorum.

Sonra plan tekrar aklıma gelir.

Alistair ateşi yakar ve kaçar. Askerler onu kovalar ve evleri arar. Bir asker içeri girdiğinde ona pusu kurarız. Onu büyümle etkisiz hale getiririm.

Zihnim yetişmek için çabalarken, aynı zamanda o sıcak zevki tekrar hissedebilmem için başka bir duygu yaratmam için bana bağıyor.

Planın bir sonraki kısmı neydi? Lavendera'yı istediğimiz yere getirmek.

Doğru.

"Dışarı çıkıp Lavendera'ya, yangından sorumlu kişiyi bulana kadar dikenli ormanda saklanması gerektiğini söyleyeceksin," diye emrediyorum, şimdi önümde yerde hareketsizce oturan askere. "Ona eski yolu takip etmesini ve ağaç sınırının hemen içinde seni beklemesini söyle. Ve normal davran. Sonra buraya geri dön. Anladın mı?"

O ise sanki ruhunu almaya gelen Cehennem Kraliçesiymişim gibi bana bakıyor.

Onu uyandırmak için uyluğuna tekme atıyorum. "Anladın mı?" "E-evet," diye kekeliyor.

"Güzel." Çenemi sallarım. "İşine bak."

Yerden kalkarken botları yere sürüyor. Bana bir kez daha dehşet dolu bir bakış atıyor, ardından Draven'a bakıyor ve kapıdan hızla çıkıyor. Draven ve ben pencerenin kenarına yaklaşıyoruz, böylece dışarıdan görülmeden dışarıyı gözetleyebiliyoruz.

Sokakta, Gümüş Klanı'ndan diğer askerlerden biri, Alistair'in daha önce kaçtığı binadan dışarı fırlar. Ama görünüşe göre, bizim küçük piromanımızın arka pencereden atladığını fark etmemiştir, çünkü hemen yan binaya koşar ve kapıyı tekmeleyerek içeri girer, çoktan kaçmış olan bir peri adamını aramaya başlar.

Lavendera, Alistair yangını çıkardığı yerde donmuş bir şekilde caddenin biraz ilerisinde duruyor. Alistair'in içeri girdiği kapıya bakarken pembe ve mor gözleri şaşkıncı derecede net ve odaklanmış durumda. Alistair'in oraya gittiğini gördüyse de, bunu muhafızlarıyla paylaşmamış.

Kırdığım asker Lavendera'ya koşar. İnsanlar hala kısa bir mesafede çılgılık atıp koşuştururken, vagondaki yangını söndürmeye çalışıyorlar, bu yüzden muhafızın ne dediğini duyamıyorum. Ama o, Kuzey Kapısı'nın

Kuzey Kapısı'nı işaret ediyor ve ona acele etmesini işaret ediyor. Ona kaşlarını çatıyor ama sonra o yöne doğru yürümeye başlıyor.

Yürümek yerine koşmaya başladığında kalbim ağzıma gelir.

Diğerleri teknik olarak sonraki kısmı kendi başlarına halledebilirler. Ama ben orada olmak istiyorum. Onu öldüren kişi ben olmak istiyorum. Ama bunu yapmak için, bir şekilde ondan önce oraya varmamız gerekiyor.

Asker kapıdan geri koşarken, önümde gümüş bir zırh belirir. Gözleri, hala korku ve boşluğun tuhaf bir karışımıyla, odaya kayarken iri iri açılmıştır.

Göğsüne bir başka korku ateşi daha saplarım.

Zevk yine beni sarar.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum, bu nefes tüm acıyı, ıstırabı, öfkeyi ve içimi kemiren o korkunç pişmanlığı bastırıyor.

Askerin kalbi durduğunda nefesim aniden kesildi.

Sinirden dişlerimi gıcırdatarak gözlerimi açtım ve cesedi uzuvları dağınık bir şekilde yere yığılırken ona öfkeyle baktım. Yüzü korkudan bembeyazdı ve cam gibi gözleri beni görmeden bakıyordu, ölümünde bile dehşete kapılmıştı.

Ben ise sadece tatmin
hissediyorum. "Onu sen mi
öldürdün?" diyor Draven.

"Diğerlerine söyleme riskini göze alamazdım," diye terslerim, aniden hem suçlu hem de savunmacı hissederek.

Ve ayrıca o zevki tekrar hissetmem gerekiyordu, diye ekliyor hain zihnim sessizce kafamın içinde.

Ama Draven bana sadece sinirli bir bakış atar. "Biliyorum. Sana ders vermiyordum. Onun öldüğünü doğruluyordum."

"Oh."

Gözlerimi kırıştıtarak bir saniye öylece duruyorum. Sonra ayaklarımın dibinde yatan ölü adama bakıyorum. Boğazımı temizliyorum, öyle sert cevap verdiğim için utanç duyarken, Draven'ın ahlaki değerlerinin de benimki kadar bozuk olmasına minnettarım.

"Evet, öldü," diye onaylıyorum.

"İyi." Çenesini salladı. "O zaman gidelim."

Dönerek dağınık oturma odasından geçip diğer taraftaki pencerelere ulaşıyoruz. Birini açarak dışarıya atlıyoruz ve ıssız sokağa çıkıyoruz.

"Lavendera'yı geçemeyeceğiz," diyorum Draven ve ben caddede koşmaya başlarken, binayı dolaşıp Kuzey Kapısı'na doğru ilerleyebilmek için.

"Diğerleri halledebilir," diye cevaplar.

"Ben halletmek istiyorum," diye homurdanırım, öfke içimi kaplar.

Lavendera'yı öldüren kişi ben olmak istiyorum. Onu öldüren kişi ben olmalıyım.

Koşmaya devam ederken, göz ucuyla bana bakıyor.

Yanımda küçük bir siyah duman bulutu yükselir. Draven aniden beni kollarına alır ve caddeye doğru fırlar, kanatları her iki yanında sertçe çırpınırken, ben keskin bir nefes alırım. Köşeyi dönüp bir sonraki caddeye tam hızla uçarken midem bulanır.

Aklım olanları zar zor kavrayabildiğinden, derin bir nefes alıp kollarımı boynuna doladım, evler yanımdan hızla geçip giderken. Kollarında yatarken, yakışıklı yüzüne baktım ve ifadesini okumaya çalıştım. Ama yüzünde sadece her zamanki acımasız güç ve otorite maskesi görünüyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Bana teşekkür etme." Bana tehdit dolu bir bakış attı. "Bunun için bana büyük bir borcun olacak. Ve borcunu tahsil etmeye geldiğimde, tam bir itaat bekliyorum. Anladın mı?"

"Benden istediğin her şeyi her zaman alabilirsin. Bunu zaten bildiğini sanıyordum."

Bakışları benimkilere kayar ve eş bağına yine şiddetli bir çekişme olur.

Draven dişlerinin arasından keskin bir nefes alır. Başını sallayarak, bakışlarını önündeki caddeye geri çevirir ve zorla, "Çenenin kapat. Hemen. Yoksa yemin ederim, seni burada bırakıp gideceğim," der.

İçimde şiddetli bir fırtına kopar, ama yavaşça ağzımı tekrar kapatırım.

Görünüşe göre tatmin olan Draven hızını artırır ve başka bir köşeyi döner.

Hangi caddede olduğumuzu fark ettiğimde kalbim göğsümde sertçe atıyor. Ama Draven'a geri dönmesini, başka bir yola sapmasını söylemeden önce...

Bu yol dışında herhangi bir yol varsa, biz zaten yolun yarısını kat ettik. Ve hemen yanında *yanında*.

Ev.

Ailemin evi.

Pişmanlık, acımasız bir dalga gibi üzerime çöküyor. Kapıya bakıyorum. Pencereleere. Dış duvarlardaki soyulmuş boyaya.

Penceredeki saksı bitkilerini gördüğümde, ağzımdan acı dolu bir inilti kopar, ama neyse ki Draven'ın kanatlarının gürültüsü onu bastırır.

Hâlâ oradalar. Annemin bitkileri. Bu da demek oluyor ki, diğer eşyaları da hâlâ içeride. Muhtemelen kimse onların öldüğünü bile bilmiyor. Ev, onların gittiğini bilmiyor. Asla geri dönmeyeceklerini bilmiyor.

Uçarken başımı çevirip kapı eşiğine baktığımda boğazım düğümlenir.

Kapıyı çaldığımda defalarca durduğum kapı eşiği.

Haftalar önce durmam gereken kapı eşiği.

Beş dakikadan az sürerdi. Onları görmeye gitmek beş dakikadan az sürerdi. Onlarla konuşmak beş dakikadan az sürerdi. Sihirimi kullanarak onlara ulaşmak ve beni gerçekten nefret edip etmediklerini ya da kazara yarattığım sihirin alevi altında, içten içe beni sevip sevmediklerini öğrenmek beş dakikadan az sürerdi.

Bunu yapmalıydım. Yapmalıydım...

Draven başka bir köşeyi dönüp Kuzey Kapısı'na doğru hızla ilerlerken ev arkamda kaybolur.

Nefesimi tutuyorum. Sanki kalbim yine göğsümden sökülüp alınmış gibi hissediyorum. Sanki şimdi annemlerin evinin kapısının önünde, parçalanmış ve kanlar içinde yatıyor gibi. Pişmanlık, acımasız pençeler gibi içimi parçalıyor.

Beni sevmiş olabilirlerdi. Hayatım boyunca, beni gerçekten sevmiş olabilirlerdi. Ve şimdi, bunu asla bilemeyeceğim.

Pişmanlık duygusu o kadar yoğun ki, şehirden çıkıp dışındaki çayırları aştığımızı zar zor fark ediyorum.

Ağaç sınırına vardığımızda, Draven beni yere attı. Ailemin evini o halde gördüğüm için hala kendime gelemediğimden, yere yığıldım.

"Nasıl gitti?" Galen yukarıdan soruyor.

Derin bir nefes alarak, pişmanlığı geri itmek için çaresizce uğraşıyorum. İşe yaramıyor, bu yüzden ruhuma daha fazla nefret ve öfke girmesine izin veriyorum, böylece

pişmanlığı o kadar keskin hissetmemek için.

Draven olanları anlatırken, ayağa kalkıp üzerimdeki tozu silkeliyorum.

Alistair de çoktan oradadır. Ancak, göğsü inip kalkarken bir ağaç gövdesine yaslanmış olduğu için, daha yeni dönmüş gibi görünüyor. Lyra, Draven konuşurken ona bakıyor, ama Isera'nın çok zeki gözleri bana kilitlenmiş durumda. Hemen göz teması kurmayı bırakıyorum. Buradaki tüm insanlar arasında, şu anki duygularımı en iyi anlayan tek kişi o.

"Geliyor," diyor Alistair derin nefesler arasında aniden.

Hepimiz dönüp Kuzey Kapısı'ndan dikenli ormana doğru uzanan yolu izliyoruz. Lavendera yol boyunca koşarak bize doğru geliyor.

"Yerlerinize geçin," diyor Draven.

Lavendera bize doğru ilerlerken, bir sorun çıkması ihtimaline karşı tüm açıları kapsayacak şekilde hızla dağılıyoruz. Kalın bir ağaç gövdesinin arkasına geçiyorum, böylece Lavendera ağaç sınırını geçtiğinde hemen arkasına çıkabileceğim.

O yaklaşırken kalbim göğsümde çarpıyor. Ağaç sınırına neredeyse vardığında hızını kesiyor.

Önündeki ağaçlara bakarken dudaklarında hafif bir gülümseme belirir.

Onu tanıdığımdan beri ilk kez, gerçekten mutlu görünüyor.

Keşke burada onu nelerin beklediğini bilseydi.

Uyluk kılıfımdan hançeri çıkarırım.

Lavendera yaklaşıyor.

Kan kulaklarımda çınlıyor ve öfke ve nefret fırtınası ruhumu kasıp kavuruyor.

Lavendera Dawnwalker, tüm Seelie Sarayı'na ihanet eden ve eski dostum olan Lavendera, on saniye içinde ölecek.

On saniye içinde onu

öldüreceğim. Ve hiç suçluluk

duymuyorum.

Acı öfke göğsümü parçalarken, bıçağımın kabzasına parmaklarımı geçiriyorum.

Eğer ben sonsuza kadar mutlu olamayacaksam, kimse olamaz.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Lavendera dikenli ormana doğru yürür. Güzel pembe ve mor gözleri parlak ve berraktır, tamamen şimdiki anda yaşıyor ve adımlarında neredeyse heyecanlı bir zıplama vardır. Onu daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Bunun ormanda olmasından mı yoksa sadece ejderha şekil değiştiren muhafızlarından uzak olmasından mı kaynaklandığını bilmiyorum.

Sonuçta, bunun bir önemi yok. Önemli olan tek şey onun ölmesi.

Güneş ışığı, yukarıdaki yeşil gölgelikten süzülerek, Lavendera'nın dalgalı kahverengi saçlarına parlak vurgular çiziyor, o da benim saklandığım ağacın önünden geçiyor. Etrafımızdaki yapraklar yine huzursuzca hışırdıyor. O hareket ettiğinde ben de onunla birlikte dönerek pozisyonumu alıyorum.

Isera, Lavendera'nın birkaç adım önünde ağaçların arasından çıkar. Ani ortaya çıkışı Lavendera'yı durdurur. Ama şaşırtıcı bir şekilde, Isera ile göz göze geldiğinde gülümser.

"O, değil mi?" diyor, yüzünde hala o garip gülümsemeyle. "Öyle olacağını biliyordum."

Saklandığım yerden çıkıp aramızdaki kısa mesafeyi hızla kapatırım.

"Kim ne?" diye sorar Isera, Lavendera'nın dikkatini kendisine sabit tutarak. Sadece soğuk hesaplama kalır içimde ben olarak ben gizlice yaklaşır arkadan

Lavendera'nın arkasına geçip kılıcımı kaldırıyorum.

Kılıcı boynunun yan tarafına doğru saplarım. "HAYIR!"

Etrafımdaki her ağaçtan sarmaşıklar fırlar. Kırbaç gibi bileklerimi ve ayak bileklerimi sarar ve beni Lavendera'dan uzaklaştırır.

"Hayır!" aynı öfkeli ses, acımasız bir hırıltıyla tekrarlar.

Kalın sarmaşıklar arkadaşlarıma da saldırınca kaos çıkar ve onlar her yönden gelen, göremedikleri rakiplerle savaşmak zorunda kalırlar.

Lavendera bana dönmek için hızla döner.

Ama büyük bir şaşkınlıkla, gözleri parlamıyor. Bu da sarmaşıkların onun işi olmadığı anlamına geliyor. Ve daha da şaşırtıcı olanı, onun da benim kadar şok olmuş görünmesi.

"Ona dokunma," aynı ses tıslar. "Ona zarar verirsen, bu dünyadaki tüm ormanların gazabıyla karşı karşıya kalırsın."

Birdenbire her şey kafamda yerine oturur. Ses. Sözler. Asmalar.

Başımı yana çevirdiğimde, Dryad Kraliçesi'nin ağaçların arasından süzülerek çıktığını görüyorum. Kahverengi gözlerinde öfke parıldıyor, bana dık dık bakıyor. Öfkesinin şiddeti, kalbimin bir an durmasına yetiyor. Sanki doğanın acımasız gücüyle karşı karşıya kalmışım gibi hissediyorum.

İki adım ötede, Lavendera da ona doğru dönüyor.

Ormanlar kadar eski ve korkunç olan öfke, Dryad Kraliçesi'ni gördüğünde güzel yüz hatlarını karartır.

"Hayır!" diye bağırır. "Sen olmaz!"

Dryad Kraliçesi tereddüt eder, bakışlarını benden Lavendera'ya çevirdiğinde gözlerindeki öfke kaybolur. "Sen yapamazsın..."

"Bana bunu nasıl yaparsın?" diye sorar Lavendera, sesinde delilik belirtileri belirmeye başlar. "Nasıl yaparsın?"

"Biliyorsun ki..."

"Umurumda değil!" Sesinde çaresizlik ve delilik belirir, sesi keskin, tiz ve dengesiz hale gelir. "Sen bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun!"

Kuruad Kraliçesi kendini korumak için dalları geri çekip yukarı doğru savurunca, uzuvlarımı saran sarmaşıklar aniden kaybolur. Yere sertçe düşerim ve Lavendera Kuruad Kraliçesi'ne saldırmaya başlayınca şoktan geri çekilirim. Dalları havada uçar ve Kuruad Kraliçesi'nin sarmaşık duvarına çarpar. Dallardan biri sekip neredeyse gözümü deleceği için kendimi geriye atarım.

Ormanın diğer tarafında, ağaçlar onlarla savaşmayı bırakıp Lavendera'ya odaklanınca arkadaşlarım tekrar ayağa kalkarlar. Lavendera çılgınca öfkeyle Dryad Kraliçesi'ne büyüünü fırlatırken, ağaçlar, dallar ve sarmaşıklar yerden fırlar, havada parlar ve birbirlerine çarparlar.

Bıçağımı daha sıkı kavrarım. "Biz..." Şehirden bir ejderha kükrer.

Dönerek, bakışlarımı çimlerin ötesindeki şehre çeviriyorum.

Dört gümüş ejderha çatıların üzerinde belirir. Kanatları havada gürültü çıkararak yükselirler ve bir dizi kükreme daha atarlar.

Lavendera bir ağacı havaya fırlatır, ağaçların arasından geçip açık havaya çıkar. Sıcak yaz havasında zarifçe süzülür ve sonra yere çakılır.

Dört ejderha da başlarını ona doğru çevirir. *Bize* doğru.

Kükreyerek hızla ilerlerler.

Kahretsin.

"Bizimle gel," diyor Dryad Kraliçesi, Lavendera'nın öfkeli saldırılarını engellerken. "Onlar yapmayacaklar..."

"Hayır," diye bağırır Lavendera. "Onlarla kalacağım! Yakında olacak. Biliyorum. Öyle söylediler."

"Yalan söylüyorlar."

"Hayır, yalan söylemiyorlar! Söz verdiler. Söz verdiler."

Gümüş ejderhalar ağaç sınırına doğru uçarken kanatları havada gürültü çıkarır.

"Orion," diye bağırır Draven, çatlayan dallar ve kopan sarmaşıkların sesini bastırarak. "Bir sonraki portalı yarım saat daha açmayacak," diye cevaplar Unseelie

Kral cevap verir.

"Siktir."

Hızla yaklaşan ejderhalar ile çoktan öldürmüş olmam gereken kadın arasında bakışlarımı gezdiriyorum. Kendisi söyledi. Icehearts'a geri dönecek. Buna izin veremem. Ejderha çeliği gibi tehlikeli ve önemli bir konuda onlara yardım etmeye devam etmesine izin veremem. Onu öldürmek için tek şansım bu olabilir. Bu şansı değerlendirmeliyim.

Bıçağımın tutuşunu ayarlayarak, Lavendera'nın vücuduna bakışımı gezdirip, Dryad Kraliçesi'ne saldırmaya odaklanmışken onu bıçaklamak için en uygun anı hesaplıyorum.

İşte.

Öne doğru atıldım.

"HAYIR!" Dryad Kraliçesi tekrar çığlık attı.

Asmalar bana doğru fırlıyor. Yan tarafa atlayarak zar zor kaçıyorum. Ama Dryad Kraliçesi tekrar denemiyor çünkü Lavendera saldırılarının şiddetini artırmış ve ağaç sınırına doğru geri çekilmeye başlamış. Neredeyse buraya varmış olan dört gümüş ejderhaya doğru.

Ayağa fırlayarak, son bir deneme yapmaya hazırlanıyorum.

"Yapma!" diye bağırıyor Dryad Kraliçesi, sesinde çaresizlik hissediliyor.

"Sana yardım edeceğiz! Ona zarar vermezsen sana yardım edeceğiz!"

Tereddüt ediyorum. Dryadların bizim tarafımızda olması gerekiyor. Ama Lavendera'yı da etkisiz hale getirmeliyiz.

"Draven!" diye seslendi Lyra. "Emirler?"

O cevap veremedi, dört gümüş ejderha ağaç sınırına ulaşır.

Ağızlarını açıp kükrerken, sağır edici bir gürültü manzaraya yankılanır. Boğazlarının arkasında bir parıltı başlar.

"Isera! Alistair!" diye bağıyorum.

Lavendera, Dryad Kraliçesi'ne doğru devasa bir ağaç duvarı çarpıyor ve açık çayırlara doğru koşmaya başlıyor.

Buz alevleri bize doğru fırlar.

Nefesim kesilir.

Ateş havada kükrer. Ardından fırtına rüzgârları ve devasa bir buz duvarı gelir.

Gümüş ejderhaların buz alevleri savunma büyüünün fırtınasına çarptığında kalbim göğsümde gumbür gumbür atıyor. Alistair'in ateşi buz alevlerini yakıp kül ederken, Draven'ın rüzgârları saldırıyı ejderhalara geri püskürtüyor. Ortada, çıtırdayan buz alevleri Isera'nın kalın duvarına çarpar. Buz buzla çarpışarak parçalar havaya uçuyor.

Tüm bunların altında, Lavendera çimlerin üzerinde koşarak doğrudan Altın Saray'a doğru ilerliyor. Kararsızlık içimi kaplıyor. Hâlâ ona büyümü aktararak onu öldürmeyi deneyebilirim. Ama büyüm ona etki etmiyor gibi görünüyor. Ayrıca dryadlara da ihtiyacımız var.

"Selena!" diye bağıır Isera.

Bakışlarımı tekrar ejderhalara çeviriyorum. Buz alevleri havada uçuşurken, ejderhalar tekrar saldırıyor. Alistair, bunu engellemek için bir ateş seli daha fırlatırken, Isera başka bir buz duvarıyla yanını koruyor. Draven, soldaki ejderhaya bir şimşek fırlatıyor.

Ejderha çığlık atar ama çoğunlukla kaçmayı başarır.

Büyümü çağırarak, onu doğrudan ejderhaya doğru fırlatırım. Tahmin ettiğim gibi, yıldırımın kısmi vuruşundan mor bir acı alevleri yükselir. Büyümü ona dökerek, onu bir çılgın ateşe dönüştürürüm.

Ejderhanın göğsünden kulakları sağır eden bir çığlık yükselir.

Şehrin dışında, daha fazla gümüş ejderha ve kırmızı ejderha, siyah duman bulutları içinde belirir. Kanatları gürültüyle çırparak havalanır ve bize doğru uçarlar.

"Buradan gitmeliyiz!" Galen, gürleyen büyü ve çırpınan kanatların sesini bastırarak bağırır.

Dört gümüş ejderha ağaç sınırında uçarken, öfkeli bir şiddetle buz alevleri püskürtüyor ve etrafımızdaki ağaçlar sallanıyor. Büyümün gücünü artırıyorum ve soldaki ejderha acı içinde çığlık atıyor.

"Grey..." Orion başlar.

"O zaman ormanın derinliklerine çekilelim," diye Galen sözünü keser. "Burada kalamayız!"

Altın Saray'ın üzerinde, devasa bir gümüş ejderha belirir.

Onu görünce ruhumu buz gibi bir korku ve yakıcı bir öfke kaplar. *Onu* görünce.

Jessina Iceheart.

Öfke, sol taraftaki ejderhaya daha da fazla büyü dökmemi sağlar. Ejderha acı içinde çığlık atar ve havada sallanır. Diğer üçü öfkeyle kükrer.

"KOŞUN!" diye bağırır Orion.

Büyümü kesip, hızla dönerek daha sık ağaçların olduğu yere doğru koşmaya başlarım.

Buz alevleri arkamızda çıtırdıyor.

Düz olmayan zeminde koşarken kalbim hızla atıyor.

"Işıkları takip et," diyor Dryad Kraliçesi'nin sesi aniden kıvrımlı ormanda yankılanıyor.

Buz alevleri tam arkamda havada çınlayarak kükrer. Nefesim kesilir.

Kaslı bir vücut bana çarpar.

Onun gücü ikimizi de yana doğru uçurur.

Bir saniye önce bulunduğum yerde buz alevleri havaya sıçrar.

Nefesimi tutarak, sert bir inişe hazırlanıyorum. Ama zemin hiç gelmiyor.

Orman zemini boyunca ve ötesindeki bilinmeyen derinliklere doğru düşmeye devam ederken midem bulanır.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sert zemine çarpmak yerine, düşüşümüz karışık sarmaşıkların oluşturduğu eğimli bir ağ tarafından durdurulur. O güçlü vücut hala benimkine bastırıyor, kaslı kolları beni sıkıca sarıyor, sarmaşıklara çarptığımızda ve sonra onları takip ederek yuvarlanarak sonunda aşağıdaki kalın çimlere ulaştığımızda.

Derin bir nefes alıp, çarpıntılı kalbimi sakinleştirmeye çalışırken, gözlerimi kırıp, dikenli ormanda bana çarpan kişiye bakıyorum. Buz alevlerinden beni vurmadan bir saniye önce kurtaran kişi.

Draven.

Tabii ki Draven.

Her zaman Draven olacak.

Güzel altın rengi gözleri bana bakarken kocaman açılmıştı ve içinde çelişkili duyguların fırtınası esiyordu. Bir an bana nefretle bakıyordu. Sonra korkuyla. Sonra çaresizlikle. Sonra öfkeyle. Karışıklıkla. Özlemle. Tekrar nefretle.

Üzerimizde, Dryad Kraliçesi'nin orman zemininde açmış olduğu delik tekrar kapanırken yer gürültüyle sarsılıyor. Delikten süzülen güneş ışığı kayboluyor, ama girdiğimiz yeraltı ormanı zifiri karanlık değil. Etrafımızda, ağaçların arasında ışık küreleri süzülüyor ve sıcak altın rengi bir parıltı yayıyor.

Nefes kesici bir manzara.

Birkaç saniye boyunca, Draven ve ben yumuşak çimlerin üzerinde uzanmış, kollarını bana dolamış, birbirimizin gözlerine bakarken, kendimi tamamen huzurlu hissediyorum.

Sonra yüzünde panik belirir.

Beni kollarından iterek ayağa kalkar.

Onun bedeninin yokluğu, beni daha önce olduğundan daha da soğuk ve boş hissettiriyor.

"Bu senin hatan," diyor, sesinde öfke var. "Daha hızlı olsaydın, Lavendera şimdiye kadar ölmüş olurdu. O ölü

asla bu kadar çabuk bulamazlardı. Eğer sen..."

"Aslında kızgın olmanın sebebi bu değil," diye sözünü kesiyorum.

Siyah dövüş kıyafetlerimden çim yapraklarını silkeledikten sonra ben de ayağa kalkıp çenemi kaldırarak Draven'a sert bir bakış attım. İçimdeki kara dalgalar, fırtınalı bir okyanus gibi çalkalanıyordu.

Artık bunu yapamıyorum.

Artık dayanamıyorum. Yeter.

Hepsi *yeter* artık! Bu iş şimdi bitecek.

Öyle ya da böyle.

"Bana kızgınsın çünkü az önce beni buz alevlerinden korudun," diye devam ediyorum ve ona doğru ilerlemeye başlıyorum.

O bir adım geri çekildi.

"Şehirde de beni o kılıçtan koruduğun için bana kızgınsın," diye ısrar ediyorum, ona yaklaşarak. "Ailem öldürüldükten sonra beni teselli etmek istediğin için bana kızgınsın."

Yüzünde yine panik belirir ve geri çekilmeye devam eder. " , içgüdülerine karşı." Onun bakışlarını emredici bir bakışla karşıladım. "Gerçekte kim olduğuna karşı. Ama ruhun unutmadı. Kalbin unutmadı. Sadece zihnin benim için olan tüm duygularını yeniden yazmaya alışıyor."

"Dur," diye dişlerini sıkarak başını salladı. Ama yüzündeki panik hala devam ediyordu. "Konuşmayı kes."

"Neden? Söylediklerimin gerçekten mantıklı olmasından mı korkuyorsun?" "Senden nefret ediyorum."

"Evet, biliyorum. Çünkü hayatını kurtarmak için sihrimi kullanarak göğsüne nefretin ateşini yaktım."

"Hayır. Seni nefret ediyorum çünkü sonunda gerçekte kim olduğunu anladım." "Ben senin eşim."

"Umurumda değil. Arkadaşlık bağı kopmuş." Bir adım daha geri çekilir. "Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"O zaman neden beni korumaya devam ediyorsun?"

"ünkü kafamı karıştırıyorsun!" Panik ve çaresizlikle dolu sözler göğsünden fırlar. Gözleri çılgınca, başını sallayarak

ve tekrar geri çekilir. "Düzgün düşünemiyorum! Ne zaman yanımda olsan, kafam çelişkili düşüncelerle dolu devasa bir karmaşa haline geliyor."

"O zaman düşünmeyi bırak ve *hissetmeye* başla!"

"Yaklaşmayı kes!" Hançerini çekip boğazıma dayadı. Gözleri ateşle yanarken bana dik dik baktı. "Yaklaşmayı. Kes. Bu kadar yakın olduğunda nefes alamıyorum."

Onun bakışlarını karşılayarak, bıçağı boğazımda dururken çenemi kaldırıyorum.

Sonra bir adım öne atıyorum.

Yüzünde yine panik belirir. Bıçağı kendine doğru çekerek, kendi boğazımı kesmemem için hızla hareket ettirir.

"Gördün mü?" diye meydan okurum, bakışlarını tutarak. "Hâlâ beni koruyorsun." "Bir dahaki sefere korumayacağım."

İçimdeki ince sabır ipi kopar.

Avuçlarımı göğsüne vurarak onu geriye itiyorum ve kendi bıçağımı çıkarıyorum. İçimdeki her şey paramparça olurken, delilik içimi bir yangın gibi yakıyor. Durdurulamaz bir selin öfkesi önündeki barajın duvarları gibi.

"O zaman kanıtla!" diye bağırarak Draven'a bıçağımı salladım.

Şok, yüzünde belirir, ancak savaş içgüdüğü hemen devreye girer ve saldırımı engeller. Kılıcım onun kılıcına çarptığında çelik sesleri çıkar. Onu itip tekrar ona saldırırım.

O bunu kolayca savuşturur. Ben yine ona saplarım. Ve yine. Draven'a tüm gücümle saldırırken kulaklarımda öfke çığlıkları yükselir, ta ki o da sonunda çıldırıncaya kadar.

Bir sonraki hamlemi eğilerek kaçır ve omzunu göğsüme çarpar. Draven bana saldırdığında ciğerlerimden hava patlar ve nefesim kesilir.

O üstümdeyken sert bir şekilde yere düşüyoruz.

Ciğerlerime tekrar hava çekmeye çalışırken bıçağımı ona doğru savuruyorum. Eli hızla uzanıyor ve bıçağın kenarını bileğime vuruyor. Bu isabetli vuruş parmaklarımı kaskatı yapıyor ve hançer elimden fırlıyor. Kısa bir mesafe öteye düşüyor.

Kolumu uzatıp onu yakalamaya çalışıyorum ama Draven'ın boş eli yine uzanıyor. Güçlü parmakları bileğimi kavlıyor. Elimin arkasını başımın yanındaki yere vurunca altın rengi parıldayan ormanda bir gümbürtü yankılanıyor.

Diğer elindeki bıçağı tekrar çenemin altına dayadı. Bıçağın düz kısmını çeneme o kadar sert bastırdı ki, arkasındaki güç beni başımı tamamen geriye eğmeye zorladı.

Draven üzerime eğilirken gözlerinde öfke parıldıyor. "Bununla ne yapmayı düşünüyordun?"

"Söylediğim şeyi kanıtladı! Bana zarar veremeyeceğini. Çünkü beni *sevdiğin için*."

"Artık sevmiyorum."

"Evet, biliyorsun, seni kalın kafalı, aşırı büyümüş yarasa!"

Eş bağında keskin bir çekişme olur ve o, son kez ona böyle dediğim gün paylaştığımız şeyi hatırlayarak hafifçe geri çekilir. Yüzünde bir kez daha panik belirir. Avantajımı kullanırım.

Büyümü çağırarak, Draven'a duyduğum o muazzam aşk cehennemini ortaya çıkarırım.

Ve sonra onu doğrudan ona doğru iterek, bu duyguyu göğsüne bağlarım.

Bu, Draven benim hissettiğim sevginin yarısını hissettiği için, benim göğsümdeki yoğunluğu azaltır.

Nefesini keser.

"Çıkar şunu!" diye bağırır, gözlerinde panik ve korku yıldırım gibi parlar.

"Hayır. Bu, sana duyduğum sevginin yarısı. Yarısı. Ve sen de beni aynı derecede seviyorsun."

"*Hemen çıkar şunu!*"

"Savaş, Draven! Tanrı aşkına, savaş!" Ona bağırırken sesimde çaresizlik belirir. "Benim için savaş! Bizim için savaş."

Büyüm ona akmaya devam ediyor, ona duyduğum sonsuz sevgiyi hissetmesini sağlıyor.

Eş bağına bir başka şiddetli sarsıntı daha geliyor.

Draven'ın yüzünde dehşet belirir. Hâlâ göğsümün üzerinde otururken, bileğimi daha sıkı tutar ve yere daha sert bastırır. "Kes şunu!"

"Hayır." Paniklemiş gözlerine bakıyorum. "Hayatımın geri kalanında her saniye, her gün büyümü sana bağlı tutacağım. Seni gerçekte hissettiğin şeyi hissetmeye zorlayacağım!"

Eş bağı içimde şiddetle atıyor.

Sanki bir tarafım göğsüme bağlı bir ip, diğer tarafım ise karanlık bir uçurumun içinde sarkıyor ve biri

kendini o ipe çekmeye çalışıyormuş gibi hissediyorum.

Hayır, biri değil.

O.

Draven başını sallarken göğsü inip kalkıyor, gözlerinin arkasında öfke, panik, nefret ve korku kurtlar gibi savaşıyor. "Hemen büyünü kes."

"Hayır." Basit bir kelime. Meydan okuma dolu. Meydan okuma dolu. Tehdit dolu.

"Kes şunu!"

"Hayır." Sihirimi kullanarak ona sevgimi aktarmaya devam ediyorum. "Kalbin hala kayıp olduğu için, hayatımızın geri kalanında sana *benim* kalbimi hissettireceğim. Sevgim ikimiz için de yeterince güçlü."

"O zaman onu keseceğim!" diye bağıyor bana, sesi paniğin etkisiyle neredeyse kırılıyor.

Çaresiz gözleri vahşi ve delilikle dolu, bıçağı boğazımdan çekip göğsüme, tam kalbimin üzerine bastırıyor.

"Lanet olası kalbini keseceğim," diye bana hırlıyor. "Böylece onu bir daha asla hissetmek zorunda kalmayacağım. Böylece bir daha asla *böyle* hissetmek zorunda kalmayacağım."

"O zaman yap!" diye ona bağıyorum.

Serbest kalan elimle onun bileğini yakalıyorum. Şaşkınlıkla geri çekiliyor ama ben bileğini sıkıca tutmaya devam ediyor ve bıçağı göğsüme daha sert bastırmak için onu kullanıyorum. Beni öldürmek için tek bir itme mesafesinde olan bıçağını sabit tutarken kalbim kontrolsüz bir şekilde atıyor.

"Yap şunu!" Kaybettiğim, acı çektiğim ve ıstırap çektiğim tüm haftalar, Draven'a meydan okurcasına bağıırken bir anda üzerime çöküyor. "Kes şunu! Kalbimi göğsümden söküp çıkar. Zaten senin zaten, istediğini yap!"

Gözlerinde öfke parıldıyor.

Bileğimi tutan elimi çekip, elini göğsümün üzerine kaldırır.

Öfke dolu bir çığlık boğazından çıkıyor ve bıçağı kalbime doğru saplarken etrafımızdaki dünyayı ikiye bölüyor.

Gözlerimi onun güzel altın rengi gözlerinden ayırmadan, içime bir huzur çöküyor.

En azından artık her şey bitecek. En azından bundan sonra daha fazla acı çekmek zorunda kalmayacağım.

Bıçak gürültüyle aşağı iner.

Nefesim kesildi.

Draven elindeki bıçağa bakar, bıçak hemen yanımdaki çimlere derinlemesine saplanmıştı. Kalbim durur.

Eş bağı üzerinde büyük bir çekim hissediyorum.

Uçurumun kenarında son bir çaresiz hamle.

Büyüm, o kadar güçlü bir şekilde göğsüme geri çarpar ki, gözlerim kararır. Ama Draven'ın göğsüne bağladığım aşk değil, havada bana doğru uçan tek şey değildir. Nefretin patlaması göğsünden fışkırır. Nefretin alevinin, içinden patlayan bir cam heykel gibi parçalandığını hissedebiliyorum, keskin kenarları şarapnel gibi büyümü parçalıyor.

Eş bağımız bana geri çarpıyor.

Draven'ın eş bağı tarafı, göğsüme doğrudan bir yıldırım çarpması gibi kendini yenilerken, ışık, renk ve sonsuz aşk göğsümü doldurur.

Boğazımdan saf bir rahatlama çığlığı kopar.

Hâlâ göğsümün üzerinde duran Draven, bir eliyle kalbime değil çimlere sapladığı bıçağı tutarken bana bakıyor. Acı, özlem ve dünyayı yakıp kül edebilecek kadar şiddetli bir aşk, onun mükemmel altın rengi gözlerinde parlıyor.

Sihirimi kullanarak uzanıp göğsüne hafifçe dokunuyorum. Kırmızı-mor nefret alevi yok olmuş.

Tamamen ve tamamen yok olmuştu.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Draven," adını bir dua gibi nefes nefese söylüyorum.

Adı dudaklarımdan çıkar çıkmaz, sanki yıllardır ilk kez nefes alıyormuş gibi uzun ve titrek bir nefes alır. Altın rengi gözleri duygularla yanıyor. Ama nefretle değil. Artık değil. Bunun yerine, güzel gözlerinde rahatlama, özlem ve derin, sonsuz bir aşkın nabızı atarken gözlerimin içine bakıyor.

"Selenâ," diye fısıldadı.

Çimlerden bıçağı çekip çıkarır, bir kenara atar ve diğer bileğimi bırakır. Hâlâ üzerimde otururken, iki eliyle yanaklarımı kavrar ve dudaklarını dudaklarıma bastırarak çaresizce öper.

Bu, tüm ruhumu ateşe verir.

Ağzına nefesimi verip ellerimi saçlarına kaydırıyorum. Yumuşak siyah saçlarını parmaklarımla kavrayıp, dudaklarını benimkilere daha sert bastırarak çaresizce öpüyorum.

Eş bağı içimde, *içimizde* titriyor, duyularımı onun yakıcı arzusu ile dolduruyor ve benimkini de alevlendiriyor, ta ki etrafımızdaki ağaçların arasında yüzen derin ormanı ve parlayan altın küreleri zar zor görebilecek hale gelene kadar. Tek görebildiğim o. Tek *hissedebildiğim* o.

Ve daha fazlasını istiyorum. Her şeyi istiyorum. Zalim evrenin son haftalarda benden esirgediği her şeyi istiyorum. Eşimi istiyorum. Onun her şeyini istiyorum. Ellerimi boynuna kaydırarak, onu öpmeye devam ederken zırhının yakasını çekmeye başlıyorum. Öpüşmeyi kesince kalbim duruyor, ama zırhını çıkarmaya başlayınca tekrar hızla atmaya başlıyor. Ben de savaş kıyafetlerimi çıkarmaya başlıyorum, ama sadece O beni durdurmadan ceketimi çıkarmak için.

"Hayır." Her iki bileğimi de tutarak, gömleğime uzanmamı engelledi. Gözleri, vücudumu süzerken çaresiz bir özlemle yanıyordu. "Ben yaparım."

Ellerimi başımın üstündeki yumuşak çimlerin üzerine geri koyar. O giysilerinin geri kalanını çıkarırken ben ellerimi orada tutarım ve sonra

bacaklarımın arasına diz çöküyor. Pantolonumun üst kısmı ile karnıma kadar kaymış gömleğimin kenarı arasında görünen çıplak deriye parmaklarını gezdirirken, zevk omurgamdan aşağıya doğru akıyor.

O pantolonumun düğmelerini açmaya başlarken, sırtımı kamburlaştırıp kalçalarımı hafifçe öne doğru ittim. Sanki vücudumun her kıvrımını zihnine sonsuza kadar kazımak istercesine, bakışları tekrar vücudumu taradı. Draven parmaklarını pantolonumun ve iç çamaşırlarımın üstüne kıvrıp bacaklarımdan aşağı kaydırmaya başladığında, cildim bu maruz kalma karşısında karıncalandı.

Draven kumaşı aşağı doğru itmek için acele etmezken, deri çıplak uyluklarımı sıyrır. İhtiyacım içimi yakarken yerde kıvranırm.

Pantolonum dizlerime ulaştığında durur ve altın ışıktaki gözleri parıldarken eğilir.

Çıplak uyluğumun içini öperken titreyerek nefes alıyorum. Cildime gülümsüyor. Uyluklarımdan aşağı doğru öperek ilerlerken, pantolonumu tekrar bacaklarımdan aşağı kaydırmaya başlıyor. Sürtünen deri ile hassas cildime dokunan yumuşak dudakları arasındaki kontrast, klitorisimin arzuyla zonklamasına neden oluyor. Çimlerde kıvrılırken çaresiz bir inilti kaçıyor ağzımdan.

Draven cildime gülümser ve sonra pantolonumu ve iç çamaşırlarımı bacaklarımdan tamamen çıkarır. Bu yeraltı ormanının içi sıcak olmasına rağmen, içimi bir titreme kaplar. Draven aniden ayak bileklerimi tutup bacaklarımı daha da açtığında keskin bir nefes alırım. Damarlarımdan ateş geçer.

Sırtımı kamburlaştırarak, Draven bacaklarımdan tekrar yukarı doğru öpüşürken iniltiyi bastırmak için dudağımı ısııyorum. Dudakları bir kez daha uyluklarımdan iç kısmına ulaştığında, dayanılmaz derecede yavaş bir hızla yukarı doğru ilerlerken kalbim deli gibi çarpıyor. İçimde yanan şehvet, eş bağı aracılığıyla duyularımı dolduran Draven'ın kendi şehvetiyle daha da güçleniyor, ta ki tüm ruhum titreyormuş gibi hissedene kadar.

Dilini klitorisime değdiriyor.

Nefesim kesilir, zevk omurgamdan aşağıya doğru yayılır.

Göğsünden karanlık bir kahkaha yükselir ve nefesi zonklayan klitorisimde dans eder.

Ellerim aşağıya doğru uzanır ve dağınık saçlarına kayar, günahkar ağzını orada tutmak için sıkıca tutarım. Başını geriye eğerek, vücudumu yukarıdan aşağıya doğru süzer ve gözlerimle göz göze gelir.

"Yapacağım demiştin," diye hatırlatır, gözleri parıldayarak. "O yüzden ellerini tekrar başının üzerine koy ve orada tut."

Sesindeki zahmetsiz emirle içimde bir sıcaklık hissediyorum. Titreyerek bir nefes daha alıp, parmaklarımı saçlarından çekip ellerimi tekrar başımın üstündeki yumuşak çimlerin üzerine koyuyorum.

"Aferin kızım," diye mırıldanır.

Zevk içimi kaplar ve çimlerin üzerinde çaresizce kıvranırlım.

Draven bacaklarımın arasındaki pozisyonunu değiştirir ve güçlü ellerini uyluklarımın yanından kalçalarımın kadar yukarı doğru kaydırır. Ellerini yukarı doğru itmeye başladığında gömleğimin kumaşı ellerinin üzerinde toplanır. Karnımı ortaya çıkardığında cildim karıncalanır.

Üzerime eğilerek, amımın hemen üstündeki yeri öper. İnlerim.

Ama o sadece çıplak tenime sırtarak, bunun yerine karnımı öpmeye başlar. Güçlü elleri kaburgalarımın yanlarından yukarı kayar ve göğüslerimin hemen altında durur. Kaburgalarımın yanlarını sahiplenici bir şekilde kavrayarak, beni sıkıca yerinde tutarken, dili ve dudaklarıyla beni tahrik eder. Ağzımdan başka bir çaresiz inilti çıkar ve sürtünme arayarak kalçalarımı sallarım.

O ise çıplak tenimin üzerinde dans eden başka bir alçak kahkaha atar, bana uyguladığı tatlı işkenceyi açıkça zevkle izler.

Aniden ellerini göğüslerimin üzerine kaydırıp gömleğin kumaşını da yukarı doğru ittiğinde, vücudumdan bir sarsıntı geçer. Göğüs uçlarım açığa çıkınca sertleşir. Draven dilini kullanarak birini okşar.

Başımı geriye atarak, yemyeşil gölgeliklere doğru nefes nefese kalırım. Klitorisim zonkluyor ve tüm vücudum arzuyla ağlıyor.

Draven, gömleğimi köprücük kemiklerimin üzerine doğru itmeye devam ederken dilini meme ucumun etrafında gezdiriyor. Kumaş yüzümün üzerine kayarken çenemi geriye doğru eğiyorum. Ama gözlerime ulaştığında Draven duruyor.

Gömleği görüşümü engelleyecek şekilde bırakarak, bir elini göğsümün kıvrımları boyunca gezdirir ve diğer elini bacaklarımın arasına indirir. Parmaklarını klitorisimde gezdirirken, dudaklarımdan inilti ile inilti arasında bir ses çıkar.

Meme ucumu çimdikledi.

Nefesim kesildi. Başımı geriye attım, onun altında kıvranmaya başladım, ama gömlek gözlerimin üzerinde bir göz bağı gibi kalmaya devam etti. Bu, duyularımı keskinleştirdi ve dudaklarının her dokunuşu, parmaklarının her alaycı hareketi sinirlerimde yıldırımlar çakmasına neden oldu.

Bir meme ucumu parmakları arasında yuvarlarken, diğeriini ağzına alır ve aynı anda başparmağıyla klitorisimi okşar.

İçimde zevk dalgaları yayılıyor.

Dengesiz nefesler alırken, ona dokunmamak için ellerimi başımın üzerinde yumruk yapıyorum. Klitorisimle oynuyor ve dilini yavaşça ve zevkli hareketlerle meme ucumu okşayarak, neredeyse düzgün düşünemeyecek hale gelene kadar beni işkence ediyor. İçimde gerginlik artıyor ve o kadar ıslanmış durumdayım ki, kendimi onun eline daha sertçe sürtmek için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Eş bağının her iki tarafından gelen şehvet, ruhumu bir fırtına gibi sarar.

"Draven," diye nefes nefese söylüyorum. "Draven."

Göğsünden bir inilti kopar, meme ucuma titreşir. Başını kaldırıp, "Tekrar söyle," der.

"Draven," diye nefes nefese söylüyorum, sesim kısık.

Titreyerek nefes alır. "Siktir, adımı söylediğinde çok hoşuma gidiyor."

Ellerini vücudumda yukarı kaydırarak, sonunda gömleğimi başımdan tamamen çıkarır ve bir kenara atar. Parlayan kürelerin sıcak ışığına gözlerimi kırıştırırım ve sonra onun güzel gözlerine bakarım. Altın ışıktaki daha da parlak bir şekilde ışıldıyorlar.

Sonunda ellerimi çimlerden kaldırıp, onları boynunun arkasına kilitlerim ve ağzını ağzıma doğru çekerim. Dudaklarını ele geçirirken, ağzıma inler.

Bir elini yere dayayarak, diğer elini uyluklarıma indirir. Sıkıca kavrayarak bacağıma kaldırırken, penisi girişime bastırır. Kalçalarını kaldırırım. İçime girer.

Penisi tek bir güçlü itişle içime girip beni tamamen doldururken, zevk omurgamdan yukarı doğru yayılır. Ağzına nefes nefese inlerim. Hafifçe çekildikten sonra, tekrar içeri girer. Dudaklarımdan başka bir çaresiz inilti sızar.

Draven alnını alnıma dayadı. "Seni seviyorum, küçük asi. Seninle ilgili her şeyi seviyorum."

Kalbim göğsümde titriyor. Ellerim hala boynunun arkasında kilitliyken, onu tekrar öperken kendime yakın tutuyorum. "Ben de seni seviyorum, Draven. Seni hayattan daha çok seviyorum."

O da nefesimi kesen bir çaresizlikle beni öper. Aşk, şehvet, zevk ve çaresiz ihtiyaç ruhlarımızın içinde çınlar,

o beni, yaban ateşi gibi yakan bir sahiplenmeyle becerirken. Kalçalarının her itiş, ilkel bir sahiplenmedir. Benim onun olduğumu dünyaya haykıran bir meydan okumadır. Beni ondan tekrar almaya cesaret eden herkese bir tehdit ve meydan okumadır.

O benim bedenimi taparcasına sevişirken, tüm bedenim zevkten titriyor. Her bir kalça hareketiyle ve her bir dil darbesiyle orgazma yaklaşıırken, içimde bir fırtına gibi çırpınan bir gerginlik dalgalanıyor. Penis içime giriyor, derinlere vuruyor. Gözlerimin önünde ışıklar parıldarken, çaresizce nefes alıyorum.

Draven beni sahiplenircesine sikerken parmakları uyluklarımın içine gömülüyor. Her baskın itişte zevk omurgamdan yukarı doğru yayılıyor ve içimdeki gerginlik bir fırtına gibi çırpınıyor.

Parmaklarımı boynundan aşağı kaydırıp sırtını okşuyorum.

Ciğerlerinden bir inilti kopuyor.

Bu ses beni sınırın ötesine itiyor.

Yoğun orgazm vücudumu sarsacak kadar güçlü bir şekilde beni sararken, bacaklarım titrer. Draven, bacaklarımdan daha sıkı tutunur ve beni sıkıca yerinde tutarken, zevk dalgaları arasında beni sikmeye devam eder. Güzel gözleri benimkilere bakarak, sanki yüzümdeki ifadeyi sonsuza kadar zihnine kazımak istercesine.

O da boşalırken göğsünden bir inilti kopar.

Ağzını ağızma doğru çekiyorum, penis içimde atarken dudaklarından o derin iniltiyi çalıyorum. O da bana öfkeyle karşılık veriyor, dudağımı ısırtıyor ve dilini kullanarak ağızımı ele geçiriyor. Zevk damarlarımın her birinde çatırdıyor.

Eş bağı içimizde parlayan bir bağ gibi atıyor, onun ruhunu benimkine bağlıyor. Sonsuza kadar.

Orgazmın yoğunluğu azaldığında, Draven alnını tekrar alnıma dayadı. Hala içimde derinlerde gömülü olarak, birkaç saniye öyle kaldı. Göğsü inip kalkıyordu. Benimki de öyle.

Sonra nazikçe çekilir ve yanımdaki yumuşak çimlere uzanır. Kollarını bana dolayarak, beni kendine sıkıca çeker. Beni tutuşundaki çaresiz özlem, kırılğan kalbimi yeniden parçalar.

Vücudumu ona daha sıkı bastırırım. "Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim." Kollarını hala sıkıca bana dolamış halde, alnımı öper ve sanki beni içine çekiyormuş gibi derin bir nefes alır. "*Bizi* özledim."

Dudaklarımdan bir hıçkırık kopar ve farkına varmadan, gözyaşlarım sel gibi akmaya başlar. "Özür dilerim. Çok, çok özür dilerim. Seni kurtarmaya çalışıyordum, ama bunun yerine her şeyi mahvettim."

"Hayır. Sen beni kurtardın. Sen yaptığını yapmasaydın, o cep gerçekliğinde ölmüş olurdum." Yine alnımı öptü. Israrla. Aceleyle. Ve sanki sözlerini bedenime fiziksel olarak kazımak istercesine kollarını bana daha sıkı sardı. "Sen hiçbir şeyi mahvetmezsin. Ve bizi asla mahvedemezsin."

Dudaklarımdan yine boğuk bir hıçkırık kaçar.

Biraz geri çekilir ve bir elini çeneme getirir, çenemi yukarı kaldırarak gözlerime bakmamı sağlar. Gözleri sevgiyle doludur, bu da yanaklarımdan daha fazla gözyaşı akmasına neden olur.

"Sana, öbür dünyanın engellerini yıkıp, seni bulmak için ikimizin tanrılarıyla da savaşağımı söylemişim." Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirir. "Gerçekten, küçük bir sihir gibi önemsiz bir şeyin beni senden uzak tutacağına inandın mı?"

Gülmeyle hıçkırık arasında bir ses ciğerlerimden kopar. "Sen benimsin."

Başparmağıyla yanağımı okşayarak gözyaşlarımı siler

. "Sen her zaman benimsin. Her zaman benim olacaksın. Şimdi ve sonsuza kadar. Ve seni benden almaya çalışanlara Tanrı yardım etsin."

Gülümserim. Bu gülümseme onun gözlerini parlatır ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurur. Göğsümün derinliklerinden memnuniyet dolu bir iç çekiş çıkar.

Rahatlama, aşk, acı ve özlem göğsümün içinde çırpınıyor, tüm bu yoğunluktan göğsüm ağrıyor. Kollarımı tekrar Draven'a dolayarak, yanağımı göğsüne dayayıp ona daha da yakınlaşıyorum. Beni sıkıca sarıyor.

Bir süre öylece kalırız.

Yanağımı onun sert göğsüne dayayarak, kalbinin düzenli atışlarını dinliyorum.

Eş bağıyla gelen vahşi tutku, düzenli bir aşk akışına dönüştü. Beni sıcak, ısıltılı bir deniz gibi dolduruyor.

Ama şaşırtıcı bir şekilde, içimdeki o karanlık öfke ve nefret yok olmuyor. Ruhumun içinde kalmaya devam ediyorlar, sonsuz, fırtınalı bir okyanusun acımasız dalgaları gibi çırpınıyorlar.

Draven geri dönmüş olsa da, Unseelie Sarayı'nın dışındaki ovalarda durup içimdeki tüm öfke ve nefreti serbest bırakmadan önceki halime geri dönemiyorum.

Ama sanırım bu mantıklı. Çünkü mesele sadece Draven'ı kaybetmek değildi. Onlarca, yüzlerce yıl boyunca bok gibi muamele görmektir. Ejderha dönüşenler ve periler tarafından yüz altmış yedi yıl boyunca açlık, acı ve aşağılanma. Hayatım boyunca güvenilmez olmak, işlemediğim suçlar için cezalandırılmak ve sorumlu olmadığım halde bu dünyanın tüm yanlışları için suçlanmak.

Draven'ı kaybetmek bunun sebebi değildi. On yıllardır patlamaya hazır olan devasa bir barajın son damlasıydı. Sonunda duvarları yıkan son damla. Ve şimdi, duvarlar yıkıldı. Sel çoktan dışarı çıktı, dünyayı yıkıyor ve yoluna çıkan her şeyi süpürüyor. Onu tekrar duvarların arkasına koymak için çok geç.

Babamın son nefesinin sesi kafamda yankılanıyor ve annemin kendi kanında yatarken, gümüş rengi saçlarının yarısını kırmızıya çeviren görüntüsü gözlerimin önüne geliyor.

İçimdeki o kara öfke ve nefret, çakan bir fırtına gibi kükrüyor.

Hayır, artık seli durdurmak mümkün değil. Artık eskisi gibi biri değilim. Geçen yıl Seelie Sarayı'ndan ayrılan, bir çocuk gibi cahil ve umut dolu Selena Hale öldü ve gitti.

Panik ve dehşet aniden göğsümü delip geçiyor.

Draven'ın aşık olduğu Selena Hale artık yok.

Onu kendime daha sıkı çekerek, kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken, dengesiz bir nefes alıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor Draven.

Kalbim neredeyse yeniden parçalanıyor. Gerildiğim anı hissedebiliyor. Elbette hissedebilir. Beni, tüm beni, daha önce hiç kimsenin görmediği bir şekilde görüyor.

"Ben, şey..." Tereddütle başlıyorum. "Ben... eskisi gibi değilim." Boğazımı temizleyip, tam cümleler kuracak kadar kendimi toparlamaya çalışıyorum. "Orion'un yemek odasında, ayrılmadan önce söylediğim şey... Ciddiydim. Artık adalet istemiyorum. İntikam istiyorum. Kimi incittiğim umurumda değil. Sadece intikam istiyorum." Sesime öfke sızıyor, onu bıçak gibi sert ve keskin hale getiriyor. "Lanet olası intikamımı istiyorum!" Göğsüm inip kalkıyor ve o korku dalgası beni tekrar vururken dengesiz bir nefes alıyorum. Yutkunuyorum. "Artık senin aşık olduğun kişi değilim."

Elini tekrar çeneme kaydırıp yanağımı avuçladı. Beni görebilmek için hafifçe geri çekildi ve başımı geriye doğru eğdi, ta ki gözlerim onun gözleriyle buluşana kadar.

Gözleri bana kilitlendiğinde, bakışları son derece ciddidir.

"Dünyayı yok etmek mi istiyorsun? Onu yakmana yardım ederim. Herkesi öldürmek mi istiyorsun? Boğazlarını kesmene yardım ederim. Beni senden vazgeçirecek *hiçbir* şey yapamazsın. Seni seviyorum, küçük asi. Her şeyini."

Kalbim titrer ve onun ciddi gözlerine bakarken bir kez daha dengesiz bir nefes alırım. "Gerçekten berbat olan kısımları bile mi?"

"Özellikle de gerçekten berbat olan kısımları." Bana anlamlı bir bakış attı. "Çünkü benim de öyle kısımlarım var."

Rahatlama ve minnettarlıkla dolu kısa bir kahkaha dudaklarımdan kaçır. Eli hala çenemde, başımı geriye doğru eğik tutarken, eğilir ve sahiplenici bir öpücükle o kahkahayı ağzımdan çalar.

Geri çekilip tekrar gözlerime baktığında, gözleri altın alevler gibi parlıyor. Bana şeytani bir gülümseme atıyor.

"Kötü adamlar mı olmak istiyorsunuz? Hadi gidip kötü adamlar olalım."

OTUZ ALTI.

Dryad Kraliçesi bize ışıkları takip etmemizi söylediğinde, görünüşe göre ağaçların arasında süzülen parlak altın küreleri kastetmişti. Kıyafetlerimizi giydikten sonra, Draven ve ben bu parıldayan kürelerin izini bulduk ve tek bir yönde ormanın içine doğru uzanıyordu. Dryad Kraliçesi'nin bizi beklediğini düşündüğüm yere doğru onları takip ederken onlara bir göz attım.

Küçük küreler neredeyse nabız gibi atıyor gibi görünüyordu, bu da onların sihirin ürünü değil de bir tür canlı varlık olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Ancak, dryadlar ve yaşadıkları garip ormanlar hakkındaki bilgim son derece sınırlı olduğu için bunu söylemek zor.

Şaşırtıcı derecede uzun bir süre yürüdükten sonra, sonunda o yüzen kürelerin oluşturduğu büyük bir çemberin içinde duran bir grup insan gördük. Lyra, yanında parlayan bir küreyi inceliyordu. Onu izlerken yüzünde bir gülümseme vardı. Gevşek çemberin diğer ucunda, Alistair *onu* izliyordu.

Galen, botlarının altındaki yumuşak çimleri ezerek ileri geri yürüyor, Orion ise sırtını dik tutarak, zahmetsizce asil ve rahatsız olmamış bir şekilde orada duruyor. Birkaç adım ötede, Isera sırtını bir ağaca dayamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş durumda.

Biz görünür olunca hepsi başlarını çevirip bize bakıyor. Galen'in yüzünde rahatlama beliriyor. "İyisin."

Draven gülümseyerek başını sallıyor. "Evet."

Tüm arkadaşlarımız, onlara doğru yürürken ne kadar yakın yürüdüğümüzü fark ederek ikimiz arasında bakışlarını gezdiriyorlar. Galen ve Lyra'nın yüzlerinde karışık bir şaşkınlık ve umut ifadesi beliriyor, ancak ikisi de bu soruyu sormaya cesaret edemiyor.

"Buraya gelmek için epey zaman harcadınız," diyor Orion, sabırsız bir şekilde kaşlarını kaldırarak.

"Biz, şey..." Draven'a bakıp, "Kaybolduk," diye bitiriyorum.

Isera bana anlamlı bir bakış attı. "Pantolonunun düğmeleri yanlış iliklenmiş."

Bakışlarımı aşağıya çevirdiğimde, aceleyle giyerken gerçekten de düğmelerini yanlış iliklediğimi fark edince yanaklarım kızardı.

Orion dramatik bir nefes alır ve bize sitemkar bir bakış atar. "Nefret seksine durup bizim zamanımızı boşa harcamakla kalmadınız, aynı zamanda bizi moda anlayışı olmayan bir grup ezik gibi gösterdiniz. Ne hoş."

"Nefret seks değil," diye cevaplar Draven, gözleri parlayarak. "Sadece... seks."

Galen ve Lyra keskin bir nefes alırlar. Alistair bile dik durur ve sessizce soru sorar gibi kaşlarını kaldırarak bana bakar.

"Sihri kaldırmanın bir yolunu mu buldun?" diye sorar Galen, bakışlarını benimle Draven arasında gezdirerek.

"Hayır," diye cevaplarım. Draven'a doğru başımı sallarken dudaklarım geniş bir gülümsemeyle açılır. "O kendi başına yok etti."

Isera bile kaşlarını kaldırır.

"Ama bunun mümkün olmadığını sanıyordum," diyor Alistair, ikimizi sırayla bakarak. "Kalıcı olduğunu sanıyordum."

"Öyle," diye cevapladım. "Mümkün olmamalı. Ama..."

Sessizce, sonunda arkadaşlarımızın önünde durduğumuzda Draven'a bakıyorum. Parlayan küreler geniş bir daire içinde etrafımızda süzülüyor ve yemyeşil ormanı altın ışıkla kaplıyor. Draven kolunu belime doluyor ve elini sahiplenircesine kalçama koyuyor.

"Eş bağı olmasaydı bu mümkün olmazdı," diye açıklıyor. "Selena ne yaparsa yapsın, ne zaman onun yanına yaklaşısam, eş bağımızın yeniden bağlantı kurmak için mücadele ettiğini hissedebiliyordum. Göğsümde yanan nefretin altında sıkışıp kalmıştım, ama sonunda aramızdaki bağ yeniden o kadar güçlendi ki, eş bağı bir ip gibi kullanarak kendimi o yanan nefretten kurtarabildim."

"Evet!" diye bağırır Lyra, ağzında geniş bir gülümsemeyle.

Alistair'in yeşil ve turuncu gözlerinde bir parıltı belirir ve Draven'a anlamlı bir bakış atar. "Hiç şaşırmadım."

Draven sessizce soru sorar gibi kaşlarını kaldırır.

"Senin kadar sinir bozucu bir otoriter, rastgele bir büyüün sana ne yapacağını söylemesine asla izin vermez." Omuzlarını silker. "Sana verdiğim lakabı hak ettin, biliyorsun."

Draven'ın göğsünden şaşkın bir kahkaha çıkar ve beni biraz daha yanına çeker.

Ağacın yanındaki yerinden Isera gözlerime bakar ve dudaklarında hafif bir gülümsemeyle bana başını sallar. Ben de gülümserim.

"Sonunda hepiniz buradasınız, görüyorum," diyor Dryad Kraliçesi aniden solumdan.

Başımı o yöne çevirdiğimde, onun ormandan süzülerek çıktığını görüyorum. Saçları, elbisesi, hepsi yapraklar, sarmaşıklar ve dallardan yapılmış, hareket ederken arkasında dalgalanıyor. Uçan ışıkların oluşturduğu çembere ulaştığında, parlayan küreler, o tek kelime etmeden, hatta ona bakmadan önünden ayrılıyor. Hafifçe titreşerek, soluk yeşil tenine parlak altın rengi bir ışık saçıyorlar.

Draven, ona tam olarak dönmemiz için kolunu belimden çeker. Galen, Lyra ve Alistair de aynısını yaparken, zaten onun yönüne bakan Orion, her zamanki kraliyet mensuplarına özgü, hafifçe kibirli bir tavırla çenesini kaldırmış halde öylece duruyor. Isera ağaca yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde duruyor, ama şimdi gevşek bir yarım daire oluşturan grubumuzun önünde duran Dryad Kraliçesi'ni izlerken gözlerini hafifçe kısıyor.

"Ve *sana* açıklaman gereken şeyler var," diye cevap veriyorum, öfkemin bir kısmı ruhuma geri dönüyor. Daha dik durarak, Dryad Kraliçesi'ne sert bir bakış atıyorum. "Neden Lavendera'yı öldürmemi engelledin?"

Öfke, kadim yüzünde parlar ve çenesini kaldırır ama cevap vermez.

"Yardım edeceğine söz verdin," diye hatırlatırım, sesimde hala keskinlik var. "Lavendera'ya zarar vermememiz karşılığında bize yardım edeceğine söz verdin, en azından soruma cevap verebilirsin. Neden onu öldürmemi engelledin?"

"O..." Dryad Kraliçesi çenesini sıkarak ve cümlesini belirsiz bir "Bizden biri" ile bitirir.

Ona kaşlarımı çattım. "Bu ne demek?"

O ise sadece inatçı bir sessizlikle bana bakıyor.

"Lavendera açıkça bir dryad değil," diye ısrar ettim. "O bir peri. Ya da en azından yarı peri."

Arkadaşlarım şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyorlar.

"Bence o, İmparator Bane ve onun önceki peri kölesinden olan bir çocuk olabilir," diye açıklıyorum.

Lyra keskin bir nefes alır.

Yanında duran Alistair, gözlerini kırpıştırarak bana bakar ve gözlerinin arkasında düşünceler dolaşır. "Bu, onlara olan tuhaf sadakatini kesinlikle açıklıyor."

"Evet. Ama bu hala sadece bir teori." Bakışlarımı tekrar Dryad Kraliçesi'ne çeviriyorum. "Her ne olursa olsun, o açıkça bir dryad değil. Öyleyse, *o bizimkilerden biri derken* ne demek istediniz?"

Saçındaki yapraklar ve sarmaşıklar, sanki hayali bir rüzgâr varmış gibi etrafında dalgalanmaya devam ederken, o sessizce bana bakmaya devam ediyor, çenesi inatla sıkılı.

"Ağaç büyüğü olduğu için mi?" diye ısrar ettim.

"Nedeni önemli değil," diye cevapladı sonunda. Beni dik dik bakarken, sesinde ve kahverengi gözlerinde güç ve otorite parıldıyordu. "Önemli olan onu istememiz. Ve ona zarar gelmesini istemememiz."

Başım dönüyor. Dryadlar Lavendera'dan ne isteyebilir ki? Onlar zaten ağaç büyüğüne sahipler. Ve bu büyü, Lavendera'ninkinden çok daha güçlü. Ayrıca Icehearts'tan nefret ediyorlar ve Lavendera onlara sadık. Öyleyse neden onu istiyorlar? Lavendera, Icehearts'ın istediği her şeyi yapıyor ve bu da dryadlara bir şekilde zarar vermiş olmalı. Yani onu bunun için cezalandırmak mı istiyorlar? Ama o zaman neden onu orada öldürmemi engellediler?

"Gözlerindeki soruları okuyabiliyorum, genç peri," diyor Dryad Kraliçesi. "Ama onlara cevap vermeyeceğim. Şu anda bilmen gereken tek şey, Lavendera'nın bize getirilmesini istediğimiz. Bu bizim en büyük arzumuz ve bunun için bir anlaşma yapmaya hazırız. Söylesene, ne istiyorsun?"

"Geçen sefer buraya geldiğimizde istediğimizi istiyoruz," diye cevap veriyorum, onun bakışlarını karşılayarak. "Bir ittifak. Icehearts'ı alt etmemize yardım etmeni istiyoruz."

Kafasını geriye atar.

Bu ani hareket beni o kadar şaşırttı ki, biraz geri çekildim, ama o sadece başını geriye atmış halde kollarını genişçe açtı. Saçları yanlara ve arkaya doğru dalgalandı ve elbisesi neredeyse yere kadar uzanıyor gibiydi. Bu manzara şok edici derecede korkutucuydu.

Bir saniye boyunca ormanı tıslama ve dalgalanma sesi doldurur.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve korku omurgamdan aşağı buz gibi bir parmak izi bırakıyor.

Sonra, başladığı kadar ani bir şekilde durur.

Dryad Kraliçesi başını geriye eğdi ve saçları sırtında daha normal bir şekilde akmaya başladı. O eski gözlerini bana dikti ve ben bir kez daha bu varlığın ölümlü olmadığını hatırladım. Bu varlık, dünya dönmeye devam ederken yaşayan ve ölen normal bir insan değil. Bu varlık, dünyanın dokusunun *bir parçası*.

"Kabul ediyoruz," diyor. "Bize Lavendera'yı getirirsen, dryadlar savaşa girecek. Senin için. Bizim için." Gözleri ölümcül bıçaklar gibi keskinleşiyor. "Ve intikam için."

Kalbim, sesindeki acımasız öfkeye karşı hızla atıyor.

Buzkalpliler'in binlerce yıl önce dryadlara ne yaptığını gerçekten merak ediyorum. ne yaptığını merak ediyorum.

Görünüşe göre hesaplaşma zamanı yaklaşıyor.

Seelie Sarayı, Unseelie Sarayı, ejderha klanları ve dryadlar arasında kutsal olmayan bir ittifak kuruldu. Hepsi de Icehearts'ın peşinde. Dağdan yuvarlanan ve hız kazanan bir kaya gibi.

Ama önce Lavendera'yı bulmalıyız. Sadece dryadlar için değil. Ejderha şekil değiştirenler için de. Her nasılsa, yarısı boş gözlerle duvarlara bakan bu garip ve kesinlikle deli olan peri, tüm savaşın anahtarı. Ayrıca Icehearts'a son derece sadık.

Öyleyse soru şu: Mabona adına, kurtarılmak istemeyen birini nasıl kurtarabiliriz?

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Draven, önünden geçen balığı yakalamak için kollarını nehre daldırınca su sıçradı. Balığı yakalayamadan, balığın ulaşamayacağı bir mesafeye kaçtı. Nehir kıyısında, Galen gülerek omzunun üzerinden Draven'a bir bakış attı ve kendi yakaladığı balıkla bize doğru yürümeye devam etti.

"Amatör," der Galen, yüzünde bir gülümsemeyle Draven'a seslenir.

Suda dikleşen Draven, nehir kıyısına doğru dönerek en yakın arkadaşına karanlık bir bakış atar, ancak dudaklarında beliren gülümseme bu bakışı tamamen bozar. "Her zaman nehrin tamamını yıldırımla yakabilirim."

"Yapabilirsin. Ama bu sadece senin reflekslerinin benimkinden daha kötü olduğunu kanıtlar."

Draven'ın gözleri, ağaçların arasında süzülen kürelerin altın ışığında parıltı. "Buraya gelip bunu yüzüme söylemek ister misin?"

"Yıldırım çarpması muhtemelen nehirdeki diğer tüm deniz canlılarını da öldürecek," diye ekler Lyra.

O da nehirde duruyor, gözleri başka bir balık ararken berrak suyu tarıyor. Üç ejderha dönüşümcüsü de, yavaş akan nehirde balık tutmaya çalışırken zırhlarının ıslanmaması için iç çamaşırlarına kadar soyunmuşlar. Dryadların yeraltı ormanında doğrudan güneş ışığı yok, ama hava sıcak. Lyra'nın dediğine göre su da öyle. Biz ve havada parlayan küreler dışında, çevremizdeki yemyeşil orman huzurlu ve sessiz.

Galen gülüyor ve Draven'a kaşlarını oynatıyor. "O gelip sana sorumlu davranmanı söylediğinde, kaybettiğini anlarsın."

Hâlâ nehirde dizlerine kadar batmış halde duran Draven, fısıldayarak mırıldanır, ama dudaklarında da bir gülümseme belirir. "Reflekslerinin benimkinden daha iyi olduğu iddiasına hâlâ itiraz ediyorum."

"Yine de..." Galen, en yeni ganimetini Isera'nın yanındaki buz yığına bırakır ve sonra Draven'a dönerek sırtarak bakar. "Bütün balıkları

tüm balıkları yakalayan benim."

"Bu sadece, Orion'un bile yakalayabileceği kadar yavaş yüzen büyükbaba balıklarını hedeflediğin içindir."

"Geceleri uyumani kolaylaştırıyorsa kendine bunu söylemeye devam et. Ben sadece iki yüz yıldır onun yanında kaldığım için mükemmel refleksler geliştirdim," diye Lyra'yı işaret eder, "tamamen deli olan ve sürekli kayalıklardan atlayıp havada dönüşen."

Draven başını yana eğdi. "Haklısın."

"Bilgin olsun," diye araya girer Orion. "İstersem balık tutabilirim. Sadece tutmamayı tercih ediyorum."

Herkes, benimle Isera'nın arasında çimlerin üzerinde duran Unseelie Kralı'na dönüyor. Ben de işime devam ederken ona da bir göz atıyorum. Bıçağım önündeki düz tahta parçasına düzenli bir şekilde vururken, balığa bakmadan içini boşaltmaya ve kesmeye devam ediyorum. Diğer tarafımda Alistair, ateş büyüleriyle taze kesilmiş balıkları kızartıyor.

Orion çenesini kaldırmış, hepimize bakıyor.

"Burada aslında ne gibi bir katkı sağladığını bana tekrar hatırlatır mısınız?" diyor Draven ve ona kaşlarını kaldırarak bakıyor.

"Varlığım yeterince katkı sağlıyor." Siyah ve gümüş rengi gözleri parıldarken, bize şeytani bir gülümseme atıyor. "Rica ederim."

Suda, Lyra gözlerini devirirken, Draven Unseelie Kralı'na yıldırım atmayı mı yoksa kafasının üstüne yağmur bulutu oluşturmayı mı düşünüyormuş gibi görünüyor. Galen, balığını buz yığınının bıraktıktan sonra doğruluyor ve suya doğru geri dönüyor.

"Ayrıca," diye devam etti Orion. "Hiçbir şey yapmayan tek kişi ben değilim." Hafifçe dönerek, iki adım sağında duran Isera'ya baktı. "Sen neyle katkıda bulunuyorsun, küçük engerek?"

Isera sadece balığın üzerinde durduğu buz yığınının işaret eder.

"Bu konuda *Squeamy*'ye katılıyorum, buz hanım," der Alistair, avucundaki alevi önündeki balığın etrafında gezdirirken. "Muhtemelen Draven'dan daha fazla balık yakalayabilirsin."

"Squeamy mi?" Orion, tamamen öfkelenmiş bir şekilde sorar. "Bu bir takma ad mı?"

"Balık tutmakta gayet iyiyim," diye su içinden Draven homurdanır. "Ben işimi yaptım bile," diye Isera Alistair'in yorumuna cevap verir. Koyu renkli kaşını kaldırarak, ona anlamlı bir bakış atar, ben de yemin ederim ki...

Gülümseme dudaklarının köşesinde belirir. "Sadece kendininkine odaklan, *Flambé*." Alistair'in ağzı açık kalır. "Flambé mi?"

Omuzlarını silkiyor, gümüş ve mavi gözleri parıltıyor. "Sen herkese saçma sapan lakaplar takıyorsun. Kendine de bir tane takabilirsin. Ayrıca, bir şeylerin üzerine alkol döküp ateşe vermekte çok iyisin."

Kahkaha patlar içimden. Önümdeki balığı kesmeye devam ederken, omuzlarım titreyene kadar gülerim. Alistair ikimize de başını sallar ve sonra benim derme çatma kesme tahtamın üzerinde uçup duran hançere bir bakış atar.

"Bıçağa dikkat et, Ruh Hırsızı," diyor.

"Hayır, o iyi," der Lyra sudan, bir balığı takip ederken. "Ellerinin nasıl hareket ettiğine bak. O bir profesyonel."

Galen, nehre geri dönerken omzunun üzerinden gözlerime bakar. "Aslında bu işte şaşırtıcı derecede iyisin."

"Eskiden balık keserdim," diye omuz silkerek açıklıyorum. "Hayatımın neredeyse her günü tam olarak bunu yapıyordum."

Sağımda Orion burnunu kırıştırır. "Bu yüzden tacımı almayı düşünen herkesi yok ediyorum. Ölü bir balığa dokunmaktansa ölmeyi tercih ederim, bırakın..."

"Buraya," diye seslenir Isera aniden.

Bana seslendiğini varsayarak ona doğru dönerim. Ölü bir balık

Orion'un yüzüne çarpar.

Nehir kıyısı tamamen sessizleşir.

Ölü balık Orion'un yanağından omzuna düşüp, onun şık ayakkabılarının hemen yanındaki çimlere konarken, ben Unseelie Kralı'na bakakalırım.

Bir an için kimse kıpırdamadı. Kimse nefes bile almadı. Nehrin akışı bile durdu, yemin ederim.

Sonra Orion yavaşça Isera'ya doğru döner.

"Üzgünüm." Ona hiç pişmanlık duymayan, meydan okurcasına bir gülümseme atar. "Elim kaydı."

Bir anda Orion aralarındaki mesafeyi kapatır. Yakasını sıkıca kavrayarak, yavaşça yüzünü kendine yaklaştırır. "Elin kaydı mı?"

O, onu tamamen kendine çekmeden önce bir buz parçası çağırır ve onu boğazına bastırır. Dudakları o kadar yakındır ki neredeyse birbirlerine değeceklerdir.

Isera, "Evet" diye cevap verirken, ağzında yine kötücül bir gülümseme belirir.

"O balığın giysilerime tek bir leke bile bırakmışsa, gecenin geri kalanını onu yıkayarak geçirmeni sağlayacağım."

"Benim yanımda kıyafetlerini çıkarmayı hayal ederek çok zaman geçiriyorsun gibi görünüyor. Çok mu çaresizsin?"

"O mağarada kimin kimi kucakladığını unutmayalım."

Isera'nın yanakları bir anlığına kızarır ve "Ben sana sarılmadım!" diye çıkar.

"Hayır mı? Yani uyandığında kolların beni sarmamış ve yanağın göğsüme yaslanmamış mıydı?"

"O sadece hipotermiyi önlemek içindi!"

"Tabii." Gözleri şeytani bir ışıkla parladı. "Beni sikmek istediğini itiraf et."

"Senin sarayında ejderha çeliğini çalarken kucağına çıktığımda sikini kontrol edemeyen sendin."

"Dizlerinin üzerine çöküp sonsuza kadar sikimi emmeyi teklif eden sendin."

"Seni bir anlaşılmaya kandırmak ve sonra da tuzağa düşürmek için, böylece benim irademe itaat etmek zorunda kalacaktın. Ki bunu zaten başardım." Buz parçası hala boğazına dayalıyken, parmak uçlarına yükselir ve dudaklarını onun dudaklarına eğirir. "Artık bana aitsin, yakışıklı. Bunu unutma."

"Giderek daha fazla yalan üzerine kurulu olduğuna emin olduğum bir anlaşma. Ve bunu kanıtladığımda, anlaşma geçersiz olacak ve ben anlaşmayı kazanacağım." Dilini alt dudağına kaydırır, dudakları onunkinden sadece bir nefes uzaklıktaydı. "Ve o zaman *sen bana* ait olacaksın, küçük yılan."

Nehirden Lyra aniden neşeli bir sesle bağırır, "Neden birbirinizi sikip aranızdaki tüm gerginliği boşaltmıyorsunuz?"

Orion ve Isera neredeyse birbirlerinden sıçrayarak uzaklaşırlar. İşlemeli gömleğini elleriyle düzelten Orion, Isera'dan uzaklaşır ve etkilenmemiş gibi görünmeye çalışırken, Isera kaşlarını çatarak attığı balığı almaya doğru hareket eder.

"Ne?" Lyra güler ve Alistair'e bir bakış atarken turuncu gözleri parlar. "Güzel bir sevişme ruha iyi gelir."

Yanakları kıpkırmızı olur ve balığı neredeyse düşürür. Bakışlarını balığa indirir, boğazını temizlerken elindeki alev açıklanamayan bir şekilde büyür.

"Azaroth'un ateşi," diye mırıldanır Draven nehirden. "Gerçekten de çocuklar tarafından kuşatılmış gibiyiz. Bu gidişle, bunu bitirmeden yaz bitecek."

"Benim için sorun değil," diye ona seslenirim. Dudaklarım alaycı bir gülümsemeyle kıvrılırken, kasıtlı olarak gözlerimi onun vücudunda gezdiririm. "Manzarayı seviyorum."

Hâlâ sadece iç çamaşırlarıyla dizlerine kadar suda duran Draven, bakışlarını bana kaydırır. Su damlaları cildinden aşağı akar ve her hareketinde kasları hareket eder. Gülümsemem genişler. Sonunda, o kadar zamandır sakladığı gülümseme yakışıklı yüzüne yayılır. Bana başını sallayarak, tekrar yalnız kaldığımız anda ne yapacağımızı tam olarak anlatan bir bakış atar.

Ama haklıydı.

Yedi kişiye yetecek kadar balık tutmak beklediğimizden daha uzun sürdü. Isera'nın sabrı tükenip nehrin bir kısmını dondurduğunda, işimizi daha verimli bir şekilde bitirebildik.

Akşam yemeği nihayet hazır olduğunda, asıl tartışmamız gereken konuya odaklanmaya başlayabiliriz.

Lavendera'yı nasıl kurtaracağımızı.

Ama tahmin ettiğim gibi, kurtarılmak istemeyen birini kurtarmanın yolu kolay değildi.

"Eğer kendi isteğiyle gelmezse, onu bayılatalım," diyor Isera ve hedefimizin kurtarılmak istemediğini bir kez daha belirten Orion'a sabırsız bir bakış atıyor. "Önemli olan ona *nasıl* ulaşacağımız. Eğer Icehearts'ın peşinde değilse, elit muhafızlar tarafından takip ediliyor demektir."

"Muhafızlarla başa çıkabiliriz," diyor Draven. "Bane ve Jessina orada olmadığı sürece. Yani ihtiyacımız olan şey, Lavendera'yı geride bırakarak onları dışarı çekmenin bir yolunu bulmak."

Yanında çimlere oturarak, şaşırtıcı derecede lezzetli olan bir parça kızarmış balık daha yutarım ve sonra düşünceli bir şekilde parmaklarımı uyluğuma vururum. "Çıkarken Lavendera'yı her zaman yanlarında götürürler mi?"

"Hayır. Lavendera Buz Sarayı'ndan çok sık çıkmaz, bu yüzden tahminimce onu sadece ejderha çeliği ile birini kontrol etmeleri gerektiğinde yanlarında götürüyorlar."

"Tamam," diye devam etti Isera, bakışlarını Draven ve geri kalanımız arasında gezdirerek. "Peki ya Mor Klan?"

"Onlar ne olacak?" Galen, Lyra'nın yanında oturduğu yerden sorar.

"Buz Kalpler'in uçup halletmesi gereken bir sorun yaratmamız gerekiyor. Artemesia daha önce bize yardım etmeye hazır olduğunu söylemişti. Ondan klanının vatanına yakın bir yerde bir sorun yaratmasını istesek nasıl olur? Bu, Buz Kalpler'i oraya uçmaya zorlar, ama onu Tanaka'yı kontrol ettikleri gibi ejderha çeliği ile kontrol etmedikleri için Lavendera'yı getirmeleri için bir neden olmaz."

Hepimiz onun önerisini düşünürken, derin ormana sessizlik çöker. Bir süre, sadece nehrin hafif dalgalanması sessizliği bozar.

"Bunun yeterli olacağını sanmıyorum," diyorum ve Isera'ya özür dilercesine bakıyorum. "Jessina ve Bane bizi defalarca alt ettiler. Oraya uçsalar bile, Buz Sarayı'na girip Lavendera'yı alabileceğimizi sanmıyorum. O çok önemli. O olmadan ejderha çeliğini kullanamazlar. Bu yüzden onu sıkı bir şekilde koruyacaklardır."

Isera dişlerini sıkar ve onaylayarak başını sallar.

"Ya onların duyularını alt üst edersek?" diyor Lyra. Kaşlarını kaldırarak, herkesin yüzüne tek tek bakıyor. "Yapmamam gereken bir şeyden kurtulmam gerektiğinde ben böyle yaparım. Aynı anda aynı yerde yeterince kaos yaratırsam, kimse benim yaptıklarımı fark etmez."

"Akıllıca," der Alistair etkilenmiş bir şekilde başını sallayarak.

Draven ise sadece kaşlarını kaldırır. "Kışlada bunu çok yaptın, değil mi?"

O sadece ona utangaç bir gülümsemeyle cevap verir, ki bu kesinlikle bir *evet* anlamına gelir.

"Peki, Icehearts gittikten sonra," diye konuşmaya devam ediyorum, "diğer tüm klanların Frostfell'e saldırıyormuş gibi gösterirsek ne olur?"

"Nasıl?" diye sorar Galen. "Şehrin dışındaki çayırlarda devriyeler var. Onlara doğru uçan bir ejderha ordusu varsa, keşifçiler bunu bilir."

Bakışlarımı Draven'a çeviriyorum. "Tüm bu keşifçilerin komutanı kim, biliyor musun?"

"Evet." Başını sallar. "Adı Ferver Osteria." "Nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Evet." Kaşları karışır. "Neden?"

Aklımdakini açıklarken dudaklarıma bir gülümseme yayılır.

Diğerleri onaylayarak başlarını sallar.

"Yine de Lavendera'nın yerini bulmamız gerekiyor," diye hatırlatır Alistair. "Şu anda şehirde dolaşıyor ya da çılgınlıklarından birini yaşarken yatak odasında saklanıyor olabilir, kim bilir."

"Onu gözetlemekle görevli seçkin muhafızlar nerede olduğunu bilir," diye cevaplar Draven. "Onu aktif olarak gözetlemeyenler bile. Yani onlardan birine ulaşabilirsek, şu anki yerini öğrenebiliriz."

Isera, zeki gözleri planlarla dolu olarak başını sallar. "Bu durumda tek bir sorun kalıyor. Onu kimse görmeden şehirden nasıl çıkaracağız?"

Grubumuzda yine sessizlik hakim olur. Sorunu düşünürken biraz daha kızarmış balık yerim. Lavendera Buz Sarayı'nın içindeyse, öylece içeri girip onu alamayız. Oradaki herkes bizim neye benzediğimizi ve yakalanıp öldürülmesi gereken hainler olduğumuzu çok iyi biliyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, bir çözüm öneren Orion olur.

Şimdiye kadar, çimlerin üzerinde oturmuş, balık yiyip, yemek yemek zorunda kaldığı bu kaba ortamı küçümseyerek bakıyordu. Ama şimdi, bacaklarını önüne uzatıp ayak bileklerini çaprazladı. Dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi.

"Bunu bana bırak."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Frostfell'e geri dönmek tuhaf bir his. Burada yaşarken tamamen farklı bir insanmışım gibi hissediyorum. Hayır, aslında, o zamanki halim iki kişiliklik bir geçmişte kalmış gibi geliyor. Unseelie Sarayı'nda mahsur kaldığımızda çok değiştim. Ve oradan ayrıldıktan sonra daha da değiştim.

Bir binanın gölgesinde durarak, sırtımı serin taş duvara yaslayıp yukarıdaki parıldayan Buz Sarayı'na bakıyorum. Yıldızlar, siyah gece gökyüzünde parıldayarak sarayı daha da parlak hale getiriyor.

Kefaret Denemeleri'nden sonra buraya ilk geldiğimde, her şeyi anladığımı inatla düşünen, ama gerçekte dünyadan hiçbir şey bilmeyen cahil bir çocuk gibiydim. Hayatım boyunca bana söylenen her şeyin doğru olduğuna körü körüne inanıyordum, çünkü tüm bilgilerin başkaları tarafından sansürlendiği bir balonun içinde yaşadığının farkında bile değildim. Üstelik Draven'a olan duygularımdan dolayı öfkeli, incinmiş ve korkmuştum.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, söylememiş olmayı dilediğim şeyler var. Mesela, Icehearts'a karşı çıkmadığı için ona korkak dediğim zaman. Ya da bana kaderindeki eşin ben olduğumu söylediğinde verdiğim tepki. Ve daha önce söylemiş olmayı dilediğim bazı şeyler, mesela...

Pişmanlık beni mideye yumruk yemiş gibi vuruyor.

Ailemin cansız gözleri gözlerimin önüne geliyor.

Kan gölü.

Gümüş rengi saçların kırmızıya dönüşmesi.

Yüzlerindeki korku ve şok.

Ölmeden önce bana baktıklarında gözlerindeki nefret. Boş kapı eşiği.

Pencerelerde hala duran saksı bitkileri.

Elimi uzatıp, arkamdaki soğuk taş duvara dayayarak, etrafımdaki karanlık sokak aniden sallanırken dengemi korumaya çalışıyorum. Nefes almaya çalışıyorum, ama ciğerlerim artık...

iş. Keder ve pişmanlık dalgaları üzerime çökünce, göğsümde bir acı hissediyorum. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

"İyi misin?"

Gözlerimi önümdeki yüze odaklamak için büyük çaba sarf ediyorum. Alistair köşeyi dönmüş ve tam önümde durmuş. Bana bakarken gözlerinde endişe parıltıyor, bir cevap bekliyor.

Tanrıça, kendine gel.

Duvardan doğrulup, gözlerimi görmemesi için aşağı bakarak kıyafetlerimi tozluymuş gibi yapıyorum. Sıcak sarı bir neşe alevi çağırdıktan sonra, onu caddenin karşısındaki binaya ve oradaki üst kattaki odada bulunan kişinin göğsüne doğru fırlatıyorum.

Sıcak, ısıltılı bir zevk beni bir kucaklama gibi sarıyor ve ciğerlerim nihayet tekrar çalışmaya başladığında derin bir rahatlama nefesini çekiyorum.

Zorlukla, büyümle olan bağlantımı keserim ve Alistair'in bakışlarıyla karşılaşmak için başımı kaldırıyorum. Evde bulunan kişiyi sonsuza dek değiştirdiğimi biliyorum, ama yine de umursamıyorum. O desteğe çok ihtiyacım vardı. Aslında, tüm ruhum ısrarla atıyor ve bunu tekrar yapmam için yalvarıyor. O dürtüyü görmezden gelmek için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

"Evet, iyiyim," diye cevap veriyorum, olabildiğince rahat davranmaya çalışarak.

Alistair bir saniye daha bakışlarımı tutar, ikna olmamış gibi görünür. Ama sonunda omuzlarını silker. "Tamam."

Mabona'ya bu konuyu zorlamadığı için sessizce şükranlarımı sunuyorum.

Tanrıça, gerçekten kendimi toparlamam lazım. Ebeveynlerime öncelik vermemiş olmanın yol açtığı yıkıcı keder ve boğucu pişmanlık, beklediğimden daha sık beni vuruyor. O öğleden sonra Orion'un kalesinde yıkıldığımda o ezici pişmanlık duygusunu hissedeceğimi ve sonra da bunu geride bırakacağımı düşünmüştüm.

Ama o kadar kolay değil.

Saatlerce bunu düşünmeden, onların öldüğünü bile hatırlamadan geçirebiliyorum, ama sonra en ufak bir şey bile bunu tetikleyebiliyor. Rastgele bir yabancıyı anne babasıyla görmek. Babamın işten eve geldiğinde üzerinde olan belirli bir tür odun dumanının kokusu. Annemin bir şeyi onarmak için iğne kutusunu aldığıda çıkardığı metalik tıkırtı sesi. Ya da az önce olduğu gibi, Draven'a daha önce söylemiş olmayı dilediğim şeyleri düşünürken.

Göğsüme bir başka acı saplanır ve sihrimi tekrar kullanma dürtüsünü bastırmak için çenemi sıkarım.

Lanet olsun. Kendimi kontrol etmeliyim. Daha güçlü olmalıyım.

Pişmanlığı geri iterek, bunun yerine içimdeki kükreyen öfke ve nefreti, acımasız ateşin tüm ruhumu sarstığını hissedene kadar içime çekiyorum.

Ben zayıf halka değilim. Zayıf halka olmayı reddediyorum. Bu yüzden kendimi toparlayacağım.

Ve lanet olası intikamımı alacağım.

"Gerçekten çok güzel," diye birden solumdan kurnaz bir ses geliyor.

Şaşkınlıktan neredeyse zıplayacaktım. Kendimi toparlamaya çalışarak başımı hızla salladım ve sesin geldiği yöne bir bakış attım. Ancak en çok şaşkın görünen ben değildim.

Karşımda, Alistair başını sesin geldiği yöne çevirir.

Orion Nightbane, sanki gecenin kendisi gibi, görünmeden gölgelerin içinden süzülerek çıkıyor. Alistair'in bakışlarıyla karşılaşırken Lyra'ya doğru başını sallarken, gözlerinde sinsi bir eğlence parıldıyor.

"Ne?" diye yanıtladı Alistair. Gözlerini kırıştırtarak, Unseelie Kralı ile karanlık yolda bize doğru gelen üç ejderha dönüşümcüsü arasında bakışlarını gezdirdi. "Lyra mı?"

Isera biraz daha arkamızda duvara yaslanmış durumda ve Orion'un başını salladığı yönde bile değil, bu yüzden Orion'un bahsettiği tek kişi Lyra olabilir.

Orion, Alistair'e sırtarak bakıyor. "Ona baktığında çok kızarıyorsun."

Ona bir bakış attım ve tabii ki, tehditkar ateş kullanıcısının yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı.

"Hayır, kızarmıyorum," diye kekeliyor.

Orion kaşlarını kaldırdı. "Yani onu güzel bulmuyor musun?"

"Hayır. Yani, evet. Yani..."

"Bir kadın bunu duymak istemez."

"Tabii ki onu güzel buluyorum! Şuna bir bak." Alistair kolunu uzatıp onu işaret ederken, yüzündeki sevimli telaşlı ifade daha da belirginleşir. "O güneş gibidir. Parlak, sıcak, muhteşem ve..."

Orion'un yüzündeki sinsi sırıtış derinleşir ve Alistair tekrar kızarmaya başlar.

"Sen..." Alistair homurdanır ve avucunda bir ateş topu parlar. "Seni yakıp kül edeceğim."

"Onu işkence etmekten vazgeç," der Isera duvarın kenarındaki yerinden. Gözleri parıldayarak Orion'a bakar. "Yoksa sana gerçek işkencenin ne olduğunu gösteririm."

"Oh, ben senden çok daha fazla insanı işkence ettim, küçük yılan." Orion ona keskin bir gülümseme atar. "O yüzden yerine getiremeyeceğin tehditlerde bulunma."

"Sence beni duydu mu?" Alistair, Lyra'ya panik bir bakış atarken bana fısıldayarak sorar.

Kısa bir süreliğine ona, Draven'a ve Galen'e bakarak mesafeyi tahmin etmeye çalışıyorum, sonra tekrar onun gözlerine bakıp başımı sallıyorum. "Hayır. Çok uzaktalar."

Alistair'in yüzünde rahatlama belirir ve avucundaki ateşi söndürür.

Bize ulaştıklarında, Draven ona öfkeli bir bakış attı. "İyi anlaşıyorsunuz galiba."

"Ateş ve kolay alev alan alkol gibi," diye cevaplar Alistair.

Draven kısa bir kahkaha attıktan sonra ağzını kapatıp sesi kesti. Başlangıçta Alistair ve Isera'yı pek sevmiyordu, ama görünüşe göre artık onları gerçekten sevmeye başlamıştı.

"Artemesia ne dedi?" Isera, kısa bir mesafede duvara yaslanmış halde sorar.

"Diana bizimle," diye onaylar Draven. "Bane ve Jessina'yı dışarı çekecek bir dikkat dağıtıcı yaratmayı kabul etti."

İçim rahatlar. Ardından kanımı kaynatacak kötü bir beklenti gelir. İlk hazırlık tamamlanmıştır. Yakında, Icehearts'ın en değerli kişisini onlardan alacağım. Ve bu sadece başlangıç. Onlardan her şeyi alacağım. Güçlerini. Klanlarını. Önem verdikleri herkesi. Onların bu dünyadaki tüm izlerini sileceğim, sanki hiç var olmamışlar gibi. Ve sonra intikamımı alacağım.

"İyi," diye cevaplar Isera. "O zaman bu işi halledelim."

"Sena ve ben Ferver'in evine gidip ona yerini göstereceğiz," diyor Draven. "Galen, sen Lyra ve Alistair'i alıp tavernaları keşfe çık. İhtiyaçlarımıza en uygun olanı bulma konusunda senin kararlarına güveniyorum."

Galen'in omuzları biraz daha dikleşir ve başını sallayarak onaylar.

Draven bakışlarını Orion ve Isera'ya çevirir. "Ve siz ikinizin görevinizi yerine getirirken birbirinizi öldürmeyeceğinize güveniyorum."

Isera, soğuk bir ciddiyetle onun gözlerine bakar. "Bunu söz veremem."

Draven'ın göğsünden bir inilti kopar ve alnını ovuşturur. "Azaroth'un lanet olası ateşi."

"Merak etme, kara kara düşünen canavar," diyor Orion, tehlikeli derecede güzel yüzünde şeytani bir gülümsemeyle Isera'ya meydan okurcasına bir bakış atıyor. "Onunla başa çıkabilirim."

Isera sadece kıkırdar. Hâlâ duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kayıtsızca kavuşturmuş, keskin gözlerle onu izler, ama neyse ki çatışmayı tırmandırmaz.

"Tamam," diyor Draven. Boyunu uzatarak, Dread Legion'un Komutanı olarak sahip olduğu o zahmetsiz güç, titreyen kara fırtına bulutları gibi omuzlarından dökülürken, yüzlere tek tek bakıyor. "İşte bu. Şimdiye kadar savunma oynadık. Müttefikler topladık. Onlardan bir adım önde olmak için planlar yapmaya çalıştık. Şimdi saldırı zamanı. Bu yüzden hepinizin oyuna odaklanmanızı bekliyorum."

Parlak Buz Sarayı'nın çok altındaki karanlık bir sokakta gölgelerin içinde toplanmış dururken, hepimizi heyecan verici bir beklenti ve ciddiyet kaplar. Dağdan taş ve buz kokulu ılık gece rüzgârları esiyor. Derin bir nefes alıyorum.

Draven sırayla hepimizin gözlerine bakar. "Onlarla savaşıma zamanı geldi."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Pencerenin mandalını açmak için uzanırken içimi heyecan kaplar. Yıllarca başkalarının üzerimde güç sahibi olmasına izin verdim. Artık nihayet bu gücü geri almaya başlayacağım. Herkesin benim hakkımda ne düşüneceğini dert etmek yerine, nihayet gerçekleri yüzlerine çarpacağım. Onlar için endişelenmemeliyim. Onlar benim için endişelenmeli.

Sessiz menteşelerle pencereyi açarken, parmak uçlarımda yükselip içeriye hızlıca bir bakış attım. Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Bu taverna mükemmel. Galen onu seçerken gerçekten ne yaptığını biliyordu.

Silver Clan'ın kışlasına yeterince yakın olduğu için kullanışlı, ama görev dışı askerlerle dolu olacak kadar da yakın değil. Bunun yerine, içeride çizik çizik ahşap masalarda sadece üç kişi oturuyor. Gündüzleri bira içmekten başka yapacak daha iyi bir şeyleri olmayan üç erkek ejderha şekil değiştiren, bunlardan biri de bu pek saygın olmayan mekanın sahibi gibi görünüyor.

Hepsinin hala önlerindeki bardaklara odaklandığından emin olduktan sonra, çerçeveyi tutup pencere pervazına tırmanıyorum. Sessizce hareket ederek pencereden içeri girip tavernanın arka tarafındaki zemine atlıyorum. Tuzağımızı kurduğumuzda farelerin kaçacak yerleri olmadığından emin olmalıyız.

Arkamdaki pencereyi sessizce kapatıp, lekeli döşeme tahtalarının üzerinde sürünerek, mutfağa açıldığını düşündüğüm açık kapıya doğru ilerliyorum. Dökülmüş alkol ve ter kokusunun baskın olması ve yemek kokusunun hiç olmaması nedeniyle, mutfağın boş olduğunu varsayıyorum, ama yine de içeriye bir göz atıyorum. Tahmin ettiğim gibi, mutfağa baktığımda sadece kirli tencere ve tavalar görüyorum. Geri dönerek dikkatimi tekrar tavernanın sahibi ve iki müşterisine veriyorum.

Taverna sahibi, bara en yakın masada oturuyor. Kalın kaşları çatık, zar zor sığan bir deftere bir şeyler yazıyor.

alanın çoğunu kaplayan üç bardak bira arasında. Kısa bir mesafede, iki müşteri ayrı masalarda oturuyor. İkisi de bana sırtlarını dönmüş durumda, ama oturma şekillerine bakılırsa, kötü bir ruh hali içindeler. Soldaki adam, sanki onu boğmaya çalışır gibi bardağını sıkıca tutuyor, diğer adam ise bir yudum aldıktan sonra bardağını sertçe masaya koyuyor.

Öfke, şok edici bir güçle içimi kaplıyor. Neye bu kadar kızgın olabilirler ki? Ebeveynlerinin gözlerinin önünde öldürülmesini izlemediler. Ebeveynlerinin kendilerini sevip sevmediğini asla bilememenin yıkımını yaşamak zorunda değiller. Birisi eşlerinin kanatlarını kırbaçlayıp onları birbirine zincirlediğinde, başka bir şehirde çaresizce beklemek zorunda kalmadılar. Onlar, bu dünyanın yarısından fazlasını yöneten Gümüş Klanı'nın üyeleri. Kızgın olmanın ne demek olduğunu bilmiyorlar.

Kapı sertçe açılır.

Tavernanın arkasındaki yerimden, ani gürültüyle üçünün de birden dikleştiğini izliyorum.

"Kapıya dikkat et," diye bağırır tavernanın sahibi masasından. "Daha yeni değiştirmiştım..."

Sözünü yarıda bırakır ve Draven Ryat'ın kirli tavernasına girmesiyle gri gözleri büyür. Draven eşikte durduğunda tavernacının yüzündeki tüm renk kaybolur. Kapı, kaslı sırtının arkasında gürültüyle kapanır.

Bir saniye boyunca, tüm taverna zamanda donar. Yemin ederim, o an için masalardaki mumların bile titremesi durur.

Sonra üç Silver Klan üyesi de ayağa fırlar. Sandalyelerinden o kadar hızlı kalkarlar ki, neredeyse sandalyeleri devirirler ve ahşaplar birbirine sürtünür. Sağımdaki adam ayağıyla masanın ayağına çarparak, sallanan masadaki bardaklar sallanır.

"Gorden, Icehearts'ı uyar," der tavernacı, başını solumdaki sarışın müşteriye doğru çevirerek. Sonra, masasını neredeyse deviren siyah saçlı adama çenesiyle işaret eder. "Kil, muhafızları çağır."

"Sen olsam bunu yapmazdım," diyorum.

Dönerek, arkalarında durduğum yerde, omuzlarımı kayıtsızca duvara dayayarak bana şok içinde bakıyorlar. Sonra yüzlerinde panik belirliyor ve hemen tekrar dönerek Draven'a sırtlarını dönmek için önlerine bakıyorlar. Ama sadece bir yöne bakabildikleri için, tabii ki sırtları benden korunmasız kalıyor. İtmek

Duvardan uzaklaşarak, şu anda Draven'ı sıkı bir şekilde gözetleyen üç ejderha şekil değiştirenlere doğru ilerlemeye başlıyorum.

Eşim kapıya rahatça yaslanıp, kollarını göğsünde kavuşturur ve bir bacağını diğerinin üzerine atar. Tüm vücut dili, kayıtsız bir güç ve tembel bir kibirle doludur. Dudaklarında bir sırıtiş belirir ve kıkırdar.

"Bu kadar komik olan ne, hain?" diye bağırır tavernacı.

"Her şeyi yanlış anladığın gerçeği. Buradaki en tehlikeli kişi ben değilim." Altın rengi gözleri parıldayarak bana doğru başını sallar. "O."

Üçü hızla tekrar bana doğru döner. Tavernanın sahibi beni baştan aşığı süzerken yüzünde karışıklık ve bir parça ihtiyat belirir. Sarışın müşteri Gordon da aynısını yapar. Üçüncü adam Kil ise ne ikna olmuş ne de korkmuş görünür. Gözlerimi karşılamadan önce vücuduma küçümseyen bir bakış atarak alaycı bir şekilde güler. Bana doğru ilerlerken botları lekeli ahşap zemine sertçe vurur.

"Sadece emirlerimize itaat etmeni tavsiye ederim," diye söylüyorum ona yaklaşırken. Hançerimi çekip, ona acımasız bir gülümseme atıyorum. "Yoksa işler çirkinleşecek."

Yüzünde öfke belirir. "Kendini bir şey sanan sıska bir peri sürtüğünden emir almayacağım..."

Bıçağımı ona doğru savuruyorum.

Masasında dört boş bira bardağı olan biri için şaşırtıcı derecede hızlı bir şekilde geriye atladı ve bıçaktan kaçmak için yana doğru döndü. Bıçak göğsünü iskaladı ama bunun yerine kolunu kesti. Ve bu benim ihtiyacım olan tek şeydi.

Büyümü çağırarak, göğsünde parlayan mor renkli acı kıvılcımına doğru yönelttim. O acıyla bağırırken, ben de büyümü ona akıtarak, o alevin bir orman yangını gibi kükremesine kadar güçlendirdim. Saf acı ıığlıkları göğsünden koparken, o yere yığıldı.

Onun üzerinde durup büyümün gücünü artırdım ve ayaklarımın dibinde acı içinde kıvranmasını izledim.

"Lütfen," diye nefes nefese söylüyor. "Lütfen, dur."

Sihirle parlayan acımasız gözlerle ona bakarak, ıığlık atıp panik içinde ağlamaya başlayana kadar acısını artırmaya devam ediyorum. Titreyen elini botlarıma uzatıyor.

"Lütfen, yalvarıyorum," diye hıçkırır.

Elini kenara itip büyümü artırmaya devam ediyorum.

"İtaat edeceğim," diye ağlıyor. "Lütfen, ne istersen yaparım."

Dudaklarım acımasız bir gülümsemeyle kıvrılır, ama sonunda büyümü keserim. "Gördün mü, o kadar da zor değildi, değil mi?"

O ise kendini yere kıvrıp hıçkırarak ağlamaya başlar.

Gözlerimi Gordon ve tavernacının üzerine kaydırıyorum. "Başka kimse var mı?"

Yüzlerinde korku belirir ve hemen ellerini kaldırıp dizlerinin üzerine çökerler.

Tüm ruhum tatminle titriyor. Hayatım boyunca, başkalarının merhametine kalmıştım. Bu yüzden, üç yetişkin erkeğin diz çöküp teslim olmasını izlemek o kadar tatmin edici ki, kendimi güç sarhoşu hissediyorum.

Odanın diğer ucunda, Draven hala kapıya yaslanmış bir şekilde beni izliyor. Gözleri o kadar açgözlü bir şekilde parlıyor ki, nefesim kesiliyor. Sanki beni duvara itip, burada beynimi sikmek istiyor gibi görünüyor.

Bu manzara ruhumu zevkle titretir.

Draven, on yıllardır içimde biriken sonsuz öfke ve nefreti öğrendiğinde ne düşüneceği konusunda çok endişeliydim. Bana bakışının değişmesinden, beni sevmekten vazgeçmesinden korkuyordum.

Ama öyle olmadı. Tam tersi oldu.

O benim bu acımasız tarafımı seviyor. Beni güçlü ve kontrolü elinde tutan biri olarak görmeyi seviyor. İçimdeki karanlığı, ışığı kadar seviyor.

"Ne istiyorsun?" diye kekeliyor tavernacı, Draven ile benim aramda panik dolu bakışlar atarak.

"Elit askerlerin kışlasına koşup Sharptail'e kuzeninin burada, senin tavernanda kavga ettiğini söylemeni istiyoruz," diyor Draven, dehşete kapılmış adamın gözlerine bakarak. "Onu, sadece onu, hemen buraya getir."

Taverna sahibi çenesini aşağı doğru sallayarak birkaç kez telaşla başını sallar.

"Bizi ihanet etmeyi aklından bile geçirirsen..." Draven'ın dudaklarında acımasız bir gülümseme belirir.

"Yapmam," diye kekeler. "Yemin ederim, yapmam."

"Mükemmel." Draven sonunda kollarını açar ve kapıdan uzaklaşır. Bir adım yana doğru atar ve çenesini kapıya doğru uzatır. "O zaman git."

Korkmuş tavernacı bana bir bakış attı. Ben de başımı sallayarak izin verdim. Yerden kalkarak, yutkundu ve kapıya doğru yürümeye başladı.

"Bugün, sakıncası yoksa," onun yavaş adımlarına karşılık olarak söylüyorum.

Adam sıçrar ve daha hızlı adımlarla ilerler. Önümdeki yerde, Kil hala yan yatmış halde hıçkırarak ağlamaya devam eder. Hala dizlerinin üzerinde ellerini kaldırmış halde duran Gordon, bembeyazdır. Tavernacı, kapıya ulaşmak için Draven'ın önünden geçmek zorunda kaldığında, korkarak omuzlarını çöker.

Onun bizim emrimizi yerine getirmek için kapıdan koşarak çıkmasını izlerken içimde kendini beğenmiş bir tatmin duygusu dalgalanır. Kirli zeminin üzerinde, Draven ve ben birbirimize kötücül bir gülümseme atarız.

Draven ve ben aynı tarafta olduğumuzda, tanrıça dünyanın geri kalanına yardım etsin. tarafta olduğumuzda.

KONU

"Azaroth'un ateşi, Tim, bir kez daha kavgaya karışırsan, ben..." Oda şimşeklerle ınlar.

Kapı, tavernacının arkasından kapanmadan önce, Sharptail olarak bilinen seçkin Gümüş Klanı askeri, Draven'in yıldırımına çarpar. Kasları kasılır ve sert bir şekilde yere düşer.

Korkunun kemik beyazı alevini çağırarak, onu gğşne çarptım.

Taverna sahibi ve iki müşterisi bir şey, ama Icehearts'ın en değerli varlığını korumak için eğitilmiş bir elit muhafız bambaşka bir şey. Diğerlerinin daha önce yaptığı gibi, biraz işkenceyle pes edecek kadar iyi eğitilmiş. Ve ben riske girmeyeceğim.

Draven'in yıldırımının çarpmasından sonra hala aklını toplamaya alışan Sharptail'in boğazından boğuk bir çığlık kopar. Hemen bir zevk dalgası beni kaplar.

Masanın kenarına yaslanarak, ben büyümü artırmaya devam ederken onun kaslarını tekrar düzgün çalıştırmaya çalışmasını izliyorum. Draven ona doğru yürür ve yakasından yakalar.

Sertçe çekerek onu dizlerinin üzerine ktrd ve emredici gözlerle ona baktı.

Draven'in bakışlarıyla karşılaşınca gözlerinde korku belirir. Bunun çoğu benim yüzümden, ama sanırım bir kısmı da Draven'dan kendi başına korkuyor. Ne de olsa Draven, *lmn Gölgesi* adını boşuna almamıştır.

"Lavendera nerede?" diye sorar Draven, yumruğu hala Sharptail'in yakasında.

"N-ne?" Sharptail kekeledi. "Ben bilmiyorum..."

"Zamanımı boşa harcamaya devam edersen, senin değerli kuzenin Tim'i bulmaya giderim."

Gğşnde korkunun ateşini alevlendiriyorum.

Panik içinde bir çığlık ağzından kaçar. Yanımda, Gordon ve Kil yerde diz çökmüş halde gözlerini kocaman açarak onu izliyorlar. Tavernacı ise diğer tarafta duvara yaslanmış halde kalıyor.

"O kütüphanede!" Sharptail sıkıca bastırır. "Lütfen kuzenime zarar vermeyin. Lavendera kütüphanede."

"Hangi kütüphane?" diye soruyorum.

"Kışlamızla saray arasında, ortada duran bina. Yeşil kapılı olan."

Sharptail'e somurtarak bakan Draven'a bir göz atıyorum ve "Biliyor musun?" diye soruyorum.

"İçine hiç girmedim," diye cevaplar Draven. "Ama evet, Gümüş Klan kışlası ile Buz Sarayı arasında yeşil kapısı olan tek bir bina var, o yüzden nerede olduğunu biliyorum." Bakışlarını önündeki muhafızlara çevirir. "Ne sıklıkla oraya gidiyor?"

"Her zaman." Sharptail ona bakıyor, gözleri korkuyla büyümüş, ben ise büyümü güçlendirmeye devam ediyorum. "İki gün önce başladı. Sürekli orada tutuluyor. Sanırım üzerinde çalıştığı büyük ve önemli bir proje var. Bilmiyorum. Bu hafta onu korumakla görevli değilim. Lütfen. Bildiklerim bu kadar."

Anladıkça soğuk bir korku damarlarımdan akıyor.

"Altın Klan," diye patladım.

Draven bana bakıyor ve o da durumu anlıyor. "Siktir." Kalbim çarpıyor, ama yine de yüksek sesle söylüyorum, çünkü

"Gold Klanı'na ne olduğu hakkında bilgi arıyor. Kütüphanede başka ne yapabilir ki?" "Evet," diye onaylar Draven. "Gitmemiz gerek."

"Evet," diye onaylar Draven. "Gitmemiz gerek."

Başımı sallıyorum. Elimdeki bıçağı çevirerek Kil'in boğazını kesiyorum. Odanın diğer ucunda Draven de Sharptail'e aynı şeyi yapıyor.

Draven boğazını kestiği anda, büyüm göğsünden ayrılır ve o sıcak, ısıltılı zevk hissi kaybolur. Onun yerini alan soğuk sertlik karşısında titreyerek nefes alırım, ama neyse ki ses, şimşek çakmasıyla bastırılır.

Gordon ve tavernacı senkronize bir şekilde nefeslerini tutarlar, ama beyaz şimşekler göğüslerine çarptığında nefesleri kesilir. Gerilirler ve sonra yere düşerler. Ölmüşlerdir.

Birkaç kez gözlerimi sertçe kırıpıyorum, hâlâ büyümün hoş etkilerinin kaybolduğu o rahatsız edici hissi bir kenara itmeye çalışıyorum. Zihnim, büyümü tekrar bağlamam için beni zorluyor. Sadece bir süreliğine. Geçiş

daha yumuşak hale getirmek için. Büyük bir çaba sarf ederek bu dürtüyü bastırmayı başardım. Yapacak bir işimiz var.

"Gidelim," diyorum, daha çok kendi kafamı oyuna geri döndürmek için, Draven'a değil, bıçağımı silip uyluk kılıfına geri koyarken.

Draven de bıçağıyla aynı şeyi yaptıktan sonra kapıyı omzuyla iterek açtı. Dışarı çıktığımızda, bir çift maymuncuk çıkardı ve kimse içeri girip yerde yatan ölüleri görmesin diye kapıyı kilitledi. Görevini tamamlarken onu izleyen meraklı gözler yoktu.

Galen ve diğerleri dün gece burayı keşfettiklerinde gece olduğu için, bu caddenin gündüzleri kalabalık olup olmayacağını bilmek imkansızdı. Neyse ki, dün olduğu gibi bugün de cadde ıssız. Draven ve ben pelerinlerimizin kapüşonlarını tekrar çekip caddede koşmaya başladığımızda, sadece sessiz taş evler bizi izliyor.

Ancak, bu şehrin birçok caddesinde hissedilen tuhaf boşluğun nedeni oldukça ürkütücü. Buraya ilk geldiğimizde bunun farkına vardım. Frostfell'de artık insan kalmamış.

Geçen yıl burada insan isyanının kıvılcımını ateşledikten sonra ne olduğunu bilmiyorum, ama Icehearts hala şehri kontrol ettiğine göre, insanlar açıkça kazanamamış. Ve şimdi, bu şehirde hiç insan yok. Bunun, Icehearts'ın hepsini idam ettiği mi yoksa sadece sürgün ettiği mi anlamına geldiğini bilmiyorum.

Ve ben bunu umursayamıyorum. Onlara olanlardan kısmen sorumlu olduğumu biliyorum. Ama bunun için kendimi kötü hissetmiyorum. Yapılması gerekeni yaptığım için kendimi kötü hissetmekten bıktım. Bu yüzden bu düşünceyi kafamdan atıp, daha acil sorunumuza odaklanıyorum. Zaman açısından son derece hassas olan sorunumuza.

"Lavendera Altın Klanı bulursa..." Buluşma noktamıza doğru aceleyle ilerlerken söze başlıyorum. "Icehearts Altın Klanı ve ardından Yeşil Klanı da ele geçirirse, her şey biter."

"Biliyorum. O başarmadan önce bunu bitirmeliyiz."

Aniden zaman sınırının bana çarptığını hissedince kalbim hızla çarpmaya başladı. Bir plan yaptık ve her zaman mümkün olduğunca çabuk uygulamak istedik, ama şimdi zamana karşı mücadele etmenin beklenmedik stresi beni tedirgin ediyor.

Lavendera'nın kafasında çoğu zaman neler döndüğünü bilmiyorum, ama bildiğim tek şey onun zeki olduğu. Tehlikeli derecede zeki. Sadece beni değil, Kefaret

Denemeleri'ndeki tüm yarışmacıları, bizim gibi biri olduğuna inandırmayı başardı. Ve daha sonra Buz Sarayı'nda bile, beni kandırarak ona güvenmemi, onu önemsememi ve kaçış planlarımı onunla paylaşmamı sağladı. Ve tüm bu süre boyunca, Icehearts için gizli görevde çalışıyordu. Yarı deli olmasına rağmen, aynı zamanda acımasızca zeki.

Eğer son iki gündür Gold Klanı'na ne olduğunu bulmak için o kütüphaneye kilitlenmişse, şu ana kadar ne kadarını bir araya getirmiş olabileceğini kimse bilemez. Bu yüzden onu oradan çıkarmalıyız. Hemen. O, Icehearts'a bu savaşı kazanmanın anahtarını vermeden önce. Draven ve ben buluşma noktamıza doğru son sokakları koşarken, içimde bir inanamama hissi dalgalanıyor ve tüm bu saçmalığa başımı sallıyorum. Lavendera'nın bu oyunda önemli bir oyuncu olduğunu biliyordum, ama o çılgın kızın tüm bu olayın anahtarı olacağını hiç beklemiyordum.

Lavendera'yı ele geçirirsek, Icehearts'ın ejderha çeliği kullanma yeteneğini elinden alacağız, bu da Rin Tanaka'yı bizim tarafımıza çekebileceğimiz anlamına geliyor. Onu tarafımıza çekersek, diğer klanların yarısı da bizim tarafımıza geçecektir. Bunlar arasında, ejderha dönüşümcüleri ile Seelie fae arasındaki ortaklığın nasıl işlediğini bize anlatabilecek olan, çok önemli Yeşil Klan da bulunmaktadır. Ayrıca, hem korkutucu derecede güçlü hem de tüm kıtaya bağlı olan dryadları da tarafımıza çekebileceğiz.

Ve tüm bunlar, düşmanlarımıza körü körüne sadık, deli olduğu kesin olan bir peri kadınına bağlı.

Bunu nasıl zamanında başaracağız?

"Yerini buldun mu?" Galen, Draven ve ben önceden kararlaştırdığımız buluşma noktasına yaklaşırken sesleniyor.

Alistair endişeli bakışlarla caddeyi baştan aşağı süzerken, Lyra heyecanla yerinde duramıyor. Orion ve Isera ortada yok.

"Evet," diye cevapladı Draven, son birkaç adımı koşarak atlayıp onların önünde durduğumuzda. "Son birkaç gündür kütüphanede kilitli tutuluyor."

"Altın Klan'ı arıyor, sanırım," diye ekliyorum yüzümü buruşturarak. "Kahretsin," diye küfrediyor Galen. "Nerede?"

"Gümüş Klanı kışlası ile saray arasında, yeşil kapılı bina," diyor Draven. "Bariz nedenlerden dolayı ben orada hiç görev yapmadım, bu yüzden binanın çevresindeki güvenlik nasıl bilmiyorum. Sen biliyor musun?"

O başını sallar. "Hayır."

"Lyra?" diye sorar Draven.

"Hayır, orası her zaman Gümüş Klan'ın bölgesi olmuştur," der özür dilercesine omuz silkerek.

"Siktir. Tamam, hemen oraya gidip keşif yapmalıyız. Lyra Buz Sarayı'nda ya da şehirdeyse kaçırılma olayını nasıl ele alacağımıza dair planlar yaptık. Bu her şeyi değiştirir. Her şey karıştıktan sonra neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmeliyiz, yoksa bu iş asla yürümez."

Alistair gözlerini caddeyi yukarı aşağı gezdirmeye devam eder. "İsera ve Orion ne olacak? Henüz dönmediler."

"Onlarla daha sonra buluşmamız gerekecek. Daha fazla zaman kaybedemeyiz. Lavendera'nın Altın Klan'a ne olduğunu çözmeye ne kadar yaklaştığını bilemeyiz ve onu yakalayamadan başarılı olursa..."

"Bu savaşı kaybederiz," diye Alistair sertçe başını sallayarak cümleyi tamamladı. "Evet." Draven çenesini kaldırdı. "Gidelim."

Sokağı geçip Silver Clan kışlası ile Ice Palace arasındaki bölgeye doğru koşmaya başlıyoruz. Koşarken pelerinlerimiz arkamızda dalgalanıyor. Aceleyle yanlarından geçerken birkaç kişi şaşkınlıkla bize bakıyor ve kalbim hızla atıyor, ama yüzlerimiz kapüşonların altında kısmen gizli olduğu için kimse bizi tanıyamaz. Yine de geçtiğimiz her sokakta sihrimi kullanarak insanların göğüslerindeki sarı-yeşil şüphe kıvılcımlarını hedef alıyorum ve şüphelerini, pelerinli bir grubun sokakta aceleyle geçip gitmesini hiç düşünmeden geçiştirecek kadar azaltıyorum.

Ne yaptığımı hemen anlayan Draven, bana minnetle başını sallıyor.

"Demek beni güneş gibi görüyorsun, ha?" Lyra, başka bir köşeyi dönerken aniden hafif bir sesle konuşmaya başladı.

Alistair nefesini tutar. Çaresizce öksürürken, ona panik bir bakış atar.

Görünüşe göre onu daha önce duymuş.

"Odaklan," diyor Draven, Lyra'ya keskin bir bakış atarak.

Diğer tarafında duran Alistair, Draven'a rahatlamış bir bakış attı. Onu daha önce Draven'ın emirlerine bu kadar minnettar görmemiştim.

"Daha fazla alanı kapsayabilmek için ayrılacağız," der Draven, hedef bölgemize yaklaşırken. "Ben kuzey tarafını keşif edeceğim. Selena, sen batıyı hallet."

batıyı kontrol edeceksin."

Ona sinsi bir gülümseme atarım. "Peki, efendim."

Gözleri bir saniye benim bakışlarımla buluştuktan sonra Galen'e kayarken parıldadı. "Sen ve Lyra güney tarafını kontrol edin. Alistair, sen de doğuyu kontrol et."

"Neden Alistair ile takım olamıyorum?" diye şikayet eder Lyra. "O, buradaki huysuz adamdan çok daha eğlenceli."

"Çünkü Galen'in senin pervasızlığını kontrol altında tutmasına ihtiyacım var," diye cevaplar Draven, sağındaki ateş kullanıcısına keskin bir bakış atmadan önce. "Ve Alistair de senin kadar çılgın. Bu gizli bir görev. Önemli, zamanla yarışan gizli bir görev. Ve ikiniz birlikte, lanet olası bir volkan patlaması kadar ince düşüncelisiniz."

Alistair, somurtkan bir ifadeyle pişmanlık duymayan bir sırıtış arasında kalmış gibi görünüyor. Lyra ise sadece gülüyor. "Eh, buna itiraz edemem sanırım."

"Tamam, ayrılalım," diyor Draven ve çenesini sallıyor. "Buluşma noktasında tekrar buluşuruz."

Bir sonraki kavşağa geldiğimizde farklı yönlere doğru yola çıkıyoruz.

İki evin arasındaki küçük, dolambaçlı yolu takip ederek önümdeki büyük binanın batı tarafına doğru ilerlerken kalbim göğsümde çarpıyor. Şehrin bu bölümündeki çoğu evin kapısı mavi tonlarında boyanmış. Soluk gök mavisinden koyu gece mavisine kadar her renk var. Bu sayede hedefimiz olan binayı kolayca tespit edebiliyoruz.

Beyaz taştan yapılmış görkemli yapıya yaklaşırken hızımı kesiyorum.

O korkunç stres duygusu içimi parçalıyor.

Lavendera orada bir yerde. Altın Klan'ın yerini öğrenmesini sağlayacak bir şeyi bulmasına bir dakika kalmış olabilir ve benim bunu bilmemin imkanı yok.

Kulaklarımda nabzım atarken, son binanın etrafından gizlice dolaşıp önümdeki kütüphaneye bakıyorum. Korku damarlarımdan akıyor.

Saklandığım yer ile kütüphane arasındaki açık alanda en az on Gümüş Klanı muhafızı duruyor. Ve bu tarafta, kütüphane ile bulunduğum yer arasında hiçbir siper yok. Yaklaşırken saklanabileceğim hiçbir şey yok.

Yine büyümü çağırarak, tüm alana yayıyorum. Sadece batı tarafına değil, diğer tüm taraflara da. Büyüm, otuzdan fazla sandığın üzerinde sarı-yeşil şüphe kıvılcımlarıyla birleştiğinde, boğazıma daha fazla korku doluyor.

otuz sandığın üzerindeki sarı-yeşil şüphe kıvılcımlarıyla birleştğinde boğazıma daha fazla korku doluyor. Binanın her tarafını izleyen yaklaşık on muhafız olmalı

"Mabona'nın memeleri," diye içimden küfür ediyorum.

Hiçbirimizin fark edilmeyeceği şekilde şüphe kıvılcımlarını azaltırken, önümdeki alanı incelerken duvara yaslanmış halde kalıyorum.

Büyük kütüphane düz bir taş zeminin üzerinde duruyor. Görebildiğim kadarıyla yakınında başka ev, bina veya herhangi bir yapı yok. En azından etrafında bir duvar falan olmasını bekliyordum. Böylece en azından arkasına saklanabileceğimiz bir şey olurdu. Ama hiçbir şey yok. Kütüphaneyi çevreleyen muhafızlar, çevreyi net ve kesintisiz bir şekilde görebiliyorlar. Onları fark edilmeden geçmek zor olacak.

Bakışlarımı kütüphaneye çeviriyorum. Binada pencere yok. Bu, kitapları güneş ışığından koruduğu için şüphesiz harika bir şey, ama lanet olası yere girmeyi çok zorlaştırıyor. İçeri girmek için kapıdan geçmemiz gerekecek. Batı tarafından göremiyorum, ama sanırım sıkı bir şekilde korunuyor ve muhtemelen kilitli de.

Bu çok sinir bozucu, ama en azından bir şeyi kanıtlıyor. Lavendera gerçekten orada. Kütüphaneyi bu kadar sıkı korumanın başka bir nedeni olamaz.

Kalbim hızla atarken, bakışlarımı bir yandan diğer yana çevirip, o deli kadın Icehearts'ın savaşı kazanmasını sağlayacak sorunun cevabını bulmadan önce, Mabona adına nasıl içeri girebileceğimizi düşünmeye çalışıyorum.

Bulunduğum yerden, kırk Silver Clan muhafızıyla savaşmadan kütüphaneye girip Lavendera'yı kaçırmamızın mümkün olduğunu düşünemiyorum, çünkü bu durumda tüm şehir bizim varlığımızdan haberdar olur ve tüm planımız suya düşer.

Sonuçta, her şey Isera ve Orion'a bağlı.

Onlar planın kendi kısımlarını başarıyla yerine getirebilirlerse, bir şansımız olabilir. Aksi takdirde, işimiz biter. Bu da bizi, onların buluşma noktasında olmamaları gerçeğine geri getiriyor.

Umarım birbirlerini öldürmemişlerdir.

KONUŞMA

Öğleden sonra geldiğinde, o kadar stresliyim ki duvarlara tırmanma isteğimi aktif olarak bastırmak zorunda kalıyorum. Sadece bunu bitirmek istiyorum, ama Diana dikkatleri dağıtmaya başlayana kadar başlayamayız. Issız bir sokağın gölgesinde ileri geri yürüyerek, çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Zamanı geldi."

Draven sokağa koşarak geldiğinde irkildim. Dikkat çekmeden bir araya gelemeyeceğimiz için, birkaç sokağa dağılmak zorunda kaldık, böylece soygun planlayan bir grup hain değil, sadece dolaşan bireyler gibi görünecektik.

"Zamanı geldi," diyor Draven, önümde durarak. "Diana dikkatleri başka yöne çekme planının başladığını haber verdi. Bane ve Jessina bir saat içinde haber alacaktır. Haber alır almaz hemen uçmaları gerekir."

Gitmeleri gerekiyor.

Endişe, midemde soğuk yılanlar gibi kıvrılıyor.

Bir saat içinde haber almalılar. Uçmalılar. Tüm planımız bir sürü "yapmalılar" üzerine kurulu. Belirli kişiler, belirli olaylara belirli şekillerde tepki vermeli ve bunların hepsi çok belirli bir sırayla gerçekleşmeli. Bunlardan biri bile ters giderse, arkadaşlarımdan yarısı ölebilir.

Draven güçlü ellerini yanaklarımdan kaydırarak başımı geriye doğru eğdi ve gözlerime bakmamı sağladı. "Dikkatli ol. Bir sorun çıkarsa hemen sinyali gönder. Bekleme. Tereddüt etme. Çünkü nerede olursan ol, seni bulur ve kurtarırım."

Kalbim sıkışır ve endişe yeniden içimi kaplar, elimi uzatıp bileğini tutarım. "Sen dikkatli ol. En tehlikeli iş siz üçünüzün."

"Sadece bana söz ver." Gözlerime bakıyor. Israrcı. Aciliyetle. Gözlerindeki yoğunluğa boğazım düğümleniyor. "Söz veriyorum."

"İyi." Eğilerek, dudaklarını benim dudaklarıma çaresiz bir öpücükle bastırır. Gözleri hala kapalıyken, alnını bir saniye benim alnıma dayar. Sonra titreyerek nefes verir. "Hadi her şeyi alalım."

Umutsuzluk, umut ve endişeyle dolu kısa bir kahkaha ciğerlerimden kopar. "Evet, hadi her şeyi alalım."

Dudaklarımdan son bir öpücük çaldıktan sonra kendini koparıp geldiği yoldan geri koşmaya başladı. Mükemmel vücudunu köşeyi dönüp kaybolana kadar izledim. O gittiği anda midem bulandı. Onu gözümün önünden ayırmak istemiyorum. Onu tekrar kaybetmek istemiyorum. Zaten çok zaman kaybettik ve bu planda ters gidebilecek çok şey var.

Bu korku duygusunu bastırmaya çalışıyorum. Birdenbire içimde çok kötü bir his uyandı.

Bu hissi engellemek için başımı sertçe sallayıp topuklarımdan üzerinde dönerim. Şu anda endişelenmek için vaktim yok. Alistair'i bulmam ve sonra yola çıkmamız gerekiyor. Köşeyi dönüp bir sonraki sokağa koşarım.

"Zamanı geldi," diye sesleniyorum.

Duvara yaslanmış rahatça oturan Alistair, birden dikleşir ve bakışlarını bana çevirir. "Şimdi mi?"

"Şimdi." Ona doğru koşarak yanından geçip caddeden aşağı doğru devam ettim.

"Gidelim
gidelim."

O yetişmek için acele ediyor ve sonra hedefimize doğru ilerlerken yanıma düşüyor. Hedefimize doğru ilerlerken yanıma gelir. Sokaktaki insanlar şaşkınlıkla gözlerini kırıştırır ve bize kaşlarını çatarlar. Başımı hafifçe eğerek, gözlerimin görünmemesini sağlarım ve sihrimle o sarı-yeşil şüphe kıvılcımlarını yakalar ve herkes omuz silkip günlerine devam edene kadar onları azaltırım.

Öfke, çatırdayan şimşekler gibi içimi kaplar. Kendime olan öfke. Eskiden olduğum zavallı insana olan öfke. Ben bunu yapmak için doğdum. Alistair ve ben, çok dikkat çeken pelerinlerle bir ejderha şekil değiştirenlerin şehrinde koşabiliriz, çünkü insanları şüphe duymamaları için manipüle edebilirim. İnanılmaz derecede güçlü bir sihre sahibim ve onu kullanmakta inanılmaz derecede yetenekliyim. Fae direnişinin beni gözcü olarak tutmasına asla izin vermemeliydim.

Başkalarının fikirlerini, beni sevmelerini istemekle bu kadar ilgilenmek yerine, liderlerimizin

toplantısına girip aralarında yerimi talep etmeliydim. Saygı ve sorumluluk talep etmeliydim.

Ne kadar çok zaman kaybettim. Ne kadar çok fırsatı kaçırdım. Sırf sevilme istediğim için. Sırf insanların beni onaylamasını ve kabul etmesini istediğim için.

Ama benim gibi büyüyen biri için bu onayı aramamak imkansızdı. Okulda öğretmenlerimiz bana bu kıtanın tarihinde olan tüm kötü şeylerin benim suçum olduğunu öğrettiler. Kötü ve zalim olduğumu ve kefareti ödemem gerektiğini.

Üstelik, ailem de...

Acı ve pişmanlık o kadar şiddetli bir şekilde içime işliyor ki, göğsüm çökmüş gibi hissediyorum. Bir adım yana sendeleyerek, kolumu uzatıp duvara yaslanarak kendimi düzeltmek zorunda kalıyorum ve koşmaya devam ediyorum. Yanımda koşan Alistair'in bana sessizce bakarak soru sorduğunu hissedebiliyorum, ama ona bakacak kadar konsantre olamıyorum.

Göğsümü acımasız pençeler gibi parçalayan pişmanlık duygusuyla odaklanmaya çalışırken etrafımdaki sokak bulanıklaşıyor.

Bitmemiş o cümle kafamın içinde yankılanıyor.

Üstelik, ailem de evliliklerini mahvettiğim için benden nefret ediyordu.

Ya da nefret etmediler.

Asla bilemeyeceğim.

Pişmanlık ciğerlerimi sıkıştırıyor, içlerindeki her damla havayı boğuyor. Umutsuzca nefes almaya çalışıyorum, ama göğsümü genişletemiyorum. Sanki göğsüm, sürekli sıkışan devasa bir mengeneye sıkışmış gibi hissediyorum.

Sihirimin etkisini serbest bırakarak, insanların şüphelerini azaltmayı bırakıp, bunun yerine yoktan bir duygu uyandırıyorum. Bu sefer, sevinç gibi olumlu bir duygu seçmiyorum. Hayır. Bu sefer, umutsuzluğun kara alevini uyandırıp, Alistair ve ben koşarak geçerken en yakın ejderha dönüşümcünün göğsüne çarpıyorum.

O sıcak, ısıltılı zevk anında tüm vücudumu kaplar. O korkunç boğulma hissi nihayet göğsümden kaybolurken derin bir nefes alırım.

Arkamdaki sokakta, ejderha dönüşümcü umutsuzlukla hıçkırır. Yola devam ederken omzumun üzerinden ona bir bakış atarım. Bir hıçkırık daha atarak yere yığılır, dikkatleri benden ve Alistair'den uzaklaştırıp kendine çeker. Umutsuzluğu seçmemin

çaresizliği seçmemin nedeni değildi. Bunu yaptım çünkü o bunu hak etmişti. Gümüş Klanı'nın, geri kalanımızın onların yönetimi altında katlanmak zorunda kaldığımız şeyleri hissetmesinin zamanı gelmişti.

Bağlantıyı kesmeden önce birkaç saniye daha onun umutsuzluğunu artırmaya devam ettim. Hiçbir şeyden duygular yaratmaya çalıştıkça, onları bırakmak daha da zorlaşıyor.

"İyi misin?" Alistair, hiçbir şekilde yargılayıcı olmayan rahat bir sesle sorar.

Mabona'nın göğüsleri, Seelie Sarayı'nda ilk tanıştığımızda Alistair'i gerçekten yanlış değerlendirmişim.

"Evet," diye cevap veriyorum, köşeyi dönerken. Sonra sokağın ortasındaki bir eve doğru başımı sallıyorum. "Burası."

"Tamam. Konuştuğumuz plan mı geçerli?" "Aynı plan."

"İki dakika bekleyeceğim."

Başımı salladım ve o düz devam ederken ben keskin bir dönüşle dar bir sokağa girdim. İki uzun taş evin arasından geçerek, binaların sırasını dolaştım ve hedefimize arkadan yaklaştırmaya başladım.

Uzun koşu ve geçici nefes alma sorunları nedeniyle göğsüm inip kalkıyor, bu yüzden önümdeki eve yaklaşıncaya yavaşlayıp yürümeye başlıyorum, böylece etrafı tehditlere karşı iyice tarayabileceğim. Kalp atışlarımı sakinleştirmek için derin nefesler alırken, etrafımdaki binaları inceliyorum. Boş görünüyorlar. Gözlerimi önümde beliren hedef binaya çeviriyorum.

İzcilerin lideri Ferver Osteria, komşularından mahremiyetini korumak için etrafı taş duvarla çevrili, büyük bir bahçesi olan iki katlı bir evde yaşıyor. Ancak Draven'a göre, bu aslında Ferver'in evi değil. Papa Osteria'nın evi. Görünüşe göre, izcilerin güçlü lideri kendi ailesini kurmakla ilgilenmiyor, bu yüzden hem kendisi hem de kız kardeşi iki yüz yaşın üzerinde olmalarına rağmen hala anne babası ve kız kardeşi ile birlikte yaşıyor.

Arka kapıyı yavaşça açıp bahçeye gizlice girerken, bakımlı çimleri, kusursuzca kesilmiş çalılar ve ustaca dikilmiş çiçekleri gözden geçiriyorum. Ya bahçeciliği seven biri var ya da çok fazla boş zamanı olan biri.

Arka kapı kilitli, ama Draven'ın daha önce verdiği dersler sayesinde, bir çift kilit açma aleti ile kapıyı açmayı başarıyorum.

Arka kapıyı açıp içeri süzülürken neşeli sesler geliyor.

"Kaseyi uzatır mısın?" diye bir kadın sesi duyuluyor.

Arkamda kapıyı sessizce kapatırken, mutfaktan geldiğini düşündüğüm çınlama ve tıkırtı sesleri yankılanıyor.

"Hayır, o değil," diye gülerek cevaplar kadın. "Azaroth'un ateşi adına, tatlım, dört yüz yıldır evliyiz ve hala hangi kaseyin salata kasesi olduğunu bilmiyor musun?"

"Hepsi kase," diye cevaplar bir erkek sesi. "Hepsi aynı görünüyor."

"Gerçekten baba," diye alaycı bir sesle başka bir kadın sesi duyulur. "Sen gerçekten umutsuz vakasın."

Adam kıkırdar. "Evden taşınmayı reddeden kızın sözleri."

Öfke içimi kaplar ve kendimi durdurmak için elimi yumruk yaparım. Klanları benimkini sonsuza dek yok etmişken, neden mutlu bir aile hayatı yaşıyorlar? Mabona adına, hepsini öldürmek istiyorum.

Ön kapı açılır.

"Ferver?" Mama Osteria mutfaktan sesleniyor. "Erken geldin canım. Seni yarım saat sonra bekliyorduk."

Alistair ön kapıdan içeri girer ve kapıyı arkasından kapatır. Koridorun diğer ucunda durduğum yerden bakışlarımı ona çeviririm. Bana başını sallar. Sessiz adımlarla, tüm seslerin geldiği kapıya gizlice yaklaşıyorum, Alistair ise daha kararlı adımlarla kapıya doğru yürür.

"Yemek henüz hazır değil," diye seslenir Ferver'in annesi, biz yaklaşıırken. "Erken dönmen mi gerekiyor?"

Draven'ın dediği gibi, Ferver her akşam ailesi ile akşam yemeği yedikten sonra izci merkezindeki görevine geri dönüyor. Ancak annesinin dediği gibi, genellikle yarım saat sonra geliyor.

Alistair ve ben aynı anda açık kapıya ulaşırız. Ona başımı sallayarak bahçenin boş olduğunu ve komşularının da ortada görünmediğini belirtirim. O da başını sallayarak evin ön tarafında da durumun aynı olduğunu onaylar. Bu iş biraz gürültülü ve karmaşık olabileceğinden, kimsenin bizi duymaması ve alarmı çalmaması için emin olmamız gerekir.

Kalabalık bir şehirde olabildiğince mahremiyetimiz olacağını doğruladıktan sonra, köşeyi dönüp geniş mutfağa giriyoruz.

Beklediğimden çok daha büyüktü. Arka duvarda bacaya bağlı bir ocak ve fırın vardı ve her iki tarafta da çalışmak için geniş bir alan sağlayan birçok tezgah vardı. Metal ocağın altındaki ateşte odunlar çıtır çıtır yanıyordu ve üzerinde iki tencere duruyordu. Tencerelerdeki yemekler neşeyle kaynarken, havada otların kokusu yayılıyordu.

Mutfak bölümü ile kapı arasında altı kişilik büyük bir masa var. Dört kişilik yer parlak tabaklar ve çatal bıçaklarla hazırlanmış. Her şeye hızlıca bir göz attıktan sonra odadaki üç ejderha şekil değiştiriciye bakışımı sabitliyorum.

Mama Osteria, yanındaki kaseye koyduğu salatayı doğramakta, kocası ise tencerelerden birini karıştırmaktadır. Ferver'in kız kardeşi, çekmecedelerden birinde bir şey ararken, çekmecedelerden tıkırtı sesi gelmektedir.

O tıkırtı sesi annemi hatırlatınca kalbim bir an durur ve sonra acı verici bir şekilde sıkışır. Ciğerlerim yine çalışmayı bırakacakmış gibi hissedince paniğe kapılırım, bu yüzden içimde yanan öfkenin kapılarını hızla açar ve onu içime çekerim.

"Ferver?" diyor annesi ve başını kaldırıp kapıya doğru bakmaya başlıyor. "Sen..."

Nefesini keser.

Geriye doğru sıçrayınca kase tezgahından düşer. Ahşap bir sesle yere çarpar ve yana doğru yuvarlanır, salata ve fasulyeler soluk taş zemine dökülür.

Papa Osteria hızla döner, elindeki kepçeyle havaya güveç damlaları sıçratır ve Ferver'in kız kardeşi elinde bıçakla çekmecedelerden fırlar.

"O lanet bıçağı indir," diye uyarıyor Alistair, sesi Seelie Sarayı'nda yaşadığımız zamanlardaki kadar acımasız. Onu böyle ses çıkarırken duymayalı uzun zaman olmuştu.

"Sen..." Papa Osteria başlar.

Mutfakta ateş kükrer. Alistair etraflarına alevler saçarken, tüm aile nefesini tutar ve geriye doğru sendeler.

Kendi büyümü çağırarak, üçünün göğsündeki kemik beyazı korku kıvılcımlarına tutunur ve onları orman yangınına dönüştürürüm. Kendilerini korumak için kollarını başlarının üzerine kaldırırken, panik içinde çığlıklar atarlar. "Onu duydunuz," diye bağırırım, öfke hala göğsümde "Lanet bıçağı indirin."

Ferver'in kız kardeşi elindeki bıçağı düşürdüğünde metal taşa çarpar. Papa Osteria bile kepeesini düşürür.

"Bana doğru tekmele," emrediyorum.

Sanki ben bir iblismişim gibi bana dehşetle bakan yeşil gözleriyle Ferver'in kız kardeşi bıçağı bana doğru tekmeliyor. Bıçak taş zeminde kayıyor, sürtünme sesi etraflarında hala çıtırdayan alevlerin sesiyle neredeyse boğuluyor.

Ben sadece acımasız gözlerle ona bakıyorum. "Diz ök."

Sihirli gücümle korkularını daha da artırdığım için, direnemeyecek kadar dehşete kapılmışlardır ve dizlerinin üzerine ökmüşlerdir. Alistair sonunda ateş sihrini söndürür, ama Osteria ailesi hala hareket etmeye cesaret edemez. Sihirli gücümü onlara bağı tutar, üçü de korkudan titreyene kadar gücümü artırırım, Alistair ise onlara doğru yürür ve kemer çantasından üç parça ip çıkarır.

Alistair ellerini arkadan etkili bir şekilde bağılarken, Mama Osteria'nın dudaklarından inlemeler kaçar. Hepsi bağılandıktan sonra, önlerine geçecek şekilde etraflarından dolaşır. Ben de ona katılır ve Alistair avucunda çıtırdayan bir ateş topu oluştururken, onların korkusunu biraz daha artırırım.

"Dizlerinizin üzerinde kalın ve enenizi kapatın," diye emreder. Avucundaki ateş büyür. "Siz buradayken bu evi yakmak zorunda kalmak istemem."

Dudaklarından korku dolu inlemeler dökölür ve bizim önümüzde

Güç dalgası içimi kaplıyor. Onu açgözlülükle içime çekiyorum. Olması gerektiğı gibi. Onlar, dizlerinin üzerinde, önümüzde. *Önümde*. Korkma sırası onlarda. Diz ökme, eğilme ve yalvarma sırası onlarda. Gerçekten güçsüz olmanın nasıl bir şey olduğunu hissetme sırası onlarda.

Alistair masaya doğru yürür ve bir sandalye çeker. Sandalye, sessizliğin hakim olduğı odada yüksek bir ses çıkararak yere sürtünür. Ben de ona katılıyorum. Sandalyeye oturur, ayaklarımı yukarı kaldırıp ayak bileklerimi çaprazlar ve botlarımı masanın kenarına dayarım.

"Ve şimdi bekleyeceğız," diyor Alistair bana alçak sesle.

Başımı sallıyorum. *Ve şimdi bekleyeceğız*.

Ferver otuz dakikadan az bir süre içinde buraya gelmelidir.

Ve yine aynı şey.

Gelmesi gerekiyor.

Geliyor *olmalı*.

Kalbim göğsümde çarpmaya başlar, stres içimde şiddetli bir fırtına gibi tekrar çınlar.

Ferver bu akşam yemeği için eve gelmeli.

Ama eğer yapmazsa, Draven, Galen ve Lyra ölecek.

KONUŞMA

Kırk dakika geçti ve Ferver hala gelmedi, ben de tüm evi yakmaya hazırım. Osteria ailesi, mutfakta bir ileri bir geri yürürken beni endişeli gözlerle izliyor. Yirmi dakika önce ocaktaki ateş söndüğü için pişirdikleri her neyse artık yenilmez hale gelmiştir, bu yüzden yemek ve baharat kokusu yerini keskin bir korku kokusuna bırakmıştır.

Ön kapı hızla açılır. Dönerken, umut ve beklenti ile dolup taşarken, mutfığı ve koridoru birbirine bağlayan açık kapıya bakışımı çeviririm.

"Icehearts az önce gitti," diyor Alistair, ön kapı arkasından gürültüyle kapanırken.

Hayal kırıklığı ve endişe göğsümü parçalıyor. Hem kapıdan giren kişinin Ferver değil, Alistair olması hem de getirdiği haber yüzünden. Köşeyi dönüp mutfığa giriyor.

"İkisini Ice Palace'tan uçarken gördüm," diyor. İçimden küfrediyorum.

"Hala zaman var," diye ekledi, sesi sadece benim duyabileceğim kadar alçaktı. "On dakika içinde gelirse, sorun yok."

Gelirse, diye zihnim sessizce düzeltir. Gelmek zorunda. Lanet olsun, gelmek zorunda. Çünkü Draven'ı bir daha kaybetmeyeceğim. Eğer Buz Kalpler ve Gümüş Klan Draven'ı benden bir daha almaya çalışırsa, cehennemdeki tüm tanrılar, tanrıçalar ve şeytanlar adına yemin ederim ki, geriye sadece kül kalana kadar tüm dünyayı yakıp kül edeceğim.

Büyük bir çaba sarf ederek, Alistair'in sözlerine karşılık başımı sallamayı başardım. Ama hemen tekrar volta atmaya başladım. Stres ve endişe, ruhumu vahşi hayvanlar gibi parçalıyordu. Ellerimi esneterek, sadece zaman geçirmek için Osteria ailesinin korkusunu artırıp azaltarak, yerde ileri geri yürümeye devam ettim.

Onlar inleyip korkarak sinerler, sonra da ben onların korku düzeyleriyle oynarken tekrar tekrar derin nefesler alırlar. Bunu hak ediyorlar. Tanrıça

lanet olsun, bu lanet klanın tamamı bana yaşattıkları her şeyden sonra acı çekmeyi hak ediyor. Onlar...

Ön kapı açılır.

"Döndüm!" bir erkek sesi duyulur ve aceleci adımlar mutfığa doğru ilerler. "Geciktiğim için özür dilerim. Toplantı uzadı."

Endişemden sıyrılarak, uyluk kılıfımdan hançeri çekip Ferver'ın annesinin arkasına geçiyorum. Bıçağı boğazına dayadığımda korkuyla inliyor. Alistair, kapının hemen içindeki duvara doğru hareket ediyor. Böylece Ferver içeri girer girmez arkasına geçebilir.

"Umarım sen..." Ferver köşeyi dönüp dağınık mutfığa girerken sözlerine devam etti. Sesi giderek azalırken, birkaç adım sonra sendeleyerek durdu ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde önündeki manzaraya bakakaldı.

Aniden, Jessina annemi öldürdüğünde hissettiğim şeyi onun da hissetmesi için annesinin boğazını kesme dürtüsü duyuyorum. Ama Ferver'ın istediğimizi yapması için ona ihtiyacımız var, bu da tüm rehinelerin hayatta kalması gerektiği anlamına geliyor, bu yüzden ani cinayet dürtüsünü görmezden gelmeyi başarıyorum.

"Şöyle olacak," diye başlıyorum, sesim şaşırtıcı derecede sert ve soğuk çıkıyor. "Silver Clan kışlasına koşacak ve karşılaştığın her askere, keşif erlerinin dört farklı klanın aynı anda Frostfell'e saldırmak için uçuğunu gördüğünü söyleyeceksin. Onlara Icehearts'ın uyarıldığını ve geri dönmekte olduğunu, ve mevcut tüm askerlerin şehri savunmak için dönüşüm yapıp düzlüklerin her yönüne uçmaları gerektiğini söyleyeceksin."

Birkaç saniye boyunca, şok ve tam bir inanmazlık içinde bana bakakaldı.

Sonra yüzünde öfke belirdi ve belindeki kılıcı çekmeye uzandı. Arkasında bir ateş duvarı yükseldi. Nefes nefese, sendeleyerek ondan uzaklaşırken etrafında dönmeye başladı. Alevlerin diğer tarafında, Alistair ona acımasız bir gülümseme attı.

zalim bir gülümsemeyle bakar.

"Bu emirlerin tek bir kısmına bile uymazsan," diye devam ettim. "Bu evi, içindeki tüm ailenle birlikte yakıp kül ederiz."

Ailesi ve kız kardeşi, önümde diz çökmüş halde dehşet içinde inlemeler çıkarırlar.

Ferver hızla dönerek bana bakar. Yüzünde korku ve öfke birbiriyle savaşıyor. Sabrım tükenir.

Ailesine aktardığım büyüün etkisini serbest bırakarak, yoktan bir kemik beyazı korku alevi çağırıyorum ve onu Ferver'ın göğsüne çarpıyorum.

göğsüne çarptırıyorum.

Dengesiz bir nefes alır ve dizleri neredeyse çöküyor. Elini uzatarak, ayakta kalabilmek için sandalyenin arkasına tutunmak zorunda kalır.

"Tamam, yapacağım!" diye bağırır, yeşil gözleri genişlemiş ve çaresizdir.

İçimde bir zevk dalgası yayılır, hem yoktan bir duygu yaratmış olmaktan hem de sonunda kontrolü ele geçirmiş olmanın verdiği saf tatmin duygusundan. Tüm gücü elinde tutan kişi.

"Güzel." Bıçağımı annesinin boğazına dayadığım yerden ona bakıyorum. "Eğer emirlerimden en ufak bir sapma gösterirsen ya da bunu kimseye anlattırsan, eve döndüğünde içinde üç kömürleşmiş iskelet bulunan yanmış bir ev bulacaksın. Anladın mı?"

Ağzımdan çıkan her kelimeyle, onun korkusunu daha da artırıyorum. Yüzü solgun, çaresizce başını sallıyor.

Memnun kaldığım için, emirlerini yerine getirebilmesi için korkusunu mümkün olduğunca azaltıyorum. Hala kaldıramadığım alevlerin geri kalanını bırakarak, kendimi zorlayarak büyümün akışını kesiyorum. Soğukluk, ısıltılı sıcaklığın yerini alıyor. Bu keskin kontrast, içimdeki öfke ve hiddeti daha da güçlendiriyor.

Odanın diğer tarafında, Alistair de ateş büyüsunü söndürüyor. Ferver'e çenemi sallıyorum.

Ailesine korku dolu bir bakış attıktan sonra, parmaklarını sandalyenin arkasından ayırır ve kapıya doğru sendeler. Alistair bakışlarını ona kaydırır. Ferver irkilir, ama artık alevler görünmeyince, hızla koridora çıkar ve bizim emrimizi yerine getirmek için ön kapıdan dışarı çıkar.

"Tamam, onları koridordaki dolaba sokalım," diyor Alistair.

Bıçağımı Mama Osteria'nın boğazından uzaklaştırmak için büyük çaba sarf ediyorum. Bu aileyi lanet olsun ki nefret ediyorum. Tüm bunlar bittikten sonra bile birlikte bir geleceği olan bu mutlu, sevgi dolu aileyi. İçimdeki kükreyen öfke ve nefret, Ferver'ın geri dönüp bunu görmesi ve benim sürekli mücadele ettiğim aynı acıyla yaşamaya zorlanması için hepsini öldürmemi haykırıyor.

Alistair odayı geçip Papa Osteria'yı kolundan yakalarken, ben bıçağımı kınına geri sokmak için bıçağın sapını sıkıca kavriyorum. Artık onun korkusunu manipüle etmiyor olsam da, Alistair onu yerden kaldırıp odanın diğer ucuna sürüklemeye başladığında direnmiyor. Bıçağımın sapından parmaklarımı çekip Ferver'ın annesi ve kız kardeşine çenemi sallıyorum.

"Kalkın," emrediyorum.

Elleri hala arkada bağılyken, ayağa kalkmaya çalışıyorlar. "Gidelim," diyorum ve çenemi kapıya doğru sallıyorum.

Mama Osteria bana geniş ve dehşet dolu gözlerle bakıyor, ama Ferver'in kız kardeşi artık onun korkusunu manipüle etmediğim için bana öfkeyle bakıyor. Yeşil gözlerinde öfke parıldıyor ve uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden sert bir hareketle geriye atıyor. Ama o ve annesi yine de mutfağı geçip koridordan temizlik malzemeleriyle dolu küçük odaya doğru isteyerek yürüyorlar.

Alistair, dolabın içinde diz çökmüş olan tutsağıyla birlikte çoktan oradadır, Alistair ise koridorda kalır.

"İçeri girin ve diz çökün," diyorum iki tutsağıma.

Anne hızla içeri girer ve bakışlarını yere dikerek söyleneni yapar. Ancak kız kardeşi, aynı şeyi yaparken bana öfke dolu bakışlar atar. Ben kapıda durup, kız kardeşin anne babasının arasında diz çökmesini izlerken, içimde öfke daha da artar. Neden bana öyle bakıyor? Öfkeli olan benim. Haksızlığa uğrayan benim. Onlar hak ettiklerini buluyorlar.

"Hepsini öldürmeliyiz," diyorum, kızgın kız kardeşe bakışlarımı ayırmadan.

Ailesi ağlıyor ama o sadece dişlerini sıkıyor. Yanımda duran Alistair sessizce kaşlarını kaldırarak soru soruyor.

"Onları yaşatırsak, her şeyi mahvedecekler." Gözlerimin önüne gelen kendi anne babamın anılarını engellemek için elimi sıkarken, içimde öfke ve nefret kaynıyor. "Onların yaptığı şey bu. Bütün bu lanet Silver Klanı. Tek yaptıkları, etraflarındaki her şeyi yok etmek."

"*Biz mi* her şeyi mahvediyoruz?" diye kız kardeş aniden hırlar. "Sen olan sensin..."

Sihirimi göğsündeki küçük acı kıvılcımına doğru itiyorum. Son kırk dakikadır taş zeminde diz çökmüş durumda, bu yüzden en azından biraz acı hisseceğini biliyorum. O mor kıvılcıma tutunarak, onu hızlı bir patlamayla artırıyorum.

Acı içinde çığlık attı.

Ailesi şok ve panik içinde başlarını çevirip ona bakarlar, sonra çaresiz gözlerle bana dönerler. Ne yaptığımı tam olarak bilmiyorlar

, ama gözlerimin parladığını görebiliyorlar, bu yüzden bir şeyler yaptığımı anlıyorlar *bir şey yaptığımı anladılar.*

"Lütfen, dur!" diye bağırır bana Osteria'nın babası.

Bu sefer zevk almamama rağmen, acıyı sıfırdan yaratmadığım için, sarışın ejderha şekil değiştireninin öne eğilip tekrar acı içinde çılgılık atmasını izlerken yine de içimi bir tatmin duygusu kaplar.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye ağlıyor annesi.

Acıyı sabit tutuyorum, kurbanım nefes nefese kalıp alnını yere değene kadar öne eğilmesini sağlıyorum. "Çünkü sen benim ailemi öldürdün."

Ani bir hareketle doğrulup, kız kardeş aniden öfkeli yeşil gözlerini bana diker. Keskin hareketiyle sarı at kuyruğu havada savrulur ve sırtına çarpar. Öfke tüm yüzünü kaplar ve bir anlığına acıyı bastırır.

"Ben kimseyi öldürmedim!" diye bağırır.

"Evet, öldürdün," diye cevap veriyorum, sesim sert ve acımasız. İçimde öfke kükrüyor. "Bütün klanın öldürdü."

"Klanım mı? Neden bahsediyorsun?"

"Jessina ailemi öldürdü."

"Ben Jessina değilim!"

"Sen onun klanının bir parçasısın. Bu da senin de onun kadar suçlu olduğun anlamına gelir."

"Hayır!" diye bağırır bana, sesi gök gürültüsü gibi havayı yırtar. "Ben hiçbir şey yapmadım. Neden *bana* zarar veriyorsun? Seni daha önce hiç görmedim bile. *Ben* hiçbir şey yapmadım!"

Ani bir farkındalık beni mideye yumruk yemiş gibi sarsarken geriye doğru sendeledim. Keskin bir nefes alarak geriye doğru tökezledim ve koridorun diğer tarafındaki duvara çarptım. Sanki bir at göğsüme tekme atmış gibi hissettim.

Çünkü birdenbire, bana öfkeli yeşil gözlerle bakan sarışın bir ejderha dönüşümcüsü görmüyorum.

Turkuaz ve lavanta rengi karışımı gözleri olan gümüş saçlı bir peri görüyorum.

Benim

gözlerim

. Ben.

Kendimi görüyorum.

Kendimi görüyorum, gözlerimde öfke ve kızgınlıkla Draven'a bağıyorum. Yaptıkları şeyin adil olmadığı için hayal kırıklığı, incinme ve tam bir çaresizlik içinde bağıyorum. Hiçbir ejderha dönüşümcüsünü köleleştirmedigimi. İşlemediğim bir suçtan dolayı cezalandırıldığımı.

Bane ve Jessina'nın sesleri kafamın içinde yankılanıyor.

Yoksulluk içinde yaşama sırası sende. Mücadele etme sırası sende. Köle olma sırası sende.

Atalarının yaptıklarının cezasını çekmelisin. Başına gelenlerin hepsini hak ettin.

Sesleri benim sesime dönüşüyor.

Onun yeri burası. Dizlerinin üstüne çökmüş, önümde korku içinde. Hepsi de buraya ait.

Bunu hak etti. Gümüş Klanı'nın, geri kalanımızın onların yönetimi altında katlanmak zorunda kaldığımız şeyleri hissetmesinin zamanı geldi. Böyle olması gerekiyor. Onlar, dizlerinin üzerinde, önümüzde. Önümde. Korkma sırası onlarda. Diz çökme, eğilme ve yalvarma sırası onlarda. Gerçekten güçsüz olmanın nasıl bir şey olduğunu hissetme sırası onlarda.

Jessina annemi öldürdüğünde hissettiğim şeyi onun da hissetmesi için annesinin boğazını kesmek istiyorum.

Bunu hak ediyorlar.

Başlarına gelen her şeyi hak ediyorlar.

Boğazıma safra yükseliyor.

Kusmamak için ağzımı elimle kapatıp, Osteria ailesine geniş gözlerle bakıyorum. Bane ve Jessina'nın acımasız sesleri zihnimde yankılanmaya devam ediyor, haftalardır düşündüğüm şeylerin aynısını söylüyorlar.

Soğuk bir korku içimi kaplıyor.

Onlara dönüşüyorum.

Tanrım, ben de Icehearts'lara dönüşüyorum. "Hava almam lazım," diye Alistair'e nefes nefese söylüyorum.

Cevap beklemeden, onun yanından geçip arka kapıya doğru koşuyorum. Kapıyı açıp, budanmış çalılar ve ustaca yerleştirilmiş çiçeklerle dolu düzenli bahçeye fırlıyorum. Üç adım atabiliyorum, sonra dizlerim bükülüyor.

Çimlere yığılır, önümdeki çiçekliklerin üzerine eğilir ve kusarım. Renkli çiçeklerin üzerine tekrar tekrar kusarken midem bulanır.

parmaklarımı yumuşak çimlere gömerek, mide içeriğimin tamamını çiçekliklere boşaltırken sıkıca tutunuyorum.

Kusacak bir şey kalmayınca, ciğerlerime hava çekiyorum. Çimleri daha sıkı kavrayarak, etrafımdaki tüm dünya eğiliyormuş gibi görünürken, sallanmamaya çalışıyorum.

O soğuk panik içimde buz gibi kalır, kanımı dondurur ve beni çimlerin üzerinde tutsak eder, gözlerimin önünde korkunç benzerlikler belirir.

Jessina Iceheart ile benim aramdaki benzerlikler.

Gençken, o peri grubunun kölesi olduğu için hiçbir gücü yoktu. Bu yüzden özgür kaldığında, başkaları üzerinde güç sahibi olmanın tadını çıkardı. Kontrolün kendisinde olmasının tadını çıkardı. Emirleri verenin kendisinin olmasının tadını çıkardı. Herkesin önünde eğilip yalvarmasını izleyenin kendisinin olmasının tadını çıkardı.

Ben de aynısını yaptım. Buz Sarayı'ndan kaçtığımdan beri, kontrolün bende olduğu zaman hissettiğim sarhoş edici gücü içime çektim. Gücün bende olduğu o anların her saniyesini sevdim. İnsanları diz çöktürüp emirlerime itaat ettirdiğim anları.

Ve Jessina, kaderindeki eş olan Bane'e zarar verdiğim için intikam almak amacıyla ailemi öldürdü.

Aynı şeyi yapacağıma yemin ettim. Draven'ı incittikten ve ailemi öldürdükten sonra, onun değer verdiği herkesi öldüreceğime yemin ettim.

Altı bin yıl önce o küçük peri grubu tarafından aşağılanmış ve tecavüze uğramıştı, bu yüzden hayatının geri kalanını *tüm* perilerden intikam almakla geçirdi. Onu incitenlerle aynı ulusa mensup oldukları için masum insanları cezalandırdı.

Ben de aynısını yaptım. O benim ailemi öldürdü, ben de tüm Gümüş Klanı yok etmeye yemin ettim. Bugün tam da bu nedenle bu aileyi neredeyse öldürüyordu. Onlar bu suçtan tamamen masum olsalar da. Onlar siviller. Kim olduğumu bile bilmiyorlar. Jessina'nın ailemi öldürdüğünü bilmiyorlar bile.

Midem bulanıyor ve tekrar kusuyorum. Ama hiçbir şey çıkmıyor. Sadece boğazımda asit gibi yakan safra.

Tanrım.

Jessina Iceheart'a itiraf etmek istediğimden daha çok benziyorum.

Dengesiz bir nefes alarak, çarpan kalbimi yavaşlatmaya çalışıyorum. Başım dönüyor. Büyük bir çaba sarf ederek, çimlere tutunduğum elleri bırakıp, artık mahvolmuş çiçek tarhından uzaklaşıyorum. Kıçımın üzerine oturup

dizlerimi göğsüme çekip dirseklerimi üzerlerine dayadım ve parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. Sonra sadece nefes aldım.

Siktir. Ne yapıyorum ben?

Öfkemi masum sivillerden çıkarmaya başlarsam, Iceheart'lardan farkım kalmaz.

Bir sınır olmalı.

Tanrıça, bir sınır olmalı. Bir sınır *var*. Ve bu sınır bu.

Bu, benim aşmayacağım sınırdır.

Orion haklıydı. Sadece bir kötü adam başka bir kötü adamı alt edebilir.

Ve ben düşmanlarım için bir kötü adam olacağım. Yoluma çıkan herkese karşı tamamen acımasız ve merhametsiz olacağım.

Lanet olası intikamımı alacağım. Hem de tam anlamıyla. Ama *doğru* kişilerden. Masum sivillerden değil. İşlemedikleri bir suç için insanlardan intikam almayacağım.

Onlar Icehearts'ın yaptıklarından sorumlu değiller. Tıpkı benim, altı bin yıl önce o küçük grup hak sahibi perinin yaptıklarından sorumlu olmadığım gibi.

Ellerimi saçlarımdan çekip başımı geriye eğiyorum ve bulutlu gökyüzüne bakıyorum. Kalın koyu gri bulutlar gökyüzünde tembelce süzülüyor. Birkaç kuş yüksekte uçuyor.

Derin bir nefes alıyorum.

Jessina ve Bane'i şimdi gerçekten anlayabilmek beni derinden rahatsız ediyor. Öfkeyi, nefreti, sarhoş edici güç hissini ve vahşi intikam arzusunu anlıyorum. Hepsini anlıyorum.

Çünkü ben de bunları istiyorum. Tek fark, artık bunları hak eden insanlara yönelteceğim. Öfkemi masum insanlara yöneltmeyeceğim. Başkasının yaptığı bir şeyden dolayı kızgın olduğum için kız kardeşleri işkence etmeyecek ya da annelerin boğazını kesmeyeceğim.

Icehearts'ın emirlerini yerine getiren insanları seve seve öldürecek ve işkence edeceğim, çünkü *onlar* özgürlüğümüzün önünde duruyorlar.

Ve hala intikam istiyorum. Icehearts'ın Draven'in kanatlarını kırbaçladığında çektiği acıyı hatırlıyorum. Soğuk taş zeminde kendi kanlarında boğulan anne ve babamın yüzlerindeki korku ve şoku hatırlıyorum. Anne ve babamın beni sevip sevmediğini asla bilemeyeceğimi her hatırladığımda beni saran dayanılmaz pişmanlığı hatırlıyorum.

Bunun için adalet
istemiyorum. İntikam
istiyorum.

Acımasız, merhametsiz bir
intikam. Ve bunu elde
edeceğim.

Bane ve Jessina'nın bedenlerinden intikamımı alacağım, kanlarıyla
ödeyene kadar. Çünkü onlar ailemi öldürdüler. Ve Draven'a zarar verdiler.
Onu işkence ettiler ve iki yüz yıl boyunca köle yaptılar. Sırf bunun için bile
onları öldürürdüm. O *benim*.

Bu yüzden Iceheart'lara ve onlara yardım eden herkese intikamımı
alacağım. Ama o son çizgiyi aşmayacağım ve sadece birkaçının işlediği bir
suç için bütün klanı cezalandırmayacağım. Olaylara tepki verme şeklimde
Jessina Iceheart'a rahatsız edici derecede benziyorum. Bu yüzden kendimi
uçurumun kenarından geri çekmem gerekiyor. O son çizgiyi aşamam. Yeni bir
Jessina olmayı reddediyorum.

Her şeyi ele geçireceğim.
Ama *onun gibi* olmayacağım.

KONUŞMA

Arka kapıyı açıp içeri süzülürken içimde bir korku kıvrılıyor. Alistair'le yüzleşmek istemiyorum. Her şeyi gördü. İşlemediği bir suç için masum bir kadına işkence ettiğimi gördü. Haftalardır kafamdan geçen her şeyi ona nasıl açıklayabilirim?

Bu korkuyu bastırmaya çalışırken, artık kapalı olan temizlik dolabının kapısından geçip mutfakın açık kapısına yaklaşıyorum. Ama oraya ulaşmadan Alistair dışarı çıkıyor.

Kalbim bir anda hızla çarpmaya başlar.

"Al," diyor ve bana bir bardak su uzatıyor. "Osteria ailesini dolaba kilitledim. Ferver onları çıkarmak için geri döndüğünde, insanları bizim hakkımızda uyarmak için çok geç olacak. O yüzden bence diğerleriyle buluşmalıyız."

Su bardağını alıp, ona inanamayan gözlerle bakıyorum. O... Bilmiyorum, bundan bahsetmeyecek mi? Az önce yaptığım şeyden? Jessina Iceheart'a ne kadar korkutucu bir şekilde benzediğimden? Hiçbir şeyden?

Söylemiyor. Yüzünde tek bir yargılama izi bile yok. Bana her zamanki gibi bakıyor. Sanki bu, benim hakkımdaki algısını en ufak bir şekilde bile değiştirmiyormuş gibi.

Hâlâ şaşkın bir halde mutfak lavabosuna yürüdüm ve su bardağını dudaklarıma götürdüm. Ağzımı çalkaladıktan sonra, kalan suyu içtim. Boğazımdaki ekşi safra tadını biraz hafifletmeye yardımcı oldu.

"Kalkışa geçtiler," diyor Alistair, boynunu uzatıp pencereden dışarı bakıyor. "Acele etmeliyiz."

"Evet," diye cevap veriyorum.

Bardağı tezgahın üzerine koyduktan sonra, Alistair'in peşinden koşarak ön kapıya doğru gittim.

Dışarıdaki şehir kaos içinde. Ferver, barakalara giderken karşılaştığı her askere sahte istila hakkında bilgi verme emrimizi yerine getirmiş olmalı, çünkü gümüş ejderhalar açık meydanlarda

ve etrafımızdaki çatıların üzerinde patlıyorlar. Ejderhalar kükrerken, kanatları havada gürültüyle çırpınıyor ve gökyüzüne doğru fırlıyorlar.

Osteria evinde yaşadığım korkunç olay ve bahçede yaşadığım utanç verici çöküşün ardından hala kendime gelmeye çalışırken derin bir nefes alıyorum. Alistair hala olanlar hakkında hiçbir şey söylemiyor. Yanımda caddede koşan ona bir göz atıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum, sesim o kadar yumuşak ki, gökyüzüne uçan ejderhaların çığlıklarını zar zor duyabiliyorum.

Alistair göz ucuyla bana bakıyor, gerçekten şaşırmış görünüyor. "Ne için?"

"Yorum yapmadığın için."

Yüzünde anlayışlı bir ifade belirir, ama sadece kaslı omuzlarını rahatça silker ve bakışlarını önümüzdeki kaotik sokağa geri çevirir. "Evet, ben de tam olarak ahlak timsali sayılmam. Ve herkes kendi sınırlarını bulmalı. Nerede çizgiyi çekeceklerini anlamalı."

İçimde hâlâ kalan utanç duygusu yavaş yavaş kaybolmaya başlar ve dudaklarım hafifçe kıvrılır.

"Benim pek sınırim yok," diye devam eder Alistair, köşeyi dönüp bir sonraki caddeye doğru koşarken. Sonra yine bana yan gözle bakar ve dudaklarında alaycı bir gülümseme belirir. "Yani, Maximus'a seni zehirletirdim, kıyafetlerini çaldım, neredeyse yüzünü yakıyordum..."

"Huh, bunu unutmuştum."

O gülümser. "Ve bana bir soru sorduğun için zayıf boynunu kırmakla tehdit ettim. Yani yapmayacağım çok az şey var. Ama hayvanlara zarar vermem. Orada sınırimi çiziyorum."

"Bu yüzden mi son Kefaret Duruşması sırasında Talon'u kenara çektiğimde o kadar rahatladın?"

"Evet." Kıvrıcık sarı saçlarını elleriyle tarar ve başını biraz geriye eğerek derin bir nefes alır. "Ben, şey... Sana, bizim mahkemedeki insanların beni yere yatırıp yakacaklarını, böylece ejderha dönüşümcülere artık onların tarafında olan iyi küçük periler olduklarını kanıtlayacaklarını söylediğimi hatırlıyor musun?"

Kalbim acıdan burkulur. "Evet."

"Beni yakan adamlardan birinin evcil bir sıçanı vardı." Alistair'in yüzünde pişmanlık belirir ve yutar. "O sıçanı ona zarar vermek için öldürdüm. Ama sonra kendimi o kadar kötü hissettim ki, bir ay boyunca neredeyse hiçbir şey yiyemedim."

Bana ciddi bir bakış attı. "İnsanlar genellikle kendi sınırlarını bildiklerini düşünürler. Ama çoğu zaman, o sınıra gelene kadar sınırın nerede olduğunu bilemezsin. Hatta o sınırı geçene kadar."

Sözleri içime işler ve çelişkili duygularımın karmaşasını yatıştırır.

"O yüzden kendini suçlama." Bana bakarken gözleri sabit. "Sınırını nerede çizdiğini anlayan gerekiyordu. Artık anladın. Ve oradaki aile iyi olacak. Bu olaydan sorunsuz bir şekilde kurtulacaklar." Yüzünü buruşturur. "Fareye kıyasla."

Göğsümden rahatlama ve minnettarlıkla dolu kısa bir kahkaha kaçar. Alistair de gülümser.

İçimdeki utanç ve paniğin son kıvılcımları kaybolur, yerine sağlam bir kesinlik duygusu gelir.

Ruhumdaki yakıcı öfke ve nefret hâlâ orada, içimde kükreyen bir ateş fırtınasındaki kara dalgalar gibi çırpınıyor. Hâlâ kızgıyım. Hâlâ öfkeliyim. Hâlâ intikam istiyorum. Jessina'nın kalbinin kırıldığını ve ruhunun paramparça olduğunu görmek istiyorum, ondan her şeyi alırken.

O benim ailemi benden aldı. Ailemin beni gerçekten sevip sevmediğini öğrenme şansımı yok etti. O ve Bane, yüzyıllar boyunca eşimi işkenceye maruz bıraktı ve aşağıladı. Beni, Alistair'i, Isera'yı ve Seelie Sarayı'ndaki herkesi binlerce yıldır tutsak, kırık ve acı içinde tuttular.

Ve ne kadar haklı insanlar bana affetmemi ve unutmamı söylerse söylesin, öfkeli kalbimin derinliklerinde bunu asla yapamayacağımı biliyorum. İntikamımı istiyorum. Ve alacağım da. Her şeyi alacağım.

Ama ben onların yaptığını yapmayacağım. İnsanları işlemedikleri bir suçtan dolayı cezalandırmayacağım. İşte benim çizdiğim sınır bu. Çizdiğim tek sınır. Geri kalan her şey adil oyun.

Sokakta koşmaya devam ederken Alistair'e bir göz atıyorum. Buz Sarayı dağ yamacında üzerimizde yükseliyor ve bir sürü gümüş ejderha şimdi oradan uçmaya başladı. Tüm şehir kanat çırpma sesleriyle çınlarken, siviller çığlık atıyor ve saldırı şehre ulaşmadan önce yoldan çekilmek için sokaklarda koşuşturuyorlar.

Alistair çevresine bakarken, ben onun yüzünün yan tarafını inceliyorum. Bu ateş kullanıcısının çoğu insanın bildiğinden çok daha fazlası var.

O, tanıdığım neredeyse herkesten daha derin hissediyor. İnsanları anlıyor ve onları beklediğimden farklı bir şekilde koruyor.

Alistair'in her zaman benim geride kalmadığımı kontrol etmek için beklediğini fark ediyorum. Unseelie Sarayı'ndan kaçmaya çalışırken, ağaçların arasında koşup gitmek yerine benim de onu takip ettiğimden emin olmak için bekledi. Draven'ı geri aldıktan sonra herkes portalden aceleyle geri dönerken, Alistair benim de geçebildiğimden emin olmak için geride kaldı. O, bunun gibi birçok küçük şey yapıyor.

Seelie Sarayı'na döndüğümüzde, Alistair'in nasıl bir insan olduğunu bildiğimi sanıyordum. Ama aslında hiçbir fikrim yoktu.

"Biliyor musun," diye başlıyorum. "Takım oyuncusu olmadığını ısrarla söyleyen biri için, aslında inanılmaz derecede güvenilir birisin."

Yanakları kıpkırmızı oldu ve bakışları bana çevrildi. Kaşlarını çatarak, tehditkar görünmeye çalıştı ama başaramadı ve "Hala o sıska boynunu kırabilirim" diye homurdandı.

Gülümsedim. "Tabii."

Alistair yüzündeki kızarıklıkla mücadele etmeye devam ederken, kaotik şehirde son mesafeyi koşarak geçiyoruz. Etrafımızda insanlar bağıyor ve koşturuyor, çatılarda ejderhalar patlıyor. Büyük gümüş bir ejderha Buz Sarayı'nın etrafındaki savunma duvarlarına konuyor ve kükreyen bir ses çıkartıyor. Ses o kadar yüksek ki, ellerimi kulaklarıma kapatma isteğine direnmek zorunda kalıyorum.

Ejderha tekrar kükreerken kafatasım çınlıyor. Ardından, Gümüş Klan kışlasındaki askerler yerlerinden kalkıp gökyüzüne sıçrayınca, önümdeki yüzlerce ejderhanın kükremeleri duyuluyor. Kanat çırpma seslerinden oluşan fırtına, rüzgârları şehrin üzerine çökertiyor.

Alistair ve ben bir sonraki sokağa girip kütüphaneye doğru koşarken içimde bir umut parıldıyor. Planımız işe yaradıysa, ki öyle görünüyor, Lavendera'nın çalıştığı kütüphaneyi koruyan tüm askerler şimdi sahte istilamızdan şehri savunmak için gönderilmiş durumda.

Son köşeyi dönüp büyük kütüphaneyi çevreleyen açık taş alana çıktığımızda, kalbim göğsümde çarparken derin nefesler alıyorum.

Ve Bane ve Jessina Iceheart ile karşı karşıya geldik. Bane bize kendini beğenmiş bir gülümseme attığında kalbim bir sıçrama yaptı.

İçimdeki her içgüdü bana saldırmamı ya da kaçmamı ya da her ikisini birden yapmamı haykırıyor.

Ama kendimi ikisini de yapmamaya zorluyorum.

Kütüphanenin hemen dışındaki düz taş zeminde duran Iceheart'lar birkaç saniye daha sessizce bizi izliyorlar. Jessina parlak gümüş bir elbise giymiş ve beyaz saçları hafifçe yukarı toplanmış, sonra sırtına dökülüyor. Her zamanki gibi, Bane'in siyah saçları sırtında pürüzsüz bir şelale gibi dalgalanıyor. O da şık bir kraliyet resmi kıyafeti giymiş, ama ikisinin de kanatları açık değil.

"Sana işe yarayacağını söylemiştim," diyor Bane.

"Ama aslında hiçbir şey yapmadın," diye cevaplar Jessina, göz ucuyla ona bir bakış atarak.

"Emri ben verdim."

"Mabona'nın memeleri," diye araya girer Alistair, taş zeminin karşısından onlara bakarak. "Sesin bile onlara benziyor."

Bane bize yine kendini beğenmiş bir gülümseme atarken, Jessina omuzlarını kayıtsızca silkiyor. Onlara inanamadan bakarken, başımı sallıyorum.

Mabona'nın memeleri, gerçekten. Nysara gerçekçi büyüler yapmayı iyi biliyor.

Şu anda Icehearts gibi görünmek için büyülenmiş olan Isera ve Orion, Alistair ve ben onlara son mesafeyi kapatırken oldukları yerde kalıyorlar. Geri kalanlarımız tavernaları araştırıp insanları tehdit ederken, Orion ve Isera kendi başlarına Orion'un Frostfell'deki casusu Nysara'yı ziyarete gittiler. Neyse ki, Nysara'nın büyüyle onları büyüleyebilmesi için birbirlerini öldürmemek için yeterince uzun süre dayanmayı başardılar.

"Biz ortaya çıkıp şehri savunmak için uçmalarını emrettiğimiz anda tüm muhafızlar oradan ayrıldı," diyor Orion, Bane'in sesiyle.

"Bir tanesi hariç," diye ekliyor Isera ve yüzünde, daha doğrusu Jessina'nın yüzünde, bir anlık sinirlilik beliriyor. "Kimseyi içeri almaması emredilmiş olmalı."

Onun bakışını takip ederek, beyaz taştan yapılmış kütüphanenin kapılarına doğru bakıyorum. Gümüş zırh giymiş tek bir ejderha şekil değiştiren, kapıların önünde kararlı bir şekilde duruyor. Hayır, durmuyor. Sol bileğini incelerken gözlerimi kısıyorum. Kendini sol kapı koluna kelepçelemiş.

"Kapıyı kırmaya çalıştık," diye devam ediyor Isera. "Ve onu kırmaya," diye ekliyor Orion.

"Ama kapıyı açamıyoruz ve o da kıpırdamıyor," diye bitirir.

İkisini arkasından bakarken omurgamdan bir alarm yükseldi. "Kapıyı açmayacak mı? Icehearts'ın büyüyle bile mi?"

"Hayır."

"Kahretsin," diye küfrediyorum. Anladığım anda damarlarımdan buz akıyor. "Bunu önceden tahmin etmiş olmalılar. Tabii ki onu korumasız bırakmazlar. Bunun için çok akıllılar. Sadece onların kapıyı açmasını sağlamak için kullandıkları özel bir şifre veya parola olmalı." Orion'a bakıyorum. "Onun zihninde bulamıyor musun?"

"İnsanların zihinlerini okuyamam," diye cevapladı. "Sadece kötü anıları görebilirim, hatırladın mı?"

Aniden geri dönen stresle birlikte gerginlik içimi kaplıyor. Lavendera'yı kısa sürede ele geçiremezsek, Draven, Lyra ve Galen, Gümüş Klanı'nın tüm gücüyle savaşmak zorunda kalacaklar. Ayrılmak için çok uzun süre beklersek, Gümüş Klanı hiçbir ejderha klanının gelmediğini fark edecek ve şehre geri dönecek, ardından Draven ve diğerleri, bizim kaçmamız için zaman kazanmak amacıyla dönmek zorunda kalacaklar. Onlar da saldırıya uğrayacaklar.

Panik içimi kaplar.

Bunun olmasına izin

veremem.

"İşkence gördüğüne dair çok fazla anısı var," diye devam ediyor Orion. "Gerçekten *çok fazla*. Benim bile inceleyemeyeceğim kadar fazla." Bakışlarını bana çeviriyor ve ciddi gözlerle bana bakıyor. "Ama bunların hepsi Icehearts tarafından yapılmış. Yani işkenceye dayanmak için iyice eğitilmiş olduğu açık. Onu zamanında kıramayız."

Öfke ve panik dolu bir hırıltı göğsümden çıkıyor. Icehearts'ın beni alt etmesinden bıktım artık! Neden her zaman beş adım önde düşünmek zorundalar?

"O kapıdan geçeceğiz," diyorum. Sonsuz öfke içimi yakarken, Draven'in hayatını tehlikeye atan muhafızın üzerine öfkeli gözlerimle bakarak ilerliyorum. "O lanet kapıyı hemen açacak."

"Beni duymadın mı?" Orion, diğerleriyle birlikte peşimden koşarken diyor. "O işkenceye dayanmak için eğitildi."

"Fark etmez," diye cevapladı Alistair, dudaklarında aniden bilmiş bir gülümseme belirdi. "Ona boşuna Ruh Hırsız demiyorum."

İnatçı muhafızın önünde duruyorum, arkadaşlarım her iki yanımda. Çenesini kaldırıp hepimize meydan okurcasına bakıyor. Sabırsızlık içimde şimşek çakmaları gibi çatırdıyor. Kaybettiğimiz her saniye, Draven'i tehlikeye bir saniye daha yaklaştırıyor.

Rin'in yüzen adalarının üzerindeki gökyüzünde ejderhaların saldırısına uğradığı o korkunç anılar zihnimde canlanıyor. Kanatlarını parçalayan ve yan tarafını dişleriyle parçalayan ejderhaların anıları. Ben değilim

Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim. Draven beni çok uzun zamandır korudu. Artık onu korumamın zamanı geldi. Ne tür bir kötü adam olmam gerektiği umurumda değil. Onu koruyacağım.

Büyümü çağırarak, önümde kocaman, kemik beyazı bir korku alevi görselleştiriyorum.

"Kapıyı aç," diye emrediyorum muhafızlara.

O ise sadece bana bakıyor, çenesini inatla kaldırmış.

Korku ateşini göğsüne çarpıyorum.

Gözleri büyüdü ve ciğerlerinden titrek bir nefes çıktı.

Alevleri bir orman yangınına dönüştürürken, tüm vücudumu zevk kaplar. Bu harika, sıcak ve ışıltılı his, Icehearts'ın yine iki adım gerisinde kalmış olmanın yarattığı paniği, stresi ve öfkeyi bastırır. Tüm korkularımı, tüm güvensizliklerimi ve tüm üzüntülerimi yatıştırır.

Muhafızın dizleri titremeye başlayana kadar büyümün gücünü artırmaya devam ettim.

"Kapıyı aç," diye emrediyorum.

Yüzü korkudan bembeyaz olmuş, bana bakıyor ama yine de kapıyı açmıyor.

Daha fazla, daha fazla, daha fazla, ruhum ısrar ediyor.

Göğsündeki korku ateşini bırakarak, büyümün akışını kesiyorum. Panik, öfke ve pişmanlıkla dolu sert bir soğukluk üzerime çöküyor. Ani değişim o kadar şiddetli ki, neredeyse bir adım geriye sendeliyorum.

Kafamı boşaltmak için gözlerimi kırıpıştırırken, umutsuzluğun siyah alevini çağırıp doğrudan muhafızın göğsüne saplarım.

O harika zevk beni tekrar kaplar ve rahat bir nefes alırım.

Korku tek başına işe yaramıyor gibi görünüyor. Muhtemelen işkenceye dayanma konusunda çok iyi eğitilmiş olduğu içindir. Sonuçta, bu eğitimin bir parçası da korkuyu görmezden gelme yeteneğini içermelidir. Ancak kendini koruyamadığı tek şey umutsuzluktur. Ne kadar iradeli olursa olsun fark etmez. Kişiliğinin özünü, her şeyin umutsuz olduğunu düşünen birine dönüştürürsem, direnmeye devam etmesi için hiçbir neden kalmaz.

Büyümün gücünü artırarak, bağlantıdan onu doğrudan göğsüne itiyorum, ta ki umutsuzluğun siyah alevi o kadar büyük hale gelene kadar ki, umutsuzca yere çöküp ağlamaya başlıyor.

Eli hala sol kapı koluna kelepçeli olduğu için garip bir açıyla yukarı doğru çıkıntı yapıyor, ama o bunu fark etmiyor bile. Tüm umutlar, tüm ışıklar, tüm

O, önümde yere diz çökmüş, bana bakarken gözlerinden meydan okuma ve direnç akıyor, bakışları korku ve umutsuzlukla dolu.

İçimde bir güç titriyor.

Ben lanet olası bir

tanrıyım.

Bu güçle, dünyayı ayaklarımın altına sererim.

Bir parçam bunu istiyor. Çaresizce. Bu konuda dikkatli olmalıyım. Yeni bir Jessina Iceheart olmak istemiyorum. Dünyayı yönetmek istemiyorum. Sadece özgürlük ve intikam istiyorum.

"Kapıyı aç," emrediyorum.

Sonsuz umutsuzluk tüm ruhunu boğup tüm direnişini kırarken, başı yenilgiyle öne eğilir. Benim büyümden korunacak hiçbir şey yoktur. Bu kapıyı açmaktansa acı içinde ölmeyi tercih ederdi. Kendi başına umudunu asla kaybetmezdi. Ama benim gücüm karşısında bunların hiçbir önemi yok. Onu, ihtiyacım olan kişi olana kadar değiştirebilirim. Umutsuzluktan ezilen ve tüm direnişin anlamsız olduğunu düşünen biri.

Umutsuzluk tüm vücuduna yapışır, ben de iradesini tamamen kırıncaya kadar ona büyümü aktarırım. Ciğerlerinden umutsuzluk dolu bir çığlık kopar.

Dizlerinin üzerine çökerek, avucunu kapıya dayar ve fısıldayarak bir şeyler mırıldanır.

Havada bir titreşim yayılır.

Şok dalgası göğsüme çarptığında, bu gücün etkisiyle geriye sendelerim.

Bu beni o kadar sersemletir ki, büyümün kontrolünü

kaybederim. Soğuk pişmanlık ve yakıcı öfke boşluğu

doldurmak için içeri girer. *Yine* zihnim beni teşvik

eder. *Tekrar yap.*

Dişlerimi sıkarak, kendimi bu dürtüyü görmezden gelmeye zorlarken kontrollü bir nefes alırım. Hiçbir şeyden duygular yaratmak için gücümü ne kadar çok kullanırsam, onu kullanmaya o kadar çok devam etmek isterim.

Yerde, gardiyan uzun bir çaresizlik çığlığı atar. "Hayır. Hayır.

Hayır. Beni öldürecek."

Ona bir bakış atarım, ama onun acılarına son veremedim, Isera gardiyanın kelepçeli olmadığı kapının kenarını tutar.

Sonra kapıyı açar.

KONUŞMA

Kapı açıldığında, taş zeminde derin bir gıcırtı sesi yankılanır. Bu ses tüylerimi diken diken eder. Nedense, sanki cehennemin kapısı açılmış gibi hissederim.

Ama eşikten geçip bana saldıracak hiçbir iblis yok. Kapının içinde sadece sıra sıra dizilmiş kitaplar görünüyor.

Garip endişemden kurtulup, bakışlarımı Isera ve Orion'a çeviriyorum. "Hazır mısınız?"

Onlar başlarını salladılar.

Nysara'nın onları Bane ve Jessina gibi göstermesi için iki neden vardı. İlk neden, muhafızların itaat etmesini sağlamak içindi. İkinci neden ise Lavendera'nın itaat etmesini sağlamak içindi. O asla bizimle gönüllü olarak gelmezdi, ama Icehearts ona bizimle gelmesini emrederse, kesinlikle bunu yapardı.

"Ben nöbet tutacağım," diyor Alistair ve endişeli bir bakışla gökyüzüne bakıyor. "Ama acele edin."

Ejderhaların çoğu, saldırı düzenleyen klanlarla karşılaşmak için düzlüklerin üzerine uçtu. Ama bunun bir yalan olduğunu anlamaları çok uzun sürmeyecek.

Ona başımı salladıktan sonra, eşiği geçip kütüphaneye dalıyorum. Isera ve Orion, Iceheart kişiliklerine sadık kalarak peşimden içeri giriyorlar.

Kütüphanede pencere olmadığı için tavan parlayan kristallerle doludur. Onlara bir göz atarım, faelights olmalarını beklerim. Ama değiller. Daha eski görünüyorlar. Daha organik. Sadece hafif altın rengi bir parıltı yayıyorlar, ama tavan onlarla dolu olduğu için, görmek için yeterli ışık yayıyorlar.

En yakın koridoru kontrol etmek için pürüzsüz taş zeminde koşarken kalbim göğsümde çarpıyor.

Boş. Sadece kitaplarla dolu uzun kitaplıklar bana bakıyor.

Bir sonrakine doğru ilerliyorum. Sonra bir sonrakine. Ve bir sonrakine.

Hepsi boş.

Korku beni sararken, zeminde koşarak geri döner ve her koridoru tekrar kontrol ederim.

"Ne?" Orion, kütüphanenin önündeki açık alanın ortasında durdukları yerden Bane'in sesiyle sesleniyor.

Kütüphanenin geri kalanı tamamen sessiz olmasına rağmen, kulaklarımda çınlayan seslerden dolayı onu zar zor duyabiliyorum. Bir anlık paniği bastırarak, her bir koridoru kontrol etmeyi bitiriyorum ve paniklemiş gözlerimi ona çeviriyorum.

"Burada değil," diyorum.

Ağızları açık kalıyor.

"Ne?" Orion tekrar sorar. "Ne demek *burada değil*?" "Boş. Burada kimse yok. Görünüşe göre kimse buraya

"

"Muhafızlar geliyor!" Alistair kütüphaneye bağırır.

Bakışlarımı kapıya çeviriyorum ve sonra ani bir farkındalık beni karnıma yumruk gibi vurunca, dengesiz bir nefes alıyorum.

Bu bir tuzak.

Seelie Sarayı'nda olanlardan sonra, Lavendera'yı hedeflediğimizi biliyorlardı. Bu yüzden, bizim buraya gireceğimizi bilerek, elit askerleri arasında onun burada tutulduğunu kasten yaydılar.

Etrafımı saran aşılmaz taş duvarları izlerken, damarlarımdan korku akıyor.

Penceresi olmayan, dışarıya açılan tek bir kapısı olan izole bir bina. Pusu kurmak için mükemmel bir yer. Ve biz de tam da bu tuzağa düştük.

"Alistair," diye bağırıyorum. "Buraya gel." Cevap beklemeden, Isera ve Orion'a dönerek, "Dışarı çık ve onlara şehre kaçtığınızı söyle. Lavendera burada değilse, kalede olmalı."

Alistair kütüphaneye girerken, Isera ve Orion cilalı taş zeminde aceleyle yürüdüler, kapıya ulaştıklarında ise daha ağırbaşlı bir yürüyüşe geçtiler. Alistair'in kolunu yakaladım ve sahte Icehearts'lar eşiği geçmeden onu gözden kaybolacak şekilde dışarı çektim.

"Onlar çoktan kaçtılar," diye bağırır Orion, Bane'in sesiyle. "Şehre kaçtılar. Onları bulun!"

"Ama efendim," dışarıdan tereddütlü bir ses cevap verir. "Daha önce bize söylemiştiniz..."

"Emirlere itaatsizlik mi ediyorsun, asker?"

"H-hayır," diye kekeledi.

"Efendim." "O zaman dediğimi yap."

Dışarıdaki insanlar emirlere uymak için acele ederken botlar yere vuruyor. Rahat bir nefes alıp kapıya gizlice yaklaşıyorum.

"Temiz," diyor Isera. "Gidelim."

Alistair ve ben kapıdan dışarı fırlıyoruz. Bu yükseklikten, şehri ve ötesindeki ovaları görebiliyorum. Gümüş ejderhalar her yönden çayırların üzerinde uçuyorlar. Kimsenin dışarıda olmadığını fark etmeleri çok uzun sürmeyecek. Ve fark ettiklerinde, doğrudan şehre geri dönecekler. O zaman Draven, Lyra ve Galen, Lavendera'yı bulurken Gümüş Klan'ın dikkatini çekmek için ejderha şekline dönüşüp şehrin hemen üzerinde gökyüzüne uçmak zorunda kalacaklar. Bu olursa, birileri mutlaka yaralanacak. Bu yüzden önce onu bulmalıyız.

"Onu Buz Sarayı'nda tutuyor olmalılar," diye tekrarlıyorum, içimde çığlık atan bir yıldırım gibi panik dalgaları yükselirken. "Yapmamız gereken..."

"Daha fazla asker geliyor!" diye bağırır Alistair.

Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor, başımı çevirip onun işaret ettiği yöne bakıyorum. Midem buz gibi oluyor. O haklı. Gümüş Klanı askerlerinin tamamı kışladan bize doğru koşuyor.

"Koş!" diye bağırıyor Isera.

Taş zeminden koşarak Buz Sarayı'na giden patikaya çıkıyoruz. Isera ve Orion'un bu grubu da kandırabileceğini biliyorum, ama burada oyalanacak vaktimiz yok. Draven bize zaman kazandırmak için dönmek zorunda kalmadan Lavendera'yı bulmalıyız.

Daha önce kustuğum asidik safra yüzünden hala ağrıyan boğazımdan nefesim hırıltılı çıkıyor, dağa oyulmuş patikada koşarken. Isera önümde koşarken parlak gümüş elbisesi arkasında dalgalanıyor, Orion ise arkada kalıyor. Alistair ve ben en az görünür olacağımız ortada kalıyoruz.

Aşağıdaki askerlerin imparator ve imparatoriçelerinin bu tuhaf davranışları hakkında ne düşündüklerini bilmiyorum ve arkama dönüp bakmaya cesaret edemiyorum.

Dağ yamacında hızla koşarken bacaklarımı sertçe ittiğimde kulaklarımda kan basıncı yükseliyor. Derin nefes alıyorum.

"Kütüphanede durdular," diyor Orion arkamdan. Lanet olası Unseelie Kralı nefes nefese kalacak kadar nezaketi bile göstermiyor. "

Binayı güvenli hale getirmekle meşgul görünüyorlar." "İyi," diye ağır nefesler arasında boğuk bir sesle söylüyorum.

"Böyle bir sapma planın parçası değildi," diyor Isera önden, tepeyi aşır yüksek savunma duvarlarına yerleştirilmiş yan kapı önümüzde görünür hale gelirken. "Zamanımız azalıyor. Ryat ve diğerleri yirmi dakika içinde dönüşmek zorunda kalacaklar."

Dudaklarımdan çaresiz bir ses kaçar. Eşimin yine tek başına ejderha ordularıyla savaşmasını izlemek istemiyorum.

"Kapıyı açın!" diye emrediyor Isera.

Yan kapıyı koruyan ejderha dönüşümcü dikkatini toplar. Anahtarlarıyla uğraştıktan sonra, biz kapıya ulaşmadan hemen önce kapıyı açar. Onun yanından koşarak geçerken, yüzüne bir bakış atarım.

Burada tutsak olduğum zamanlarda defalarca kandırdığım gardiyanla aynı kişi olduğunu fark edince kalbim bir an durur.

Bu da onun da beni tanıdığı anlamına geliyor.

Yüzümü görünce ağzı açık kalır ve hemen kılıcına uzanmaya başlar. Ama ben çoktan harekete geçmişim. Kapıdan içeri koşarken, hançerimle boğazını keserim. Boğazındaki yaradan kan akarken, nefes nefese kalıp yere yığılmasını izlerim. Hiçbir şekilde suçluluk ya da pişmanlık duymuyorum.

Bir an için, Osteria evinde yaşadığım küçük çöküşün beni her şey için endişelenen güvensiz kıza geri döndüreceğinden endişelendim. Ama öyle olmadığını görünce rahatladım. Hala kazanmak için acımasız bir kötü adam olmaya hazırım. Sadece, kazandığımızda, işlemelikleri suçlar için bütün bir klanı yok etmeyeceğim.

"Arkadaşın mı?" Orion, kale bahçesinde koşarken arkamızdan seslendi.

"O biliyordu tam olarak kimin kim olduğumu diye diyorum, ben sesim sert ve pişmanlık duymadan. "Ve ben hiçbir riski göze almayacağım."

"Şuna bakın. Sanırım size de bulaştırıyorum."

"Odaklan," diye Isera önden homurdanır.

"O zaman başka bir sorum var," diye devam etti Orion. "Bu büyük bir kale. Bu kadar büyük bir kalede küçük bir peri nasıl bulacağız?"

"Ayrılmalıyız." Omzunun üzerinden bize bir bakış atar. "Kabul ediyor musunuz?"

"Kabul," diye cevap veriyorum. "Ama Alistair ve ben içeri girdikten sonra fazla uzağa gidemeyeceğiz. İçeride kaos olsa bile, Icehearts'ın özel odalarının çevresinde muhafızlar olacaktır."

"Onlarla ben ilgilenirim." Bakışlarını Orion'a çevirir. "Kalenin planını bilmiyorsun, ama en azından taht odasını bulabileceğine inanıyorum, değil mi?"

"Elbette." Ona meydan okurcasına bakar. "Ben bir kralım."

"Ben köpek kulübelerini alacağım," dedi Alistair. "Geçen sefer buradayken onu orada tutuyorlardı. Mabona, ona pek iyi davranmadıklarını biliyor, bu yüzden şimdi de onu orada kilitli tutuyor olabilirler."

"Haklısın." Derin bir nefes alıp, "Kalenin altında bir zindan da var. Bir ara orada kilitli kalmıştım, bu yüzden nerede olduğunu biliyorum. Oraya bakacağım."

"Ama fazla vaktimiz yok," diyor Orion, sesi artık çok ciddi.

"Biliyorum. Draven ve..."

"Sadece o değil. Nysara'nın yarattığı bu büyüler o kadar karmaşık ve ayrıntılı ki, onun büyüsünü büyük ölçüde tüketiyor. Büyünün etkisi bitmeden önce otuz dakikadan az vaktimiz var diyebilirim."

Alarm sinirlerimi gerdi. Bu büyüler olmadan Lavendera'yı bizimle gelmeye ikna edemeyiz. Öldürülmeden şehirden çıkmayı bırakın.

"Tamam." Isera gözlerini üzerimizde gezdirir. "O halde on beş dakika sonra bu kapının önünde buluşuruz. Ne olursa olsun."

Hepimiz onaylayarak başımızı sallıyoruz.

Yan kapılardan birini açarak Buz Sarayı'na gireriz ve hemen ayrı yönlere dağılırız.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, buz zemine çarpan botlarımın sesini bile duyamıyorum. Sarayın tamamı kaos içinde. Hizmetçiler ve haberciler koridorlarda koşuşturuyor, karşılaştıkları insanlara zar zor bakıyorlar. Ben hala başımı eğik tutuyorum ve saçlarım kulaklarımı örtüyor, böylece ne olduğumu anlamasınlar.

Köşeyi dönünce, bir elimi uzatıp soğuk buz duvara tutunmak zorunda kalıyorum, yoksa yan masaya çarpacağım. Duvardan iterek koridorda koşmaya başlıyorum, kalbim deli gibi atıyor.

Bu koridordan zindanlara giden merdivenlere kadar sadece üç koridor daha olmalı. Zindanlar çok aşağıda, dağın köklerinin içinde bulunuyor, ama on beş dakika geçmeden oraya inip geri çıkabilmeliyim. Tabii aşağıda hala muhafızlar yoksa.

Zindanlara inen kapıya son mesafeyi koşarken nefesim boğazımı kesiyor. En azından burası korunmuyor. Şimdilik her şey yolunda.

Kapıyı açarak, hızlı adımlarla merdivenlerden aşağı inmeye başlıyorum ve sihrimi hızlı patlamalar halinde dışarı çıkarıyorum. Aşağıda kaç kişi olduğunu tahmin etmek için her seferinde farklı duygulara odaklanıyorum. Anladığım kadarıyla, aşağıda dört kişi var gibi görünüyor. Ancak, bunların mahkum mu yoksa muhafız mı olduklarını bilmiyorum. Ve büyüm Lavendera üzerinde düzgün çalışmadığı için, onun aşağıda olup olmadığını kesin olarak bilemiyorum.

Sinsice ilerleyecek vaktim olmadığı için, takılmadan olabildiğince hızlı bir şekilde merdivenlerden aşağı koşuyorum. Her adımında botlarım gürültüyle yere vuruyor ve ses taş duvarlar arasında yankılanıyor. Her adımda sıcaklık düşüyor. Dağın bu kadar derinlerinde, yaz olmasına rağmen hava serin.

"Kim var orada?" diye bir erkek sesi zindanlardan geliyor.

Bir sarsıntı beni sarar. *Kahretsin*. O zaman aşağıda en az bir muhafız var. Kısa ve gergin nefesler alırken, merdivenlerden aşağı koşmaya devam ederken büyük bir korku ateşi yakarım. Bu, yeterince hızlıysam işe yarayacaktır.

Bunun nedeni, vücudun aynı duyguyu ifade eden iki alevle başa çıkmasının imkansız olması mı, yoksa kalbin bu kadar hızlı bir şekilde bu kadar büyük bir korkuyla başa çıkamaması mı, hala bilmiyorum. Ama bunu her yaptığımda işe yaradı.

Ancak, gardiyan tekrar ona vurmadan önce saldırmayı başarırsa, işim biter.

İçimde bir fırtına gibi gerginlik çakarken, daha önce bağırان gardiyanın izini umutsuzca ararken son mesafeyi koşuyorum.

Son on adıma ulaştığımda, gümüş zırhlı bir ejderha şekil değiştiren aniden aşağıda, yerde görünür hale gelir.

Korkuyu onun göğsüne çarptım.

Gözleri büyüdü ve çığlık atmak istercesine ağzını açtı.

Panik içimi kapladı.

İkinci bir korku alevi yakıp, onu göğsüne saplarım.

Nefesini keser. Yüzünde dehşet belirir ve kılıcına uzanan eli, bunun yerine kalbine doğru uçar.

Sonra gözleri geriye devrilir ve yere yığılır.

"O da neydi?" diye başka bir erkek sesi koridorun ilerisinden duyulur.

Bu yere son ziyaretimden, gardiyanların zaman geçirmek için kart oynadıkları bir odaları olduğunu biliyorum. Görünüşe göre, az önce öldürdüğüm adam burada yalnız değildi.

Yerdeki muhafızın üzerinden atlayıp hücrelerin bulunduğu bölüme kayarken kısa ve sığ nefesler alıyorum. Bir taraftan diğer tarafa koşarak hepsini Lavendera'yı arıyorum.

"Dostum, beni duydun mu?" ikinci gardiyan seslendi. "Biri geliyor muydu?"

Kulaklarımda kalp atışlarım çınlarken, panik içinde onun yönüne bakıyorum.

Bakışlarımı önümdeki demir parmaklıklara çevirip, son hücreleri Lavendera'yı aramak için taradım.

Orada yok.

Ama başka biri var.

Son hücreye ulaştığımda ve demir parmaklıkların içindeki pürüzlü taş duvara yaslanmış, zarif yeşil cüppeli heybetli bir adam gördüğümde, şok ve kafa karışıklığı beni bir tokat gibi vurur. Turkuaz gözleri fal taşı gibi açılmıştır ve başını sallarken sürekli sarı saçlarını elleriyle taramaktadır. Bana doğru bakıyor, ama sanki içimden geçip gidiyormuş gibi.

"Hayır, hayır, hayır," diye tekrarlıyor, sesi sanki bağırması gibi kısık. Bir an için, ona inanamadan bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Çünkü bu Kander von Graf. Yeşil Ejderha Klanı'nın lideri. Mabona adına, burada ne işi var?

Sonra birkaç hafta önce Yeşil Klan'ın dağı dışında olanları hatırlayarak keskin bir nefes alıyorum. Lavendera tüm o seçkin askerlerle birlikte ortaya çıkmıştı. Ve Kander kapıyı açmayı reddetmişti. Onu bu itaatsizliği için böyle mi cezalandırdılar?

"Hey, beni duydun mu?" ikinci muhafız tekrar seslendi. "Yine von Graf mı? Yemin ederim, yine bağırmaya başlarsa, aklımı kaçıracağım."

Sesi beni sersemliğimden uyandırır ve öldürdüğüm muhafızın yanına dönerim. İki hızlı adımla ona yaklaşır, çömelir ve kemerinden anahtarlarını çıkarırım.

"Çıkıp sana yardım etmemiz mi gerekiyor?" diye bağırır gardiyan.

Kander'in hücreğine koşarım ve anahtarı anahtar deliğine sokarım, sonra parmaklığı tutup açarım.

Çıplak avucum demir parmaklıklara değdiğinde dudaklarımdan bir tıslama çıkar. Bu, sihrimin akışını anında keser ve neredeyse dizlerimin üzerine çökmeme neden olur. Kapıyı açarak, elimden geldiğince çabuk demirden uzaklaştırırım.

Büyü tekrar içime akmaya başlar, ama o kısa temas bile içimde zaten biriken yorgunluğa eklenir. Buradan çıkmam lazım. Hemen. İki gardiyanla daha savaşmak zorunda kalırsam, buradan hiç çıkamayabilirim.

Ama Yeşil Ejderha Klanı'nın liderini kurtarabilirsem, bana borçlu kalacak. Ve bu, bu savaşı kazanmak için çok önemli olacak.

"Gidelim," diye Kander'e fısıldarım.

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldanmaya devam ediyor, gözleri benden başka bir yeri görmüyor. "Hissettim. Düşüğünü hissettim. Her şey bitti."

Ona bakarken dehşet içimi kaplar. Icehearts onu bu geveze halini getirmek için çok işkence etmiş olmalı. Korku aniden kalbimi sarar. Ya artık bize yardım edemezse? Ya onu o kadar çok işkence etmişlerse ki aklı başından gitmişse? O zaman fae ve ejderha şekil değiştirenler arasındaki ortaklığın nasıl işlediğini bile hatırlamayabilir. Tanrım, o bilgiye ihtiyacımız var.

"Hissettim," diye mırıldanmaya devam ediyor.

"Bu..." "Kander!" diye bağıyorum, göğsümü hala korku kaplıyor.

Hafifçe irkilir ve sonra gözlerini kuvvetlice kırpar. Sonunda, gözleri odaklanmaya başlar. Bakışları benden, ölü muhafızdan ve sonra açık hücre kapısına kayar. İçimde bir umut ışığı parıldarken kalbim hızla çarpar. Kendine geldi mi? Normale döndü mü? Lütfen, Mabona, zihni sağlam olsun.

Aniden ayağa kalkıp açık hücre kapısına doğru koşmaya başlayınca şaşkınlıkla sıçradım.

"Bizim..." diye
başlıyorum. Ama o
durmuyor.

Kapıdan dışarı fırlayıp merdivenleri tırmanmaya başladı. Dudaklarımdan düşük bir homurtu çıktı. En azından beni bekleyebilirdi.

Dönüp, aceleyle koridora geri koşarım.

"Sen!" diye bir erkek sesi bağıırır.

Kalbim gırtlığıma kadar çıkar ve hızla dönüp koridorun diğer ucunda şok içinde bana bakan iki gümüş zırlı ejderha şekil değıştirenini görürüm.

"Mabona'nın siktiğimin memeleri," diye homurdanırım.

Bana doğru koşarken bağıırılar.

Büyümü çağırarak, ilk adamın göğsüne kocaman mor bir acı alevi saplarım.

Zevk bedenimi kaplar. Ama yorgunluk da öyle. Çok kısa bir sürede çok güçlü büyüler kullandım, aynı zamanda tüm şehri iki kez koştum. Ve demire dokundum.

İlk gardiyan, acıyı kesmeden önce keskin bir hareketle alevleri artırdığımda çığlık atarak yere yığıldı. Ani düşüşü, arkadaşının arkadan ona çarpmasına neden oldu. Bu, onun da yere yuvarlanmasına neden oldu ve bana dönüp merdivenlerden yukarı çıkmak için yeterli zaman kazandırdı.

Merdivenleri koşarken çaresizce nefes alırken, hava boğazımdan hırıltılı bir şekilde geçiyor.

İki saniye sonra, arkamdaki taş merdivenlere botlar vurmaya başlar.

Boğazımdan çaresizliğin sesi yükselir. Şu anda bu muhafızla savaşıacak ne zamanım ne de

bu gardiyanla savaşıacak ne zamanım ne de enerjim var. Lavendera burada değil. Onu bulup buradan gitmeliyiz, yoksa Draven ve diğerleri dönüşmek zorunda kalacak ve hayatları tehlikeye girecek.

Merdivenleri tırmanarak, tüm gücümle koşuyorum.

Aniden enseme bir karıncalanma hissediyorum.

İçgüdüsel olarak, bir sonraki basamağın üzerine atlıyorum.

Bir saniye sonra, bir kılıç havada vınlarak geçer. Dar merdivenlerin diğer tarafındaki taş duvara metalik bir çarpma sesiyle çarpar.

Tekrar basamağa inerken, hareketle birlikte dönüp bacağımı havada sallıyorum. Botum muhafızın yüzünün yan tarafına çarpıyor. Acı içinde inliyor ve güçlü tekmeye başı yana doğru savruluyor. Hiçbir şeyden yaratmaktan daha az enerji tüketeceği için, o acı kıvılcımını hedef alarak sihime uzanıyorum.

Ama büyümü ileriye doğru itmeden önce, gardiyan bana saldırır.

Tekmemden dolayı dengem hala bozukken, bacaklarıma çarparak beni merdivenlere devirir.

Sırtım merdivenlerin kenarlarına çarptığında omurgamdan bir acı geçer. Nefes nefese, acıya rağmen tekrar büyümü çağırmak için konsantre olmaya çalışırım, ama gardiyan çoktan kılıcını çekmiştir.

Hançerimi çekip yüzüne doğru saplarım.

O geri çekilerek darbeden kaçınır, ama bu hareket onu kendi saldırısından da vazgeçirir.

Gözlerimi odaklamak için hala kırıştırırken, tekrar büyümü kullanmaya çalışıyorum ve o bacaklarımı tutup beni merdivenlerden aşağı çekmeye çalışırken ona doğru itiyorum. Aşağı çekilirken midem bulanıyor ve deri zırhım taş merdivenlere sürtünüyor.

Bir an sonra, büyüm onun göğsündeki acı kıvılcımına çarptı.

Bir çığlık atarak, bıçağımı tekrar yüzüne saplarken, ona bir büyü seli yağdırırım.

Acısını yakıcı bir çığlığa dönüştürürken, o acı içinde çığlık atıyor. Kılıcı havada sallanıyor.

Ve hançerim gözüne saplanır.

Akciğerlerinden bir başka acı çığlığı kopar. Ses, soğuk taş duvarlar arasında o kadar yüksek yankılanır ki kulaklarım ağrır.

Bıçağı göz çukurundan çıkararak, dizimi sertçe yukarı kaldırıyorum. O, kanayan gözüne uzanırken hala acı içinde çığlık atarak yana yuvarlanıyor. Yüzüne dizimi vuruyorum ve sonra çaresiz bir çığlık atarak vücudumun geri kalanını onun altından çekip çıkarıyorum.

Merdivenlerdeki gardiyan ve aşağıdaki adamın acı çığlıkları duvarlar arasında yankılanır. Adamın göğsünde, hayatının geri kalanında onunla birlikte yaşayacağı büyük bir acı ateşi vardır.

Yorgunluktan gözlerim bulanıklaşırken derin nefesler alıyorum.

Ayaklarımın üzerinde sendeleyerek, hançerimdeki kanı siler ve kınına geri sokarım.

Muhafız diğer elini uzatarak bileğime vurmaya çalışır.

Göğsündeki acıyı tek bir güçlü darbeye artırıyorum ve bu onu ciğerleri patlayacakmışçasına bağırmaya zorluyor.

Sonra büyümü kesip merdivenleri tırmanmaya başladım.

KONUŞMA

Zindan merdivenlerinin kapısını arkamdan kapatıp, koridordan koşarak yan kapıya doğru ilerledim. Kalbim göğsümde çarpıyordu. İçeri girdiğimizden bu yana ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Diğerleri bu saatte çoktan gitmiş olabilirdi. Lavendera ile ya da onsuz.

Köşeyi dönünce bir haberci yolumdan çekildi. Mavi gözleri şaşkınlıkla büyüdü, ama beni daha yakından görebilmeden, koridordan koşarak bir sonraki kavşağa doğru sprint attım.

"Hey!" diye seslenir arkamdan. "Sen..."

Jessina Iceheart'a çarparak duruyorum.

Sağımdaki koridordan koşarak çıkan iki kişiye çarptığımda ciğerlerimden hava patladı. Derin bir nefes alıp geriye atladım ve ikisi arasında bakışlarımı gezdirdim.

"Dikkat et," diyor Jessina ve sonra ağzı açık kalan habercinin üzerine keskin bir bakış atıyor. "Ve işine dön!"

Küçük bir panik çığlığıyla, haberci uzaklaşır.

Bir an için beynim hala önümdeki kişiye saldırmam için bana bağırıyor. Ama onun Jessina olmadığını biliyorum. O Isera. Ve daha da önemlisi, yanında başka biri var.

Lavendera Dawnwalker.

"Gidelim," diyor Isera, Jessina'nın sesiyle.

Cevap beklemeden, Lavendera'yı yanına alarak koridordan aşağı doğru koşmaya başladı. Onlara yetişmek için aceleyle koştum ve parıldayan buz salonlarında onlarla birlikte koştum. Koşarken bakışlarım Lavendera'ya kaydı. Isera'nın onu bu işe sokmak için ne dediğini bilmiyorum, ama işe yarıyor gibi görünüyordu. Bana neredeyse hiç bakmıyordu. Tek yaptığı, Isera'nın ona söylediği her şeyi yapmaktı.

Yan kapıdan çıkıp kale bahçesine girdiğimizde, dağların ve buzun kokusunu taşıyan hava ciğerlerimi doldurur. Hâlâ Bane'e benzeyen Orion ve Alistair, dışarıdaki düz taş zemine koştüğümüzda ezilmemek için kenara atlarlar.

Alistair, Lavendera'yı görünce yüzünde şaşkınlık ve rahatlama ifadeleri belirir, ancak bu ifadeleri hızla silip ağzını sıkıca kapatır. Onun kandırıldığını anlamasına neden olacak hiçbir şey söyleme riskini göze alamayız.

"Gidelim," diye tekrarlar Isera, doğal otoriter ses tonu Jessina'nın sesiyle mükemmel bir uyum içindedir.

Harekete geçerek yan kapıya doğru koşarız. Isera ve Orion önde giderken, Alistair ve ben arkada kalırız. Lavendera ortada kalır ve ağzını kapalı tutmaya devam eder.

Saray arazisinde kaos hızla yayılıyor. Birisi benim öldürdüğüm muhafızı bulmuş ve hizmetçiler şimdi alarm vermek için kaleye doğru koşuyorlar. Baktığım her yerde, insanlar çılgık atıyor ve gözlerinde panikle etrafta koşuşturuyorlar. Çoğu muhtemelen birkaç ay önceki insan ayaklanmasını hatırlıyor, bu da burada çalışan sıradan siviller için çok korkutucu olmalı.

"Yolu açın!" Orion, yan kapıya yaklaşırken Bane'in sesiyle bağırıyor.

Orada toplanmış olan panik halindeki hizmetçiler, imparatorlarının sesini duyunca geri atlarlar ve hemen özür dilerler. Sanki benim öldürdüğüm muhafızdan ya da cesedinin şimdi yolu tıkamasından sorumluymuşlar gibi.

Biz sadece cesedin üzerinden atlayarak açık kapıdan geçip yüksek savunma duvarlarının dışındaki eğimli dağ yamacına geri dönüyoruz. Buz Saray'ını geride bırakıp şehre doğru inen yolu takip ederken derin bir rahatlama nefesini alıyorum.

Boğazımda demir bir tasma ile bu kalede hapsediğumdan bu yana aylar geçmesine rağmen, ruhumun tamamı hala o kalın buz duvarlarının içine geri dönmekten çekiniyor. Ve orada benden çok daha fazla acı çeken Isera ve Alistair için durum daha da kötü olmalı. Yoldaki ilk çatala doğru koşarken Alistair'e bakıyorum. Çenesini hafifçe sıkıyor, ama bunun dışında yüzünde hiçbir şey belli etmiyor.

Haftalarca bir kafeste kilitli kaldığı köpek kulübesine geri dönmek onun için gerçekten korkunç olmalı. Isera için de aynı şey geçerli. Lavendera'yı bulmak için Icehearts'ın özel kanadına kadar koştu. Icehearts'ın ona ve Alistair'e orada ne yaptığını tam olarak bilmiyorum, ama geri dönmesi onun için kolay olmamıştır.

Alistair aniden keskin bir nefes aldı.

Gözlerimi ona çeviriyorum.

Gözlerinde endişe parıldarken çenesini önce sola, sonra sağa doğru salladı. Biz sağa dönüp Silver Clan barakaları ve kütüphaneye doğru değil, doğrudan şehre inen yolu koşarken ben de bakışlarımı sağa sola çevirdim.

Damarlarımda buz gibi bir his yayılır.

Orada, her iki yönde ufukta, gümüş ejderhalar şehre dönmeye başlıyor.

Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor. Onlar şehre ulaşmadan önce Grey'in bizim için bir portal hazırladığı boş eve ulaşmamız gerekiyor. Yoksa Draven, Galen ve Lyra hayatlarının en zorlu savaşını vermek zorunda kalacaklar.

"Şey," Alistair, Isera ve Orion'un dikkatini çekmek için, kimliklerini açığa çıkarmadan konuşmaya başlar.

"Görüyorum," diye onaylar Isera.

Onun yanında koşan Orion, ona bir bakış attıktan sonra hızla bize doğru baktı. Gözleri ciddi ve uyarı dolu. "Fazla zaman kalmadı." Onun uyarısının ne anlama geldiğini çok iyi anladığım için, içimdeki korkuyu bastırmaya çalıştım.

Nysara'nın büyüü bitip

büyüleri ortadan kalkacak. O zamana kadar portala ulaşmamız gerekiyor.

Büyü bitmeden.

Gümüş ejderhalar çok yaklaşıp.

Draven ve diğerleri dönüşüp savaşa girmeden önce.

Lavendera bunun bir kaçırılma olduğunu ve Icehearts'ın görevi olmadığını anlayamadan.

Son mesafeyi koşarak geçip önümüzdeki ilk sokağa doğru ilerlerken kan kulaklarımda çınlıyor.

Gümüş ejderhalar her yönden yaklaşıyor.

Çaresizce çatıların üzerinden bakışlarımı gezdirirken, Draven'ın henüz dönüşmemesi için Mabona'ya dua ediyorum.

Sivil ejderha dönüşümcüleri evlerine sığınmak için aceleyle geri dönerken, panik çığlıkları şehirde yankılanıyor. Sokakta hızla ilerlerken ciğerlerim yanıyor ve sonra sağa dönmeden önce keskin bir sola dönüş yapıyoruz. Lavendera ilk kez arkasına şaşkın bir bakış atıyor. Alistair ve ben ona bakıp, ikimizin de hissetmediğinden emin olduğum bir sakinlik göstermeye çalışıyoruz.

Bir sonraki caddeye doğru ilerlerken insanlar yolumuzdan çekiliyor. Caddenin diğer ucunda bir pazar meydanı açılıyor.

İçimde dolaşan yorgunluğu engellemeye çalışırken kısa ve sığ nefesler alıyorum. Portala henüz yarı yolda bile değiliz. Ejderha dönüşümcülerin bulabileceği bir yere kurmamız mümkün olmadığından, eskiden insanların yaşadığı, şu anda boş olan bölgelerden birinde açmak zorunda kaldık. Ne yazık ki, bu bölgeler kaleden en uzak yerlerde bulunuyor.

Ejderha dönüşümcüleri, biz pazarı geçerken aceleyle mallarını arabalara yükleyip pazarı çevreleyen binalara itiyorlar. Hâlâ büyük bir saldırı olacağını düşünüyorlar ve savaşta geçim kaynaklarının yok olmasını önlemeye çalışıyorlar.

Başımı bir yandan diğer yana çeviriyorum, ama buradan ufku net olarak göremiyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor. Gümüş ejderhaların şehre ne kadar yaklaştığını bilmiyorum.

"Bizim..." Isera başlıyor.

Büyüsü bozuluyor.

Orion'unkiler de öyle.

Küçük grubumuzun başında koşan sahte Jessina ve Bane aniden Isera ve Orion'a dönüşünce, omurgamdan panik geçiyor. Jessina'nın beyaz saçları siyaha dönüyor ve parlak gümüş elbisesi siyah savaş kıyafetine dönüşüyor. Onun yanında, Bane'in düz siyah saçları koyu maviye dönüşür ve kafasında sivri siyah bir taç belirir. Gümüş rengi resmi kıyafetler koyu mavi ve siyaha dönüşür, sadece gümüş süslemelerden izler kalır.

Lavendera pazar meydanının ortasında aniden durdu. O kadar ani oldu ki, neredeyse ona çarpıyordum.

Kendimi yana atarak, zar zor kenara atlayıp ondan birkaç adım ötede durmayı başardım. Diğer tarafında, Alistair de sendeleyerek ayağa kalktı.

"Hayır," der Lavendera. Bu tek kelime şokla doludur ve Isera ile Orion'a bakarken yüzünde inanamama ifadesi vardır.

Kendi vücutlarına bakıyorlar, şüphesiz insanların glamour'un içinden gördükleri hafif parıltının artık kaybolduğunu doğruluyorlar. Sonra yavaşça Lavendera'ya dönüyorlar.

"Hayır!" diye tekrarlar. Bu sefer, kelime çaresiz bir çılgılık gibi ağzından çıkar.

"Seni buradan çıkaracağız," diyorum ona.

Gözleri bana dikilir ve pembe ve mor gözlerinde öfke parlar. "Çıkmak istemiyorum! Yapamam."

"Sen..."

Dallar bana doğru fırlar. Dudaklarımdan bir ılık kopar ve dallar gsme çarpmadan hemen önce kendimi yana atarım. Arnavut kaldırımları üzerinde yuvarlanarak, ateş havada gürleyerek yayılırken ayağa fırlarım.

"Benden uzak dur!" diye bağıır Lavendera.

Lavendera'nın etrafından ağaçlar, dallar ve kökler fırlayıp dört bir yana doğru hepimize doğru büyük bir saldırı başlatırken, şok içinde bakakalırım. Geriye atlayarak bıçağımı çıkarır ve beni yakalamaya çalışan dallara vururum.

Bir ejderha başımın üstünde kükrer.

Başımı kaldırıp baktığımda, dört gümüş ejderhanın çatılarının üzerinde hızla uçtuğunu gördüm. Geçerken kanatlarından pazar meydanına rüzgarlar esti.

Bir saniye sonra, solumun daha ilerisindeki çatıların üzerinde üç siyah ejderha belirir.

Korku beni sarar.

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Böyle olmamalıydı.

Draven, Lyra ve Galen, artık ejderha formlarında, gökyüzüne fırlarken kkreten sesler çıkarırlar. Dört gümüş ejderha ılık atar ve havada keskin bir dönüş yaparak onlara odaklanır.

Draven ve diğerleri tam hızla onlara doğru uçarken kanatları gürültüyle çırpınır. enelerini açarak, gümüş ejderhalara doğru ateş pskrrler.

Başka bir aa bana doğru çarptığında öne doğru daldım.

Açık meydanın ortasında duran Lavendera, drdmze aynı anda saldırılar yapar. Devasa ağaçlar, keskin dallar ve dolaşık çalılar, korkutucu bir isabetle havada parlar.

Alistair, onun hızlı temposuna ayak uydurmaya çalışırken ve ona ulaşmadan önce odunları köle çevirmeye çalışırken, alevler yerden yükselir. Diğer tarafımda, Isera, buzunu delip geçen saldırıları durdurmak için arka arkaya buz tabakaları çıkarır.

Orion geriye atlar, ayak bileklerini yakalamaya çalışan dallardan zar zor kaçarken, Lavendera'ya endişeli bakışlar atar. Başlangıçta parıldayan gözleri artık parıldamıyor. Bu tek bir anlama gelebilir. Tıpkı benimki gibi, onun büyüsü de Lavendera üzerinde işe yaramıyor gibi görünüyor.

Ejderhalar başımızın üzerinde kükrüyor ve buz alevleri havada tır tır sesler çıkartıyor. Keskin bir nefes alıp iğdsel olarak eğiliyorum, ama gümüş ejderhalar

bizi hedef almıyorlardı. Draven'ı hedef alıyorlardı.

Draven ve diğerkleri saldırıyı engellerken, ateş seli havada akıyor ve buz alevlerine çarpıyor.

Siyah fırtına bulutları gökyüzünde toplanıyor. Draven büyüsünü çağırırken, gök gürültüsü, kanatların gürültüsü ve ateşin ve buzun kükremesine katılıyor.

Lavendera saldırılarını yoğunlaştırırken, ben önümdeki dalları çaresizce kesiyorum. Dallar oklar gibi bana doğru fırlıyor, ardından bütün ağaçlar. Bıçakla saldırı girişimlerimi bırakmak zorunda kalıyorum ve bunun yerine sadece hızlı saldırılardan kaçmaya odaklanıyorum. Zıplayıp, dönüp, eğilerek, kaçmak için kendimi kaldırım taşlarının üzerinde ileri geri atıyorum.

Alistair, üzerine düşen ağaçlara devasa ateş dalgaları fırlatırken, Isera kendini korumak için arka arkaya buz duvarları örüyor. Karşımda Orion da dallardan kaçmak için zıplıyor ve eğiliyor.

Yıldırım havayı yırtıyor.

Gürültü, etrafımızdaki pencereleri sarsacak kadar yüksek olduğundan, keskin bir nefes alıyorum.

Draven kükre ve saldırganlarına daha fazla ateş püskürtürken, etrafında fırtına rüzgârları uluyor. Draven, kara fırtınayı şehrin yarısına yayarken, gök gürültüsü ve şimşek taş evlerin arasında yankılanıyor. Karanlık bulutlar güneş ışığını engelliyor ve etrafımızdaki meydanı karanlık bir karanlığa büründürüyor. Etrafımızdaki binaların içinden insanlar korku içinde çığlık atıyor.

Ateş havada kükre, Alistair sabrını yitirip Lavendera'ya elindeki her şeyi fırlatırken devasa ağaçları yakıp kül eder. Ama yerden daha fazla ağaç filizlenir, alevleri engeller ve sonra Alistair'e saldırmak için geri ateş eder. Isera, kendini korumak için duvarları çekip koparmakla, onları kesmek için gövdelere keskin buz parçaları fırlatmak arasında gidip gelir.

Lavendera hayal kırıklığıyla çığlık atıyor.

Ağaçlar etrafında o kadar güçlü bir şekilde yükselir ki, onlardan kaçmak için kendimi yere atmak zorunda kalırım. Yuvarlanarak, ayağa kalkmayı başarabilmeden önce, sivri dallardan oluşan bir kümeyi kıl payı kaçınırım.

Lavendera'ya bakarken kalbim deli gibi atıyor.

Aynı anda dört kişiyle savaşıyor, bunlardan ikisi Seelie Sarayı'nın en güçlü büyücüler, biri de lanet olası Unseelie Kralı.

Ve hala *kazanıyor*.

Şu anda bu güç gösterisini görünce, Atonement Trials'da yarışmacı gibi davranırken ne kadar kendini tuttuğunu şok edici bir netlikle anlıyorum. Daha önce Dryad Kraliçesi ile savaşırken bile tam gücünü kullanmıyordu.

Ona bakarken içimde bir şok dalgası

yayılıyor. O neyin nesi?

Bütün bu güç nereden geliyor?

Benim şüphelendiğim gibi, aslında yarı ejderha dönüşümcü olduğu için mi? Fae ve ejderha dönüşümcüleri arasındaki, her iki ırkı da daha güçlü kılan ortaklıktan bahsettiklerinde kastettikleri bu muydu? Her iki soyun da kanından doğan bir çocuk mu?

Yıldırım havayı ikiye ayırıyor.

Draven ve diğerleri yukarıdaki karanlık fırtına bulutlarında savaşırken, buz alevleri çatıların üzerinden fırlayıp gerçek ejderha ateşinin seline çarpar.

Bir ağaç yığını Isera'ya doğru fırlar. Uyarı için bağırırım, ama o da çoktan görmüştür. Bir duvara çarparak kendini yana atar. Solumda, Alistair de aynı şeyi yapmak zorunda kalır.

İkisi de kaldırım taşlarının üzerinde yuvarlanır ve benden sadece birkaç adım ötede ayağa kalkarlar.

"Bu işe yaramıyor!" Alistair, kırılan dalların, kükreyen ateşin ve gürleyen ejderha kanatlarının sesini bastırarak bağıır.

Derin bir nefes alıyorum. "Yapmamız gereken..."

Orion'u hala meydanın diğer tarafına doğru geri püskürtürken, Lavendera bize hızlı bir dal yağmuruyla saldırmaya başlar. Alistair avuçlarını kaldırıp onlara ateş ederken, Isera buz duvarlarıyla onları engeller ve çakışan ağaçların arasından Lavendera'ya keskin parçalar fırlatır. Karanlık fırtına bulutları etrafımızda çalkalanır.

Bıçağımı sıkıca kavrayarak, önümdeki çaresiz savaşı izliyorum.

Büyümü kullanamadığım zamanlarda savaşlarda çok işe yaramazım. Keşke yapabilseydim...

Ani bir fikir yıldırım gibi aklımı çeliyor.

İçimde, zindandaki merdivenlerin kenarına sırtım çarptığında içimde kalan zayıf acı kıvılcımını çekiyorum. Hala dallardan atlayıp eğilirken, Lavendera'ya doğru o zayıf duyguyu ulaştırıyorum, ancak bunun o kadar zayıf olacağını ve onun bunu hissetmeyeceğini biliyorum.

Onunla bağlantı kurmayı başardığımda, içimde bir heyecan dalgası yayılır.

Kafası çok karışık olduğu için onun halihazırdaki duygularını manipüle edemeyebilirim, ama görünüşe göre ona kendi akli başında duygularımı aktarabiliyorum.

"Bir fırsat yaratabilirim!" Alistair ve Isera'ya bağıryorum. "Ne zaman olduğunu söyleyin."

Bu noktada, Unseelie Sarayı'nın içinde ve dışında haftalarca birlikte eğitim almış ve savaşmış olan ikisi, sadece birbirlerine bakıp başlarını sallıyorlar.

"Arka arkaya iki blok ateş ettiğimde," diyor Isera. Ben de çenemi aşağı doğru sallayarak onaylıyorum.

Alistair iki elini kaldırarak ağaçlara yoğun bir ateş yağdırmaya başlar.

Taşların ötesinde, Lavendera dişlerini gıcırdatır ve bize daha fazla ağaç fırlatırken, Isera da kendi saldırısını başlatır. Buz havada uçar. Levhalar, parçalar ve duvarlar ağaca çarpar.

Ejderhalar başımızın üzerinde kükrer. Çatırdayan buz alevleri ve gerçek ateş gökyüzünde çarpışır, gürleyen gök gürültüsü, uluyan rüzgarlar ve beyaz şimşeklerin çatırtısı seslerini bastırır.

Sabırsızlık içimi kaplarken, bıçağımın kabzası üzerinde parmaklarımı esnetiyorum.

Isera arka arkaya iki yuvarlak buz bloğu fırlatır. Elimi hızla çekince kalbim gırtlığıma kadar çıkar. "Bu çok kötü olacak."

Hançeri kendi omzuma saplarım.

KONUŞMA

Hançerim kemiğe çarptığında ciğerlerimden acı dolu bir çığlık kopar ve sertçe döndüğümde vücudumda şiddetli bir ağrı hissedirim.

Kaldırım taşlarının ötesinde, Lavendera nefesini tutar.

Şoktan bir adım geri sendeler, benim göğsüne bağladığım büyüm, ona benim ani acımın yarısını hissettirirken, onun büyüğü bir saniye boyunca titrer.

Ve o saniye Isera'nın ihtiyacı olan tek şeydi.

Lavendera, bir ağaç dalıyla ilk buz parçasını zar zor itmeyi başarır, ama diğeri tam güneş pleksusuna çarpar. Ciğerlerinden hava patlar ve gözleri büyür. Sonra vücudu titrer ve kaldırım taşlarının üzerine düşer.

Bize saldıran tüm ağaçlar ve dallar bir anda yok oldu. Lavendera ile olan büyüğü bağlantım da öyle.

Nefes nefese, omzumdan hançeri çekip çıkarırım. Artık tüm acıyı kendim hissettiğim için içimde bir ağrı zonklıyor. Yaradan kan akıyor, ama önemli kasları kesmeyeceğim bir yeri hedeflediğim için, biraz çaba sarf ederek kolumu hala hareket ettirebiliyorum.

Isera, baygın halde yatan Lavendera'ya doğru koşar. "Portala yetişemeyeceğiz!" Orion, meydanın diğer ucundan diye bağıyor ve o da bize doğru koşuyor. Gözleri Alistair ve Isera arasında gidip gelirken emir dolu. "Draven'a haber verin. Yedek plana geçiyoruz. Buradan çıkmamız lazım. Hemen."

İkisi de itiraz etmez, çünkü hepimiz onun haklı olduğunu biliyoruz. Lavendera sonsuza kadar baygın kalmayacak ve uyandığında, cehennemi yaşayacağız. Bu savaşı sadece sürpriz unsurunu kullanmayı başardığım için kazandık. İkinci kez işe yaramayacaktır.

Diğer sorunumuzdan bahsetmiyorum bile.

Karanlık fırtına bulutları üzerimizde gürültüyle geçiyor, şimşek çakmaları ve ejderha ateşinin akıntıları ile aydınlatılıyor. Üç siyah ejderha bulutların arasında uçuyor,

uzman bir hassasiyetle birbirlerinin etrafında manevralar yaparken, sadece iki gümüş ejderha kalıyor. Ama bu uzun sürmeyecek.

İlk gelen dört ejderha sadece en hızlı olanlardı ya da işgalci orduların bir yalan olduğunu ilk fark eden gruptu, ama geri kalanlar da yolda. Ve yakında buraya varacaklar. Bu olmadan önce buradan çıkmalıyız.

Orion, Isera'dan Lavendera'nın baygın bedenini alır ve omzuna atarken, Isera ise Alistair'in durduğu yere geri koşar. Bir elini kaldırarak, önceden kararlaştırılmış bir düzende havaya ateş topları ve buz blokları fırlatmaya başlarlar. Draven bunu görecektir ve

ne yapması gerektiğini anlayacaktır.

Yukarıdan sağır edici bir kükreme yankılanır ve Draven'ın sinyali gördüğünü doğrular. Orion ve ben, hepimiz bir araya gelmek için Isera ve Alistair'e doğru acele ederiz.

Galen ve Lyra hayatta kalan iki gümüş ejderhayı geri püskürtürken, ejderha ateşi havada uçuşur. Bir an sonra, devasa siyah ejderha formundaki Draven bulutların içinden fırlar ve meydanın üzerine süzülür.

Orion panik içinde nefesini tutarken, Draven pençelerini açar ve bilinçsiz Lavendera ile birlikte dördümüzü de alır ve tekrar havalanır. Kanatlarını sertçe çırparak, pazar meydanına şiddetli rüzgarlar gönderir ve kalan arabaları ve tezgahları zeminde kaydırarak taş duvarlara çarptırır. İnsanlar evlerinin içinde çığlık atarlar.

Rüzgar pençeleri arasında esip saçlarımızı ve giysilerimizi yırtarken, fırtınanın içine doğru uçup sonra kükreyen bir çığlık atıyor.

Siyah fırtına bulutları onun etrafında patlar, o ise büyüsunü kullanarak bulutları tüm şehre yayar ve bizi görünmez kılar. Galen ve Lyra her iki taraftan ona doğru fırlarlar ve birbirlerine doğru ilerlerler. İkisi de hızlarını kesmezler ve kalbim bir an durur.

Ama Draven'ın sırtının tam üzerinde çarpışmadan hemen önce, siyah duman etraflarında fışkırır ve ikisi tekrar insana dönüşür. Lyra'nın dalgali kahverengi saçları başının üzerinde dalgalanır ve Galen'in yanında aşağıya doğru düşer.

Draven'ın sırtına çarparak sivri uçlarına tutundukları anda, Draven tam hızla uçmaya başlar.

Uluyan rüzgarlar ve gürleyen gök gürültüsü, kalın siyah fırtına bulutlarının içinden hızla geçerken kanat çırpma sesini maskeleye yardımcı oluyor.

arkamızda, hayatta kalan iki ejderha hayal kırıklığıyla kükrer.

Kalbim göğsümde çarpıyor.

Gümüş ejderhaların geri kalanı şehre ulaşmışsa bu işe yaramaz. Aylar önce Buz Sarayı'ndan kaçarken olduğu gibi çok yakınlarsa, en az biri bizi görmeden kaçmamız imkansız. Ve bir ejderha nerede olduğumuzu öğrenir öğrenmez alarmı çalacak ve diğerlerini çağırarak. O zaman yenik düşeceğiz.

Panik içinde nefes alıp verirken, bakışlarımı Lavendera ile çevremizdeki bulutlar arasında gezdiriyorum. Eğer çok erken uyanırsa, işimiz biter. Diğer gümüş ejderhalar, Draven fırtına bulutlarını yaymadan önce şehre çok yaklaşmışlarsa, yine işimiz biter.

Kızıl saçlı ejderha, "Sakın endişelenme," dedi. "Draven bulutları dağıtmadan önce, diğer ejderhalar şehre yaklaşmış olamazlar. Eğer yaklaşmışlarsa, o zaman biz de

Aşağıda aniden kalın bir orman görünce içimden bir sarsıntı geçer.

Draven pençelerini çevremizde kısıyor. Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor.

Lavendera'yı yakalayıp kendime doğru çekiyorum ve kollarımı sıkıca onun vücuduna doluyorum. Draven ise kalın bulut tabakasının en altına doğru uçuyor. Omzumda hala kanayan yara nedeniyle acıdan çılgılık atıyorum, ama dişlerimi sıkıp Lavendera'nın baygın vücudunu sıkıca tutuyorum.

Sonra o hareket eder.

Midem bulanır ve aşağıdaki kalın ağaç örtüsüne doğru dümdüz düşerken çılgılık atmamak için ağzımı sıkıca kapatmak zorunda kalırım.

Devasa bir ejderha, kimse fark etmeden aşağı uçup inemez. Ama sekiz minik insan, kimse nereye gittiğimizi görmeden havada düşüp ağaçların arasında kaybolabilir. Gökyüzü gümüş ejderhalarla dolu olduğu için Frostfell'den uçup gidemeyiz. Grey bizim gelmeyeceğimizi, yedek plana geçtiğimizi ve onun da buraya bir portal açması gerektiğini anlayana kadar saklanmamız gerekiyor.

Ağaçların tepesine çarptığımda dallar siyah savaş kıyafetlerimi yırttı. Ama yedek planımız için ormanın tam da bu bölümünü seçtiğimizde tahmin ettiğimiz gibi, bu ağaçların tepesindeki yoğun yapraklar düşüşümüzü bir ağacın yapabileceği en yumuşak şekilde yavaşlattı.

Dalların ve yaprakların arasında yuvarlanıp aşağıdaki çimlere çarptığımda, vücudumda hala ağrı hissediyorum. Ama tüm yol boyunca kollarımı

Lavendera'yı tutmaya devam ediyorum. Kaçtıktan sonra onun kafasının üstüne düşüp ölmesi için tüm bu zahmete girmedik.

Sırt üstü yuvarlanarak, Lavendera'nın vücudunun da aynısını yapmasına izin veriyorum, onu bırakıp derin bir nefes alıyorum. Ağrı, yaralı omzumun yanı sıra sırtım ve sol tarafımın tamamında da hissediliyor. Ama hayattayım.

Arkadaşlarım da öyle.

Dik oturarak, bakışlarımı yüzlerden yüze gezdiriyorum.

Orion, şık mavi giysilerinden yaprakları silkeliyor ve Draven bizi düşürdüğünde elinde tuttuğu taçını tekrar başına takıyor. Alistair, yerde otururken gözlerini kırıp başını sallıyor. Birkaç adım ötede, Isera sessizce ayağa kalkar. Galen, çimlerde Draven'ı arar. Draven, ayağa kalkarken dağınık siyah saçlarını eliyle tarar. Lyra ise çimlerden geniş bir gülümsemeyle zıplar.

"İşte ben buna iyi iş çıkarmak derim," der yüzünde parıldayan bir gülümsemeyle.

"İyi iş mi?" diye sorar Orion. Öfkeli görünüyor. "Az önce ne kadar az bir farkla kaybetmeye yaklaştığımızın farkında mısınız?"

"Ne demek..."

Lavendera nefes nefese uyanır. Ayağa kalkarken, bakışlarını sağa sola çevirir.

Ben de ayağa fırlayarak savaşa hazırlanırım.

Ama o hemen bize saldırmaya başlamaz. Bunun yerine, güzel yüzünde korku ve panik dolu korkunç bir ifade belirir.

"Hayır," diye fısıldar ve sesi bu kelimede kırılır. Etrafına bakarken gözlerinde korku belirir, sanki birini arıyormuş gibi. "Hayır. Ne yaptınız? Kendi isteğimle gittiğimi düşünecekler. Onları aldattığımı düşünecekler. Artık asla elde edemeyeceğim. Asla elde edemeyeceğim."

Onun içinde bir şeylerin kırıldığını görünce dehşetle bakakaldım. Korku, dehşet ve tam bir çaresizlik yüzüne yansıyor, boğazından küçük panik sesleri çıkıyor.

Sonra gözleri aniden odaklanamaz hale gelir.

Gözlerimi kırıştıtarak, Lavendera'ya bakıyorum, o da her zamanki gibi aniden kendinden uzaklaşmaya başlıyor. Kalbim hızla atıyor, onun orada durup birkaç adım ötedeki bir ağaca boş boş bakmasını izliyorum.

"Şey," diye başlıyor Alistair, hepimizin düşündüğü şeyi çok güzel bir şekilde ifade ederek.

"Malachi'nin lanet olası taşakları," diye patlar Orion, ani sessizliği bir patlama gibi parçalayarak. "Sizler delisiniz!" Elini kaldırarak, az önce kaçtığımız şehri işaret eder. "Bu berbat görev sırasında neredeyse beş kez yakalanıyorduk!"

"İşe yaradı, değil mi?" Draven somurtarak cevaplar.

"Zar zor," diye homurdanır, siyah ve gümüş rengi gözlerinde öfke parıldarken parmağını Draven'a doğru uzatır. "Ama sen bunu bilmiyorsun, çünkü içine düştüğümüz tüm tuzakları görmedin." Bakışları geri kalanımıza çevrilir. "Malachi'nin taşakları, senin akıllı olman gerekiyordu. Bugün ne kadar az kalsın kaybedeceğimizi biliyor musun?"

"Ama yapmadık," diye karşılık verir Isera, gözleri onunki kadar sert.

"Neredeyse yaptık! Ve Bane Iceheart'ın yerine geçmeye çalışırken yakalanmış olsaydım ne olacağını biliyor musun?" Kolunu uzatıp elini ufka doğru uzatır. "O lanet olası psikopat ejderha dönüşümcü, sarayımdaki herkesi katletmeyi hayatının amacı haline getirirdi." Ellerini saçlarına geçirirken ciğerlerinden bir hırıltı çıkar. "Sarayımın hayatını böyle riske atmaya devam edemem."

"Evet, devam edeceksin," diye hatırlatır Draven. "Çünkü başka seçeneğin yok. Eğer planlarımız yeterince iyi değilse, daha fazla katkıda bulunmaktan çekinme."

"Daha fazla katkıda bulunmak mı?" Draven'a inanamayan, kırılgan bir bakış attı. "Bu çılgın planı sadece benim sayemde gerçekleştirdik. Çünkü Nysara'ya bizi büyülemesini emrettim." Gözlerini kısarak Isera'ya döndü. "Ve sen Seelie Kraliçesi'nin ikinci kızının torunu olduğunu kanıtlayana kadar sarayımın güvenliğini bir daha böyle tehlikeye atmayacağım."

Aniden histerik bir kahkaha havayı yırttı.

Şaşkınlıkla sıçrayıp sesin kaynağına doğru dönerim. Gözlerini kırpıştırarak odaklanmaya çalışan Lavendera, gülmeye devam ederken Isera ve Orion'a döner. Garip bir kahkaha. Hiç de neşeli gelmiyor. Aksine, delilikle karışık.

"Hayır," diye başlar Lavendera, hala deli gibi kıkırdayarak. "Isera'nın Seelie Kraliçesi'nin ikinci kızının torunu olmadığına şüphe yok."

Korku beni sarar. *Kahretsin.*

Orion'un bakışları keskinleşir ve tekrar Isera'ya döner. "Demek yalan söyledin, küçük yılan. Tüm anlaşmamız bir yalan üzerine kurulu."

"Hayır," diye karşılık verir Isera, çenesini dik tutarak ve sakın bir ifadeyle. "Ben doğruyu söylüyordum."

Elini Lavendera'ya doğru uzatır. "Az önce yalan söylediğini söyledi!"

"Ve sen onun sözüne mi inanıyorsun? Kanıtı nerede? Onun sadece anlaşmazlık çıkarmaya çalıştığını göremiyor musun? Çünkü o Icehearts'ın tarafında, Mabona aşkına! Aklını kullan."

Lavendera gülmeyi keser ve ikisini sırayla bakarken gözleri ciddileşir. "Isera, Seelie Kraliçesi'nin ikinci kızının torunu değil."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabilirsin?" diye sorar Isera. "Ejderha şekil değiştirenler onun öldüğünü iddia ediyorlar, ama cesedi hiç bulunamadı. Peki senin kanıtın nerede? Benim soyundan olmadığımı nasıl kanıtlayabilirsin?"

Lavendera'nın gözlerinde acı parıldadı. "Çünkü *ben* Seelie Kraliçesi'nin ikinci kızıyım."

KONUŞMA

Ağzım açık kalır. "Ne?"

"Her zaman fısıltıları duyarım, biliyorsun." Lavendera, yanağı ve çenesini kesen yara izini parmaklarıyla okşarken, yüzünde bir anlığına uzaklara dalmış bir ifade belirir. "Bu yara izini nasıl aldığımı merak edenlerden. Savaşta aldım."

"Ne savaşı?" Diye soruyorum, kalbim göğsümde çarpıyor.

"Savaş." Bakışları keskinleşir ve güzel yüzünde ciddi bir ifadeyle hepimizin yüzüne bakar. "Oradaydım. Altı bin yıl önce. Savaşta savaştım. Icehearts, küçük bir grup serseri tarafından işlenen bir suç yüzünden tüm halkımı katletmeye karar verdiğinde on dokuz yaşındaydım."

"Anlamıyorum." Şok ve inanamama duygusu kafamın içinde çınlarken ona bakıyorum. "Nasıl altı bin yaşından fazla olabilirsin? Bu, bir perinin yaşaması gereken sürenin altı katı."

"Biliyorum." Dudaklarından bir kahkaha kaçtı, sonra hıçkırığa dönüştü. Gözlerinde acı ve delilik parladı. "İnan bana, biliyorum."

Hepimiz Lavendera'ya bakarken, birkaç saniye boyunca kalın ormanın üzerine ölümcül bir sessizlik çöktü. Uzaklarda, ejderhalar kükreyerek kanatlarını çırpıyor ve şehri bir uçtan bir uca uçarak nereye gittiğimizi bulmaya çalışıyorlardı. Ama kulaklarımda çınlayan seslerden dolayı onları zar zor duyabiliyordum.

Şaşkın sessizliği bozan ilk kişi Alistair'dir.

"Mabona'nın siktiğimin memeleri." Öfke yüzünde belirir, kolunu uzatır ve Lavendera'yı suçlayarak elini ona doğru uzatır. "Eğer Seelie Kraliçesi'nin kızıysan, neden şimdi Icehearts için savaşıyorsun?"

Acı ve çaresizlik bir kez daha gözlerinde parıldıyor. "Çünkü sadece onlar bana istediğimi verebilir."

"Peki o ne?" diye sorarım.

"Ağaçların Ruhı," diye yeni bir ses duyulur.

Hepimiz birden dönüp, yarısı savaş pozisyonu alır, sesin kaynağını buluruz.

Dryad Kraliçesi solumdaki yemyeşil bitki örtüsünden süzülerek çıkar. Hâlâ tamamen asma, yaprak ve dallardan oluşan saçları ve elbisesi, hareket ettiğinde arkasında dalgalanır. Hepimiz onu izleriz, ama kahverengi gözleri tamamen Lavendera'ya odaklanmıştır.

"Onların bize vermeleri halinde geri alabileceğimizi söylemiştin," diyor Dryad Kraliçesi, sesinden kadim bir güç sızıyor. "Biz de dediğin gibi yaptık. Geri çekildik. Onların öfkelenip kindarlıklarından dolayı onu sizden saklamamaları için sizi rahat bıraktık." Yüzünde öfke belirir. "Ama sonra geçen yıl topraklarımıza düşen bu peri," başını bana doğru sallar, "Icehearts'ın sizi eğlence için birbirinizle savaştırıp öldürttüğünü söyledi."

"Ben..." Lavendera başlar.

"Öldürülürsen ne olacağını biliyorsun!" "Tabii ki biliyorum!"

"Bir anlaşma yaptık."

"Biliyorum. Ve deniyorum." Acı ve çaresizlik dolu bir hıçkırık dudaklarından kaçır. "*Deniyorum.*"

"Senin yöntemin işe yaramıyor. Altı bin yıl geçti. Eğer sözlerini tutup sadık hizmetin karşılığında sana Ağaçların Ruhu'nu verecek olsalardı, çoktan vermiş olurlardı."

"Dur," der Draven, Lavendera cevap veremedi. Lavendera ve Dryad Kraliçesi arasında bakışlarını gezdirirken sesi otoriteyle titrer. "Burada neler olduğunu açıkla. Nasıl altı bin yaşından fazla olabilirsin? Ne tür bir anlaşma yaptınız? Ve Ağaçların Ruhu nedir?"

Dryad Kraliçesi keskin gözlerini Draven'a çevirir ama cevap vermez. Ancak, onun sorularını da reddetmez, bu yüzden Lavendera uzun bir nefes alır.

"Savaşın sonlarına doğruydı," diye başlar. "Bir grup arkadaşımı, Icehearts'ın bilgi merkezini yok etme görevine götürüyordum, ama pusuya düştük. Icehearts, çok nadir bulunan ağaç büyüm nedeniyle beni dünyanın dört bir yanında avlıyordu ve arkadaşlarım bunu biliyordu. Bu yüzden... kendi hayatları karşılığında beni Icehearts'a sattılar." Boğazından sert bir kahkaha kopar. "O gün hayatta kaldılar, ama savaşı kaybettiğimizde diğer herkesle birlikte idam edildiler."

Kalbim burkuldu. Mabona adına. Kendi arkadaşları onu Icehearts'a mı sattı?

"Ondan sonra... işkence gördüm." Bu kelimeyi düz bir şekilde söylemesi, işkencenin acımasız ve uzun sürdüğünü düşündürdü. "O yılın başlarında, Bane dryadlardan Ağaçların Ruhunu çalmıştı."

Dryad Kraliçesi, gözlerinde asırlık bir öfke parıldarken düşük bir homurtu çıkarır.

"Ve bunu beni Ana Dryad ile birleştirmek için kullandılar," diye bitirir Lavendera.

Hepimiz ona bakıyoruz. Başım zonkluyor.

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum.

"Bu, altı bin yıldır kafamın içinde ölümsüz bir dryad yaşadığı anlamına geliyor!" diye bağırır.

Şoktan geri çekilirim. "Bu yüzden yaşlanmıyorsun? Çünkü... Ana Dryad ile birleştirildin?" Ne anlama geldiğini bile anlamadığım için bu unvanı tereddütle söylüyorum.

"Evet."

"Ve bu yüzden Buzkalplileri nefret ediyoruz," diye ekliyor Dryad Kraliçesi soğuk bir sesle. "Sadece Ana Dryad yeni dryadlar yaratabilir. Ama o Lavendera Dawnwalker'ın içinde hapsolmuş durumda. Ve eğer o öldürülürse, Ana Dryad da ölür ve o zaman artık dryad kalmaz. Asla."

"Azaroth'un ateşi," diye Lyra içinden küfrediyor.

"Ağaçların Ruhu bir eser," diye başlıyor Lavendera.

"O bir *eser* değil," diye tıslar Dryad Kraliçesi. "O, Ruhu..."

"O bir eser," diye keser Lavendera, yüzünde hayal kırıklığı belirir. "Dryadlar için değerli, anlamlı ve paha biçilmez bir şey, ama fiziksel bir nesne, yani bir eser."

Dryad Kraliçesi gözlerini kısar ama bu noktaya itiraz etmez.

"Bu, beni ve Ana Dryad'ı tekrar iki kişiye ayırabilecek tek şey," diye devam eder Lavendera, sesinde yine çaresizlik belirir. "Bane ve Jessina, onlara sadakatle hizmet edersem bunu bana vereceklerine söz verdiler."

"Ve sen onlara *inandın mı*?" diye sorar Isera, gözleri soğuk bir bakışla.

"Başka seçeneğim yoktu!" Göğsü inip kalkıyor ve bakışları birkaç kez odaklanıp odaklanamıyor. "Nerede olduğunu bilmiyorum. Hiçbirimiz nerede olduğunu bilmiyoruz. Ve onu özgürce arayabileceğim de değil. Çok sıkı bir denetim altındayım. Sürekli korunuyorum. Sürekli gözlemleniyorum. Her zaman nerede olduğumu

nerede olduğumu ve ne yaptığımı biliyorlar. Yani onu alabilmemin tek yolu, onların bana vermesidir. Ve istediğim tek şey bu! Bana özgürlük verecek tek şey bu."

"Ama neden bunu yaptılar ki?" Galen, kafasını sallayarak şaşkınlıkla sordu. "Neden seni Ana Dryad ile birleştirmek istediler?"

"Tabii ki dikenli ormanı yetiştirmek için."

Isera, Alistair ve ben şok içinde hafifçe geri çekiliriz.

"Dikenli ormanı *sen mi* yükselttin?" diye soruyorum. Sanki tüm dünya etrafımda dönüyor gibi hissediyorum.

"Evet. Bizi birleştirdiklerinde, büyülerimiz birleşince büyük bir güç dalgası oluştu. Seelie Sarayı'nın etrafındaki dikenli orman böyle yaratıldı." Yüzünde acı dolu bir ifade belirir. "Ve sonuçta savaşı kaybetmemizin nedeni de bu."

Kalbim göğsümde çarpıyor. "Peki, bu Ağaçların Ruhunu bulup onu seni ve Ana Dryad'ı ayırmak için kullanırsak...?"

"Dikenli orman yok olacak. Orası bizim birleşik büyümüzle ayakta duruyor, yani biz ayrılırsak, onu bir arada tutacak hiçbir şey kalmaz."

Başım dönüyor, nefesim kesik kesik. Lavendera'nın önemli olacağını biliyordum. Ama bu... Bu, tahmin edebileceğim her şeyin ötesinde.

"Ama anlamıyor musun?" Galen, ona hala inanmadan başını sallarken dikkatlice konuşmaya başladı. "Bu yüzden sana o eseri asla vermeyecekler. Verirlerse, dikenli orman yok olacak. Sana verme niyetleri hiç olmadı."

"Başka ne yapabilirdim ki?" diye bağırarak ona cevap verdi, sesi çaresizlikten neredeyse kırılmak üzereydi. "Nerede olduğunu bilmiyoruz ve onlar haberi olmadan Buz Sarayı'nın dışına adım atamadığım için kendi başıma bulma şansım yok. Yani ya onların istediklerini yapıp, bana onu verme ihtimalinin çok az olduğu bir şansa bel bağlayacaktım. Ya da onlara karşı aktif olarak çalışacaktım, ki bunu beş dakika içinde öğreneceklerdi ve bana asla vermeyeceklerini garanti edeceklerdi. Ama ben onu istiyorum. Bundan kurtulmak istiyorum!"

Sesindeki saf ıstırap yüzünden kalbim yine acı bir şekilde burkuldu.

"İki yüz yıldır onların emirlerini yerine getirmek zorunda kalmanın kötü olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu, Draven'ın gözlerine bakarak. "Ben altı *bin* yıldır bunu yapmak zorunda kaldım! Altı bin yıldır kafamın içinde

başka birinin varlığıyla yaşadım." Gözlerinde delilik şimşek gibi parlıyor. "Bunun ne kadar sıkıcı olduğunu biliyor musun?"

Onun tüm tuhaflıkları birdenbire anlam kazanır. Söylediği tüm garip şeyler, dünyadan tamamen kopması, zihni geri çekilirken duvarları görmeden bakması, ne kadar kalabalık olduğunu haykırarak rastgele panik atakları geçirmesi.

Çünkü kafasının içinde başka bir kişi var. Ve sadece bir kişi değil. Ondan tamamen farklı bir tür olan ölümsüz bir dryad.

Lavendera'nın göğsünden başka bir hıçkırık kopar ve dizleri aniden bükülür. Çimlere sertçe düşer ve panik içinde nefes nefese kalır. "Sadece bunun durmasını istiyorum. Lütfen, durdurun bunu."

Dryad Kraliçesi'nin yüz hatları, daha önce hiç görmediğim bir şekilde yumuşar. Çömelerek Lavendera'yı kollarıyla sarar ve göğsüne yaklaştırır. "Çok güçlüydün, Şafak'ın Kızı."

Lavendera'nın yüzünden gözyaşları akarken, boğuk hıçkırıklar göğsünü sarsmaya devam eder. "Çok yorgunum."

"Biliyorum, çocuğum. Ama biraz daha güçlü olmana ihtiyacım var."

Arkadaşlarıma bakıyorum. Hepsi aynı şeyi düşünüyor gibi görünüyor, çünkü başlarını sallıyorlar. Orion hariç, o Isera'ya yoğun bir bakışla bakıyor. Bu hatırlatma kalbimi sızlatıyor. Orion artık Isera'nın yalan söylediğini biliyor, bu da bize yardım etme sözünün artık geçerli olmadığı anlamına geliyor. Ve bu da Unseelie Sarayı'nı kaybettiğimiz anlamına geliyor.

Ama aynı zamanda çok şey de kazandık.

Tüm arkadaşlarımla başını salladığını gördükten sonra, bakışlarımı Lavendera ve Dryad Kraliçesi'ne çeviriyorum. "Ağaçların Ruhunu bulmana yardım edeceğiz."

Lavendera ağlamaya devam ediyor, gözleri odaklanıp odaklanamıyor, çünkü Ana Dryad şüphesiz zaman zaman zihnini ele geçirmeye devam ediyor. Ama Dryad Kraliçesi başını kaldırıp bana bakıyor.

Gözleri ciddi bir ifadeyle bana yavaşça başını salladı. "Ve sen Lavendera'yı bize geri getirdin, böylece Ana Dryad'ı tehlikeden kurtardın, bu da anlaşmamızı yerine getireceğimiz anlamına geliyor. Dryadlar savaşa girecek."

Kalbim, göğsümde hem korku hem de beklenti ile titriyor.

Dryadlar bizimle birlikte. Lavendera artık Buzkalplilere yardım etmediği için, ejderha çeliğini kullanma yeteneklerini kaybettiler. Bu da Rin Tanaka'nın artık bizim tarafımızda olduğu anlamına geliyor, bu da diğer

Ejderha klanlarının yarısı da bizim tarafımızda. Ayrıca dikenli ormanı nasıl ortadan kaldıracağımızı da biliyoruz. Dahası, altı bin yıl önce yaşamış biri var. Lavendera o zamanlar olan her şeyi biliyor. Kültürümüz hakkında her şeyi biliyor. Fae ve ejderha d n   m c leri arasındaki ortaklığın nasıl işlediğini biliyor olmalı.

Haftalar sonra ilk kez, umut ruhumu sıcak yaz dalgaları gibi sardı.

Bu görev büyük bir ba arıydı. Sonunda, Icehearts'a karşı savaşmak için ihtiya ımız olan her şeye sahip olabiliriz. Artık bu savaşı gerçekten kazanabiliriz.

Y z mde bir gülümsemeyle, arkadaşlarımla gözlerine tekrar bakmak için başımı kaldırıyorum. Alarm, omurgamda bir ürperti yaratıyor.

Draven'ın boynuna doğru bir ok fırladığında çığlık attım.

KONUŞMA

Bir ateş topu oka çarparak, Draven'ın boynunu delmeden bir saniye önce onu yakıp kül eder. Ama Alistair'in yönüne bakacak zamanı bile olmaz, çünkü başka bir ok yağmuru bize doğru gelir.

Oklar her yönden hızla uçarken geriye atlıyorum. Fırtına rüzgârları ağaçların arasında uğulduyor, Draven sihrini kullanarak onları bir kenara itiyor, Isera ise Orion'un gözüne bir ok isabet etmeden hemen önce onun önüne bir buz kalkanı çekiyor.

Panik içinde hançerimi çekip başımı sağa sola sallayarak saldırganların yerini belirlemeye çalışıyorum. Omzum hala acı içinde ve tüm vücudum yorgunluktan bitkin düşmüş durumda.

Savaş çılgınlıkları ağaçların arasında yankılanır.

Sonra bir sürü ejderha şekil değiştiren, kılıçlarını ve yaylarını kaldırarak ağaçların arasından koşarak çıkar. Liderleri doğrudan Draven'a yönelir.

Onu gördüğümde, zihnim bir anda... durur.

Mor Ejderha Klanı'nın lideri Diana Artemisia, Draven'ın göğsüne doğru kılıcını savururken, askerlerinin yarısı ağaçların arasından bize oklar atıyor, geri kalanı da kılıçlarıyla saldırıya geçiyor.

Diana, bizim müttefikimiz olması gereken kişi. Diana, şu anda memleketinde olması gereken kişi, Frostfell'den Icehearts'ı kaçırmak için dikkatlerini dağıtması gereken kişi.

Buraya nasıl bu kadar çabuk geldi? Ve neden *bize* saldırıyor?

Gözümün ucunda çelik parıldıyor.

Kendimi yana atarak, kafama nişan alan kılıcı zar zor kaçırıyorum. Oklar her yönden bize yağmaya devam ediyor. Arkadaşlarım menzilli saldırıları engellemeye çalışırken, aynı zamanda kılıçlı insanları savuşturmaya ve neler olup bittiğini anlamaya çalışırken, etrafımda buz, ateş, fırtına rüzgârları ve ağaç büyüğü parıldıyor.

Bir başka kılıç darbesini engellemek için hançerimi yukarı doğru çekiyorum ve aynı anda üçüncü bir darbenin menzilinden çıkmak için kendimi döndürüyorum. Daha fazla ok havada süzülürken kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor.

oklar havayı keserken kalbim ağzıma gelir. Isera bana ulaşmadan solumda bir duvar örerken, oklar buz kalkanına çarparak tahta kırılma sesleri çıkarır.

"Diana!" Draven, kılıcıyla onun saldırılarını savuştururken bağırır. "Ne yapıyorsun sen?"

"Üzgünüm," diyor, ama durmuyor. Kılıcı havada parıldayarak Draven'a acımasızca saldırıyor. "Başka seçeneğim yok."

Müttefikimiz olması gereken birini öldürmek istemediği için kendini tutuyor gibi görünen Draven, şok ve şaşkınlıkla ona bakarken, kılıcını kaldırıp saldırısını engelliyor ve aynı anda okları uzaklaştırmak için ağaçlara rüzgâr büyüğü gönderiyor.

Anladığımda mideme yumruk yemiş gibi hissediyorum.

Başka bir kılıcı atlatırken, geriye atlayıp başka bir okun önünden kaçıyorum. Başım dönüyor ve kafamın içinde panik dolu bir çınlama var. Bu konuda haklı olmak istemiyorum. Eğer haklıysam, nasıl olduğunu bile bilmeden savaşı kaybetmiş olabiliriz.

"Lavendera!" diye bağırıyorum. "Tüm emirleri iptal et." Cevap vermiyor.

Başımı ona doğru çeviriyorum, hala yerde diz çökmüş, etrafındaki manzarayı iri gözlerle izliyor. Dryad Kraliçesi ayağa kalkmış, Lavendera'yı şiddetli bir öfkeyle savunuyor.

"Lavendera!" diye tekrar bağırıyorum ve başka bir kılıcı engellemek için kılıcımı çekiyorum. Metal metale çarpıyor. "Ejderha çeliği aracılığıyla verdiğin tüm emirleri, zihninin derinliklerinde dolaşan tüm emirleri iptal et!"

Gözleri tekrar odaklanıyor. Kafasını sertçe sallayarak ayağa kalkıyor ve gözlerini kapatıyor, şüphesiz önceki tüm emirlerini iptal etmeye odaklanıyor.

Dryad Kraliçesi onu yoğun ok yağmurundan korurken, önünden sarmaşıklar fışkırır.

"DUR!" Diana bağırır.

Kılıcını boynuma saplamak üzere olan asker, hareketinin ortasında donar.

Diana, zırhının ön kolunu koruyan ejderha pulunu tuttuğu anda ona doğru dönerek koşarım. Yeşil gözleri öfkeyle doludur, zırh parçasını koparıp yere atar. Hâlâ

kılıcını tutuyor, ama kemerinden kısa bir bıçak da çıkarıyor. Gerginleşiyorum.

Onun iki adım önünde, Draven kendi kılıcını sıkıca kavrar ama ona saldırmak için hiçbir hareket yapmaz.

Bir çılgılık atarak bıçağı ön koluna saplar ve derin bir kesik açar. Yaradan kan fişkirir, ama o bıçağı kınına geri sokar ve parmaklarını koluna batırır. Sonra dudaklarından bir tıslama çıkar ve elini geri çeker.

"Çıkarın onu!" diye bağırır, sesinde çaresizlik vardır, gözleri benimle Isera arasında çılgınca gidip gelir. "Çıkarın onu!"

Harekete geçmek için sendeledim, ama Isera daha yakındaydı. Şimdi düzleşmiş çimlerin üzerinde üç uzun adım attı, Diana'yı bileğinden yakaladı ve diğer eliyle yaraya uzandı. Dişlerini sıkarak çekti.

Mide bulandırıcı, ıslak, çıtlayan bir ses ağaçların arasında yankılanır. Sonra Isera, Diana'nın kolundan bir parça ejderha çeliğı çıkarır.

Midemi bulandırıyor. Bu olamaz. Eğer bu gerçekse, bu demek olur ki...

"Sana söylemeye çalıştım," diye bağırır Diana Draven'a, sesinde hala çaresizlik vardır. "Azaroth'un ateş, anlamın için elimden gelen her şeyi yaptım. Bana güvenemeyeceğini ikna etmeye çalıştım. Sana söyledim, lanet olsun. Benim topraklarımdan ayrılmadan hemen önce, senin tarafında olmadığımı söyledim!"

Bütün vücudum soğur. Diana'ya bakarken, zihnim gözlerimin önünde olup bitenleri umutsuzca inkar etmeye çalışırken, korku buz gibi damarlarımdan her yerine yayılır.

"Seni uyarmaya çalıştım!" Diana tekrar bağırır, gözleri çılgınca hepimizin arasında dolaşır. "Ve şimdi, onların tuzağına düştün!"

"Ne zamandır?" Draven başlar. Yüzünde inanamama ifadesi belirir ve ona bakar. Yutkunur. "Ne zamandır ejderha çeliğı giyiyorsun?"

"Çünkü seni öldürmek için adamlarımı Buz Sarayı'nın dışına gönderdim. Bu benim cezamdı." Kafasını sallayarak, hepimizi çaresizce süzdü. "En başından beri seninle oynuyorlardı. Rin'in ejderha çeliğı giydiğini aşırı belirgin hale getirdiler, böylece benim de giydiğimi şüphelenmeyeceksin. Ve şimdi, onların tuzağına düştün."

"Ne tuzağı?"

"Azaroth'un ateşi, buradan çıkmamız lazım! Hemen. O tam arkamdaydı."

"Diana!" Draven ona emredici bir bakış attı. "Ne tuzağı?"

"Arşivler." Yüzünde korku belirir. "Arşivlerin korumasını kırmak için seni kullandılar."

"Ne arşivi?" diye soruyorum, şaşkın bir şekilde.

Sonra farkına varınca o kadar büyük bir güçle sarsıldım ki bir adım geriye sendeledim.

"Hayır," diyorum. Ama bu bir reddetme değil, daha çok çaresiz bir yalvarış.

"Sana Altın Klanı aradıklarını söylememi emrettiler," diyor. "Ve bunun sorumlusunun Lavendera olduğunu. Bütün bunlar, kütüphanede önemli bir şeylerin olduğunu kafana sokmak içindi. Sonra, her şeyi hazırladıklarında, elit askerlerine Lavendera'nın önemli bir şey üzerinde çalışırken kütüphaneye kilitlendiğini söylediler, böylece sen yemi yutacak ve kütüphaneye girecektin."

"Hayır," diyorum, zihnim hala buna inanmayı reddediyor.

"O haklı," diyor Lavendera sessizce. "Icehearts, Green Clan'ın arşivlerini yok etmekle tehdit ederek onlara bağlılık yemini ettirdikten sonra, onları korumayı başardılar. Arşivlerin bulunduğu kütüphane fiziksel olarak Icehearts'ın elindeydi, ama artık içeri giremiyorlardı. Binlerce yıldır Green Clan üyelerine işkence ederek, korumaları kaldırmalarını sağlamaya çalışıyorlar. Ama bu hiç işe yaramadı." Bakışları bana kayar. "Senin neler yapabileceğini anladıklarında her şey değişti."

Kalbim bir an durdu. "Ben mi?"

"Daha önce bunu hiç düşünmemişlerdi. Duygu büyüsünü her zaman zayıf bir büyü türü olarak görmüşlerdi. Ama Frostfell'de başlattığın insan isyanından sonra, kırılmayı reddeden birinin ruhunu kırmanın bir yolu olduğunu anladılar." Bana hüzünlü bir gülümseme attı. "Sen sadece duygularını değiştiriyorsun, böylece ruhları kalmıyor."

Bir adım geriye sendeleyerek, dengesiz bir nefes alıyorum.

"Kütüphanenin kapısına kelepçelenen o muhafız, Yeşil Klan'ın bir üyesi ve şu anki koruyucuydu," diye devam etti. "O, işkence altında asla pes etmedi. Bu yüzden onu kırmak için seni kullandılar."

Başım çınlıyor. Kafatasım dev bir çekiçle vurulmuş gibi hissediyorum.

Ama mantıklı. Tanrım, hepsi mantıklı. Orion'un görebildiği, Icehearts tarafından işkence gördüğüne dair sayısız anı. Uzun zamandır kimsenin girmedği gibi görünen kütüphane. Kapı açılır açılmaz binayı güven altına almak için içeriye koşan Silver Clan askerleri. Zindanda, bir şeyin düştüğünü hissettiğini söyleyen Kander von Graf. Kapı bile yeşildi, Mabona aşkına.

Aniden omurgamdan bir alarm yükselir ve bakışlarımı Draven'a çeviririm. "Kander Buz Sarayı zindanındaydı. O burada."

"Ben de sana bunu söylemeye çalışıyorum!" diye bağırdı Diana ve kolunu sallayarak elini şehrin yönüne doğru uzattı. "O benim hemen arkamdaydı! Arşivler tehlikedeyken, Buz Kalpler ne isterse yapacaktır. Ve onlar onun..."

"Hafızamızı değiştirmemizi istiyor," diye onun yerine cümleyi tamamlarım, içimde canlı, nefes alan bir şey gibi korku dalgaları.

"Siktir," diyor Alistair.

Şok, inanamama ve lanet olası öfke içimde yanıyor. İnanamıyorum. Bizi bu kadar ustaca kandırdıklarına inanamıyorum. Tanrım, nasıl bu kadar aptal olabildim?

Ne kadar aptalız. Bunca zaman, bizi alt ettiler. Bizi kullandılar. En başından beri bizi kullandılar. Lavendera'yı ele geçirmiş olabiliriz. Ama onlar her şeyi ele geçirdiler. Savaşı kaybettiler ama savaşı kazandılar. Yeşil Klan tamamen onların merhametine kaldığı için, anılarımızı değiştirebilir ve birbirimizi tanımadığımızı sağlayabilirler.

Dengesiz bir nefes alıyorum. Şimdi nasıl kazanabiliriz ki? Biz bir adım ileri attığımızda, onlar iki adım atıyorlar.

Elimi yumruk yapıp, içimdeki panik ve öfkeyi bastırmaya çalışıyorum. Aptal yerine konmaktan bıktım artık.

Draven Orion'a doğru döner. "Grey, yedek plana geçip burada bir portal açmamız gerektiğini ne zaman anlayacak?"

Unseelie Kralı bakışlarını Draven'a kaydırır ve ağzını açar. Bir ejderha üstümüzde kükrer.

Buz alevleri kanopiden bize doğru düşerken nefesim kesildi. Yanımdan ateş yükseldi.

Kollarımı başımın üzerine atarak, üzerimize doğru yükselen devasa bir ateş kubbesinin yarattığı deli gibi sıcaktan korunmak için kendimi bir top gibi kıvrılıyorum. Yukarıdaki gümüş ejderhaların buz alevleri, keskin bir tıslama sesiyle

Alistair'in ateş kubbesine çarparak keskin bir tıslama sesi çıkarır ve bu sesle birlikte buhar havaya sıçrar.

Dryad Kraliçesi, ateşin üstümüzdeki tüm gölgelik kısmını yakarken çığlık attı.

Sonra buz alevleri durur ve Alistair bir dizinin üzerine çöker. Tüm vücudu sallanır ve gözleri odaklanıp odaklanamaz hale gelir. Bu kadar büyük bir gücü bu kadar hızlı kullanmak ve daha önce verdiğimiz tüm savaşlar, onun enerjisinin çoğunu tüketmiş olmalı.

Yolumuzu engelleyen yapraklar ve dallar olmadığından, artık üzerimizde havada süzülen gümüş ejderhaların kitlesini görebiliyorum.

"Yere yatın!" diye bağırır Draven.

Kara duman çimlerin üzerinde patlamadan hemen önce kendimi yere yatırıyorum. Draven ejderha formunda üzerimizde belirince kalbim bir sıçrama yapıyor. Bacakları, durduğumuz yerden sadece birkaç adım ötede çimleri ezip geçiyor. Kemiklerimi titreten bir kükremeyle gökyüzüne sıçırıyor ve yukarıdaki ejderhalara ateş püskürürken devasa kanatlarını çırpıyor.

"Yere yatın!" diye bağırır Galen, Draven büyüsünü çağırırken gökyüzünde şimşekler çakar.

Galen ve Lyra da arka arkaya dönüşerek gökyüzüne sıçradıklarında, üzerimizde daha fazla siyah duman patladı. Draven'a yardım etmek için uçarken, çırpınan kanatlarından rüzgarlar üzerimize çarptı.

Geri kalanlarımız ayağa kalkar. Artık olmayan gölgelik sayesinde, tarlaların üzerinden hızla geçen ve doğrudan bize doğru gelen bir sürü gümüş ejderha görebiliyorum.

Etrafımızdaki Mor Klan, Diana'ya bakar. Diana tereddüt eder.

"Onlara yardım et!" diye ona bağırırım.

"Buradan gitmeliyiz," diyor Isera, Orion'a dönerek, yukarıdan gelen kanat sesleri ve ateşin uğultusu arasında. "Ne zaman..."

İçgüdüsel olarak tepki veriyorum.

Bir an önce çimlerin üzerinde duruyorum.

Bir sonraki anda, yeşil bir şey havada uçarken Isera'yı yoldan çekiyorum.

"Kander!" Diana, ağaçların arasından aniden ortaya çıkan Yeşil Klan'ın liderine bağırır.

Isera, benim beklenmedik itmemle çimlere düşer, ama Kander'in saldırısı bana çarptığı anda bana doğru döner.

Saldırının gücü beni geriye doğru savurmaya yetiyor.

Yere sertçe çarparak birkaç kez yuvarlanıyorum, sonra tekrar dizlerimin üzerine kalkmayı başarıyorum. Parmaklarım bıçağımın sapını sıkıca kavıyor. Bıçağa bakıyorum. Ama görünüşe göre kendimi kazara bıçaklamadan başarmışım.

"Selena," birkaç adım öteden şok olmuş bir ses duyulur. Kafamı kaldırdığımda, şaşkın mavi ve gümüş rengi bir çift gözle karşılaşırım.

Omzumun üzerinden bakıp tekrar ona dönerek gözlerine bakıyorum. Kaşlarım karışıklıkla çatılır.

"Selena kim?"

Bonus sahne

Isera ve Orion baş başa kaldıklarında ne yaptıklarını merak ediyor musunuz?

Özel bonus sahneyi buradan indirebilirsiniz:

<https://dl.bookfunnel.com/g1hcq0p8pb>

Ve şimdi, Selena ve Draven, Flame and Thorns serisinin beşinci ve son kitabı olan *War of Fire and Fury*'de sizi bekliyor. Hikayelerinin nasıl bittiğini buradan öğrenin: books2read.com/flameandthorns5

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

